II

(Ikke-lovgivningsmæssige retsakter)

FORORDNINGER

KOMMISSIONENS GENNEMFØRELSESFORORDNING (EU) 2020/776

af 12. juni 2020

om indførelse af endelig udligningstold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten

EUROPA-KOMMISSIONEN HAR —

under henvisning til traktaten om Den Europæiske Unions funktionsmåde,

under henvisning til Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1037 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (»grundforordningen«) ([1]), særlig artikel 15, og artikel 24, stk. 1,

ud fra følgende betragtninger:

1. SAGSFORLØB

1.1. Indledning

(1) Den 16. maj 2019 indledte Europa-Kommissionen (»Kommissionen«) en antisubsidieundersøgelse vedrørende importen til Unionen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber (»GFF«) med oprindelse i Folkerepublikken Kina (»Kina«) og Egypten (tilsammen benævnt »de pågældende lande«), jf. artikel 10 i grundforordningen. Kommissionen offentliggjorde den 16. maj 2019 en indledningsmeddelelse i *Den Europæiske Unions Tidende* (»indledningsmeddelelsen«) ([2]).

(2) Undersøgelsen blev indledt af Kommissionen på grundlag af en klage indgivet den 1. april 2019 af Tech-Fab Europe (»klageren«) på vegne af producenter, der tegner sig for over 25 % af den samlede EU-produktion af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber. Klagen indeholdt beviser for subsidiering og deraf følgende skade, hvilket var tilstrækkeligt til at berettige indledningen af undersøgelsen.

(3) Før indledningen af antisubsidieundersøgelsen meddelte Kommissionen den kinesiske regering (»GOC«) ([3]) og den egyptiske regering (»GOE«) ([4]), at den havde modtaget en behørigt dokumenteret klage og indbød GOC og GOE til konsultationer i overensstemmelse med grundforordningens artikel 10, stk. 7. Konsultationerne med GOC og GOE blev afholdt den 13. maj 2019. Det var imidlertid ikke muligt at nå frem til en gensidigt acceptabel løsning.

([1]) EUT L 176 af 30.6.2016, s. 55.
([2]) Meddelelse om indledning af en antisubsidieprocedure vedrørende importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT C 167 af 16.5.2019, s. 11).
([3]) Udtrykket »GOC« anvendes i denne forordning i bred forstand og omfatter Statsrådet samt alle ministerier, tjenester, organer og myndigheder på centralt, regionalt eller lokalt plan.
([4]) Udtrykket »GOE« anvendes i denne forordning i bred forstand og omfatter alle ministerier, tjenester, organer og myndigheder på centralt, regionalt eller lokalt plan.

(4) Den 21. februar 2019 indledte Kommissionen en særskilt antidumpingundersøgelse af samme vare med oprindelse i Kina og Egypten ([5]) (»den særskilte antidumpingundersøgelse«). Den 7. april 2020 indførte Kommissionen en endelig antidumpingtold på importen af den pågældende vare med oprindelse i Kina og Egypten ([6]) (»forordningen om endelig antidumpingtold«). De undersøgelser af skade, årsagssammenhæng og Unionens interesser, der foretages i denne antisubsidieundersøgelse og i den særskilte antidumpingundersøgelse, er på tilsvarende måde identiske, da definitionen af EU-erhvervsgrenen, EU-producenterne i stikprøven, den betragtede periode og undersøgelsesperioden er den samme i begge undersøgelser.

1.1.1. *Bemærkninger fra GOC vedrørende indledningen*

(5) GOC hævdede, at undersøgelsen ikke bør indledes, fordi klagen ikke opfyldte kravene til beviser i artikel 11(2) og 11(3), i WTO-aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger (»SCM-aftalen«) og grundforordningens artikel 10, stk. 2. Ifølge GOC var der utilstrækkelige beviser for udligningsberettigede subsidier, skade og årsagssammenhæng mellem den subsidierede import og skaden.

(6) Kommissionen afviste denne påstand. De beviser, der blev fremlagt i klagen, var de oplysninger, der var rimeligt tilgængelige for klageren på dette tidspunkt. Som det fremgår af notatet om bevisernes tilstrækkelighed, der indeholder Kommissionens vurdering af alle de beviser, som denne har til rådighed i forbindelse med Folkerepublikken Kina og Egypten, og på baggrund af hvilket Kommissionen indledte undersøgelsen, var der tilstrækkelige beviser i den indledende fase for, at de påståede subsidier var udligningsberettigede med hensyn til deres forekomst, beløb og art. Klagen indeholdt også tilstrækkelige beviser for, at EU-erhvervsgrenen var blevet forvoldt skade, som var forårsaget af den subsidierede import.

(7) Nærmere bestemt anførte GOC under konsultationerne forud for indledningen af undersøgelsen, at klagerens henvisninger til kinesiske planer, programmer eller henstillinger var irrelevante, da disse ikke er bindende, og at GFF-industrien hverken er nævnt i Kinas 13. femårsplan eller i den 13. femårsplan for byggematerialeindustrien (2016-2020). Efter indledningen af undersøgelsen anførte GOC også, at GFF ikke er omfattet af dokumentet Made in China 2025. Kommissionen bemærkede, at GOC ikke bestrider eksistensen af sådanne planer, programmer eller henstillinger, men kun i hvilket omfang de er bindende eller omfatter GFF-industrien. Kommissionen bemærkede endvidere, at klageren har fremlagt beviser for, at »nye materialer« er nævnt i flere regeringsdokumenter, mens »glasbaserede materialer« nævnes i den 13. femårsplan for byggematerialeindustrien (2016-2020). GOC undlod at fremlægge beviser for, at disse erklæringer ikke fandt anvendelse på den pågældende vare.

(8) GOC anførte også, at hverken Chinese Export & Credit Insurance Corporation (»Sinosure«) eller statsejede kommercielle banker er offentlige organer, og at der fra GOC's side hverken er tale om overdragelse eller pålæg over for private banker. Kommissionen bemærkede, at denne påstand er knyttet til ovennævnte påstand, og at klagen blandt andet nævnte den kinesiske banklov, hvis tilhørsforhold til den kinesiske lovgivning GOC ikke bestrider. Kommissionen fremhævede også, at de nylige EU-antisubsidieundersøgelser var nået frem til andre konklusioner på dette område ([7]).

([5]) Meddelelse om indledning af en antidumpingprocedure vedrørende importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT C 68 af 21.2.2019, s. 29.)

([6]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 af 1. april 2020 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT L 108 af 6.4.2020, s. 1).

([7]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/969 af 8. juni 2017 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/649 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 146 af 9.6.2017, s. 17) (»sagen om varmvalsede flade produkter«), Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1690 af 9. november 2018 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse dæk, nye eller regummierede, af gummi, af den art, der anvendes til busser og lastbiler, med belastningsevne over 121, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1579 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse dæk, nye eller regummierede, af gummi, af den art, der anvendes til busser og lastbiler, med belastningsevne over 121, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2018/163 (EUT L 283 af 12.11.2018, s. 1) (»sagen om dæk«) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/72 af 17. januar 2019 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af elektriske cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 16 af 18.1.2019, s. 5) (»sagen om elektriske cykler«).

(9) Desuden hævdede GOC, at eksportkøbernes kredit ydes til udenlandske virksomheder og derfor ikke kommer kinesiske GFF-producenter til gode. Kommissionen fandt imidlertid, at fordele, der indrømmes udenlandske virksomheder, der ejes af kinesiske GFF-producenter, kan komme sidstnævnte til gode.

(10) GOC anførte, at skatteordningen vedrørende fremskyndet afskrivning af udstyr, der anvendes af højteknologiske virksomheder til udvikling og produktion af højteknologi, samt nogle af de nævnte tilskudsprogrammer, var blevet afsluttet. Kommissionen noterede sig denne bemærkning, men fremhævede, at det ikke gælder alle programmer og heller ikke de forskellige offentlige myndighedsniveauer (dvs. nationalt, regionalt eller lokalt), der er nævnt i klagen. Desuden kan skatteordningen vedrørende fremskyndet afskrivning stadig medføre løbende fordele, som f.eks. afskrivning over det relevante udstyrs levetid, hvilket eventuelt omfatter undersøgelsesperioden.

(11) Efter indledningen af undersøgelsen gjorde GOC yderligere gældende, at klageren ikke fastsatte betingelserne for anvendelse af et eksternt benchmark for lån og for brugsrettigheder til jord. Kommissionen fandt imidlertid, at de påstande, der var indeholdt i klagen, underbygges af nylige EU-antisubsidieundersøgelser, der for så vidt angår disse forhold konkluderede, at der var behov for eksterne benchmark, der var tilpasset de fremherskende forhold i Kina ([8]).

(12) Endvidere anførte GOC, at klagen manglede tilstrækkelige beviser, da den for det meste var baseret på tidligere EU-forordninger, der vedrører andre varedækninger. Kommissionen bemærkede imidlertid, at konklusionerne i tidligere og nylige antisubsidieundersøgelser vedrører de samme subsidieordninger som anført i klagen. Efter indledningen af undersøgelsen gjorde GOC endvidere gældende, at der var sket betydelige ændringer og reformer i den finansielle sektor i årene 2016-2018, og at klagen derfor ikke kunne baseres på en allerede eksisterende situation. Kommissionen bemærkede imidlertid, at klageren også fremlagde yderligere beviser i klagen for den fortsatte eksistens af subsidieordningerne, uden at disse var blevet væsentligt ændret. Kommissionen mindede endvidere om, at GOC havde undladt at fremlægge beviser, der afkræftede videreførelsen af de relevante ordninger. På tidspunktet for indledningen af undersøgelsen viste de foreliggende beviser således, at der ikke var nogen relevant ændring i de pågældende subsidieordninger. Dette blev i sidste ende også bekræftet i denne undersøgelse.

(13) GOC hævdede endvidere i forbindelse med forskellige subsidier, at ansøgeren undlod at fremlægge beviser for fordel og specificitet. Kommissionen er imidlertid af den opfattelse, at klageren fremlagde tilstrækkelige beviser for fordel og specificitet, som denne med rimelighed kunne forventes at have adgang til. Under alle omstændigheder undersøgte Kommissionen beviserne i klagen og fremlagde sin egen vurdering af alle relevante elementer i notatet om bevisernes tilstrækkelighed, der ved indledningen var stillet til rådighed i det åbne dossier. GOC gentog sine bemærkninger efter indledningen af undersøgelsen, men fremlagde ingen yderligere beviser.

(14) Kommissionen konkluderede derfor, at der var tilstrækkelige beviser i klagen, som tydede på forekomsten af de af GOC påståede subsidier.

(15) Endelig er der et særligt element i denne sag, med hensyn til at den påståede subsidiering i Egypten vedrører to virksomheder i den særlige økonomisk zone (China-Egypt Suez Economic and Trade Cooperation Zone -»SETC-Zone«), som blev oprettet i fællesskab af Kina og Egypten, der er de to lande, der er omfattet af klagen. Kommissionen oplyste, at den havde til hensigt at undersøge alle de subsidier, som disse virksomheder i SETC-zonen havde modtaget uanset deres oprindelse.

(16) Under konsultationerne forud for indledningen af undersøgelsen anførte GOC, at klageren ikke havde noget retsgrundlag for at anfægte GOC via den pågældende vare med oprindelse i eller eksporteret fra Egypten. Kommissionen noterede sig GOC's betænkeligheder, men fandt stadig, at der er tilstrækkelige beviser til at indlede en undersøgelse af de påståede udligningsberettigede subsidier, der er ydet virksomhederne i SETC-zonen, uanset deres oprindelse.

([8]) Ibid.

(17) Efter indledningen af undersøgelsen hævdede GOC, at justeringen af importdata fra Kina i forbindelse med fastsættelsen af EU-forbruget var urimelig sammenlignet med justeringen af importdata fra andre tredjelande som f.eks. Rusland. GOC påstod endvidere, at disse justeringer ikke blev krydstjekket af Kommissionen. GOC påstod også, at der ikke foreligger nogen oplysninger om, hvad der udgør markedsoplysninger/markedskendskab, som anvendes i forbindelse med justeringer af importdata.

(18) Som også anført i betragtning 937, blev importen med henvisning til klagerens importanalyse på grundlag af KN-koder også vurderet ud fra importstatistikker på Taric-niveau og krydstjekket med andre kilder og om nødvendigt justeret. Hvad angår Rusland, blev importoplysningerne krydstjekket og justeret på grundlag af importdata fra GFF-producenter i relation til de EU-producenter, der var de eneste kendte GFF-producenter i Rusland. Denne metode blev anset for rimelig og førte til et nøjagtigt skøn over importen af den pågældende vare fra Rusland. På samme måde krydstjekkede Kommissionen i forbindelse med undersøgelsen, jf. betragtning 937, data fra Eurostat på Taric-niveau med data fra de kendte producenter i Kina, der gav sig til kende i forbindelse med stikprøveundersøgelsen. Den eksportmængde af GFF, der blev indberettet af de samarbejdsvillige kinesiske eksporterende producenter, repræsenterede den samlede import registreret i Eurostat under de relevante Taric-koder, og al eksport blev derfor anset for at være den pågældende vare. Endelig forklaredes det i klagen i modsætning til GOC's påstand, hvordan markedsinformation/markedskendskab blev anvendt til at justere importdata. Påstanden blev derfor afvist.

(19) I sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen hævdede GOC, at markedet for GFF er segmenteret, og at hvert segment er kendetegnet af vidt forskellige prisintervaller. GOC påstod, at de tre varehovedtyper, vævede rovings (»WR«), non-crimp fabrics (»NCF« »væv, der ikke kryber«) og komplekse materialer (»CM«), har forskellig sammensætning og produktionstrin/-processer, og således også produktionsomkostninger og salgspriser. Derudover har disse tre varetyper forskellige fysiske og tekniske egenskaber, hvilket igen definerer deres anvendelsesformål. Ifølge GOC er prissammenligningen/underbudsvurderingen samt vurderingen af den påståede skadevoldende virkning af den kinesiske import, sådan som den er fremført i klagen, på et aggregeret niveau misvisende og utilstrækkelig uden en reel vurdering af omfanget af de kinesiske og EU-producenternes tilstedeværelse, dvs. mængde og markedsandel, i de enkelte varesegmenter.

(20) Kommissionen var af den opfattelse, at GOC undlod at fremlægge beviser for disse påstande. Ved undersøgelsens indledning fremlagde klageren tilstrækkelige beviser for omkostninger og priser på den undersøgte vare. Det forhold, at der findes forskellige varetyper, som kan have forskellige produktionsprocesser, omkostninger og salgspriser, medfører ikke automatisk, at der er tale om en opdeling af markedet i segmenter. Det skal bemærkes, at klageren i overensstemmelse med grundforordningens artikel 10, stk. 2, er forpligtet til at fremlægge de oplysninger, som den med rimelighed kan forventes at have adgang til. Da omkostninger og priser for varetyper produceret i Kina i sagens natur er fortrolige og ikke tilgængelige for klageren, fandt Kommissionen, at klagen indeholdt tilstrækkelige oplysninger, som klageren med rimelighed kunne forventes at have adgang til for at indlede undersøgelsen.

(21) Desuden viste de oplysninger, som Kommissionen indsamlede og modtog i forbindelse med undersøgelsen, at EU-markedet for GFF ikke er segmenteret. Påstanden om, at de tre varetyper — WR, NCF og CM — har forskellige fysiske og tekniske egenskaber, der igen definerer deres anvendelsesformål, er faktuelt ukorrekt. Som forklaret i klagen og i betragtning 129-138 — og ikke anfægtet af GOC — anvendes den pågældende vare til at forstærke termoplastiske og termohærdende harpikser i kompositmaterialeindustrien. Der findes mange overlappende anvendelser, den valgte vævstype vil afhænge af overfladebehandlingen, harpiksstrømmen, trækspændinger, som den færdige vare vil blive underkastet, og applikationsteknikken. Visse varetyper er særligt egnede til teknikker til vacuumstøbning eller håndoplægning.

(22) De tre varetyper har følgende hovedformål og overlappende anvendelsesformål: WR anvendes til termohærdende applikationer, navnlig håndoplægning, til maritime produkter (skibsskrog og dæk), karrosseridele til køretøjer (f.eks. lastbiler, tog), vindmøllevinger, rør og tanke. NCF anvendes til fremstilling af maritime produkter (skibsskrog og dæk), karrosseridele til køretøjer (f.eks. lastbiler, tog), vindmølleblade og -naceller, ski og snowboards, rør og tanke. CM anvendes i vacuumstøbning til karrosseridele til køretøjer, maritime produkter (skibsskrog og dæk), vindmøllenaceller og fritidskøretøjer.

(23) Endelig bemærker Kommissionen, at det ikke er usædvanligt, at en pågældende vare består af varetyper, der har forskellig omkostningsstruktur og forskellige priser. Det er netop årsagen til, at Kommissionen indsamler data på grundlag af en detaljeret klassificering af varetyper. Denne klassificering skelnede, ud over vævstyper, mellem salgsformater, anvendte glastyper, vægt og tæthed i forbindelse med rovings. Underbudsberegningen var baseret på varetype pr. sammenlignet varetype, og derfor blev alle disse egenskaber taget i betragtning, da importen fra Kina blev sammenlignet med GFF fra EU-producenter. Denne påstand blev derfor afvist.

(24) I sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen hævdede GOC endvidere, at betydelige forskelle mellem importpriserne på GFF fra forskellige kilder også anskueliggør, at EU-markedet for de forskellige varetyper er opdelt i segmenter, og at importen fra forskellige lande er for de forskellige markedssegmenter.

(25) Som anført ovenfor bekræftede de oplysninger, som Kommissionen i løbet af undersøgelsen havde indsamlet, at EU-markedet for GFF ikke er segmenteret. Undersøgelsen har endvidere vist, at de kinesiske eksporterende producenter og de egyptiske eksporterende producenter ikke eksporterer helt forskellige former for GFF. Overensstemmelsen mellem den vare, der solgtes af de eksporterende producenter i Kina og Egypten, var på ca. 90 %. Denne påstand blev derfor afvist.

(26) I sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen hævdede GOC endvidere, at den kinesiske importprissammenligning og underbudsberegning i klagen var baseret på ikke sammenlignelige og selektivt udvalgte data, og at de var blevet justeret forkert.

(27) Som nævnt ovenfor fastsættes der i grundforordningens artikel 10, stk. 2, standarden for de beviser, som klageren skal fremlægge i klagen. Oplysningerne skal således ikke bare være tilstrækkelige, men klageren skal også have rimelig adgang til dem. Da oplysninger om omkostninger og priser i sagens natur er fortrolige, er der ingen præcise oplysninger om omkostninger og priser pr. varetype på eksport fra virksomheder i tredjelande, som klageren har adgang til i den indledende fase. De indsendte oplysninger blev ikke desto mindre anset for at være tilstrækkelige til at indlede undersøgelsen, da de var baseret på statistikker fra Eurostat om kinesiske importpriser.

(28) Kommissionen bemærkede desuden, at underbudsberegningen i forbindelse med undersøgelsen, som anført i betragtning 965, hovedsagelig var baseret på faktiske detaljerede oplysninger fra EU-producenterne i stikprøven og de eksporterende producenter, hvilket bekræftede påstandene om underbud i klagen, der var baseret på Eurostats statistikker. Dette argument blev derfor også anset for at være uden betydning for de data, der blev anvendt i undersøgelsen.

(29) I sine bemærkninger til indledningen påstod GOC, at GFF-importen fra Kina ikke forvoldte pristryk. Dette udsagn blev ikke underbygget af noget bevis.

(30) Klagen indeholdt derimod oplysninger om indvirkningen af den subsidierede import på priserne på samme vare på EU-markedet og den deraf følgende indvirkning af importen på EU-erhvervsgrenen, hvilket blev anset for at være tilstrækkeligt til at indlede undersøgelsen. Beviserne i klagen viste, at EU-priserne blev underbudt betydeligt af priserne på import fra både Egypten og Kina.

(31) Dertil kommer, at den pågældende påstand er faktuelt forkert. Som Kommissionen konstaterede i forbindelse med undersøgelsen og som forklaret i betragtning 966, underbød de kinesiske eksporterende producenter i stikprøven i væsentlig grad EU-erhvervsgrenens priser i UP. Denne påstand blev derfor afvist.

(32) I sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen hævdede GOC, at det ikke var berettiget at kumulere importen fra Kina og Egypten med henblik på skadesanalysen i den foreliggende sag. Det skyldes, at der er stor forskel på konkurrencevilkårene mellem importen fra disse lande og mellem importen fra disse lande og den samme vare, der fremstilles og sælges af EU-erhvervsgrenen på EU-markedet. GOC gjorde gældende, at kinesisk GFF ikke konkurrerer med egyptisk GFF, da i) importen af egyptisk GFF praktisk talt ikke eksisterede før 2017, ii) importen af GFF fra Kina og Egypten fulgte helt modsatrettede tendenser, iii) den egyptiske import er anderledes prissat, og iv) den egyptiske import består kun af NCF ifølge klagerens egne beregninger og konkurrerer derfor ikke med salget af GFF fra Unionen og Kina på EU-markedet.

(33) Kommissionen bemærkede indledningsvis, at klagen indeholdt tilstrækkelige beviser for, at importen af den pågældende vare blev subsidieret, og at importmængden var betydelig og forvoldte EU-erhvervsgrenen skade. Den indeholdt også en række elementer vedrørende den kumulative vurdering af importen fra de to pågældende lande (herunder især, at de anslåede subsidiebeløb for hvert land ikke er ubetydelige ([9]), at importmængden for hvert land er betydelig ([10]), og at de pågældende lande konkurrerer med hinanden, med samme vare og tredjelande, og at de varer, der eksporteres af disse lande, har samme egenskaber og endelige anvendelsesformål som samme vare ([11])), og som blev anset for tilstrækkelige til at løfte bevisbyrden i den indledende fase. Disse beviser blev analyseret yderligere i løbet af undersøgelsen, og Kommissionen bekræftede, at betingelserne for kumulering var opfyldt, som forklaret nærmere i betragtning 947-950.

(34) GOC påstod endvidere, at den kinesiske importmængde faldt i den betragtede periode og ikke kunne have forvoldt skade for EU-producenterne.

(35) Som nævnt ovenfor indeholdt klagen tilstrækkelige beviser for, at importen fra Kina og Egypten af GFF skulle vurderes kumulativt. Ifølge beviserne i klagen konkurrerer GFF-importen fra begge lande med hinanden og med samme vare samt med importen fra tredjelande. Importen fra Kina og Egypten har samme produktegenskaber og anvendelsesformål og sælges til kunder i hele Unionen i direkte konkurrence med GFF, der fremstilles af EU-erhvervsgrenen og af tredjelande.

(36) I sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen hævdede GOC, at klageren har undladt at indgive pålidelige data om EU-erhvervsgrenen som helhed, da dataene vedrørende de ikke-klagende parter var upålidelige. Desuden fremlagde klageren ikke oplysninger om en række skadesindikatorer.

(37) GOC forklarede ikke, på hvilken måde dataene var upålidelige. De fortrolige oplysninger om de ikke-klagende EU-producenters salg og produktionsdata var heller ikke tilgængelige for klageren. Klageren fremlagde derfor skøn, som blev anset for at være rimelige og tilstrækkeligt nøjagtige og i overensstemmelse med grundforordningens artikel 10, stk. 2. For at der kan fremlægges tilstrækkelige beviser for skade, er der ingen forpligtelse til at fremlægge data om alle de skadesindikatorer, der er omhandlet i grundforordningens artikel 8, stk. 4, og alle skadesindikatorer skal heller ikke udvise en nedadgående tendens.

(38) Kommissionen bemærkede, at stikprøveudtagningen af EU-producenter i forbindelse med undersøgelsen omfattede de største ikke-klagende parter, hvilket gav Kommissionen mulighed for at krydstjekke de makroøkonomiske data fra klageren. Kommissionen tog endvidere alle relevante skadesindikatorer i undersøgelsen i betragtning. Denne påstand blev derfor afvist.

(39) I sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen hævdede GOC, at EU-producenterne ikke har lidt skade, herunder især ikke på grund af den kinesiske import. Ifølge GOC klarede EU-erhvervsgrenen sig godt mellem 2015 og undersøgelsesperioden for klagen, og alle skadesindikatorer udviklede sig stort set positivt eller forblev stabile.

(40) Oplysningerne i klagen viste klart, at EU-erhvervsgrenen har lidt væsentlig skade gennem stærkt underbudt subsidieret import af GFF fra de pågældende lande. EU-erhvervsgrenens produktion, salg og markedsandel er faldet betydeligt. Klagerne blev tvunget til at reducere investeringer og beskæftigelse. Lagerbeholdningerne for de EU-producenter, der støttede klagen, steg, og rentabiliteten faldt.

(41) Kommissionen bemærkede, at de skadesindikatorer, der i løbet af undersøgelsen blev fastlagt ud fra de faktiske verificerede data fra EU-producenterne i stikprøven, udviste væsentlig skade som følge af importen fra de pågældende lande. GOC fremsatte bemærkninger til disse indikatorer i sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger ([12]). Disse bemærkninger behandles i afsnit 5.4 i denne forordning.

([9]) Bilag til afsnit 6 i den konsoliderede udgave af klagen.
([10]) Bilag til betragtning 349-352 i den konsoliderede udgave af klagen.
([11]) Bilag til afsnit 4 i den konsoliderede udgave af klagen.
([12]) »Definitive disclosure« er det samme som »final disclosure« (endelig fremlæggelse af oplysninger).

(42) I sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen påstod GOC, at EU-erhvervsgrenen led skade som følge af dens forretningsmæssigt forbundne import fra tredjelande og den faldende efterspørgsel på EU-markedet.

(43) Kommissionen var uenig. Klagen viste, at på grund af den begrænsede mængde af den pågældende import fra tredjelande kunne denne ikke have forvoldt væsentlig skade. Klagerens analyse af skadesindikatorerne viste yderligere, at skaden ikke kan forklares med den faldende efterspørgsel på EU-markedet, da tabet af markedsandele viser, at salgsnedgangen klart oversteg forbrugsnedgangen.

(44) Klageren fremlagde tilstrækkelige beviser for årsagssammenhæng mellem importen fra de pågældende lande og skaden. Klageren analyserede desuden andre potentielle årsager til skade, som f.eks. EU-producenternes resultater, EU-producenternes eksportresultater og importen fra andre tredjelande.

(45) I forbindelse med undersøgelsen blev importen fra tredjelande og den faldende efterspørgsel på EU-markedet behandlet i afsnit 6.2. Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger blev der ikke fremsat nye argumenter i bemærkningerne fra GOC til indledningen af undersøgelsen. Denne påstand blev derfor afvist.

(46) I sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen hævdede GOC, at vertikalt integrerede EU-producenter led skade som følge af omkostninger i forbindelse med »backward integration« og en nedsat evne til at sælge på det åbne marked som følge af »downward integration«.

(47) Ved indledningen af undersøgelsen forelå der ingen oplysninger fra EU-erhvervsgrenen om en tilsyneladende konkurrencemæssig ulempe. Desuden er EU-producenterne i overvejende grad ikke vertikalt integreret.

(48) Endvidere bemærkede Kommissionen, at undersøgelsen ikke har påvist unormale omkostninger som følge af vertikal integration. Derudover solgte alle EU-producenterne i stikprøven først og fremmest til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder. Denne påstand blev derfor afvist.

(49) GOC fremførte i sine bemærkninger til indledningen af undersøgelsen, at de forskellige salgstendenser hos klageren og de ikke-klagende producenter mellem 2015 og undersøgelsesperioden for klagen viser, at de to sæt producenter konkurrerer om salg og kunder. De klagende producenters tab af salg og markedsandel til de ikke-klagende producenter var derfor også en sandsynlig årsag til, at førstnævnte led med hensyn til salgsmængder og ikke kunne forhøje priserne i undersøgelsesperioden for klagen.

(50) Konkurrence mellem EU-producenter er en følge af det frie marked, og det er normalt en forudsætning (medmindre der f.eks. er bevis for konkurrencebegrænsende praksis, hvilket ikke er tilfældet her), snarere end en faktor, der forklarer eksistensen af skade. Derfor konkurrerer ikke kun klager og de ikke-klagende producenter med hinanden på EU-markedet, men de klagende EU-producenter konkurrerer også med hinanden. Dette kan ikke betragtes som en svækkelse af årsagssammenhængen mellem den subsidierede import og den væsentlige skade, som hele EU-erhvervsgrenen har lidt. Undersøgelsesresultaterne vedrørende væsentlig skade baseret på en gyldig stikprøve bygger på en vurdering af erhvervsgrenen som helhed, herunder også data fra klagere og ikke klagende parter (mikro- og makrodata).

(51) I forbindelse med undersøgelsen, som angivet i den interesserede parts notat til dossieret vedrørende den endelige stikprøve af EU-producenterne den 21. juni 2019, bestod stikprøven af EU-producenterne både af de klagende og de ikke-klagende EU-producenter. Desuden var fastsættelsen af skade ikke begrænset til de klagende EU-producenter, men til hele EU-erhvervsgrenen. Påstanden blev derfor afvist.

(52) Endelig hævdede GOC i sine bemærkninger efter indledningen af undersøgelsen, at der er indrømmet uforholdsmæssigt stor fortrolighed med hensyn til centrale oplysninger om, hvem der støtter klagen og om de vigtigste skadesrelaterede oplysninger. GOC hævdede, at dette havde forhindret den i på ordentlig vis at tilbagevise klagerens påstande om skade.

(53) Kommissionen var af den opfattelse, at den version af klagen, der var tilgængelig for interesserede parter, indeholdt alle de væsentlige beviser og ikke-fortrolige sammendrag af de oplysninger, der var indrømmet fortrolig behandling, således at de berørte parter kunne udøve deres ret til forsvar under proceduren. Der erindres om, at grundforordningens artikel 29 giver mulighed for beskyttelse af fortrolige oplysninger, såfremt fremlæggelsen heraf ville give en konkurrent en væsentlig konkurrencemæssig fordel eller være til betydelig skade for den, der afgiver oplysningerne, eller for den, fra hvem den pågældende modtog oplysningerne. GOC's påstande blev derfor afvist.

1.1.2. *Bemærkninger fra GOE vedrørende indledningen*

(54) GOE hævdede, at undersøgelsen ikke bør indledes, fordi klagen ikke opfyldte kravene til beviser i artikel 11(2), i WTO-aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger og grundforordningens artikel 10, stk. 2. Ifølge GOE var der utilstrækkelige beviser for udligningsberettigede subsidier, skade og årsagssammenhæng mellem den subsidierede import og skaden. Kommissionen afviste denne påstand af de samme årsager som dem, der er nævnt i betragtning 6.

(55) Under konsultationerne forud for indledningen af undersøgelsen anførte GOE, at klageren ikke fremlagde beviser for, at de påståede præferencelån er bevilget af den egyptiske regering. I betragtning af den mængde beviser, der blev fremlagt i klagen, og navnlig aftalerne mellem Kina og Egypten samt formålet hermed, er Kommissionen imidlertid af den opfattelse, at klageren fremlagde tilstrækkelige beviser, som denne med rimelighed kunne forventes at have adgang til, der godtgjorde, at indrømmelsen af subsidier gennem præferencelåneordninger kunne tilskrives GOE.

(56) Desuden hævdede GOE, at de påståede skattefordele blev fjernet fra lovgivningen i 2015, og at klageren undlod at fremlægge beviser for, at de fortsat finder anvendelse på eksisterende projekter. Kommissionen fandt imidlertid, at klageren fremlagde tilstrækkelige beviser for oprindelsen af sådanne skattefordele, som denne med rimelighed kunne forventes at have adgang til.

(57) GOE anførte også, at fritagelse for importafgifter på råmaterialer ikke er subsidier, i det omfang disse importerede varer reeksporteres som sådan eller forarbejdes til en vare i det efterfølgende produktionsled. Kommissionen erkendte, at kun eftergivelse af for store importafgifter på råmaterialer er udligningsberettigede subsidier og udviste særlig opmærksomhed i den forbindelse under undersøgelsen. Kommissionen anførte endvidere, at bemærkningen fra GOE ikke gælder for produktionsudstyr.

(58) GOE hævdede, at klageren undlod at fremlægge beviser for, at der var opnået en fordel ved levering af jord mod utilstrækkeligt vederlag. Kommissionen fandt dog, at klageren fremlagde tilstrækkelige beviser for fordelen, som denne med rimelighed kunne forventes at have adgang til.

(59) Endelig anførte GOE, at klageren undlod at fremlægge beviser for specificitet, for så vidt angår levering af elektricitet mod utilstrækkeligt vederlag, da der ikke er tale om specificitet, når adgang til et subsidie er underlagt objektive forhold. Kommissionen bemærkede, at GOE ikke fremlagde beviser for sådanne objektive forhold under konsultationerne forud for indledningen af undersøgelsen.

(60) Kommissionen konkluderede derfor, at der i klagen var tilstrækkelige beviser til at indlede en undersøgelse af de påståede udligningsberettigede subsidier, der var ydet direkte eller indirekte af GOE.

1.1.3. *Bemærkninger vedrørende den særskilte antidumpingundersøgelse*

(61) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Yuntianhua-gruppen, at udskiftningen af produktionsfaktorer i den særskilte antidumpingundersøgelse er uhensigtsmæssig og anmodede Kommissionen om at foretage en beregning af dumpingmargenen for de eksporterende producenter i gruppen uden anvendelse af artikel 2, stk. 6a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (»antidumpinggrundforordningen«) ([13]). Ifølge Yuntianhua-gruppen blev der i antisubsidieundersøgelsen ikke fundet bevis for, at der blev leveret GFF-input mod utilstrækkeligt vederlag. Den gjorde ligeledes gældende, at det i antisubsidieundersøgelsen accepteredes, at der blev indkøbt GFF-input til ikke-fordrejede markedspriser, da omsætningen hos input- og råmaterialeleverandører blev anvendt til beregningen af fordelene ved subsidier.

([13]) EUT L 176 af 30.6.2016, s. 21.

(62) Kommissionen bemærkede for det første, at bemærkninger til beregningen og metoden i den særskilte antidumpingundersøgelse ligger uden for anvendelsesområdet for denne procedure. Bemærkninger vedrørende den metode, der anvendes til fastsættelse af dumping, bør derfor fremlægges i forbindelse med den pågældende undersøgelse.

(63) For det andet viste undersøgelsen, som beskrevet i afsnit 3, at de vigtigste leverandører til de eksporterende producenter i vidt omfang nød godt af subsidier fra staten. Kommissionen mindede om, at anvendelsen af omsætningen hos de forretningsmæssigt forbundne virksomheder, der leverer input og råmaterialer, ikke indebærer accept af, at der er tale om ikke-fordrejede markedspriser for disse leverancer. Omvendt er omsætningen den fordelingsnøgle, som muliggør en fornuftig forholdsmæssig beregning af de fastslåede subsidier, som de eksporterende producenter drog fordel af.

(64) Endelig bemærkede Kommissionen, at konklusionerne i antidumpinggrundforordningens artikel 2, stk. 6a, vedrører væsentlige fordrejninger, når priser eller omkostninger påvirkes af væsentlig statslig indgriben. En lang række elementer undersøges i denne sammenhæng holistisk. Det forhold, at en antidumpingundersøgelse i henhold til artikel 2, stk. 6a, ikke er baseret på beviser for subsidiering af råmaterialer eller af den pågældende vare, er således ikke til hinder for, at Kommissionen særskilt og i henhold til de gældende bestemmelser i grundforordningen undersøger, om der finder subsidiering sted. Yuntianhua-gruppens påstande blev derfor afvist.

(65) Yuntianhua-gruppen hævdede efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger, at fremlæggelsen indeholdt nye undersøgelsesresultater vedrørende: i) den manglende segmentering af GFF-markedet, ii) fysiske og tekniske produktegenskaber, iii) omkostnings- og prisstruktur, iv) dobbelttælling som følge af den tidsmæssigt sammenfaldende indførelse af antidumping- og antisubsidietold, som påvirkede niveauet for den endelige antidumpingtold, der blev indført den 7. april 2020, og v) at den dumpingmargen, der blev konstateret i antidumpingundersøgelsen for denne part, var forkert og burde reduceres med det samlede subsidieringsbeløb, der var konstateret i Kina, for at undgå dobbelttælling. Disse elementer indgik ikke i den endelige fremlæggelse af oplysninger i forbindelse med den sideløbende antidumpingprocedure, som derfor ikke ville indeholde disse væsentlige konklusioner og overvejelser. Følgelig ville den endelige antidumpingforordning (EU) 2020/492 ifølge denne part være åbenbart ubegrundet og ulovlig, og den dumpingmargen på 64,7 %, der resulterer af antidumpingforordning (EU) 2020/492, ville være forkert.

(66) Kommissionen bemærkede indledningsvis, at forklaringerne i den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger i denne procedure er en reaktion på de bemærkninger, som parterne havde modtaget i forbindelse med den pågældende fremlæggelse af oplysninger, og således indeholdt yderligere oplysninger om Kommissionens konklusioner. De udgør derfor ikke nye konklusioner, men er blot bemærkninger til de interesserede parters bemærkninger.

(67) Med hensyn til nr. i)-iii), der blev fremsat af denne part, nemlig den manglende segmentering af GFF-markedet, produktets egenskaber og omkostnings- og prisstruktur, bemærkede Kommissionen, at bemærkningerne i den supplerende fremlæggelse af oplysninger vedrørende disse tre punkter havde til formål at behandle nye påstande fra parterne. Disse nye påstande blev kun fremsat i forbindelse med denne antisubsidieprocedure. Den eneste påstand, der blev fremsat i antidumpingproceduren vedrørende segmentering, var, at EU-producenterne kun ville producere kundespecifikt originaludstyr, og at der ikke burde indføres foranstaltninger over for segmentet for originaludstyr. Disse argumenter blev behandlet fuldt ud i betragtning 409 i antidumpingforordningen ([14]). Kommissionen kunne derfor ikke på nogen måde allerede have behandlet disse nye bemærkninger i forbindelse med fremlæggelsen af oplysninger om antidumping. Den endelige antidumpingforordning indeholdt alle de væsentligste konklusioner og betragtninger, på grundlag af hvilke Kommissionen traf sin afgørelse vedrørende den pågældende procedure, og behandlede fuldt ud alle de argumenter, der var fremført i forbindelse med den pågældende procedure. Resultaterne af antisubsidieproceduren berører ikke den begrundelse, der er fastsat i forordningen om endelig antidumpingtold.

(68) Desuden påvirker eller ændrer disse punkter indholdsmæssigt ikke resultaterne af undersøgelsen, hverken antidumping- eller antisubsidieundersøgelsen. Disse punkter har således slet ingen indvirkning på situationen for den part, der har fremsat denne påstand, eller på situationen for andre parter. På trods af dette har Kommissionen besluttet at give parterne yderligere mulighed for at fremsætte bemærkninger til de pågældende punkter. Selv om de ikke i sig selv førte til ændringer, blev de medtaget i den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger (og således havde Kommissionen i princippet ingen forpligtelse til at behandle dem i den supplerende fremlæggelse af oplysninger, men kun i forordningen om endelig told) Af alle disse årsager blev de pågældende påstande afvist.

([14]) EUT L 108 af 6.4.2020, s. 67.

(69) Under alle omstændigheder er der ingen modsigelse mellem resultaterne af de to undersøgelser. Den eneste forskel er, at parterne havde mulighed for at fremsætte bemærkninger på et senere tidspunkt, og at de fremsatte yderligere bemærkninger i denne sag. Kommissionen var forpligtet til at svare på disse bemærkninger og har gjort det i denne forordning.

(70) Især hvad angår de to sidste numre, nemlig nr. iv) og v) i betragtning 67, hvor der er tale om eventuel dobbelttælling og dumpingmargenen, bemærkede Kommissionen følgende. For det første behandlede Kommissionen, som allerede forklaret i svaret på parternes bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger i denne procedure, navnlig i betragtning 1137, fuldt ud spørgsmålet om potentiel dobbelttælling og gav alle parter rig mulighed for at fremsætte bemærkninger i løbet af denne procedure. Den kunne umuligt have gjort det i forbindelse med den daværende antidumpingprocedure. For det andet bemærker Kommissionen, at der i forbindelse med særskilte antidumping- og antisubsidieprocedurer om samme vare med oprindelse i samme land, hvor indførelsen af udligningstold sker senere end indførelsen af antidumpingtold, ikke er andre muligheder end at ændre den tidligere indførte antidumpingtold. Dette skal ske for at tage hensyn til den nye udligningstold og samtidig undgå dobbelttælling og overholde reglen om den laveste told, i givet fald og hvis det er relevant. Med henblik herpå er den lovgivningsmæssige teknik i disse tilfælde at pålægge den relevante udligningstold og samtidig ændre den relevante antidumpingtold i overensstemmelse hermed ved den samme forordning. Således er antidumpingforordning (EU) 2020/492 derfor ikke åbenbart forkert og ubegrundet, i modsætning til denne parts påstand. De relevante vurderinger og påstande blev fyldestgørende behandlet i denne forordning, som også udgør grundlaget for en ændring af den endelige antidumpingforordning. Da den relevante antidumpingtold for Yuntianhua-gruppen også ændres i overensstemmelse hermed i henhold til denne forordning, er denne parts påstand om, at niveauet for antidumpingtolden i forordning (EU) 2020/492 ikke er korrekt, ligeledes både faktuelt og juridisk forkert, jf. de nærmere oplysninger i afsnit 8. Af alle disse årsager afvises påstandene fra Yuntianhua-gruppen.

1.2. **Registrering af import**

(71) Den 31. juli 2019 indgav klageren en anmodning om registrering af importen af GFF med oprindelse i de pågældende lande i henhold til grundforordningens artikel 24, stk. 5. Den 21. november 2019 indgav klageren igen en anmodning om registrering, jf. grundforordningens artikel 24, stk. 5, med ajourførte importtal.

(72) I henhold til grundforordningens artikel 24, stk. 5, gøres importen af den pågældende vare til genstand for registrering for at sikre, at hvis undersøgelsen skulle føre til indførelse af endelig udligningstold, kan denne told, hvis de nødvendige betingelser er opfyldt, opkræves med tilbagevirkende kraft på den registrerede import i overensstemmelse med gældende retlige bestemmelser.

(73) Som reaktion på anmodningen om registrering fremsatte de berørte parter bemærkninger, som Kommissionen gennemgik i forordningen om registrering. Kommissionen rådede over tilstrækkelige beviser til at begrunde behovet for at registrere importen.

(74) Den 21. januar 2020 offentliggjorde Kommissionen gennemførelsesforordning (EU) 2020/44 (i det følgende benævnt »forordningen om registrering«) ([15]), hvorved importen af GFF med oprindelse i Kina og Egypten blev gjort til genstand for registrering fra den 22. januar 2020.

1.3. **Præcisering af varedækningen**

(75) I løbet af undersøgelsen blev det klart, at nogle økonomiske aktører måske ikke har givet sig til kende ud fra en fejlagtig forståelse af definitionen af den undersøgte vare. Derfor præciserede Kommissionen den 18. september 2019 ordlyden af beskrivelsen af varedækningen i indledningsmeddelelsen ved at offentliggøre en ny meddelelse (»meddelelsen om præcisering«) ([16]). I meddelelsen om præcisering fik parterne også mulighed for at give sig til kende inden for en fastsat frist og anmode om et spørgeskema, hvis de ønskede det. Ingen af de interesserede parter fremsatte bemærkninger til meddelelsen om præcisering og anmodede heller ikke om et spørgeskema.

([15]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/44 af 20. januar 2020 om at gøre import af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten til genstand for registrering (EUT C 16 af 21.1.2020, s. 1).

([16]) Meddelelse om præcisering af meddelelserne om indledning af en antidumpingprocedure og en antisubsidieprocedure vedrørende importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT C 314 af 18.9.2019, s. 6).

(76) Efter offentliggørelsen af meddelelsen om præcisering og i den efterfølgende undersøgelse blev det bekræftet, at ingen økonomiske aktører havde undladt at give sig til kende på grund af en eventuel fejlagtig forståelse af definitionen af den pågældende vare i indledningsmeddelelsen.

1.4. **Undersøgelsesperioden og den betragtede periode**

(77) Undersøgelsen af subsidiering og skade omfattede perioden fra den 1. januar 2018 til den 31. december 2018 (»undersøgelsesperioden« eller »UP«). Undersøgelsen af udviklingstendenser af relevans for vurderingen af skade omfattede perioden fra den 1. januar 2015 frem til udgangen af undersøgelsesperioden (»den betragtede periode«).

(78) Både den nuværende antisubsidie- og antidumpingundersøgelse, der er nævnt i betragtning 4, har samme undersøgelsesperiode og samme betragtede periode.

1.5. **Interesserede parter**

(79) I indledningsmeddelelsen opfordrede Kommissionen interesserede parter til at kontakte den med henblik på at deltage i undersøgelsen. Kommissionen underrettede desuden specifikt klageren, GOC og GOE, andre kendte EU-producenter, de kendte eksporterende producenter, de kendte importører og brugere om indledningen af undersøgelsen og opfordrede dem til at deltage.

(80) De interesserede parter fik mulighed for at fremsætte bemærkninger til indledningen af undersøgelsen og anmode om en høring med Kommissionen og/eller høringskonsulenten i handelsprocedurer. Yuntianhua-gruppen anmodede om en høring med høringskonsulenten for at give udtryk for virksomhedens betænkeligheder med hensyn til fristen for at reagere på en mangelskrivelse. Virksomheden fremførte, at den ikke havde bemærket mangelskrivelsen, fordi dens server ved en fejl havde behandlet Kommissionens e-mail som spam og anmodede om en forlængelse på 18 dage. Høringskonsulenten opfordrede Kommissionen til at forlænge fristen med 6 dage.

(81) Som nævnt i afsnit 1.3 præciserede Kommissionen varedækningen i forbindelse med undersøgelsen og gav interesserede parter, der var berørt af præciseringen, eller som måske ikke havde givet sig til kende, fordi de mente, at de ikke var berørt af proceduren, mulighed for at give sig til kende og anmode om et spørgeskema inden for en given tidsfrist. Ingen andre parter gav sig til kende.

1.6. **Stikprøveudtagning**

(82) I indledningsmeddelelsen anførte Kommissionen, at den eventuelt ville udtage en stikprøve af de interesserede parter i henhold til grundforordningens artikel 27.

1.6.1. *Stikprøveudtagning af EU-producenter*

(83) I indledningsmeddelelsen anførte Kommissionen, at den havde besluttet at begrænse sin undersøgelse til at omfatte et rimeligt antal EU-producenter ved at udtage en stikprøve. Den tilføjede, at den foreløbigt havde udtaget en stikprøve af EU-producenter baseret på den indberettede produktionsmængde af samme vare i Unionen mellem oktober 2017 og september 2018, også under hensyntagen til den geografiske spredning. Stikprøven bestod af fire EU-producenter, der tegnede sig for mere end 40 % af den samlede anslåede EU-produktion af GFF. Ingen af de interesserede parter fremsatte bemærkninger, og den foreløbige stikprøve blev derfor bekræftet. Stikprøven er repræsentativ for EU-erhvervsgrenen.

1.6.2. *Stikprøveudtagning af importører*

(84) For at afgøre, om det var nødvendigt med stikprøveudtagning, og i bekræftende fald udtage en stikprøve anmodede Kommissionen ikke forretningsmæssigt forbundne importører om at indgive de oplysninger, der er anmodes om i indledningsmeddelelsen.

(85) Kun én ikke forretningsmæssigt forbundet importør (Euroresins UK Ltd.) afgav de ønskede oplysninger og indvilligede i at indgå i stikprøven. I betragtning af det lave antal samarbejdsvillige importører besluttede Kommissionen, at stikprøveudtagning ikke var nødvendig.

1.6.3. *Stikprøveudtagning af eksporterende producenter i Kina*

(86) For at afgøre, om stikprøveudtagning var nødvendig, og i bekræftende fald udtage en stikprøve anmodede Kommissionen alle kendte eksporterende producenter i Kina om at indgive de oplysninger, som der anmodes om i indledningsmeddelelsen. Endvidere anmodede Kommissionen Folkerepublikken Kinas repræsentation ved Den Europæiske Union om at identificere og/eller kontakte eventuelle andre eksporterende producenter, der kunne være interesseret i at deltage i undersøgelsen.

(87) Otte eksporterende producenter eller grupper af eksporterende producenter i Kina indsendte de ønskede oplysninger og indvilligede i at indgå i stikprøven. I overensstemmelse med grundforordningens artikel 27, stk. 1, udtog Kommissionen en stikprøve bestående af to grupper af eksporterende producenter på grundlag af den største repræsentative eksportmængde til Unionen, der med rimelighed kunne undersøges inden for den tid, der var til rådighed. De stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter tegnede sig for mere end 79 % af den indberettede eksport af GFF fra Kina til Unionen i undersøgelsesperioden.

(88) Stikprøven af eksporterende producenter eller grupper af eksporterende producenter er som følger:

— China National Building Materials Group (»CNBM-gruppen«), herunder

— Jushi Group Co. Ltd (»Jushi« eller »Jushi China«)

— Zhejiang Hengshi Fiberglass Fabrics Co. Ltd (»Hengshi«)

— Taishan Fiberglass Inc (»Taishan«).

— Yuntianhua Group (»Yuntianhua-gruppen«), herunder:

— PGTEX China Co. Ltd (»PGTEX«)

— Chongqing Tenways Material Corp. (»CTM«).

(89) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 27, stk. 2, blev alle berørte kendte eksporterende producenter og myndighederne i Kina hørt om udtagningen af stikprøven.

(90) Der blev modtaget bemærkninger til stikprøven fra to eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, Jushi og Hengshi, og som tilhørte CNBM-gruppen. Jushi og Hengshi bestred ikke, at de var forretningsmæssigt forbundne virksomheder, men de hævdede, at de ikke var forretningsmæssigt forbundet med Taishan. Jushi hævdede, at Kommissionen ikke automatisk kunne påberåbe sig artikel 127, stk. 1, litra d) eller f), i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 af 24. november 2015 ([17]) (»EU-toldkodeksens gennemførelsesforordning«) som grundlag for at behandle Hengshi, Jushi og Taishan som én enkelt enhed. Til støtte for denne påstand henviste Jushi til WTO's panelrapport i Korea — Certain Paper ([18]) og retningslinjerne for forretningsmæssigt forbundne transaktioner mellem børsnoterede virksomheder fra Shanghai Stock Exchange.

(91) De fremhævede, at i) de ikke havde nogen fælles direkte aktiebesiddelse, ii) at der ikke var nogen overlapning mellem medlemmerne af deres bestyrelser, iii) at der ikke var nogen forretningsmæssigt forbundne transaktioner mellem Hengshi/Jushi og Taishan, og iv) at de var konkurrenter på markedet.

(92) Efter stikprøveudtagningen blev der den 13. november 2019 afholdt en høring med Taishan, hvor ovennævnte argumenter igen blev fremført.

(93) Undersøgelsen viste, at China National Building Materials (»CNBM«) er en statsejet kinesisk virksomhed, der direkte og indirekte ejes med 41,27 % af modervirksomheden CNBM, der igen ejes 100 % af Statsrådets tilsyns- og administrationskommission for statsejede aktiver (State-owned Assets Supervision and Administration Commission of the State Council — »SASAC«). CNBM ejer 26,97 % af aktierne i China Jushi Co., Ltd. (»China Jushi«), som er eneaktionær i Jushi Group ([19]).

(94) I september 2017 indgik CNBM en fusionsaftale ([20]) med Sinoma, der blev afsluttet i maj 2018. Sinoma var gennem sin dattervirksomhed Sinoma Science & Technology Co., ejer af Taishan. Efter fusionen blev Sinoma fusioneret med og absorberet af CNBM. CNBM ejer som følge heraf 26,97 % i China Jushi (eneaktionær i Jushi) og 60,24 % i Sinoma Science & Technology Co., Ltd. (eneaktionær i Taishan).

([17]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2015/2447 af 24. november 2015 om gennemførelsesbestemmelser til visse bestemmelser i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) nr. 952/2013 om EU-toldkodeksen (EUT L 343 af 29.12.2015, s. 558).

([18]) WTO, panelrapport, WT/DS312/R af 28. oktober 2005.

([19]) http://cnbm.wsfg.hk/index.php?SectionID=FinancialReports&PageID=2019&Language=eng (senest tilgået den 20. november 2019).

([20]) https://www1.hkexnews.hk/listedco/listconews/sehk/2017/0908/ltn20170908865.pdf (senest tilgået den 20. november 2019).

(95) Ved artikel 127, stk. 1, litra d), i EU-toldkodeksens gennemførelsesforordning betragtes to personer som værende indbyrdes afhængige, hvis: en tredjemand besidder, kontrollerer eller råder direkte eller indirekte over 5 % eller derover af deres aktier eller anparter med stemmeret. CNBM ejer 26,97 % i China Jushi (eneaktionær i Jushi) og 60,24 % i Sinoma Science & Technology Co., Ltd. (eneaktionær i Taishan). Virksomhederne blev derfor anset for at være forretningsmæssigt forbundne.

(96) Ifølge en virksomhedsrapport fra den kinesiske mæglervirksomhed Guotai Junan Securities fra 2019 ([21]) har CNBM desuden siden 2017 foretaget en omstrukturering af sine operative enheder med henblik på at styrke den regionale koordinering og eliminere den horisontale konkurrence mellem børsnoterede datterselskaber. Endvidere har CNBM til hensigt at løse horisontale konkurrencespørgsmål inden 2020. Ifølge de offentligt tilgængelige oplysninger i rapporten havde CNBM planlagt at indlede denne proces ved at konsolidere sin glasfibervirksomhed ved hjælp af tilførsel af aktiver mellem China Jushi og Sinoma Science & Technology (eneaktionær i Taishan). De beviser, der blev indsamlet i forbindelse med undersøgelsen, støtter således ikke virksomhedernes argument om, at den fælles aktiebesiddelse ikke har nogen praktisk betydning, og at virksomhederne opererer uafhængigt. Disse beviser antyder derimod, at de tre virksomheder ud over den blotte aktiebesiddelse (som alene kan være afgørende for, om de er forretningsmæssigt forbundne) også har mulighed for i væsentlig grad at påvirke hinandens forretningsbeslutninger, og at deres kontrollerende virksomhed (CNBM) mindst har til formål at koordinere, om ikke at integrere deres aktiviteter (»løse de horisontale konkurrencespørgsmål«). Det betyder, at de subsidier, der er modtaget af en hvilken som helst af disse virksomheder, kan anvendes uden forskel til fordel for den pågældende vare. Kommissionen afviste derfor påstanden om, at dens konklusion om at betragte de tre virksomheder som forretningsmæssigt forbundne ikke tog hensyn til de faktiske og økonomiske forhold.

(97) I relation til argumentet om, at Kommissionen ikke kunne behandle Hengshi, Jushi og Taishan som én enkelt gruppe ved beregningen af det subsidieringsbeløb, der blev tildelt den pågældende vare, mindede Kommissionen om, at for at sikre, at foranstaltningerne kan håndhæves effektivt, især for at undgå at kanalisere eksport gennem en forretningsmæssigt forbunden virksomhed med den laveste told, er det Kommissionens praksis at fastslå forholdet mellem eksporterende producenter gennem kriteriet i artikel 127 i EU-toldkodeksens gennemførelsesforordning. Det blev klart meddelt alle parterne i indledningsmeddelelsen ved procedurens begyndelse. Derudover findes der en udtrykkelig henvisning til artikel 127 i EU-toldkodeksens gennemførelsesforordning i antidumpinggrundforordningens artikel 2, stk. 1 ([22]), og Kommissionen bør behandle begge parter ens både i antidumping- og antisubsidiesager ([23]). Endvidere foretages beregningen af subsidiebeløbet for hver enhed af den subsidierede vare, der er eksporteret til Unionen, i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 1. Beregningen af det udligningsberettigede subsidiebeløb ud fra den pågældende vare, der er eksporteret til Unionen, indebærer, at når virksomheder er forretningsmæssigt forbundne, kan de, da penge er et fungibelt gode, anvende disse fordele uden forskel på den pågældende vare og således især uden hensyntagen til den eksporterende producent. Eftersom Henghsi, Jushi og Taishan fremstiller og eksporterer den pågældende vare, bør det udligningsberettigede subsidiebeløb, som de har fået tildelt, i dette tilfælde tage hensyn til, at de som følge af deres forhold er i stand til at kanalisere disse fordele til den pågældende vare, der eksporteres til Unionen, sådan som det passer dem. Følgelig bør de fordele, der er indrømmet de eksporterende producenter med hensyn til den pågældende vare, resultere i ét samlet beløb for gruppen.

(98) Endelig støtter den WTO-sag ([24]), som blev nævnt af Jushi i betragtning 90, ikke virksomhedens påstand. I modsætning til det, som Jushi prøver at konkludere, bekræftede WTO-panelet i denne sag faktisk, at bestemmelsen i artikel 6.10 i WTO-antidumpingaftalen (i henhold til hvilken en dumpingmargen bør beregnes for hver enkelt eksporterende producent) ved fastsættelsen af dumping i antidumpingundersøgelserne ikke nødvendigvis udelukkede, at uafhængige juridiske enheder kunne behandles som en enkelt eksportør eller producent. Panelet anførte, at

([21]) https://img3.gelonghui.com/pdf/3a1a2-2862061c-769f-43a8-823e-ebbf7ac6de94.pdf (s. 4, senest tilgået den 20. november 2019).
([22]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT L 176 af 30.6.2016, s. 21).
([23]) Jf. erklæring om tvistbilæggelse i medfør af aftalen om anvendelsen af artikel VI i den almindelige overenskomst om told og udenrigshandel 1994 eller del V i aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger. Jf. også DS 427 WT/DS427/RW China anti-dumping CVD measure on broilers — afsnit 7.1 omhandler den pågældende erklæring. Kommissionen mener, at den bør sikre konsekvente resultater i de sideløbende antidumping- og antisubsidieundersøgelser i det omfang, det er muligt (jf. også appelorganets rapport, Mexico — Definitive Anti-Dumping Measures on Beef and Rice (WT/DS295/AB/R), afsnit 295.
([24]) WTO, panelrapport, WT/DS312/R af 28. oktober 2005.

denne behandling ville være tilladt der, »hvor det strukturelle og handelsmæssige forhold mellem de berørte virksomheder er tilstrækkeligt tæt til, at de kan betragtes som en enkelt eksportør« ([25]). Hvis denne antagelse anvendes, konstaterede panelet ikke det kriterium, som undersøgelsesmyndigheder er forpligtet til at anvende for at vurdere, om virksomheder er forretningsmæssigt forbundet. Panelet undersøgte blot de specifikke elementer (såsom aktiebesiddelse, bestyrelse, salgskanaler), som undersøgelsesmyndigheden havde til rådighed i den pågældende sag. Appelorganet bekræftede i sagen *EC — Fasteners* muligheden for at behandle en række eksportører som en enkelt enhed og anførte også forhold, som kan være relevante, såsom forekomsten af selskabsmæssige og strukturelle forbindelser mellem eksportører, f.eks. i) fælles kontrol, aktiebesiddelser og ledelse, ii) eksistensen af selskabsmæssige og strukturelle forbindelser mellem staten og eksportørerne, som f.eks. fælles kontrol, aktiebesiddelser og ledelse og iii) kontrol eller væsentlig indflydelse fra statens side med hensyn til prisfastsættelse og output ([26]). På det grundlag kan det ud fra de retlige og faktiske omstændigheder i denne sag ikke bestrides, at der findes selskabsmæssige forbindelser mellem Jushi, Hengshi og Taishan.

(99) På grundlag af ovenstående konkluderede Kommissionen, at de var forretningsmæssigt forbundne virksomheder med henblik på denne undersøgelse, og alle påstande i den forbindelse blev derfor afvist.

(100) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gjorde Taishan indsigelse mod anvendelsen af en udligningstold i fællesskab med Hengshi/Jushi. Denne interesserede part hævdede, at den fælles endelige aktionær CNBM kun havde meget begrænset kontrol med Jushis eller Hengshis driftsmæssige eller operative beslutninger. De gentog, at Taishan og Hengshi/Jushi var konkurrenter på markedet, og bemærkede, at de tidligere havde fremlagt beviser for disse påstande. Taishan afgav et skriftligt tilsagn, der effektivt ville mindske de handelsmæssige forbindelser mellem Taishan og Hengshi/Jushi, og det ville således ikke være muligt at kanalisere eksporten af GFF til Unionen fra Hengshi/Jushi via Taishan.

(101) Som beskrevet i betragtning 96 afslørede undersøgelsen, at de tre virksomheder gennem deres fælles aktionærer i væsentlig grad er i stand til at påvirke hinandens forretningsbeslutninger. Det fremgik af sagsakterne, at virksomhederne er i færd med at konsolidere og koordinere glasfiberaktiviteter. Der blev ikke fremlagt nye oplysninger eller beviser, som kunne afkræfte disse konklusioner. Taishan har faktisk ikke anfægtet, at virksomhedens hovedaktionær har planer om at konsolidere sin glasfiberaktivitet. Disse planer er i klar modstrid med ethvert tilsagn om at mindske de handelsmæssige forbindelser mellem Taishan og Hengshi/Jushi. Desuden og uden at tage stilling til, om Kommissionen ville kunne acceptere et sådant tilsagn, er virksomheden tydeligvis ikke i stand til at indgå nogen form for tilsagn uden godkendelse fra de endelige ejere. Taishans påstand og anmodning om tilsagn blev derfor afvist.

(102) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede CNBM-gruppen, at de subsidier, som den forretningsmæssigt forbundne forhandler Jushi Hong Kong Co. Ltd havde modtaget, ikke kunne udlignes, da virksomheden var hjemmehørende i Hongkong og ikke i Kina. Hongkong er et uafhængigt medlem af WTO og anses derfor for at være en uafhængig jurisdiktion i henhold til WTO-retten og med henblik på Unionens handelsbeskyttelsesundersøgelser. Da de nuværende antisubsidieprocedurer ikke blev indledt over for Hongkong, bør eventuelle subsidier modtaget af Jushi Hong Kong ikke tages i betragtning. Kommissionen bemærkede, at CNBM-gruppen ikke anfægtede Kommissionens konklusioner vedrørende subsidiering i relation til denne forretningsmæssigt forbundne forhandler. Uanset Hongkongs status i denne undersøgelse befandt det reelle center for aktiviteter og kontrol med virksomheden Jushi Hong Kong sig faktisk på det kinesiske fastland. Som anført af virksomheden selv, »er Jushi Hong Kong et tomt selskab uden ansatte, uden jordbesiddelse, uden fysisk tilstedeværelse og fordel og uden nogen form for skatteordninger eller tilskud«. Regnskaberne befandt sig hos Jushi Group Co. Ltd, de relevante kontrolmedarbejdere befandt sig også der, og de subsidier, der blev modtaget, og som var til gavn for den pågældende vare, blev ydet af kinesiske enheder. Som stadfæstet af appelorganet i *United States — Anti-Dumping and Countervailing Measures on Large Residential Washers from Korea* kan subsidier til modtagere fra andre lande end den medlemsstat, der yder subsidierne, være relevante for at kunne beregne værdibeløbet for subsidiering ([27]). Virksomhedens påstand blev derfor afvist.

([25]) WTO, panelrapport, WT/DS312/R af 28. oktober 2005, afsnit 7.162.

([26]) WTO, panelrapport, WT/DS397AB/R af 15. juli 2011, afsnit 376. Den samme formulering gentages nu i antidumpinggrundforordningens artikel 9, stk. 5, andet afsnit.

([27]) Appelorganets rapport, United States — Anti-Dumping and Countervailing Measures on Large Residential Washers from Korea (WT/DS464/AB/R) af 7. september 2016, afsnit 5.298.

(103) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Yuntianhua-gruppen, at dens subsidiemargen var blevet forhøjet ved tilføjelsen af subsidier til virksomheder, der ikke leverede input til produktionen af den pågældende vare, og anmodede derfor om, at subsidier til disse virksomheder ikke skulle tages i betragtning ved beregningen af udligningstolden.

(104) Grundforordningens artikel 1 fastsætter, at »der kan indføres udligningstold med henblik på at udligne subsidier, der direkte eller indirekte ydes til fremstilling, produktion, udførsel eller transport af varer, hvis overgang til fri omsætning i Unionen medfører, at der forvoldes skade«. Kommissionen har bevis for, at de virksomheder, der er omfattet af undersøgelsen, og hvis subsidier har bidraget til gruppens forpligtelse, direkte eller indirekte har deltaget, og har leveret input, tjenesteydelser, materialer eller aktiver, der indgår i produktionen af den pågældende vare, jf. grundforordningens artikel 1. I denne forbindelse blev de bemærkninger, som Yuntianhua-gruppen fremsatte, ikke underbygget af konkrete beviser.

(105) Kommissionen bemærkede imidlertid, at en af de forretningsmæssigt forbundne virksomheder, hvis subsidier var blevet udlignet, oprindeligt blev anmodet om at deltage i undersøgelsen, da den leasede maskiner til en af de eksporterende producenter. Efter modtagelsen af bemærkningerne reviderede Kommissionen imidlertid fordelingsnøglen for leasingaktiviteter for den virksomhed, der var knyttet til den pågældende vare. Da de fordele, der kunne fordeles gennem leasingaktiviteterne, blev betragtet som ubetydelige, besluttede Kommissionen ikke at tage dem i betragtning.

1.7. **Individuel undersøgelse**

(106) Fem af de kinesiske eksporterende producenter, der besvarede stikprøveskemaet, meddelte Kommissionen, at de agtede at anmode om en individuel undersøgelse i henhold til grundforordningens artikel 27, stk. 3. Kommissionen gjorde spørgeskemaet tilgængeligt online på dagen for indledningen af undersøgelsen. Kommissionen underrettede desuden de eksporterende producenter, der ikke indgik i stikprøven, om, at de var forpligtet til at afgive en spørgeskemabesvarelse, hvis de ønskede at blive undersøgt individuelt. Ingen af virksomhederne besvarede imidlertid spørgeskemaet. Som en konsekvens heraf var det ikke muligt med individuelle undersøgelser.

1.8. **Samarbejdsvillige eksporterende producenter i Egypten**

(107) I indledningsmeddelelsen opfordrede Kommissionen alle eksporterende producenter i Egypten til at kontakte den. To forretningsmæssigt forbundne eksporterende producenter, der tegner sig for 100 % af eksporten til Unionen og for 100 % af GFF-produktionen i Egypten, gav sig til kende:

— Jushi Egypt For Fiberglass Industry S.A.E (»Jushi Egypt«), den tredje sektor i den økonomiske zone af den nordvestlige del af Suez-bugten, Egypten

— Hengshi Egypt For Fiberglass Industry S.A.E (»Hengshi Egypt«), den tredje sektor i den økonomiske zone af den nordvestlige del af Suez-bugten, Egypten

1.9. **Spørgeskemabesvarelser og kontrolbesøg**

(108) Spørgeskemaerne til EU-producenterne, importørerne, brugerne og de eksporterende producenter i Kina og Egypten blev gjort tilgængelige online ([28]) på dagen for indledningen af undersøgelsen.

(109) Kommissionen modtog spørgeskemabesvarelser fra de to stikprøveudtagne kinesiske eksporterende producentgrupper, de to egyptiske eksporterende producenter, de fire EU-producenter i stikprøven, fem brugere og én ikke forretningsmæssigt forbundet importør. Ingen af de ikkestikprøveudtagne kinesiske eksporterende producenter indsendte spørgeskemabesvarelser.

(110) Kommissionen sendte også et spørgeskema til GOC og GOE. Spørgeskemaet til GOC omfattede specifikke spørgeskemaer til China Development Bank (»CDB«), Export Import Bank of China (»EXIM«) og Sinosure. Disse finansielle institutioner var blevet specifikt omtalt i klagen som offentlige organer eller organer, der har fået pålagt eller overdraget opgaven at tildele subsidier. Desuden blev GOC anmodet om at fremsende det særlige spørgeskema for finansielle institutioner til enhver anden finansiel institution, der ydede lån eller eksportkreditter til virksomhederne i stikprøven, eller til de stikprøveudtagne virksomheders kunder. Af administrative hensyn blev GOC også bedt om at indhente eventuelle svar fra disse finansielle institutioner og fremsende disse direkte til Kommissionen.

([28]) Findes på adressen: http://trade.ec.europa.eu/tdi/case_details.cfm?id=2398.

(111) Spørgeskemaet til GOE omfattede specifikke spørgeskemaer til den egyptiske nationalbank (National Bank of Egypt), Ahli Bank og Bank Misr. Disse finansielle institutioner var blevet specifikt omtalt i klagen som offentlige organer eller organer, der har fået pålagt eller overdraget opgaven at tildele subsidier. Desuden blev GOE af administrative hensyn anmodet om at fremsende det særlige spørgeskema for finansielle institutioner til enhver anden finansiel institution, der ydede lån eller eksportkreditter til virksomhederne i stikprøven. Desuden omfattede spørgeskemaet til GOE specifikke spørgeskemaer til investeringsvirksomheden Egypt-TEDA (»Egypt TEDA«) og til det egyptisk-kinesiske JV Company for Investment (»ECCI«), der i klagen var blevet identificeret som statsejede enheder, der opererer i SETC-zonen. GOE blev også bedt om at indhente eventuelle svar fra disse finansielle institutioner og andre enheder og sende disse direkte til Kommissionen.

(112) Kommissionen modtog spørgeskemabesvarelser fra GOC, der omfattede besvarelser af det specifikke spørgeskema fra EXIM og Sinosure, og fra GOE, der omfattede besvarelser af det specifikke spørgeskema fra den egyptiske nationalbank, Bank Misr og Egypt TEDA.

(113) Uden at det berører anvendelsen af grundforordningens artikel 28, indhentede og efterprøvede Kommissionen alle de oplysninger, som den fandt nødvendige, og som parterne rettidigt stillede til rådighed til fastsættelsen af subsidier, skade og Unionens interesse. Der blev aflagt kontrolbesøg hos det kinesiske handelsministerium, hvor også embedsmænd fra andre relevante ministerier deltog. Desuden var repræsentanter for EXIM, CDB og Sinosure til stede under dette kontrolbesøg.

(114) Der blev også aflagt kontrolbesøg hos Egypt TEDA samt hos følgende egyptiske myndigheder:

— Den generelle investeringsmyndighed (»GAFI«), Kairo, Egypten

— Den generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen (»General Authority of the SCZone«), Suez Canal Economic Zone, Egypten;

— Egypt Gas Holding (»EGAS«), Kairo, Egypten

— Egyptian Electric Utility and Consumer Protection Regulatory Agency (»EgyptERA«), Kairo, Egypten.

(115) Kommissionen aflagde ligeledes kontrolbesøg i henhold til grundforordningens artikel 26 hos følgende virksomheder:

EU-producenter

— European Owens Corning Fiberglas, Sprl, (»OC«)

— Chomarat Textiles Industries S.A.S. (»Chomarat«)

— Saertex GmbH & Co. KG, (»Saertex«)

— Ahlstrom-Munksjö Glassfibre Oy, (»Ahlstrom«)

Stikprøveudtagne producenter i Kina ([29])

— China National Building Materials Group (»CNBM-gruppen«)

— Jushi Group Co. Ltd, Tongxiang, Kina

— Zhejiang Hengshi Fiberglass Fabrics Co. Ltd, Tongxiang, Kina

— China Jushi Co. Ltd., Tongxiang, Kina

— Jushi Group Hong Kong Co. Limited, Tongxiang, Kina

— Tongxiang Leishi Mineral Powder Co. Ltd., Tongxiang, Kina

— Tongxiang Jinshi Precious Metal Equipment Co. Ltd., Tongxiang, Kina

([29]) Denne liste omfatter eksporterende producenter og andre forretningsmæssigt forbundne enheder inden for samme gruppe, uanset om de fremstiller den pågældende vare.

— Huajin Capital Limited, Hongkong, Kina

— Jushi Group (HK) Sinosia Composite Materials Co., Ltd., Hong Kong, Kina

— Taishan Fiberglass Inc., Taian, Kina

— China National Building Material Group finance Co., Ltd, Beijing, Kina

— Sinoma Science & Technology Co., Ltd, Beijing and Nanjing, Kina

— Huatai Non-Metallic Powder Co., Ltd, Taian, Kina

— Taian Antai Gas Co., Ltd, Taian, Kina

— Taishan Fiberglass Zoucheng Co., Ltd, Zoucheng, Kina

— Sinoma Jinjing Fiber Glass (Zibo) Co., Ltd, Zibo, Kina

— Shandong Linyi Shanqi Mining Co., Ltd, Station of Sunzu Town, Kina

— Yuntianhua Group (»Yuntianhua-gruppen«)

— PGTEX China Co. Ltd, Changzhou, Kina

— Chongqing Tenways Material Corp.Ltd, Chongqing, Kina

— Chongqing Polycomp International Corporation (CPIC), Chongqing, Kina

— CPIC International Co., Limited (CPIC HK), Chongqing, Kina

— Changzhou Diba Textile Machinery Co., Ltd., Changzhou, Kina

— Changzhou Newtry Co., Ltd., Changzhou, Kina

— Chongqing Tianze New Material Co., Ltd., Chongqing, Kina

— Wenzhou Jinhui Nonmetallic Mining Co., Ltd., Chongqing, Kina

— Chongqing Yuanjia Mining Co., Ltd. (Chongqing Wingreat), Chongqing, Kina

— Yunnan Yuntianhua Group Co., Ltd., Kunming, Kina

— Yunnan Yuntianhua Financial Co., Ltd., Kunming, Kina.

Eksporterende producenter i Egypten

— Jushi Egypt for Fiberglass Industry S.A.E, Suez

— Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics S.A.E., Suez

Brugere

— Siemens Gamesa Renewable Energy GmbH&Co KG (»SGRE«)

— Vestas Wind Systems A/S, (»Vestas«).

(116) Som følge af truslen om udbredelsen af covid-19 og de deraf følgende foranstaltninger, der er truffet for at håndtere udbruddet ([30]), var Kommissionen ikke i stand til at kontrollere oplysningerne fra en række virksomheder, der tilhører gruppen omkring én af de eksporterende producenter, der har hjemsted i Kina. Da denne uforudsete situation opstod på et meget sent tidspunkt i proceduren, og da der ikke fandtes andre muligheder, anvendte Kommissionen undtagelsesvis de oplysninger, som disse virksomheder havde indgivet i forbindelse med subsidieberegningen, og som blev kontrolleret ud fra tilgængelige oplysninger.

1.10. **Ingen indførelse af midlertidige foranstaltninger og efterfølgende sagsforløb**

(117) Den 24. januar 2020 meddelte Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 29a, stk. 2, de interesserede parter, at den ikke agtede at indføre midlertidige foranstaltninger og fortsætte med undersøgelsen.

(118) Kommissionen indhentede og efterprøvede fortsat alle de oplysninger, som den anså for nødvendige for at træffe endelig afgørelse i sagen.

([30]) Jf. notat til sagen om konsekvenserne ved udbruddet af coronavirus for antidumping- og antisubsidieundersøgelserne, reference nr. t20.001353.

1.11. **Endelig fremlæggelse af oplysninger**

(119) Kommissionen underrettede den 27. februar 2020 alle parter om de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke den påtænkte at indføre en endelig antisubsidietold på importen af den pågældende vare til Unionen (»endelig fremlæggelse af oplysninger«).

(120) Alle parter fik en frist på 15 dage til at fremsætte bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger. En række interesserede parter anmodede om en fristforlængelse. Kommissionen indrømmede disse parter en frist til den 20. marts og den 23. marts 2020 for indgivelse af bemærkninger. De interesserede parter fik mulighed for at fremsætte bemærkninger til indledningen af undersøgelsen og anmode om en høring med Kommissionen og/eller høringskonsulenten i handelsprocedurer.

(121) I den særskilte antidumpingundersøgelse fik parterne den 19. december 2019 en endelig fremlæggelse af de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, på grundlag af hvilke det påtænktes at indføre en endelig antidumpingtold på importen af den pågældende vare til Unionen. Interesserede parter fik desuden en supplerende fremlæggelse af oplysninger den 10. februar 2020.

(122) Kommissionen behandlede i denne forordning de bemærkninger, der blev fremsat under antisubsidieproceduren. Bemærkninger fremsat i forbindelse med den særskilte antidumpingundersøgelse blev ikke behandlet i denne forordning, medmindre parterne udtrykkeligt anførte, at de fremsatte bemærkninger omfattede begge procedurer.

(123) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede ingen af parterne om at blive hørt af høringskonsulenten.

(124) Interesserede parter fik en supplerende endelig fremlæggelse af oplysninger den 17. april 2020 og blev indrømmet en frist til den 22. april 2020 til fremsættelse af bemærkninger (»supplerende endelig fremlæggelse af oplysninger«).

(125) Interesserede parter fik endnu en supplerende endelig fremlæggelse af oplysninger den 24. april 2020 og blev indrømmet en frist til den 27. april 2020 til fremsættelse af bemærkninger (»anden supplerende endelig fremlæggelse af oplysninger«).

(126) Kommissionen afholdt høringer af EU-erhvervsgrenen, de eksporterende producenter Jushi/Hengshi China og de egyptiske eksporterende producenter Jushi/Hengshi Egypt samt GOE.

2. DEN PÅGÆLDENDE VARE OG SAMME VARE

2.1. **Den pågældende vare**

(127) Den pågældende vare ([31]) er *stoffer af vævede og/eller stingfæstnede endeløse glasfiberrovings og/eller garn med eller uden andre elementer, undtagen varer, som er imprægnerede eller præimprægnerede (prepregs), og undtagen open mesh-stoffer med en cellestørrelse på over 1,8 mm i både længde og bredde, der vejer mere end 35 g/m^2* (»GFF«) med oprindelse i Kina og Egypten, i øjeblikket henhørende under KN-kode ex 7019 39 00, ex 7019 40 00, ex 7019 59 00 og ex 7019 90 00 (Taric-kode 7019 39 00 80, 7019 40 00 80, 7019 59 00 80 og 7019 90 00 80) (»den pågældende vare«).

(128) GFF anvendes til en lang række formål, f.eks. til fremstilling af vindmøllevinger, produktion af udstyr til skibe, lastbiler og sportsudstyr samt til rørfornyelse.

2.2. **Samme vare**

(129) Undersøgelsen viste, at følgende varer har samme grundlæggende fysiske, kemiske og tekniske egenskaber og samme grundlæggende anvendelsesformål:

— den pågældende vare

— den vare, der fremstilles og sælges på de pågældende landes hjemmemarkeder, og

— den vare, der fremstilles og sælges i Unionen af EU-erhvervsgrenen.

(130) Kommissionen besluttede, at disse varer derfor er samme vare, jf. grundforordningens artikel 2, litra c).

([31]) Tydeliggjort i meddelelsen om præcisering.

2.3. **Påstande vedrørende varedækningen**

(131) En eksporterende producent og Den Arabiske Republik Egyptens handelsministerium hævdede, at forskårne GFF-sæt ikke burde være omfattet af undersøgelsen. Parten fremførte, at der ville være tale om forskårne GFF-sæt i et efterfølgende produktionsled, som krævede yderligere produktionstrin, og at der var forskelle med hensyn til fysiske egenskaber, da disse er meget mindre. GFF-sæt præsenterer sig i forskellige former og emballager, der består af flere mindre stykker stof, der er quiltet sammen. Det blev endvidere fremført, at der ikke ville være nogen risiko for omgåelse ved at udelukke sæt, da forskæringsprocessen ville være uigenkaldelig, og at varen ikke er indbydes udskiftelig med GFF, der ikke er forskåret.

(132) Klageren hævdede, at forskårne GFF-sæt og ikke-forskårne GFF-sæt har de samme grundlæggende egenskaber og anvendelsesformål. Da GFF er et forstærkningsmateriale, er det nødvendigt at forskære det, så det passer til formen på den vare, der skal forstærkes, men dette ændrer ikke de grundlæggende egenskaber som sådan. Forskæringsprocessen kan udføres af GFF-producenten, en uafhængig industriel forskæringsvirksomhed eller kunden selv. Det er en meget enkel og billig operation. Klageren hævdede endvidere, at brugerne ikke opfatter forskåret GFF anderledes end andre typer GFF, da GFF generelt fremstilles ud fra brugerens specifikationer. Hvis forskæringsprocessen ændrede egenskaberne ved GFF, ville dette gøre varen uanvendelig for den specifikke kunde.

(133) Det fremgik af undersøgelsen, at processerne med forskæring eller fremstilling af sæt ikke ændrer de grundlæggende fysiske, tekniske eller kemiske egenskaber ved GFF eller deres grundlæggende endelige anvendelsesformål. Kunderne til begge varetyper er stort set de samme, og begge typer sælges via samme distributionskanaler.

(134) Undersøgelsen bekræftede også, at til de fleste anvendelsesformål produceres GFF efter ordre i henhold til kundernes specifikationer. Forskårne GFF-sæt udgør blot en yderligere specifikation i kundeordren. Den anderledes emballage af forskårne GFF-sæt ændrer heller ikke ved varens egenskaber. Da GFF i stigende grad bestilles i form af forskårne GFF-sæt, og da der i stigende grad anvendes ekstern fremstilling af sæt, vil der være en høj risiko for omgåelse, hvis man udelader forskårne GFF-sæt fra undersøgelsen. Kommissionen konkluderede derfor, at det ikke ville være hensigtsmæssigt at udelukke forskårne GFF-sæt fra undersøgelsen.

(135) En anden eksporterende producent fremførte, at glasfibergarn burde betragtes som udelukket fra undersøgelsen. Denne eksporterende producent fremførte, at glasfibergarn ikke var udtrykkeligt nævnt i spørgeskemaet, klagen eller i indledningsmeddelelsen, hvilket tyder på, at det ikke er omfattet af varedækningen. Den hævdede endvidere, at GFF fremstillet af garn ikke kunne klassificeres under varekontrolnumrenes (»PCN«) egenskaber, at GFF fremstillet af garn importeres under andre KN-koder end dem, der er nævnt i klagen, og at glasfibergarn heller ikke ville være omfattet af foranstaltningerne mod glasfiberrovings i andre procedurer.

(136) Klageren og en anden EU-producent (som ikke er part i klagen) gjorde gældende, at kun GFF fremstillet af ikke-snoet glasfibergarn eller glasfibergarn uden drej, bør være omfattet af undersøgelsen, hvorimod snoet garn kan udelukkes fra undersøgelsen. Klageren hævdede, at ikke-snoet glasfibergarn eller glasfibergarn uden drej har samme egenskaber som glafiberrovings og består af en række ikke-snoede filamenter eller strenge, og at de også anvendes til samme formål som rovings og typisk måler 13-24 mikrometer i diameter, og at de er af finhed på 300-4 800 tex.

(137) For så vidt angår medtagelsen af GFF fremstillet af glasfibergarn, blev den undersøgte vare i indledningsmeddelelsen defineret som »stoffer af vævede og/eller stingfæstnede endeløse glasfiberrovings og/eller garn (…)« ([32]). Undersøgelsen har vist, at ikke-snoet glasfibergarn eller glasfibergarn uden drej har de samme grundlæggende egenskaber som glasfiberrovings og således består af et bundt ikke-snoede filamenter eller tråde, og de anvendes også til samme formål. Begge typer måler typisk 13-24 mikrometer i diameter og er af finhed på 300-4 800 tex. Det ville derfor ikke være hensigtsmæssigt at udelukke disse varetyper fra undersøgelsen.

([32]) Indledningsmeddelelsen som præciseret ved meddelelsen om præcisering.

(138) Hvad angår GFF, der hovedsagelig er fremstillet af snoet glasfibergarn, bemærker Kommissionen, at denne vare, som har andre grundlæggende egenskaber og andre anvendelsesformål, f.eks. printkort, aldrig har været en del af den pågældende vare. Kommissionen har udtrykkeligt præciseret dette punkt i meddelelsen om præcisering.

3. SUBSIDIERING: FOLKEREPUBLIKKEN KINA

3.1. Indledning: Fremlæggelse af regeringens planer, projekter og andre dokumenter

(139) Inden den påståede subsidiering i form af subsidier eller subsidieordninger blev undersøgt, vurderede Kommissionen regeringens planer, projekter og andre dokumenter, som var relevante for mere end ét af subsidierne eller én af subsidieordningerne. Den konstaterede, at alle subsidier eller subsidieordninger, der er under vurdering, indgår i gennemførelsen af GOC's centrale planlægning for at fremme GFF-industrien af følgende årsager.

(140) Betydningen af industrien for nye materialer, der omfatter GFF, som en »strategisk vækstindustri«, blev fremhævet i Kinas 12. femårsplan for Kinas nationale økonomiske og sociale udvikling (»den 12. femårsplan«), og deri anføres det, at den bør udvikles til en »bærende industri« gennem omfattende politisk støtte og vejledning ([33]). Endvidere har den 13. femårsplan for Kinas nationale økonomiske og sociale udvikling (»den 13. femårsplan«), som omfatter perioden 2016-2020, til formål at udvikle yderligere industrigrene for nye materialer ved at styrke forskning og udvikling og øge innovationskapaciteten i fremstillingsindustrien ([34]).

(141) Den 13. femårsplan understreger GOC's strategiske vision for forbedring og fremme af nøgleindustrier. Den fremhæver den rolle, som teknologisk innovation spiller i den økonomiske udvikling af Kina, og at det fortsat er vigtigt med »grønne« udviklingsprincipper. Ifølge kapitel 5 i planen er en af de centrale udviklingstendenser at fremme opgraderingen af den traditionelle industristruktur, hvilket også var tilfældet i den 12. femårsplan. Denne idé uddybes yderligere i kapitel 22, som forklarer strategien med hensyn til at modernisere den traditionelle industri i Kina ved at fremme dens teknologiske omstilling. I den sammenhæng anføres det i den 13. femårsplan, at virksomhederne vil blive understøttet for »på omfattende vis at blive bedre på områder, som f.eks. produktteknologi, industriudstyr, miljøbeskyttelse og energieffektivitet«.

(142) I den 13. femårsplan nævnes de nye materialer et par gange: »Vi vil arbejde for at gøre hurtigere fremskridt inden for kerneteknologier på områder som næste generation af information og kommunikation, ny energi, nye materialer (…)« ([35]). I henhold til planen vil der desuden blive gennemført projekter vedrørende forskning i vigtige nye materialer samt udvikling og anvendelse heraf ([36]).

(143) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog GOC sin grundlæggende holdning vedrørende Kinas femårsplaner og hævdede, at de ikke er forpligtende eller retligt bindende, men blot er vejledende dokumenter, da de ikke indeholder faktiske lovbestemmelser, sanktioner eller regler om anvendelighed. GOC regering anførte endvidere, at den 12. femårsplan ikke længere er gældende, og selv hvis den 13. femårsplan ville være retligt bindende, hvilket ikke er tilfældet, nævner den ikke GFF. Dertil kommer, at planen henviser til »nye materialer«, men den definerer ikke dette begreb. Endelig er den 13. femårsplan ikke specifik for GFF-industrien eller for »industrien for nye materialer«, men omfatter næsten hele økonomien.

(144) Kommissionen er ikke enig i denne holdning. I kapitel 17 i den 13. femårsplan hedder det: »Den nationale udviklingsstrategi og -plan vil blive aktuel og indtage en førende og begrænsende rolle.« Dermed anvender denne plan en sprogbrug, der henviser til dens bindende karakter, og er ikke blot udtryk for generelle erklæringer om tilskyndelse.

(145) Selv om den 12. femårsplan ikke længere er gældende, er det den forgænger, der fremhævede betydningen af industrien for nye materialer som en »strategisk vækstindustri«, og som blev videreudviklet af den 13. femårsplan. Som det fremgår af betragtning 148-149, omfatter industrien for nye materialer GFF-industrien. Som omhandlet i betragtning 141 understreger den 13. femårsplan GOC's strategiske vision for forbedring og fremme af nøgleindustrier, og derfor prioriterer den visse sektorer og teknologier, herunder GFF.

([33]) Jf. den 12. femårsplan, s. 9.
([34]) Jf. den 13. femårsplan, s. 23 og 24.
([35]) Jf. den 13. femårsplan for Folkerepublikken Kinas økonomiske og sociale udvikling, del II, kapitel 6, afsnit 1.
([36]) Ibid., del II, kapitel 6, afsnit 4.

(146) GOC's påstande i den henseende blev derfor afvist.

(147) Industrien for nye materialer er også en tilskyndet industri i henhold til initiativet Made in China 2025 ([37]) og dermed berettiget til at modtage betydelig statsstøtte. Der er etableret en række fonde til støtte for initiativet Made in China 2025 og dermed også indirekte GFF-industrien, som f.eks. National Integrated Circuit fund, Advanced Manufacturing Fund og Emerging Industries Investment Fund ([38]).

(148) Desuden henvises der ofte til GFF under betegnelsen »nye materialer«. 10 strategiske sektorer i Made in China 2025-køreplanen ([39]), som GOC betragter som nøgleindustrier. Deri beskrives i sektor 9 »nye materialer« og underkategorier heraf, herunder avancerede grundlæggende materialer (punkt 9.1), vigtige strategiske materialer (punkt 9.2), herunder højtydende fibre- og kompositmaterialer, nye energimaterialer ([40]). Nye materialer er således omfattet af fordelene ved de støttemekanismer, der er anført i dokumentet, herunder bl.a. finansielle støttepolitikker, skatte- og afgiftspolitikker, Statsrådets tilsyn og støtte ([41]).

(149) I forlængelse af Made in China 2025-køreplanen blev listen over 10 strategiske sektorer i november 2016 videreudviklet til et Catalogue of Four Essentials (katalog over fire strategiske områder), som er offentliggjort af National Manufacturing Strategy Advisory Committee (NMSAC), som er en rådgivende gruppe for National Leading Small Group on Building a National Manufacturing Power. I dette katalog opdeles hver af de 10 strategiske sektorer i fire kapitler: i) væsentlige reservedele, ii) vigtige nøglematerialer, iii) avancerede væsentlige processer/teknologier og iv) industrielle teknologiplatforme. Glasfibre findes under sektor 7: elektrisk udstyr, punkt II, vigtige nøgleelementer: nr. 16 isoleringsplader af glasfibre, og sektor 9: nye materialer, punkt II, vigtige nøglematerialer, nr. 10 monomerer, kompositmaterialer og højtydende fibre og nr. 24 glasbaserede materialer.

(150) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at GFF ikke er nævnt i initiativet Made in China 2025, som stort set er tilgængeligt i hele økonomien, og at Made in China 2025 ikke er forpligtende, men blot en retningslinje.

(151) Hertil gentager Kommissionen, at initiativet Made in China 2025 klart er rettet mod industrigrenene for nye materialer, herunder GFF-industrien, som det allerede er blevet påvist. Initiativet indeholder bestemmelser om strategisk støtte og garantier, bl.a. gennem forbedrede økonomiske støttepolitikker og øget støtte til skattepolitikker. For eksempel hedder det deri klart, at det »øger støtten til den nye generation af informationsteknologi, avanceret udstyr, nye materialer osv.«

(152) I Made in China 2025-initiativet anføres det, at det er »handlingsplanen for de første ti år af gennemførelsen af strategien som fremstillingsstormagt«, og det fastsætter klare strategiske politikker og mål. I initiativet Made in China 2025 hedder det også, at »en række regioner skal udarbejde et specifikt gennemførelsesprogram og finjustere de politiske foranstaltninger, der skal sikre gennemførelsen af forskellige opgaver«, og det hedder videre, at »Ministeriet for Industri og Information skal i samarbejde med relevante tjenester styrke analysen af sporing, tilsyn og ledelse og rettidigt rapportere til Statsrådet om større begivenheder«. Desuden støttes Made in China 2025-initiativet af gennemførelsesforanstaltninger, som f.eks. Made in China 2025-køreplanen og meddelelsen fra generalsekretariatet for ministeriet for industri og informationsteknologi om »the release of the 2017 Industrial Transformation and Upgrade (Made in China 2025) Funding Guide» ([42]), der indeholder bestemmelser om midler, der begunstigede visse samarbejdsvillige eksporterende GFF-producenter. Desuden er planen for udvikling af byggematerialeindustrien (2016-2020), jf. betragtning 153, «udarbejdet på grundlag af den skitserede plan i den 13. femårsplan for Folkerepublikken Kinas nationale økonomi og sociale udvikling og Made in China 2025-strategien«. I betragtning af ovenstående synes Made in China 2025-initiativet ikke blot at være en retningslinje, tværtimod synes det at have en *faktisk forpligtende* virkning og er i vid udstrækning gennemført. GOC's påstande i den henseende blev derfor afvist.

([37]) http://www.gov.cn/zhengce/content/2015-05/19/content_9784.htm.
([38]) Jf. US-China Economic and Security Review Commission: Den 13. femårsplan, s. 12.
([39]) https://www.cae.cn/cae/html/files/2015-10/29/20151029105822561730637.pdf.
([40]) Jf. Made in China 2025-køreplanen, s. 142, 152.
([41]) Jf. Made in China 2025-køreplanen, kapitel 4: Strategic Support and Supply.
([42]) http://www.miit.gov.cn/n1146295/n1652858/n1652930/n3757016/c5657745/content.html.

(153) Endvidere fremmer planen for udvikling af byggematerialeindustrien (2016-2020) (Building Materials Industry Development Plan) ligeledes GFF-industrien. Denne plan opfordrer til en optimering af industristrukturen, bl.a. ved at udvide vækstindustrierne, såsom glasbaserede materialer, industriel keramik, intraokulære linser, højtydende fibre og kompositmaterialer, samt grafen og modificerede materialer. Dette skal opnås gennem statslig finansiering, beskatning, finans-, pris-, energi- og miljøbeskyttelsespolitikker og støtte til kapital til deltagelse i fusioner, opkøb og omstrukturering af byggematerialevirksomheder ved hjælp af forskellige midler, herunder udlån ([43]).

(154) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at planen for udvikling af byggematerialeindustrien gælder for alle byggematerialer og dermed også er bredt tilgængelig i hele økonomien. Desuden vedrører denne plan kun generelle oplysninger om regeringens politik.

(155) Planen for udvikling af byggematerialeindustrien indeholder specifikke foranstaltninger rettet mod industrien for byggematerialer, som GFF-industrien tilhører, jf. forklaringen i betragtning 166. Kommissionen er derfor uenig i GOC's erklæring om, at den er bredt tilgængelig i hele økonomien.

(156) Selv om planen for udvikling af byggematerialeindustrien kan fremstå blot som et vejledende dokument, jf. betragtning 152, er det en gennemførelse af den 13. femårsplan og af Made in China 2025-strategien. Den har til formål at »fremme omstilling og opgradering af byggematerialeindustrien ved at lette omstillingen af byggematerialeindustrien fra at være en stor industri til en stærk industri og opnå en bæredygtig udvikling i løbet af perioden for »den 13. femårsplan««, og den indeholder klare opgaver og projekter med henblik på at nå de fastsatte mål i løbet af en konkret defineret femårig periode ([44]). Dens rent vejledende karakter er derfor tvivlsom, og særlig når man undersøger den i en bredere sammenhæng.

(157) GFF-industrien er også omfattet af planen for udvikling af intelligent fremstilling (2016-2020), der er offentliggjort af det kinesiske ministerium for industri og informationsteknologi (»MIIT«), og som indeholder 10 nøgleopgaver, der skal afkorte produktudviklingscyklussen, forbedre produktionseffektiviteten og produktkvaliteten, reducere driftsomkostningerne og ressource- og energiforbruget og fremskynde udviklingen af intelligent fremstilling. I 2018 præsenterede Statsrådet Kinas planer om at udvide sit program for intelligent fremstilling ved at tilføje ca. 100 pilotprojekter det pågældende år, og ifølge offentligt tilgængelige oplysninger blev én af de samarbejdsvillige eksporterende producenter, Taishan Fiberglass, Inc., opført af MIIT i 2015 som ét af de »intelligente fremstillingsanlæg« ([45]).

(158) Ifølge GOC er planen for udvikling af intelligent fremstilling (2016-2020) irrelevant, da den ikke er specifik for GFF-industrien, men vedrører hele fremstillingsindustrien. Desuden hævdede GOC, at planen ikke er et forpligtende dokument, men blot en retningslinje.

(159) Planen for udvikling af intelligent fremstilling (2016-2020) er »udarbejdet på grundlag af den skitserede plan i den 13. femårsplan for Folkerepublikken Kinas nationale økonomi og sociale udvikling og Made in China 2025-strategien« ([46]). Den gennemfører således den strategi, der er fastlagt i disse dokumenter. Som allerede forklaret er den 13. femårsplan og Made in China 2025-strategien specifikt målrettet mod bestemte industrigrene, heriblandt GFF-industrien, der er en del af industrien for nye materialer. Endvidere henviser planen for udvikling af intelligent fremstilling i mange tilfælde til de ti hovedområder, der er omfattet af Made in China 2025-strategien. Navnlig hedder det i den særlige kolonne 6 om »Intelligent transformation emphasis of key field«, at »for så vidt angår den nye generation af informationsteknologier, (…) nyt materiale, (…) byggematerialer (…), fremmes den vidtgående anvendelse af intelligente og digitale teknologier inden for forskning og udvikling og design, fremstilling, logistik og oplagring, drift og ledelse, eftersalgsservice og andre vigtige forbindelser mellem virksomheder«. Planen for udvikling af intelligent fremstilling (2016-2020) er derfor specifik for de nøgleindustrier, der er fastlagt i Made in China-2025-strategien, og omfatter bl.a. sektorerne for nye materialer og byggematerialer, hvortil GFF hører.

([43]) Jf. Building Materials Industry Development Plan 2016-2020.
([44]) Jf. Building Materials Industry Development Plan 2016-2020.
([45]) Webstedet for Taishan Fiberglass Inc.
([46]) Jf. the Intelligent Manufacturing Development Plan (2016-2020).

(160) Kommissionen bemærker også, at sprogbrugen i planen for udvikling af intelligent fremstilling (2016-2020) viser, at dokumentet har en forpligtende karakter. Navnlig bestemmes det i afsnit II (III), »Udviklingsmål«, at »inden 2025 skal der gennemføres en to-trinstrategi for at fremme udviklingen af intelligent fremstilling: Som et første trin vil grundlaget for intelligent fremstilling og den understøttende kapacitet senest i 2020 blive klart styrket, den digitale fremstilling vil grundlæggende finde sted inden for nøgleområdet for den traditionelle fremstillingsindustri, og den intelligente omstilling af nøgleindustrier med betingelser og grundlag vil klart gøre fremskridt. Som andet trin vil støtteordningen for intelligent fremstilling grundlæggende være etableret senest i 2025, og den intelligente omstilling realiseres først i nøgleindustrien.« Endvidere hedder det i afsnit V, »Tilrettelæggelse og gennemførelse«, at »ministeriet for industri og informationsteknologi og finansministeriet er ansvarlige for planens tilrettelæggelse og gennemførelse, styrkelse af ledelsen, omhyggelig tilrettelæggelse, rettidig løsning af de problemer, der konstateres i planens gennemførelsesproces, og skal fremme af gennemførelsen af forskellige opgaver og foranstaltninger«, og at »de kompetente tjenester inden for industri og informationsteknologi og finansiering i forskellige regioner hurtigt skal udarbejde den gennemførelsesordning, der er forbundet med planen, gennemføre relevante støttepolitikker og afslutte informationstilbagemeldingen i overensstemmelse med ansvarsfordelingen«. Kommissionen konkluderede derfor, at planen for udvikling af intelligent fremstilling har klart definerede mål, der er forpligtende for de involverede virksomheder.

(161) Ud fra ovenstående blev GOC's påstande afvist.

(162) Desuden findes der i det kinesiske katalog over højteknologiske eksportvarer, der er udarbejdet af ministeriet for videnskab og teknologi, ministeriet for udenrigshandel og generaldirektoratet for offentlig forvaltning, en liste over 1900 højteknologiske varer i 8 kategorier, der er omfattet af GOC's præferenceeksportpolitik. En af kategorierne er kategorien for »nye materialer«, som omfatter GFF ([47]). Hertil kommer, at det kinesiske katalog over højteknologiske varer, der er udarbejdet af ministeriet for videnskab og teknologi, finansministeriet og den statslige skatteforvaltning henviser til 11 områder, heriblandt »kategorien for nye materialer«. Endvidere kan de højteknologiske virksomheder, der i henhold til Kinas lov om videnskab og teknologisk fremskridt er etableret i højteknologiske udviklingsområder, have gavn af en liste over præferencepolitikker, herunder: i) en indkomstbeskatning af virksomheder (»EIT«) på 15 % i stedet for den normale sats på 25 %, ii) hvis produktionsværdien af eksportvarer når op på 70 % af den samlede værdi for det pågældende år, nedsættes EIT-satsen yderligere til 10 %, iii) nyetablerede højteknologiske virksomheder er fritaget for EIT-beskatning i de første to år efter produktionens påbegyndelse, iv) nyetablerede højteknologiske virksomheder er fritaget for byggeskat, v) hvad angår udvikling, produktion og drift af ny teknologi, er jord i forbindelse med FoU skattefri, vi) udstyr, der anvendes af højteknologiske virksomheder til højteknologisk produktion og udvikling, er genstand for fremskyndet afskrivning, og vii) eksportvarer fremstillet af højteknologiske virksomheder er fritaget for eksporttold, bortset fra varer, der er begrænset af staten, eller som vedrører bestemte varer osv ([48]).

(163) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at det kinesiske katalog over højteknologiske varer sammenholdt med Kinas lov om videnskab og teknologisk fremskridt ikke er specifikt for en bestemt industrigren, fordi disse dokumenter indeholder objektive kriterier for støtteberettigelse, som finder automatisk anvendelse.

(164) I denne forbindelse omfatter det kinesiske katalog over højteknologiske eksportvarer, som allerede nævnt i betragtning 162, højteknologiske varer i 8 kategorier, herunder »nye materialer«. Kommissionen bemærker endvidere, at det kinesiske katalog over højteknologiske varer henviser til 11 områder, heriblandt »*6. Nye materialer*«. Da begge kataloger er begrænset til en række områder, kan det ikke konkluderes, at de gælder for alle industrigrene. GOC's påstand blev derfor afvist.

(165) De midlertidige bestemmelser om fremme af tilpasninger af erhvervsstrukturen (Statsrådets afgørelse nr. 40 af 2005) (»afgørelse nr. 40«), kapitel III henviser til det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering (The Guiding Catalogue for Industry Restructuring), som består af tre forskellige former for indholdskategorier, nemlig tilskyndede, begrænsede og afviklede projekter. Hvis »investeringsprojektet falder ind under kategorien tilskyndet, undersøges, godkendes og registreres det i henhold til de relevante nationale bestemmelser om investering hedder

([47]) Politikker om præferencebehandling i de nationale højteknologizoner (High-Tech Industrial Development Zones), s. 12-14.
([48]) Politikker om præferencebehandling i de nationale højteknologizoner (High-Tech Industrial Development Zones), s. 1.

det denne afgørelses artikel XVII, alle finansielle institutioner skal yde kreditstøtte i henhold til principperne for kreditgivning, udstyr, der medgår i produktionen, og som importeres i det samlede investeringsbeløb, med undtagelse af varer, der indgår i kategorien af ikke-fritagne importerede varer fra projekter med national investering (ændret i 2000) udstedt af finansministeriet kan fritages for importtold og moms i relation til import, medmindre der er nye bestemmelser om ikke-fritagne investeringsprojekter. Andre politikker, der favoriserer tilskyndede industriprojekter skal implementeres i overensstemmelse med relevante nationale bestemmelser«.

(166) I det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering (udgave fra 2011) (ændring ([49]) fra 2013) anføres der under »Kategori I Tilskyndet«

»XII. Byggematerialer:

(…)

6. Teknologiudvikling og produktion af trådtrækning i alkalifrie glasfibertankovne og højtydende glasfibre og varer med et årligt udbytte på 50 000 ton«

(167) Ifølge GOC er afgørelse nr. 40 ikke specifik for en virksomhed eller en industrigren som krævet i SCM-aftalens artikel 2.1, men for visse tilskyndede projekter. Afgørelse nr. 40 har desuden ikke en forpligtende karakter. GOC bekræftede, at det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering, som Kommissionen henviser til, er irrelevant, fordi Kommissionen henviser til 2011-udgaven af dette katalog, som allerede er udløbet. Ifølge GOC nævner den nye version af dette katalog ikke GFF.

(168) For det første gør Kommissionen opmærksom på, at den henviste til »det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering (udgave fra 2011) (ændring fra 2013)«, den henviste således ikke til udgaven fra 2011, men til den ændrede udgave fra 2013. Ifølge Kommissionens oplysninger blev den seneste ændring af kataloget godkendt ved dekret nr. 29 af 27. august 2019 fra Folkerepublikken Kinas nationale udviklings- og reformkommission og trådte i kraft den 1. januar 2020 ([50]). Ved det nye »vejledende katalog over den industrielle omstrukturering (udgave fra 2019)« afskaffedes »det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering (udgave fra 2011) (ændring fra 2013)«. Kataloget blev imidlertid vedtaget og trådte i kraft efter undersøgelsesperioden. Derfor var »det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering (udgave fra 2011) (ændring fra 2013) gældende i undersøgelsesperioden. Hvorom alting er og i modsætning til GOC's udtalelse, henviser udgaven fra 2019 af »det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering« til GFF under »afsnit« I Tilskyndede industrier« som følger:

»XII. Byggematerialer

(…)

6. (…) Teknologiudvikling og -produktion af højtydende glasfibre og glasfibervarer, som f.eks. varer, hvis tværsnit er degraderet og uregelmæssigt«.

(169) For det andet er Kommissionen ikke enig i, at afgørelse nr. 40 ikke har en forpligtende karakter. Afgørelse nr. 40 fastlægger de midlertidige bestemmelser, der fremmer den industrielle omstrukturering og henviser til *The Guiding Catalogue for Industry Restructuring* (Det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering), som definerer tre former for projekter: tilskyndede, begrænsede og afskaffede projekter. Artikel XVII i afgørelse nr. 40 fastlægger imidlertid, at behandlingen af investeringsprojekter, der hører til de tilskyndede projekter, har en forpligtende karakter, f.eks. »alle finansielle institutioner skal yde kreditstøtte i henhold til kreditprincipperne«, »andre politikker,

([49]) Catalogue for Guiding Industry Restructuring (udgave fra 2011) (ændring fra 2013) (udstedt ved bekendtgørelse nr. 9 af National Development and Reform Commission den 27. marts 2011 og ændret i overensstemmelse med beslutning truffet af National Development and Reform Commission om ændring af relevante bestemmelser af Catalogue for Guiding Industry Restructuring (udgave fra 2011) udstedt ved bekendtgørelse nr. 21 af National Development and Reform Commission den 16. februar 2013).

([50]) http://www.gov.cn/xinwen/2019-11/06/5449193/files/26c9d25f713f4ed5b8dc51ae40ef37af.pdf.

der favoriserer tilskyndede industriprojekter skal gennemføres i henhold til relevante nationale forskrifter«. Det fastsættes også i artikel XXI, at »de relevante præferentielle politikker, der gennemføres i henhold til dokumentet om, hvilke industrier, varer og teknologier der i øjeblikket særligt tilskyndes af staten, ændret i 2000, *(The Content of Industries, Products and Technologies Currently Especially Encouraged by the State)*, skal tilpasses og gennemføres i henhold til det tilskyndede indhold i det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering«. Derfor har afgørelse nr. 40 en forpligtende karakter på dette område. I det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering, »kategori I Tilskyndelse«, anføres en liste over en række projekter under en række industrigrene. Som forklaret i betragtning 166 omfatter den byggematerialeindustrien og specifikke projekter i forbindelse med GFF-industrien. Derfor indeholder afgørelse nr. 40, sammenholdt med det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering, en særlig behandling af visse projekter inden for visse tilskyndede industrier. Selv om disse dokumenter henviser til specifikke projekter, fastslår de således først, hvilke specifikke industrigrene der tilskyndes, og dernæst hvilke projekter i disse industrigrene der vil kunne drage fordel af den præferencebehandling, der er fastsat i afgørelse nr. 40. Kommissionen afviste derfor GOC's påstande.

(170) Desuden er GFF omfattet af planen for udvikling af byggematerialeindustrien (2016-2020) ([51]), som bl.a. indebærer byggematerialeindustriens overgang fra at være en stor industri til en stærk industri. Det indebærer også en optimering af byggesektorens struktur, forbedring af forsyningssikkerheden for vigtige materialer, øget koncentration i industrien samt en forbedring af den internationale konkurrenceevne. Planen indeholder bestemmelser om kvantitative udviklingsmål, statslig kontrol med produktionskapaciteten, detaljerede produktionsmål, geografisk fordeling af industrier mellem provinser i Kina, forsyningssikkerhed, udvikling af specifikke industrier, statslig kontrol med og indflydelse på virksomheder og støtteforanstaltninger i erhvervslivet ([52]). Det viser statens stærke tilstedeværelse og indgriben i glasfiberglasindustrien.

(171) Den 13. femårsplan for industrien for fiber- og kompositmaterialer ([53]) tager specifikt sigte på fibermaterialeindustrien. Den er klart retningsgivende for sektorens udvikling, f.eks. i afsnit III.3, hvis formål er:

(172) »aktivt at integrere og opgradere leverandør- og aftagerindustrien i industrikæden for at opretholde en sund og stabil udvikling i industrien for fiber-og kompositmaterialer: Tilskynde store bassin- og ovnvirksomheder til løbende at gennemføre udviklingsstrategien »go global« og gennemføre globale mønstre for produktionskapacitet. På denne baggrund skal man: — bibeholde kontrollen med vækstraten på et relativt lavt niveau i den indenlandske glasfiberproduktion — samtidig reducere eksportkvoten for indenlandske glasfibre og glasfibervarer — aktivt tilpasse produktstrukturerne; (…) — aktivt tilpasse produktstrukturen og vejlede virksomhederne i gennemførelsen af en differentieret udvikling, gøre en energisk indsats for at udvikle »deep processing« af glasfibervarer, udvide markedet for fiber- og kompositmaterialer i mellem-og højprissegmentet og forbedre varernes kvalitet og merværdi. Sikre, at den årlige vækstrate for de vigtigste erhvervsmæssige indtægter i industrien for fiber- og kompositmaterialer er ca. 5 til 6 procentpoint højere end den nationale BNP-vækstrate, dvs., at fra og med 2020 vil de samlede indtægter for virksomheder over den fastsatte størrelse nå op på 500 mia. yuan, dvs. en fordobling i forhold til situationen ved udløbet af den 12. femårsplan« ([54]).

(173) I afsnit IV.3.4 i den pågældende plan opstilles der desuden vejledende retningslinjer for virksomhederne og hele industrien:

(174) »Vejlede forskellige typer af virksomheder i at deltage i differentierede aktioner under hensyntagen til deres individuelle fordele og specifikke markedssegmenter. Det er navnlig nødvendigt at vejlede små og mellemstore virksomheder i at følge den vækstvej, der består i at udfylde specifikke huller, hvor små virksomheder supplerer de store, i overvejelserne om specialisering som vejen til at opnå succes. Takket være differentierede operationer undgås det, at store virksomheder konkurrerer med hinanden, og konkurrencen mellem lignende virksomheder

([51]) Planen for udvikling af industrien for byggematerialer (Building Materials Industry Development Plan – 2016-2020), ministeriet for industri og informationsteknologi, GXBG [2016] nr. 315.
([52]) Rapporten — kapitel 12.3.1.4, s. 283-286.
([53]) 13. femårsplan for industrien for fiber- og kompositmaterialer, der blev offentliggjort af Kinas sammenslutning af glasfiberindustrier og Kinas sammenslutning af virksomheder i industrien for kompositmaterialer, offentliggjort den 2. juni 2015.
([54]) Ibid., afsnit III.3.

undgås, hvorved markedssegmetet med lavpriskonkurrence elimineres. Samtidig kan små og mellemstore virksomheder med specialiseret produktion også vinde respekt og opmærksomhed hos store virksomheder, etablere tætte samarbejdsrelationer med store virksomheder og effektivt støtte og fremme udviklingen af store virksomheder.«

(175) Industrisammenslutningerne er tæt knyttet til staten, hovedsagelig gennem CCP's stigende indflydelse i disse sammenslutninger ([55]). Derfor peger bestemmelserne i afsnit IV.3.6 i samme plan også på en statslig indgriben i fiberproduktionen, herunder GFF-sektoren:

»[Sammenslutningen skal]

— bistå regeringen med at udforme og gennemføre industripolitikken med henblik på at sikre en sund udvikling af sektoren

— sikre en effektiv implementering af glasfibersektorens system til registrering og forvaltning af råvarer og samtidig undersøge og gennemføre et system til registrering og forvaltning af råvarer i kompositmaterialesektoren

— opstille og gennemføre sektorspecifikke systemer og systemer til registrering og forvaltning med henblik på

— effektivt at forhindre dubletter af lav kvalitet

— styrke virksomhedernes bevidsthed om selvdisciplin og sektorens perspektiver

— fremme afskaffelsen af forældet produktionskapacitet og omstilling og opgradering af sektoren

— opretholde en sund og velordnet konkurrence og en ordentlig udvikling i sektoren

— tage hensyn til sektorens udviklingsbehov, sigte mod at opstille tilskyndelsespolitikker og -foranstaltninger, være retningsgivende for sektorens solide udvikling

— aktivt bestræbe sig på at opnå godtgørelse af eksportafgift ved eksport af glasfibervarer fremstillet i henhold til processen »deeply processed«, og være retningsgivende for en sund udvikling af industrien for »glass fiber deep processing«

— aktivt bestræbe sig på at opnå indførelse og forbedring af import- og eksportafgiftssatser for fiber- og kompositmaterialer for at skabe incitamenter til en eksportforøgelse af varer af kompositmaterialer af høj merværdi«.

(176) Kina har aktivt fremmet GFF-industrier på forskellige forvaltningsniveauer, og et eksempel på et lokalt initiativ, der omfatter en af de stikprøveudtagne virksomheder, kan findes i den 13. femårsplan for den økonomiske og sociale udvikling for Jiujiang City:

Afsnit III 2.2 Effektiv gennemførelse af en udviklingsplan for strategiske industrier og vækstindustrier

— Nye materialer skal:

— (…)

— udvide og støtte industrikæden for nye materialer og fremme udviklingen af virksomhedsklynger i forbindelse med nye materialer

— udnytte Jiujiang economic development zone, Jiujiang Chihu district industry park, Yongxiu Xinghuo Industry park og Lushan fiber production base og fokusere på udvikling af nye organiske silikonematerialer, glasfiberkompositmaterialer, nye materialer af biofibre, nye materialer af metal og af grafen

— (…)

([55]) Jf. arbejdsdokument fra Kommissionens tjenestegrene om »Significant Distortions in the Economy of the People's Republic of China for the Purposes of Trade Defence Investigations« af 20. december 2017 (SWD (2017) 483 final/2), s. 33-34.

— »aktivt fremme Jushi Group, Shengxiang Electronics, Cabot Chemical Industry og andre førende virksomheders innovationsdrevne udvikling, aktive tilknytning til markedet, udforskning og udvikling af nye anvendelsesområder for glasfiber og nye kompositmaterialer for at fremskynde omstillingen og opgraderingen af glasfiberindustrien« ([56]).

(177) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at den 13. femårsplan for industrien for fiber- og kompositmaterialer og den 13. femårsplan for Jiujiang City begge blot vedrører generelle oplysninger om regeringens politik, uden direkte forbindelse til nogen af de påståede subsidieordninger, og derfor ikke udgør »tilstrækkelige beviser« for specificitet.

(178) Kommissionen var ikke enig i denne påstand. Som forklaret i betragtning 171 og 172 tager den 13. femårsplan for industrien for fiber- og kompositmaterialer specifikt sigte på industrien for fibermaterialer og er klart retningsgivende for sektorens udvikling. Selv hvis dette dokument eventuelt ikke har nogen direkte forbindelse til de påståede subsidieordninger, sådan som det hævdes af GOC, peger det på specifikke foranstaltninger, der tilskynder industrien for fiber- og kompositmaterialer. Som nævnt i betragtning 176 er den 13. femårsplan for den økonomiske og sociale udvikling for Jiujiang City specifikt rettet mod Jushi, som er en af de samarbejdsvillige eksporterende producenter. Disse dokumenter viser derfor, at de kinesiske myndigheder specifikt tager specifikt sigte på en bestemt industrigren, som omfatter GFF, og visse virksomheder i denne industrigren. GOC's påstande blev følgelig afvist.

(179) I betragtning af ovenstående anses GFF-industrien således for at være en nøgleindustri/en strategisk industri, hvis udvikling GOC aktivt forfølger som et politisk mål.

(180) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gjorde GOC indsigelse mod Kommissionens vurdering af, at GFF-industrien er en tilskyndet industri, og hævdede, at Kommissionens påstand om, at GFF-industrien er en tilskyndet industri i Kina, ikke viser, at de pågældende foranstaltninger er specifikke i henhold til SCM-aftalens artikel 2.

(181) Kommissionen var uenig i GOC's påstand. Det fremgår af undersøgelsesresultaterne i betragtning 140-178, at forskellige politik- og reguleringsværktøjer specifikt tager sigte på og tilskynder GFF-industrien som en del af industrigrenen for »byggematerialer« og »nye materialer«, og at den er opført i katalogerne over tilskyndede industrier. Det forhold, at disse dokumenter indeholder specifikke foranstaltninger med hensyn til visse industrigrene, herunder GFF-industrien, er tilstrækkeligt til at påvise, at de er specifikke i henhold til SCM-aftalens artikel 2.

3.2. **Delvis manglende samarbejdsvilje og brug af de foreliggende faktiske oplysninger**

3.2.1. *Anvendelsen af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1, vedrørende præferencelåneordninger og eksportkreditforsikring*

(182) Af administrative hensyn anmodede Kommissionen GOC om at fremsende særlige spørgeskemaer til de to specifikke statsejede banker, der er omhandlet i klagen, til Sinosure og til enhver anden finansiel institution, der ydede lån eller eksportkreditter til virksomhederne i stikprøven.

3.2.1.1. Præferencelåneordninger

(183) GOC fremsendte faktisk de specifikke spørgeskemaer til bankerne. 15 bankfilialer bekræftede deres udestående lån med virksomhederne i stikprøven i UP, men uden egentlig at indgive en spørgeskemabesvarelse. Kun en intern bank hos en af de eksporterende producenter (CNBM Finance) og en statsejet bank (Export-Import Bank of China) besvarede rent faktisk spørgsmålene i spørgeskemaet. CDB besvarede desuden heller ikke spørgeskemaet, men besvarede spørgsmål under kontrolbesøget på stedet.

(184) Ifølge GOC havde den ingen beføjelse til at kræve oplysninger af de statsejede banker, som ikke besvarede spørgeskemaet, eftersom de drives uafhængigt af GOC.

([56]) Den 13. femårsplan for den økonomiske og sociale udvikling fra Jiujiang City.

(185) Kommissionen var ikke enig i dette synspunkt. For det første er det Kommissionens opfattelse, at de oplysninger, som de statsejede virksomheder blev anmodet om (hvad enten det er virksomheder eller offentlige/finansielle institutioner), er tilgængelige for GOC for alle enheder, hvor GOC er hovedaktionær eller storaktionær. I henhold til loven i Folkerepublikken Kina om statsejede virksomheders aktiver ([57]) skal statsejede tilsyns- og administrationsorganer, der er oprettet af Statsrådets tilsyns- og administrationskommission for statsejede aktiver og de lokale folkeregeringer, udføre pligter og påtage sig ansvar for kapitalindskyderen i en virksomhed med statslige investeringer på vegne af regeringen. Disse organer har således ret til at modtage afkast på aktiver, deltage i større beslutningsprocesser og vælge ledende personale i virksomheder med statslige investeringer. I henhold til artikel 17 i ovennævnte lov om statsejede aktiver skal virksomheder med statslige investeringer desuden acceptere regeringens administration og tilsyn foretaget af regeringer og relevante statslige tjenester og organer, acceptere offentligt tilsyn og optræde som ansvarlige over for kapitalindskydere.

(186) Derudover har GOC også den nødvendige beføjelse til at indgå i et samspil med de finansielle institutioner, selv når de ikke er statsejede, da de alle hører ind under den kinesiske banktilsynsmyndigheds jurisdiktion. I henhold til artikel 33 og 36 i banktilsynsloven ([58]) har China Banking and Insurance Regulatory Commission (»CBIRC«) f.eks. beføjelse til at kræve, at alle finansielle institutioner, der er etableret i Kina, skal indgive oplysninger, som f.eks. regnskaber, statistiske rapporter og oplysninger om forretningsaktiviteter og ledelse. CBIRC kan også pålægge finansielle institutioner at videregive oplysninger til offentligheden.

(187) Desuden indgav den eneste samarbejdsvillige statsejede bank ikke særlige oplysninger om lån til de stikprøveudtagne virksomheder, selv om den afgav nogle generelle forklaringer om, hvordan dens system til godkendelse af lån og risikostyring fungerer. Den hævdede, at den var bundet af lovgivningsmæssige krav og kontraktbestemmelser med hensyn til fortroligheden af oplysningerne vedrørende virksomhederne i stikprøven.

(188) Kommissionen anmodede derfor de grupper af eksporterende producenter, der indgik i stikprøven, om at give adgang til virksomhedsspecifikke oplysninger, som indehaves af alle statsejede og private banker, fra hvilke de modtog lån. Selv om virksomhederne i stikprøven gav deres samtykke til at give adgang til bankdata vedrørende dem, nægtede den samarbejdsvillige bank at give de nødvendige detaljerede oplysninger.

(189) I sidste ende modtog Kommissionen kun oplysninger om virksomhedsstruktur og ejerskab fra den samarbejdsvillige statsejede bank, men ikke fra nogen af de andre finansielle institutioner, der havde ydet lån til virksomhederne i stikprøven. Desuden fremlagde ingen af de finansielle institutioner oplysninger, der var specifikke for risikovurderingen af lånene til de stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter.

(190) Da Kommissionen ikke havde nogen oplysninger om de fleste af de statsejede banker, der ydede lån til virksomhederne i stikprøven, og ingen virksomhedsspecifikke oplysninger om lånene ydet af de samarbejdsvillige banker, fandt den, at den ikke havde modtaget afgørende oplysninger af relevans for dette aspekt af undersøgelsen.

(191) Kommissionen underrettede derfor GOC om, at den kunne være nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, i forbindelse med undersøgelsen af forekomsten og omfanget af den påståede subsidiering i form af præferencelåneordninger.

(192) I sit svar på Kommissionens brev gjorde GOC indsigelse mod anvendelsen af grundforordningens artikel 28, stk. 1. Den begrundede det generelt med, at de specifikke oplysninger, der blev anmodet om, ikke var nødvendige, fordi proceduren var baseret på en klage, der undlod at opfylde kravene til beviser i SCM-aftalen og grundforordningen. Kommissionen var af den holdning, at tilstrækkeligheden vedrørende beviserne i klagen allerede var blevet behandlet under afsnit 1.1.1 og fastholdt således sin konklusion om, at der var tilstrækkelige beviser i klagen, der tydede på forekomsten af de påståede subsidier fra GOC's side.

([57]) Loven i Folkerepublikken Kina om statsejede virksomheders aktiver, dekret nr. 5 fra Folkerepublikken Kinas præsident af 28. oktober 2008, artikel 11 og 12.

([58]) Loven i Folkerepublikken Kina om regulering og tilsyn med bankindustrien, bekendtgørelse nr. 58 fra Folkerepublikken Kinas præsident af 31. oktober 2006.

(193) GOC gjorde også især indsigelse mod anvendelsen af grundforordningens artikel 28, stk. 1, vedrørende præferencelåneordninger. GOC gentog, at den ikke havde nogen beføjelser over bankerne. GOC var også af den opfattelse, at den havde samarbejdet efter bedste evne, at Kommissionen havde påført den en urimelig ekstra byrde, og at den manglende information ikke var »nødvendig« i henhold til grundforordningens artikel 28, da denne allerede var tilgængelig via spørgeskemabesvarelserne. GOC gentog disse påstande efter den endelige fremlæggelse af oplysninger.

(194) Kommissionen fastholdt sin position, at GOC har beføjelse til at anmode bankerne om oplysninger af de årsager, der er anført i betragtning 185 og 186. Den anerkendte, at GOC fremsendte de relevante spørgeskemaer til bankerne, og at den modtog en fyldestgørende besvarelse fra én statsejet bank. Kommissionen anvendte de afgivne oplysninger og supplerede kun disse med de foreliggende faktiske oplysninger for de dele, der manglede.

(195) De manglende oplysninger vedrører hovedsageligt to aspekter: For det første oplysninger om ejerforhold og virksomhedsledelse i de ikke samarbejdsvillige banker, som var nødvendige, for at Kommissionen kunne fastslå, hvorvidt disse banker er offentlige organer. For det andet var det nødvendigt med virksomhedsspecifikke oplysninger fra den samarbejdsvillige bank, som f.eks. bankens interne lånebevillingsproces og bankens vurdering af kreditværdighed i forbindelse med lån til virksomhederne i stikprøven, jf. grundforordningens artikel 28, med henblik på at kunne fastslå, om virksomhederne i stikprøven blev indrømmet lån til præferencesatser. Endvidere kan sådanne interne dokumenter kun leveres af bankerne og kan således ikke gives ved spørgeskemabesvarelser fra virksomhederne i stikprøven.

(196) GOC hævdede også, at der ikke kunne gives virksomhedsspecifikke oplysninger af lovmæssige årsager. Selv hvis Kommissionen havde et generelt skriftligt samtykke fra virksomhederne i stikprøven, i henhold til hvilket disse gav afkald på deres rettigheder i relation til fortrolighed, fastholdt GOC, at de relevante banker eller finansielle institutioner ville skulle anmode parterne om deres udtrykkelige tilladelse med hensyn til hver enkelt lånetransaktion, og at disse tilladelser skulle kontrolleres af de relevante finansielle institutioner.

(197) Kommissionen anførte imidlertid, at der særskilt blev anmodet om samtykke fra hver enkelt virksomhed for den enkelte banks lånetransaktioner. Kommissionen var af den opfattelse, at et sådant specifikt samtykke burde være tilstrækkeligt til at give adgang til de stikprøveudtagne virksomheders regnskaber. Desuden fremlagde nogle af bankerne rent faktisk et overblik over deres udestående lån hos virksomhederne, hvilket viser, at de ikke var begrænset til at give oplysninger som sådan om specifikke transaktioner. Ingen af disse banker fremlagde imidlertid oplysninger vedrørende deres egne interne vurdering af de transaktioner, der var blevet offentliggjort.

(198) Endelig mente Kommissionen ikke, at den havde påført GOC en urimelig byrde. Kommissionen havde fra starten begrænset sin undersøgelse til de finansielle institutioner, som havde ydet lån til virksomhederne i stikprøven. Kommissionen havde heller ikke pålagt GOC byrden med at identificere disse finansielle institutioner, da listen med navne og adresser på bankerne og anmodningen om at fremsende spørgeskemaer blev fremsendt til GOC allerede ved undersøgelsens start i juni 2019. Det gav GOC tilstrækkelig tid at efterkomme Kommissionens anmodning. Kommissionen var således af den opfattelse, at den havde gjort sit bedste for at lette de opgaver, som den havde anmodet GOC om.

(199) Kommissionen fastholdt derfor, at den delvist måtte gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i forbindelse med undersøgelsen af forekomsten og omfanget af den påståede subsidiering gennem præferencelåneordninger.

3.2.1.2. Eksportkreditforsikring

(200) Sinosure besvarede delvist det særlige spørgeskema vedrørende eksportkreditforsikring, der var blevet fremsendt virksomhederne i stikprøven. Men Sinosure afgav bl.a. ikke specifikke oplysninger om eksportkreditforsikringen til GFF-industrien, præmiestørrelsen eller detaljerede tal vedrørende rentabiliteten i forbindelse med eksportkreditforsikringsforretningerne.

(201) Desuden undlod Sinosure at fremlægge den ønskede dokumentation for sin virksomhedsledelse, som f.eks. vedtægterne, med henvisning til at dette var fortrolige oplysninger.

(202) I mangel af disse oplysninger fandt Kommissionen, at den ikke havde modtaget afgørende oplysninger af relevans for dette aspekt af undersøgelsen.

(203) Det er Kommissionens opfattelse, at de oplysninger, som de statsejede enheder blev anmodet om (hvad enten det er virksomheder eller offentlige/finansielle institutioner), er tilgængelige for GOC for alle de enheder, hvor GOC er hovedaktionær eller storaktionær. Dette er også tilfældet for Sinosure, som er en fuldt ud statsejet enhed. Kommissionen underrettede derfor GOC om, at den kunne være nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, i forbindelse med undersøgelsen af forekomsten og omfanget af den påståede subsidiering i form af eksportkreditforsikring.

(204) I besvarelsen af Kommissionens brev gjorde GOC indsigelse over for anvendelsen af grundforordningens artikel 28, stk. 1, med hensyn til eksportkreditforsikring ved at pege på den omstændighed, at Sinosure havde leveret en spørgeskemabesvarelse og havde besvaret Kommissionens spørgsmål under et kontrolbesøg.

(205) Sinosure indgav faktisk en spørgeskemabesvarelse, og repræsentanter for Sinosure var til stede under kontrolbesøget i GOC's lokaler. Som omhandlet i betragtning 200 og 201 var de leverede oplysninger imidlertid ufuldstændige. Sinosure leverede f.eks. samlede tal for sin rentabilitet, men ikke for rentabiliteten i forbindelse med sine kortfristede eksportkreditforsikringsforretninger som sådan. De leverede oplysninger gav således ikke Kommissionen mulighed for at drage konklusioner om afgørende dele af undersøgelsen af eksportkreditforsikring, dvs. om Sinosure er et offentligt organ, og om de præmier, som de stikprøveudtagne virksomheder skulle betale, var markedskonforme.

(206) Kommissionen konkluderede derfor, at den delvis måtte gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i forbindelse med sine undersøgelsesresultater vedrørende eksportkreditforsikring.

3.2.2. *Anvendelsen af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1, på China National Building Materials Group*

(207) Ifølge det spørgeskema, der blev sendt til eksporterende producenter om subsidier, skal holdingselskaber besvare afsnit A & E i spørgeskemaet. China National Building Materials Co. Ltd. (»CNBM«), som er den egentlige ejer af de eksporterende producenter Jushi, Hengshi og Taishan, undlod imidlertid at afgive et sådant svar.

(208) CNBM mente ikke, at virksomheden var involveret i glasfibervirksomhed, og at den havde direkte transaktioner med de eksporterende producenter. Kommissionen fandt imidlertid, at der havde fundet betydelige kapitalforøgelser sted finansieret af CNBM vedrørende en af de eksporterende producenter. Kommissionen fandt desuden bevis for, at tilskud til visse enheder i gruppen var gået igennem CNBM's bankkonti, og at nogle tilskud var blevet fordelt mellem forskellige enheder i gruppen via kapitalreservekontiene.

(209) Kommissionen er af den opfattelse, at det i mangel af en spørgeskemabesvarelse fra modervirksomheden, CNBM, ikke er muligt at fastslå det fulde omfang af de subsidier, som CNBM-gruppen har modtaget. Under disse omstændigheder mente Kommissionen, at den ikke havde modtaget afgørende oplysninger vedrørende dette aspekt af undersøgelsen.

(210) Kommissionen underrettede derfor CNBM-gruppen om, at den kunne være nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, i forbindelse med undersøgelsen af forekomsten og omfanget af den påståede subsidiering, der er ydet CNBM. som er modervirksomheden i CNBM-gruppen.

(211) I sit svar på Kommissionens brev gjorde Jushi indsigelse mod anvendelsen af grundforordningens artikel 28, stk. 1, for så vidt angår CNBM. Jushi gentog, at CNBM optræder som kapitalinvestor i stedet for en de facto controller i China Jushi, at den ikke var involveret i glasfibervirksomhed, og at den ikke havde nogen direkte transaktioner med de eksporterende producenter. Selv om CNBM er den største aktionær i China Jushi, udgør virksomhedens aktiebesiddelse desuden kun 26,97 %.

(212) Hvad angår kapitalforøgelserne, anførte Jushi, at andelen af CNBM's aktiebesiddelse i Kina faldt fra 60,25 % i 1998 til 26,97 % ved udgangen af UP. I de sidste tre år var den registrerede kapital i China Jushi kun steget via virksomhedens egne kapitalreserver, hvorfor CNBM's aktiebesiddelse forblev stabil på 26,97 %.

(213) For det første fandt Kommissionen under alle omstændigheder, at holdingselskaber bør besvare et spørgeskema for at fastslå, om der er ydet subsidier i forbindelse med modervirksomheden, som kan vedrøre den eksporterende producent. Uden spørgeskemabesvarelsen er det umuligt at fastsætte det fulde omfang af subsidierne til de eksporterende producenter.

(214) For det andet henviste Kommissionen til argumentationen i betragtning 93-96 vedrørende forholdet mellem Jushi og Taishan, for så vidt angår påstandene i relation til CNBM's faktiske kontrol med Jushi. På dette grundlag blev disse påstande afvist.

(215) For det tredje selv om CNBM's aktiebesiddelse med hensyn til kapitalforøgelser ganske vist er faldet i relative tal over tid, er den faktisk steget i absolutte tal i perioden 2010-2018.

(216) Endelig vedrører punkterne i betragtning 208 ikke kun Jushi og Hengshi, men også Taishan. Selv hvis Kommissionen accepterede Jushis bemærkninger, ville de således ikke ændre Kommissionens konklusioner om CNBM-gruppen som sådan.

(217) Kommissionen konkluderede derfor, at den delvis måtte gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i forbindelse med CNBM, som er modervirksomheden i CNBM-gruppen.

3.2.3. *Anvendelsen af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1, vedrørende præferentiel finansiering*

(218) Yunnan Yuntianhua Group Co., Ltd. undlod rettidigt at give fuldstændige oplysninger om midler, som visse aktionærer i virksomheden havde modtaget via andre egenkapitalinstrumenter.

(219) På trods af gentagne anmodninger fra Kommissionen har virksomheden under og efter kontrolbesøget undladt at afgive de ønskede oplysninger. Kommissionen underrettede derfor den pågældende virksomhed om, at den ville overveje at basere sine undersøgelsesresultater delvist på de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, for så vidt angik oplysningerne om disse egenkapitalinstrumenter. I sit svar til Kommissionen anførte virksomheden, at den som følge af den officielle lukning i Kina i den sidste uge af januar og den første uge af februar ikke var i stand til at reagere på Kommissionens anmodning om oplysninger inden for den fastsatte frist.

(220) I mangel af yderligere beviser vedrørende de midler, der blev modtaget via andre egenkapitalinstrumenter, som nævnt i betragtning 218, fortsatte Kommissionen med til dels at støtte sig på de foreliggende faktiske oplysninger til sine undersøgelsesresultater vedrørende de midler, som visse af virksomhedens aktionærer havde modtaget via andre egenkapitalinstrumenter, som nærmere beskrevet i afsnit 3.4.3.4.

3.3. **Subsidier og subsidieordninger inden for rammerne af den nuværende undersøgelse**

(221) På grundlag af oplysningerne i klagen, indledningsmeddelelsen og besvarelserne af Kommissionens spørgeskemaer blev den påståede subsidiering i form af følgende subsidier fra GOC undersøgt:

i) Præferentiel finansiering (f.eks. præferencelån, kreditlinjer, bankveksler, eksportfinansiering)

ii) Eksportkreditforsikring på præferencevilkår

iii) Statslig levering af varer og tjenesteydelser mod utilstrækkeligt vederlag

— statslig indrømmelse af jord og brugsrettigheder til jord mod utilstrækkeligt vederlag.

— statslig levering af råmaterialer mod utilstrækkeligt vederlag.

iv) Indtægter, der ikke opkræves, gennem energiforsyning til lavere priser og ordninger for fritagelse for og nedsættelse af afgifter

— levering af elektricitet til lavere priser

— reduceret indkomstbeskatning af virksomheder (»EIT« — Enterprise Income Tax) for virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi

— EIT-fradrag for FoU

— skattefritagelse for dividende mellem kvalificerede virksomheder med hjemsted i Kina

— fritagelse for eller afkald på skatter på fast ejendom og brugsrettigheder til jord

— fremskyndet afskrivning af udstyr anvendt af højteknologiske virksomheder

v) Tilskudsordninger

— tilskud i forbindelse med teknologisk opgradering eller omstilling, f.eks. fremme af FoU-opgaver inden for rammerne af støtteplaner for videnskab og teknolog, fremme af tilpasning af nøgleindustrier, revitalisering og teknologifornyelse, industriel omstilling og opgradering af midler til initiativet Made in China 2025, tilskud i forbindelse med intelligent fremstilling

— tilskud til miljøbeskyttelse, som f.eks. en særlig fond for en reform vedrørende energisparende teknologi, en fond for ren produktionsteknologi, incitamenter til miljøbeskyttelse og ressourcebevarelse

— tilskud til virksomhedsudvikling

— ordninger i forbindelse med kendte mærker

— ad hoc-subsidier fra de kommunale/regionale myndigheder.

3.4. **Præferentiel finansiering**

3.4.1. *Finansielle institutioner, der yder præferentiel finansiering*

(222) Ifølge oplysningerne fra de to stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter havde de fået lån af 36 finansielle institutioner med hjemsted i Kina. Af disse 36 finansielle institutioner var 29 statsejede banker ([59]). De resterende finansielle institutioner var enten privatejede (fire institutioner), eller Kommissionen kunne ikke afgøre, om de var statsejede eller privatejede (tre institutioner). Der var imidlertid kun én statsejet bank, der udfyldte det særlige spørgeskema, trods en anmodning til GOC, der omfattede alle finansielle institutioner, som havde ydet lån til virksomhederne i stikprøven.

(223) EXIM yder eksportbetingede lån til præferencesatser til kinesiske virksomheder, der fremstiller varer inden for højteknologi og ny teknologi, varer med egne intellektuelle ejendomsrettigheder, selvejede mærker, varer med høj merværdi og software, der er registreret hos myndighederne for industri og handel ([60]). Ifølge de oplysninger, som Kommissionen råder over, er kinesiske producenter af GFF berettiget til eksportorienterede lån i deres egenskab af varer inden for højteknologi og ny teknologi og/eller selvejede mærker, da flere producenter er anerkendt som »National High-Tech Enterprises« eller har fået tildelt status som kendte mærker, topmærke osv.

(224) Derudover hjælper EXIM også eksportørerne gennem eksportkreditter. Eksportkøberkreditter ydes til udenlandske virksomheder til finansiering af deres import af kinesiske varer, teknologier og tjenesteydelser ([61]).

3.4.1.1. Statsejede banker, der optræder som offentlige organer

(225) Kommissionen undersøgte, hvorvidt de statsejede banker fungerede som offentlige organer i henhold til grundforordningens artikel 3 og artikel 2, litra b). I den henseende er den test, der anvendes for at fastslå, om et statsejet foretagende er et offentligt organ, følgende ([62]): »Det afgørende er, om en enhed har fået overdraget myndighed til at udøve statslige funktioner, snarere end hvordan dette opnås. Der er mange forskellige måder, hvorpå staten i snæver forstand kan tildele enheder myndighed. Følgelig kan forskellige former for beviser være relevante for at godtgøre, at en sådan myndighed er blevet tildelt en bestemt enhed. Beviser for, at en enhed faktisk udøver statslige funktioner, kan tjene som bevis for, at den er i besiddelse af eller har fået overdraget statslig myndighed, navnlig når disse beviser tyder på en vedvarende og systematisk praksis. Efter vores opfattelse er konsekvensen, at beviser for, at en stat udøver reel kontrol med en enhed og dens ledelse, kan under særlige omstændigheder tjene som bevis for, at den pågældende enhed har statslig myndighed og udøver denne myndighed ved udøvelsen af statslige

([59]) Jf. afsnit 3.4.1.2 vedrørende samarbejdsvillige statsejede banker og afsnit 3.4.1.4 vedrørende navne på og data for de ikke samarbejdsvillige statsejede banker.
([60]) Chinese Export-Import Bank, årsberetning fra 2017, s. 5.
([61]) Chinese Export-Import Bank, s. 33.
([62]) WT/DS379/AB/R (US — Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China), appelorganets rapport af 11. marts 2011, DS 379, afsnit 318. Jf. også WT/DS436/AB/R (USA — Carbon Steel (India)), appelorganets rapport af 8. december 2014, afsnit 4.9-4.10 og 4.17-4.20, og WT/DS437/AB/R (United States — Countervailing Duty Measures on Certain Products from China) appelorganets rapport af 18. december 2014, afsnit 4.92.

funktioner. Vi understreger imidlertid, at bortset fra en udtrykkelig delegering af myndighed i et retligt instrument, er det ikke sandsynligt, at forekomsten af udelukkende formelle forbindelser mellem en enhed og staten i snæver forstand rækker til at fastslå den nødvendige besiddelse af statslig myndighed. Således viser f.eks. den blotte omstændighed, at staten ejer aktiemajoriteten i en enhed ikke, at staten udøver en reel kontrol med ledelsen af denne enhed, og i endnu mindre grad, at staten har tildelt enheden statslig myndighed. I visse tilfælde, hvor det imidlertid fremgår af beviserne, at der er mange formelle indicier for statslig kontrol, og der også er bevis for, at denne kontrol har været udøvet reelt, kan sådanne beviser tillade en antagelse af, at den pågældende enhed udøver statslig myndighed.«

(226) Kommissionen indhentede oplysninger om statens ejerskab samt formelle indicier for statslig kontrol i de statsejede banker. Den undersøgte også, om der havde været udøvet reel kontrol. Kommissionen måtte i den forbindelse delvist basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger på grund af GOC's og de statsejede bankers afslag på at forelægge beviser for den beslutningsproces, der havde ført til præferencelåneordningerne.

(227) For at foretage denne analyse undersøgte Kommissionen først oplysninger for de statsejede banker, der havde udfyldt det specifikke spørgeskema og havde givet mulighed for kontrolbesøg på stedet.

3.4.1.2. Samarbejdsvillige statsejede banker

(228) Kun én statsejet bank, nemlig EXIM, indsendte en spørgeskemabesvarelse, der blev efterprøvet på stedet.

a) GOC's ejerskab og formelle indicier for kontrol

(229) Kommissionen fastslog ud fra oplysningerne i spørgeskemabesvarelsen og under kontrolbesøget, at GOC enten direkte eller indirekte havde mere end 50 % af aktierne i denne finansielle institution.

(230) Hvad angår de formelle indicier for statslig kontrol i forbindelse med den samarbejdsvillige statsejede bank, betegnede Kommissionen denne som en »vigtig statsejet finansiel institution«. I meddelelsen »Interim Regulations on the Board of Supervisors in Key State-owned Financial Institutions«, fastsættes det bl.a., at: »De vigtige statsejede finansielle institutioner, der er omhandlet i disse forskrifter, henviser til statsejede banker, forretningsbanker, finansielle porteføljeadministrationsselskaber, værdipapirselskaber, forsikringsselskaber osv. (»statsejede finansielle institutioner«), hvortil Statsrådet sender tilsynsråd.«

(231) Tilsynsrådet i de vigtige statsejede finansielle institutioner udnævnes i henhold til de midlertidige forskrifter »Interim Regulations of Board of Supervisors of Key State-owned Financial Institutions« (Statsrådets dekret nr. 282). På grundlag af artikel 3 og 5 i de midlertidige forskrifter fastslog Kommissionen, at medlemmerne af tilsynsrådet udsendes af og er ansvarlige over for Statsrådet, hvilket således illustrerer statens institutionelle kontrol med forretningsaktiviteterne i den samarbejdsvillige statsejede bank. Ud over disse generelle indicier har Kommissionen konstateret følgende med hensyn til EXIM:

(232) EXIM blev oprettet og opererer i henhold til meddelelsen »The Notice of Establishing Export-Import Bank of China«, der er udstedt af Statsrådet, og vedtægterne for EXIM. Ifølge vedtægterne udnævner staten direkte EXIM's ledelse. Tilsynsrådet udnævnes af Statsrådet i overensstemmelse med »Interim Regulations on the Boards of Supervisors in Key State-owned Financial Institutions« og andre love og bestemmelser, og det er ansvarligt over for Statsrådet.

(233) Det fremgår også af vedtægterne, at partikomitéen i EXIM spiller en ledende og politisk central rolle, der sikrer, at partiets og statens politikker og omfattende gennemførelse iværksættes af EXIM. Partiets ledelse er integreret i alle aspekter af virksomhedsledelsen.

(234) Det fremgår endvidere af vedtægterne, at EXIM har til opgave at støtte udviklingen af udenrigshandel og økonomisk samarbejde, tværnationale investeringer, initiativet »One Belt, One Road«, samarbejdet om international kapacitet og fremstillingen af udstyr. Dens aktivitetsområde omfatter korte, mellemfristede og langfristede lån som godkendt af og i overensstemmelse med statens udenrigshandel og »udadvendte politikker«, som f.eks. eksportkredit, importkredit, tekniske lån i forbindelse med udenlandsk finansiering, udenlandske investeringslån, lån fra den kinesiske regering til udviklingsbistand og lån til købere af eksport.

(235) Kommissionen konstaterede også, at de statsejede finansielle institutioner har ændret deres vedtægter i 2017 for at øge Kinas Kommunistiske Partis (»CCP's«) rolle på det højeste beslutningstagende niveau i bankerne.

(236) Det fremgår af de nye vedtægter, at:

— formanden for bestyrelsen skal være den samme person som sekretæren for partikomitéen

— CCP har til opgave at sikre og føre tilsyn med bankens gennemførelse af CCP's og statens politikker og retningslinjer, samt spille en rolle som leder og vogter i forbindelse med udnævnelsen af personale (herunder den øverste ledelse), og

— partikomitéens udtalelser skal tages i betragtning af bestyrelsen i forbindelse med vedtagelsen af alle vigtige beslutninger.

(237) Ovennævnte er bevis for, at staten har udøvet reel kontrol med ledelsen af denne institution.

(238) Kommissionen indhentede også oplysninger om, hvorvidt GOC har udøvet reel kontrol med ledelsen af den samarbejdsvillige statsejede bank med hensyn til dennes udlånspolitik og risikovurdering, når den ydede lån til GFF-industrien. Følgende forskrifter er blevet taget i betragtning i denne forbindelse:

— artikel 34 i Kinas lov om forretningsbanker (»banklov«)

— artikel 15 i de generelle regler om udlån (gennemført af People's Bank of China)

— afgørelse nr. 40

— gennemførelsesbestemmelser fra CBIRC om spørgsmål vedrørende administrative tilladelser for kinesisk-finansierede forretningsbanker (»Administrative Licensing Matters for Chinese-funded Commercial Banks«) (CBIRC's bekendtgørelse, [2017], nr. 1)

— gennemførelsesbestemmelser fra CBIRC om spørgsmål vedrørende administrative tilladelser for udenlandsk-finansierede banker (»Administrative Licensing Matters relating to Foreign-funded Banks«) (CBIRC's bekendtgørelse, [2015], nr. 4)

— administrative foranstaltninger med hensyn til kvalifikationer hos direktører og ledende embedsmænd i finansielle institutioner i banksektoren (»Administrative Measures for the Qualifications of Directors and Senior Officers of Financial Institutions in the Banking Sector«) (CBIRC, [2013], nr. 3).

(239) Ved en gennemgang af disse forskrifter konstaterede Kommissionen, at finansielle institutioner i Kina opererer inden for en generel retlig ramme, der pålægger dem at tilpasse sig til GOC's industripolitiske målsætninger, når de træffer økonomiske beslutninger, af følgende årsager.

(240) Med hensyn til EXIM er det offentlige politiske mandat fastlagt i meddelelsen om oprettelse af EXIM samt i dens vedtægter.

(241) Overordnet set fastlægger banklovens artikel 34, der gælder for alle finansielle institutioner, som udøver virksomhed i Kina, at »forretningsbanker udøver deres udlånsvirksomhed i overensstemmelse med behovene for den nationale økonomiske og sociale udvikling og under vejledning af statens industripolitikker«. I banklovens artikel 4 fastslås det ganske vist, at »i henhold til loven udfører forretningsbanker forretninger uden indblanding fra enheder eller enkeltpersoner. Forretningsbanker påtager sig uafhængigt det civilretlige ansvar med hele den juridiske persons ejendom«, men undersøgelsen viste, at banklovens artikel 4 anvendes med forbehold af banklovens artikel 34, dvs. hvis staten iværksætter en offentlig politik, gennemfører og følger bankerne statens instrukser.

(242) Desuden er der i artikel 15 i de generelle regler om udlån fastsat følgende: »I overensstemmelse med statens politik kan bestemte tjenester subsidiere renter på lån for at fremme væksten af visse industrier og den økonomiske udvikling i nogle områder.«

(243) På lignende vis pålægger afgørelse nr. 40 alle finansielle institutioner at yde kreditstøtte især til »tilskyndede« projekter. Som allerede forklaret i afsnit 3.1 og særlig i betragtning 166 tilhører projekter i GFF-industrien kategorien »tilskyndet«. Afgørelse nr. 40 bekræfter således den tidligere konklusion med hensyn til bankloven, at bankerne udøver statslig myndighed i form af præferencelånstransaktioner. Kommissionen fandt også, at CBIRC har omfattende godkendende myndighed hvad angår alle aspekter af forvaltningen af alle finansielle institutioner, der er etableret i Kina (herunder privatejede og udenlandsk ejede finansielle institutioner), såsom ([63]):

— godkendelse af udnævnelsen af alle ledere af finansielle institutioner, både i hovedkvarteret og i de lokale filialer. Der kræves godkendelse af CBIRC for at kunne ansætte på alle ledelsesniveauer, fra de højeste stillinger til filialledere, og det omfatter endog også ledere, der er udpeget i udenlandske afdelinger, samt ledere med ansvar for støttefunktioner (f.eks. IT-ledere), og

— en meget lang liste over administrative godkendelser, herunder godkendelser til oprettelse af filialer, etablering af nye forretningsområder eller salg af nye produkter, ændring af bankens vedtægter, salg af mere end 5 % af deres aktier, kapitalforøgelser, ændringer af hjemsted, ændringer i organisationsform osv.

(244) Bankloven er retligt bindende. Den forpligtende karakter af femårsplanen og afgørelse nr. 40 er blevet fastslået ovenfor i afsnit 3.1. Den forpligtende karakter af CBIRC's forskrifter kan udledes af dens beføjelser som banktilsynsmyndighed. Den forpligtende karakter af andre dokumenter fremgår af de deri indeholdte bestemmelser om tilsyn og evaluering.

(245) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at ingen af de forskrifter, som Kommissionen havde støttet sig til, var tilstrækkelige til at påvise, at GOC faktisk havde udøvet reel kontrol med EXIM. Nærmere bestemt hævdede GOC, at artikel 34 i den kinesiske lov om kommerciel bankvirksomhed blot er en generel erklæring uden praktisk betydning. GOC tilføjede, at artikel 34 ikke bør læses alene, men sammen med artikel 4, 5 og 41 i bankloven, der angiveligt vedrører bankens autonomi, og den manglende indgriben fra enheder, enkeltpersoner eller regeringersmyndigheder. GOC anmodede også om, at der skulle ses bort fra artikel 15 i de generelle regler om udlån, da den ikke er forpligtende. Endelig anførte GOC, at Statsrådets afgørelse nr. 40 ikke var bindende og henviste til artikel 17 i denne afgørelse, ifølge hvilken alle finansielle institutioner skal træffe udlånsbeslutninger på grundlag af markedsprincipper.

(246) Kommissionen mindede først og fremmest om, at den som nævnt i betragtningen ovenfor er af den opfattelse, at bankloven og afgørelse nr. 40 har en forpligtende karakter. Resultaterne af denne undersøgelse (samt Kommissionens konklusioner i tidligere undersøgelser vedrørende samme subsidieordning ([64])) støttede imidlertid ikke påstanden om, at bankerne ikke tager regeringens politik og planer i betragtning. Undersøgelsen viste snarere, at artikel 15 i de generelle regler om udlån faktisk blev anvendt i praksis, og at banklovens artikel 4, 5 og 41 blev anvendt med forbehold af banklovens artikel 34, dvs. bestemmelsen om, at staten fastsætter en offentlig politik, bankerne gennemfører den og følger statens instrukser. Resultaterne af denne undersøgelse støttede ikke påstanden om, at bankerne ikke tager hensyn til regeringens politik og planer, når de træffer beslutninger om långivning. Kommissionen konstaterede f.eks., at de eksporterende producenter drager fordel af tilsvarende lave rentesatser gennem præferencelåneordninger.

([63]) I henhold til the Implementing Measures of the CBIRC for Administrative Licensing Matters for Chinese-funded Commercial Banks (CBIRC's bekendtgørelse [2017] nr.1), Implementing Measures of the CBIRC for Administrative Licensing Matters relating to Foreign-funded Banks (CBIRC's bekendtgørelse [2015] nr.4), Administrative Measures for the Qualifications of Directors and Senior Officers of Financial Institutions in the Banking Sector (CBIRC [2013] nr. 3).

([64]) Jf. f.eks. den i fodnote 7 nævnte sag om varmvalsede flade produkter, sag om dæk og sag om elektriske cykler, henholdsvis afsnit 3.4.1.1.b, afsnit 3.4.1.1.b og afsnit 3.5.1.1.

(247) Kommissionen bemærkede også, at Statsrådets afgørelse nr. 40 pålægger alle finansielle institutioner kun at yde kreditstøtte til tilskyndede projekter og lover gennemførelsen af »andre præferentielle politikker vedrørende tilskyndede projekter«. På grundlag af ovenstående skal bankerne yde kreditstøtte til GFF-industrien. Ifølge artikel 17 i samme afgørelse anmodes banken også om at overholde kreditprincipperne, men Kommissionen kunne ikke under undersøgelsen fastslå, om dette havde fundet sted i praksis. Afgørelse nr. 40 bekræfter således den tidligere konklusion med hensyn til bankloven om, at bankerne udøver statslig myndighed i form af præferencelånstransaktioner.

(248) På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at GOC har skabt normative rammer, der skal følges af ledere og tilsynsførende, som er udpeget af GOC og er ansvarlige over for GOC. Derfor støttede GOC sig til de normative rammer for at udøve reel kontrol med ledelsen af den samarbejdsvillige statsejede bank, når denne ydede lån til GFF-industrien.

(249) Kommissionen søgte også at få konkrete beviser for udøvelsen af reel kontrol gennem konkrete lån. Under kontrolbesøget fastholdt den samarbejdsvillige statsejede bank, at den i praksis havde anvendt avancerede kreditrisikovurderingspolitikker og -modeller, når den ydede de omhandlede lån. Der var imidlertid som allerede anført i betragtning 187-190 ingen konkrete eksempler i relation til de stikprøveudtagne virksomheder. Den samarbejdsvillige statsejede bank nægtede at fremlægge oplysninger, herunder dens specifikke kreditrisikovurderinger, vedrørende virksomhederne i stikprøven af lovgivnings- og kontraktmæssige årsager, selv om Kommissionen havde et skriftligt tilsagn fra de stikprøveudtagne virksomheder om, at de gav afkald på deres ret til fortrolighed.

(250) Da der ikke forelå konkrete beviser for vurderingerne af kreditværdighed, undersøgte Kommissionen derfor de overordnede retlige rammer, som fastsat i betragtning 238-245, i kombination med den samarbejdsvillige statsejede banks adfærd i forbindelse med de lån, der blev ydet til virksomhederne i stikprøven. Denne adfærd stod i modsætning til den officielle holdning under kontrolbesøget, da den i praksis ikke handlede ud fra grundige markedsbaserede risikovurderinger.

(251) Kontrolbesøgene viste, at med undtagelse af visse lån i fremmed valuta blev lånene ydet til de to stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter til en rentesats tæt på benchmarkrentesatserne fra People's Bank of China (»PBOC«), uanset virksomhedernes finansielle og kreditrisikomæssige situation. Lånene blev således ydet under markedssatsen sammenlignet med den sats, der svarer til risikoprofilen for de stikprøveudtagne eksporterende producenter. Desuden havde virksomhederne i stikprøven fået revolverende lån, hvilket giver dem mulighed for øjeblikkeligt at erstatte den tilbagebetalte kapital på lån ved udløb med frisk kapital fra nye lån.

(252) Kommissionen konstaterede også, at lån, som skulle have været indberettet af bankerne som »ikke normale lån«, ikke altid var blevet anført som sådan i det centrale nationale låneregister af den samarbejdsvillige statsejede bank. Forpligtelsen til at indberette sådanne »ikke normale lån« foreligger navnlig efter en omstrukturering af lånene, når debitor havde misligholdt sine betalinger, eller når der var blevet udstedt revolverende lån. Sådanne tilfælde blev konstateret for de to stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter. I henhold til CBIRC's retningslinjer om risikobaseret låneklassificering burde alle disse tilfælde have været medtaget i det centrale låneregister. De finansielle institutioners manglende indberetninger giver et forvrænget billede af virksomhedens lånesituation i det centrale låneregister, da registeret ikke viser virksomhedens reelle kreditværdighed. Det betyder, at selv hvis en finansiel institution havde anvendt en markedsbaseret risikovurdering, ville den have været baseret på ukorrekte oplysninger.

(253) Kommissionen konkluderede derfor, at GOC har udøvet reel kontrol med ledelsen af den samarbejdsvillige statsejede bank med hensyn til dens udlånspolitik og risikovurdering vedrørende GFF-industrien.

3.4.1.3. Konklusion om samarbejdsvillige finansielle institutioner

(254) Kommissionen fastslog, at den samarbejdsvillige statsejede finansielle institution gennemførte den ovenfor beskrevne retlige ramme i forbindelse med udøvelsen af statslige funktioner med hensyn til GFF-sektoren. Den fungerede således som offentligt organ, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og i overensstemmelse med WTO's relevante retspraksis.

3.4.1.4. Ikke samarbejdsvillige statsejede banker

(255) Som anført i afsnit 3.2 besvarede ingen af de andre statsejede banker, der ydede lån til virksomhederne i stikprøven, det særlige spørgeskema. CDB besvarede ikke spørgeskemaet, men besvarede spørgsmål under kontrolbesøget i MOFCOM's lokaler. Under dette besøg erklærede CDB, at de erklæringer, den havde afgivet under en tidligere EU-antisubsidieundersøgelse i 2012, stadig var gyldige, og at der ikke var sket nogen større ændringer siden da. CDB afgav ikke yderligere detaljerede oplysninger om sin ledelsesstruktur, sin risikovurdering eller eksempler på specifikke lån til GFF-industrien.

(256) I overensstemmelse med konklusionerne i betragtning 182-199 besluttede Kommissionen derfor at anvende de foreliggende faktiske oplysninger til at afgøre, om disse statsejede banker kan betragtes som offentlige organer.

(257) I tidligere antisubsidieundersøgelser ([65]) fastslog Kommissionen, at følgende banker, som havde ydet lån til de stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter i de pågældende undersøgelser, var helt eller delvist ejet af staten selv eller af statsejede juridiske personer: China Development Bank, China Construction Bank, Industrial and Commercial Bank of China, Bank of Communications, China Everbright Bank, Postal Savings Bank, China Merchants Bank, Shanghai Pudong Development Bank, China Industrial Bank, Shenyang Rural Commercial Bank, Bank of Shanghai, Ningbo Bank, China CITIC Bank, China Guangfa Bank, China Bohai Bank, Huaxia Bank, Hankou Bank, Hubei Bank, Huishang Bank, Dongying Bank, Bank of Tianjin, Bank of Kunlun, Shanghai Rural Commercial Bank, China Industrial International Trust Limited, Daye Trust Co., Ltd. og Sinotruk Finance Co., Ltd. Da der ikke er blevet fremlagt oplysninger om det modsatte, fastholdt Kommissionen den samme konklusion i den foreliggende undersøgelse.

(258) Ved at anvende offentligt tilgængelige oplysninger, som f.eks. bankens websted, årsrapporter, oplysninger i bankoversigter eller på internettet, fastslog Kommissionen også, at følgende banker, som havde ydet lån eller finansiel leasing til de to stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter, var delvist eller helt ejet af staten selv eller af statsejede juridiske personer:

Bankens navn	Oplysninger om ejerstruktur
Hangzhou Bank	Hangzhou Finance Bureau er bankens faktiske controller
Zheshang Bank	mindst 37 % af aktierne ejes af lokale myndigheder og statsejede virksomheder
Qilu Bank	mindst 36 % af aktierne ejes af lokale myndigheder og statsejede virksomheder
Fudian Bank	hovedsagelig statsejet med aktier spredt på mange statsejede virksomheder og på enheder med tilknytning til kommunale myndigheder i Kunming
Suzhou Bank	hovedsagelig statsejet med aktier spredt på mange statsejede virksomheder og på enheder med tilknytning til kommunale myndigheder i Suzhou
Bank of Jiangsu	mindst 32 % af aktierne ejes af statsejede organer
China Merchants Bank Financial Leasing Co., Ltd.	dattervirksomhed af China Merchants Bank, som blev anset for at være statsejet i antisubsidieundersøgelsen vedrørende varmvalsede flade produkter ([1])

([65]) Jf. sagen om varmvalsede flade produkter og sagen om dæk, nævnt i fodnote 7, henholdsvis betragtning 132 og 211.

Bankens navn	Oplysninger om ejerstruktur
Chongqing Rural Commercial Bank	mindst 23 % af aktierne ejes af statsejede organer
China Technology Financial Leasing Co., Ltd.	oprettet af handelsministeriet og under ledelse af Chongqing Science and Technology Research Institute
Chongqing Yinhai Leasing Co., Ltd.	Ejet af Chongqing SASAC

([1]) Jf. sagen om varmvalsede flade produkter og sagen om dæk, nævnt i fodnote 7, betragtning 132.

(259) Kommissionen fastslog endvidere i mangel af specifikke oplysninger fra de pågældende finansielle institutioner om det modsatte, at GOC's ejerskab og kontrol var baseret på formelle indicier af samme årsager som anført ovenfor i afsnit 3.4.1.2. Navnlig ser det på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger tilsyneladende ud til, at ledelsen og de tilsynsførende i de ikke samarbejdsvillige statsejede banker er udpeget af GOC og er ansvarlige over for GOC på samme måde som i den samarbejdsvillige statsejede bank.

(260) Hvad angår udøvelsen af reel kontrol fandt Kommissionen, at konklusionerne vedrørende den samarbejdsvillige finansielle institution også kunne anses for repræsentative for de ikke samarbejdsvillige statsejede finansielle institutioner. De normative rammer, der er analyseret i afsnit 3.4.1.2, finder anvendelse på dem på lignende vis. I mangel af oplysninger om det modsatte og ud fra de foreliggende faktiske oplysninger, gælder manglen på konkrete beviser for vurderinger af kreditværdighed på samme måde som for den samarbejdsvillige statsejede bank, således at analysen af den konkrete anvendelse af de normative rammer i afsnit 3.4.1.2, finder anvendelse på dem på lignende vis.

(261) I øvrigt har Kommissionen konstateret, at størstedelen af de låneaftaler, som Kommissionen havde fået fra virksomhederne i stikprøven, havde lignende betingelser, og at de aftalte udlånsrentesatser var næsten identiske og delvist sammenfaldende med de rentesatser, som den samarbejdsvillige statsejede bank havde oplyst.

(262) Kommissionen har derfor konkluderet, at undersøgelsesresultaterne for den samarbejdsvillige statsejede bank udgjorde de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28 for vurderingen af de øvrige statsejede banker som følge af disse ligheder angående lånevilkår og udlånssatser.

(263) På det grundlag konkluderede Kommissionen, at de øvrige statsejede banker, som yder lån til virksomhederne i stikprøven, er offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i).

(264) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at Kommissionen udelukkende baserede sig på tidligere undersøgelser og indicier for formel kontrol for at fastslå, at de ikke-samarbejdsvillige statsejede banker handlede som offentlige organer. Der blev ikke gennemført særskilte analyser for hver enkelt bank. Da EXIM er en politisk styret bank, kan dens situation desuden ikke overføres på forretningsbankerne.

(265) Hertil mindede Kommissionen om, at den i mangel af samarbejde fra de andre statsejede banker måtte basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger. Kommissionen konkluderede, at oplysningerne fra tidligere undersøgelser kombineret med indicier for formel kontrol og resultaterne af selve undersøgelsen vedrørende EXIM og vedrørende bankernes faktiske adfærd over for de eksporterende producenter udgjorde de bedste foreliggende faktiske oplysninger i denne sag. Under alle omstændigheder undlod GOC at forelægge beviser eller argumentation, der kunne afkræfte Kommissionens resultater med hensyn til det forhold, at de øvrige statsejede banker, som ydede lån til virksomhederne i stikprøven, er offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 2, litra b, sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i). Kommissionen fastholdt således sin holdning.

3.4.1.5. Konklusion om samarbejdsvillige finansielle institutioner

(266) I lyset af ovenstående fastslog Kommissionen, at alle de statsejede kinesiske finansielle institutioner, som ydede lån eller finansiel leasing til de to stikprøveudtagne grupper af samarbejdsvillige eksporterende producenter, er offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i).

(267) Endvidere bemærkes det, at selv om de statsejede finansielle institutioner ikke blev anset for offentlige organer, fastslog Kommissionen, at de ville blive betragtet, som om de havde fået overdraget eller var blevet pålagt af GOC at udøve funktioner, der normalt udføres af staten, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), af samme årsager som anført i betragtning 269-272. Ledelsen ville dermed under alle omstændigheder kunne tilskrives GOC.

3.4.1.6. Overdragelse eller pålæg i forhold til private finansielle institutioner

(268) Kommissionen beskæftigede sig derefter med de resterende finansielle institutioner. Følgende finansielle institutioner blev anset for at være privatejede på grundlag af resultaterne i tidligere antisubsidieundersøgelser ([66]) og suppleret med offentligt tilgængelige oplysninger: China Minsheng Bank, Sumitomo Mitsui Banking (China) Co., Ltd, Standard Chartered Bank og Ping An Bank. I mangel af både samarbejdsvilje og tilstrækkelige offentligt tilgængelige oplysninger kunne Kommissionen ikke afgøre, om følgende finansielle institutioner var statsejede eller privatejede: Chongqing Runyin Financial Leasing Co., Ltd., Wuxi International Platinum Co., Ltd., Liangjiang Financial Leasing Co., Ltd., Taian Bank og Taian Daiyue Rural Commercial Bank Co., Ltd. I henhold til en konservativ tilgang analyserede Kommissionen sidstnævnte ud fra samme metode som ved privatejede finansielle institutioner, og de betegnes herefter som »privatejede finansielle institutioner«. Kommissionen undersøgte, om disse finansielle institutioner af den kinesiske regering havde fået overdraget eller var blevet pålagt at yde subsidier til GFF-sektoren, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv).

(269) Ifølge WTO-appelorganet er der tale om »overdragelse«, når en regering overlader ansvaret til et privat organ, og »pålæg«, henviser til situationer, hvor regeringen udøver sin myndighed over for et privat organ ([67]). I begge tilfælde anvender regeringen et privat organ som stedfortræder med henblik på at udbetale det finansielle bidrag, og »i de fleste tilfælde forventer man, at overdragelse eller pålæg i forhold til et privat organ indebærer en form for trussel eller tilskyndelse« ([68]). Samtidig giver nr. iv) ikke medlemmerne mulighed for at indføre udligningsforanstaltninger over for varer, »når regeringen blot udøver sine almindelige lovgivningsmæssige beføjelser« ([69]), eller når regeringens indgriben »eventuelt kan medføre et bestemt resultat, som udelukkende er baseret på de faktiske omstændigheder og aktørernes udøvelse af deres frie valg på dette marked« ([70]). Overdragelse eller pålæg indebærer snarere »en mere aktiv rolle fra regeringens side end blot tilskyndelse« ([71]).

(270) Kommissionen bemærkede, at de normative rammer for den industri, der er nævnt i betragtning 238-245, gælder for alle finansielle institutioner i Kina, herunder privatejede finansielle institutioner. For at illustrere dette omfatter bankloven og de forskellige bekendtgørelser fra CBIRC alle kinesisk finansierede banker og banker med udenlandsk investering under ledelse af CBIRC.

(271) I øvrigt afsløredes det ved kontrolbesøgene i de stikprøveudtagne virksomheder, at størstedelen af de låneaftaler, som Kommissionen havde fået fra virksomhederne i stikprøven, havde lignende betingelser, og at de private finansielle institutioners udlånsrentesatser var næsten identiske og delvist sammenfaldende med de statsejede finansielle institutioners rentesatser.

(272) I mangel af modstridende oplysninger fra de private finansielle institutioner konkluderede Kommissionen, at for GFF-industriens vedkommende har alle finansielle institutioner (herunder private finansielle institutioner), der er aktive i Kina og underlagt tilsyn af CRIBC, af staten fået overdraget eller er blevet pålagt at gennemføre regeringens politik og yde lån til præferencesatser til GFF-industrien i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), første led.

([66]) Jf. sagen om varmvalsede flade produkter og sagen om dæk, nævnt i fodnote 7.
([67]) WT/DS/296 (DS296 United States — Countervailing duty investigation on Dynamic Random Access Memory (DRAMS) from Korea), appelorganets rapport af 21. februar 2005, afsnit 116.
([68]) Appelorganets rapport, DS 296, afsnit 116.
([69]) Appelorganets rapport, DS 296, afsnit 115.
([70]) Appelorganets rapport, DS 296, afsnit 114, som er i overensstemmelse med panelrapporten, DS 194, punkt 8.31. i den henseende.
([71]) Appelorganets rapport, DS 296, afsnit 115.

(273) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte en af parterne, at den omstændighed, at hver enkelt af de stikprøveudtagne grupper af virksomheder havde nydt godt af forskellige typer lån eller finansiel leasing i undersøgelsesperioden med forskelle i f.eks. løbetid, sikkerhedsstillelse, garantier og andre tilknyttede betingelser, som nævnt i betragtning 281, var et tegn på, at de ikke havde fået overdraget eller pålagt opgaver af staten. Denne part gjorde også gældende, at overlapningen hvad angår satser mellem de private og offentligt ejede banker viste, at offentligt ejede banker ydede lån på markedsvilkår, og ikke det modsatte. Kommissionen forsøgte desuden at flytte bevisbyrden ved at anføre, at dens konklusioner fandt anvendelse »[i] mangel af modstridende oplysninger fra de private finansielle institutioner«. Kommissionen burde dog først have fastslået, at der var tale om en umiddelbar betragtning.

(274) Som svar på disse påstande mindede Kommissionen om, at den i mangel af samarbejde fra bankerne måtte basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger vedrørende private banker. Som sådan flyttede den ikke bevisbyrden. Da der desuden kun var én enkelt statsejet bank, der samarbejdede, anvendte Kommissionen oplysningerne fra den samarbejdende part, der blev anset for at være et offentligt organ, til at sammenligne disse med de betingelser, som private ikke-samarbejdende banker tilbød. Det forhold, at der var en overlapning mellem satserne, viser, at de private banker også ydede lån på vilkår under markedsvilkårene, og ikke det modsatte. Hvis man følger partens begrundelse, ville det svare til at konkludere, at oplysninger baseret på de foreliggende faktiske oplysninger er mere pålidelige end konklusioner baseret på verificerede oplysninger. Den omstændighed, at virksomheder i undersøgelsesperioden nød godt af forskellige typer lån med forskellige tilknyttede betingelser, ændrer ikke herpå. Under alle omstændigheder undlod parten at fremlægge beviser eller argumenter, der kunne afkræfte Kommissionens konklusioner. Disse påstande blev derfor afvist.

(275) Dertil kommer, at de normative rammer, der gælder for alle banker i Kina, er meget bredere end kun de to forskrifter, der gælder for CBIRC, jf. betragtning 238, og hele sættet af forskrifter er retligt bindende, jf. betragtning 244, og således er de udtryk for mere end blot tilskyndelse. Derudover fremgik det ikke af kontrolbesøgene hos virksomhederne i stikprøven, at der var betydelige forskelle mellem de private finansielle institutioners lånebetingelser eller udlånssatser, og lånebetingelser eller udlånssatser fra offentligt ejede finansielle institutioner.

(276) Efter fremlæggelsen af oplysninger fremførte GOC, at den lovgivning, som Kommissionen har påberåbt sig, kun har en vejledende rolle, og at regeringens vejledende rolle ikke er tilstrækkelig til at fastslå, om der er tale om overdragelse eller pålæg. I den sammenhæng fremhævede GOC, at artikel 34 i den kinesiske banklov blot er en generel erklæring uden praktisk betydning.

(277) Artikel 15 i de generelle regler om udlån er heller ikke en forpligtelse, men giver blot finansielle institutioner mulighed for at tage hensyn til statens politikker. Afgørelse nr. 40 er heller ikke et bindende dokument, og det bemyndiger udtrykkeligt finansielle institutioner til at yde finansiel støtte »i overensstemmelse med kreditprincipperne«.

(278) Kommissionen var uenig i dette synspunkt, da de normative rammer, der gælder for alle banker i Kina, er retligt bindende, jf. betragtning 244, således at de udgør mere end blot tilskyndelser eller vejledning fra regeringens side. Hvad angår afgørelse nr. 40, har Kommissionen allerede fastslået i betragtning 247, at afgørelse nr. 40 pålægger alle finansielle institutioner at yde kreditstøtte, men kun til tilskyndede projekter, selv om artikel 17 i samme afgørelse også anmoder banken om at overholde kreditprincipperne. Kommissionen fastholdt således sin holdning.

3.4.1.7. Kreditvurderinger

(279) I tidligere antisubsidieundersøgelser fastslog Kommissionen allerede, at de indenlandske kreditvurderinger, der var blevet tildelt kinesiske virksomheder, ikke var pålidelige på grundlag af en undersøgelse offentliggjort af Den Internationale Valutafond (IMF) ([72]), der viste en uoverensstemmelse mellem de internationale og de kinesiske kreditvurderinger kombineret med resultaterne af undersøgelsen vedrørende virksomhederne i stikprøven. Ifølge IMF vurderes mere end 90 % af de kinesiske obligationer fra AA til AAA af de lokale kreditvurderingsbureauer. Det

([72]) Jf. IMF's arbejdspapir »Resolving China's Corporate Debt Problem«, af Wojciech Maliszewski, Serkan Arslanalp, John Caparusso, José Garrido, Si Guo, Joong Shik Kang, W. Raphael Lam, T. Daniel Law, Wei Liao, Nadia Rendak og Philippe Wingender, Jiangyan, Oktober 2016, WP/16/203.

er ikke sammenligneligt med andre markeder, f.eks. EU eller USA. For eksempel nyder mindre end 2 % af virksomhederne godt af sådanne »top-ratings« på det amerikanske marked. I forbindelse med de kinesiske kreditvurderingsbureauer er der således en alvorlig overrepræsentation i den øverste ende af kreditvurderingsskalaen. De har meget brede kreditvurderingsskalaer og har en tendens til at samle obligationer med betydeligt forskellige misligholdelsesrisici i én bred kreditvurderingskategori ([73]).

(280) Desuden anvender udenlandske kreditvurderingsbureauer som f.eks. Standard and Poor's og Moody's, typisk en opgradering af udstederens basiskreditvurdering baseret på et skøn over virksomhedens strategiske betydning for den kinesiske regering og styrken af en eventuel implicit garanti, når kinesiske obligationer udstedes i udlandet ([74]). Fitch angiver f.eks. tydeligt, hvor det er relevant, at sådanne garantier spiller en vigtig rolle, når virksomheden udsteder kreditvurderinger af kinesiske virksomheder ([75]).

(281) Kommissionen fandt yderligere oplysninger som supplement til denne analyse. For det første fastslog Kommissionen, at staten kan udøve en vis indflydelse på kreditvurderingsmarkedet. Ifølge to undersøgelser, der blev offentliggjort i 2016, var der ca. 12 aktive kreditvurderingsbureauer på det kinesiske marked, hvoraf størstedelen var statsejede. I alt var 60 % af alle virksomhedsobligationer i Kina med en rating blevet vurderet af et statsejet kreditvurderingsbureau ([76]).

(282) GOC bekræftede, at der i undersøgelsesperioden var 15 kreditvurderingsbureauer, der er aktive på Kinas obligationsmarked, heriblandt 12 nationale kreditvurderingsbureauer, herunder Shanghai Brilliance Credit Rating & Investors Service Co., Ltd, Dagong Global Credit Rating Co., Ltd, Golden Credit Rating International Co., Ltd, China Bond Rating Co., Ltd, CSCI Pengyuan Credit Rating Co., Ltd, Fareast Credit Rating Co., Ltd, China Chengxin Securities Rating Co., Ltd, United Credit Ratings Co., Ltd, Shanghai Credit Information Services Co., Ltd, China Securities Index Co., Ltd, Beijing North Joint Credit Evaluation Co., Ltd og Sichuan Dapu Credit Rating Limited Company. De fleste af de nationale kreditvurderingsbureauer var statsejede. Der var også tre kinesisk-udenlandske joint venture kreditvurderingsbureauer, nemlig China Lianhe Credit Rating Co. Ltd, S&P Global China Rating og China Chengxin International Credit Rating Co. Ltd.

(283) For det andet er der ikke fri adgang til det kinesiske kreditvurderingsmarked. Det er i al væsentlighed et lukket marked, eftersom kreditvurderingsbureauer skal godkendes af Kinas kommission for regulering af værdipapirer (China Securities Regulatory Commission -»CSRC«) eller PBOC, inden de kan påbegynde deres aktiviteter ([77]). PBOC meddelte medio 2017, at de udenlandske kreditvurderingsbureauer på visse betingelser ville få lov til at foretage kreditvurderinger af en del af det indenlandske obligationsmarked. I undersøgelsesperioden var der dog endnu ikke givet tilladelse hertil over for udenlandske kreditvurderingsbureauer ([78]). I mellemtiden oprettede udenlandske bureauer ikke desto mindre joint ventures med nogle af de lokale kreditvurderingsbureauer, som udsteder kreditvurderinger af indenlandske obligationsudstedelser. Disse kreditvurderinger følger imidlertid de kinesiske kreditvurderingsskalaer og er derfor ikke helt sammenlignelige med internationale kreditvurderinger, som forklaret ovenfor.

([73]) Livingston, M. Poon, W.P.H. and Zhou, L. (2017). *Are Chinese Credit Ratings Relevant? A Study of the Chinese Bond Market and Credit Rating Industry*, i Journal of Banking & Finance. s. 24.

([74]) Price, A.H., Brightbill T.C., DeFrancesco R.E., Claeys, S.J., Teslik, A. og Neelakantan, U. (2017). *China's broken promises: why it is not a market-economy*, Wiley Rein LLP, s. 68.

([75]) For et konkret eksempel henvises der til Reuters. (2016). *Fitch Rates Shougang's USD Senior Notes Final »A-«* https://www.reuters.com/article/idUSFit982112, (konsulteret den 21. oktober 2017).

([76]) Lin, L.W. og Milhaupt, C.J. (2016). *Bonded to the State: A Network Perspective on China's Corporate Debt Market*. Columbia Law and Economics Working Paper nr. 543, s. 20, Livingston, M. Poon, W.P.H. og Zhou, L. (2017). *Are Chinese Credit Ratings Relevant? A Study of the Chinese Bond Market and Credit Rating Industry*, i Journal of Banking & Finance. s. 9.

([77]) Jf. foreløbige foranstaltninger til administrering af kreditvurderingsvirksomhed vedrørende markedet for værdipapirer, offentliggjort af CSRC, bekendtgørelse fra CSRC, [2007], nr. 50 af 24. august 2007, meddelelse fra People's Bank of China »Notice on Qualifications of China Cheng Xin Securities Rating Co., Ltd. and other Institutions Engaged in Corporate Bond Credit Rating Business«, Yinfa [1997] nr. 547 af 16. december 1997, og meddelelse nr. 14 [2018] fra People's Bank of China og China Securities Regulatory Commission »Announcement on Issues Concerning the Provision of Bond Rating Services by Credit Rating Agencies on the Interbank Bond Market and the Stock Exchange Bond Market«.

([78]) Jf. PBOC's meddelelse »Announcement of PBOC on Issues concerning the Credit Rating Business Carried out by Credit Rating Agencies on the Interbank Bond Market« med virkning fra den 1. juli 2017.

(284) Endelig bekræfter en nylig undersøgelse foretaget af PBOC Kommissionens konklusioner, idet den i sine konklusioner fastslår, at »hvis investeringsniveauet for udenlandske obligationer er sat til international rating BBB-og derover, kan investeringskategorien for indenlandske obligationer vurderes på AA-niveau og derover, idet der tages hensyn til forskellen mellem den gennemsnitlige indenlandske rating og den internationale rating på 6 eller flere trin« ([79]).

(285) I lyset af den situation, der er beskrevet i betragtning 279-284, konkluderede Kommissionen, at de kinesiske kreditvurderinger ikke giver et pålideligt skøn over kreditrisikoen ved det underliggende aktiv. På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at selv om nogle virksomheder i stikprøven havde fået en god kreditvurdering af et kinesisk kreditvurderingsbureau, er sådanne vurderinger ikke pålidelige. Disse vurderinger blev ligeledes gengivet urigtigt med den politiske målsætning om at fremme strategiske nøgleindustrier, som f.eks. GFF.

3.4.2. *Præferentiel finansiering: lån*

3.4.2.1. Revolverende lån

(286) I overensstemmelse med resultaterne af undersøgelserne af varmvalsede flade produkter og dæk ([80]) defineres revolverende lån som lån, der giver en virksomhed mulighed for at erstatte den kapital, der tilbagebetales for lån på udløbsdatoen med ny kapital fra nye lån. Revolverende lån er normalt et tegn på låntagers kortvarige likviditetsproblemer og indebærer en større risikoeksponering for de banker, der yder dem. Eksistensen af revolverende lån i en given virksomhed blev derfor anset for at være et tegn på, at virksomheden befandt sig i en dårligere økonomisk situation, end det som regnskaberne umiddelbart synes at vise, og at der er en yderligere risiko i tilknytning til kortvarige likviditetsproblemer.

(287) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at revolverende lån ikke nødvendigvis er et tegn på likviditetsproblemer. Det fremgår klart af førende europæiske bankers websteder. F.eks. er revolverende kreditlinjer og lån en del af normal bankvirksomhed for banker som ING ([81]) og BNP Paribas ([82]) og er ikke forbundet med højere rentesatser.

(288) »Kommissionen var uenig i GOC's vurdering. De kinesiske myndigheder anser selv revolverende lån for at være en yderligere kreditrisikofaktor. Som anført i CBIRC's retningslinjer om klassificering af risikobaserede lån« bør revolverende lån i det mindste indberettes som »problematiske« lån ([83]). Et lån, der henhører under denne kategori, medfører, at selv om en låntager kan betale afdrag og renter af lånet nu, er der visse faktorer, der kan have negativ indvirkning på tilbagebetalingen.

(289) Der findes faktisk revolverende kreditfaciliteter i Europa, men deres vilkår og betingelser er meget forskellige fra revolverende lån i Kina. Revolverende kreditfaciliteter i Unionen er i store træk kreditlinjer med et forud fastsat maksimumsbeløb, der kan tilbagekaldes og tilbagebetales ved flere lejligheder i en på forhånd fastsat tidsperiode. Dertil kommer, at sådanne kreditfaciliteter medfører en yderligere omkostning, hvad enten der er tale om en kontraktmæssig margen ud over de sædvanlige kortfristede markedsrenter ([84]) eller et på forhånd fastsat forvaltningsgebyr. Desuden omfattede eksemplet med BNP Paribas, som GOC fremlagde, bl.a. også et gebyr for uudnyttet kapital under kreditfacilitetens løbetid.

(290) Til gengæld havde de revolverende lån, der blev konstateret under kontrolbesøgene hos de kinesiske virksomheder i stikprøven, ikke betingelser, der var forskellige fra andre kortfristede lån. De var ikke mærket som en kreditlinje eller en revolverende kreditfacilitet, og der var ingen ekstra gebyrer eller margener knyttet dertil. Umiddelbart syntes de at være normale kortfristede lån. Undertiden var formålet med lånet dog angivet som »tilbagebetaling af lån«. Men ved kontrollen af tilbagebetalingerne af sådanne lån under kontrolbesøget blev det klart, at

([79]) Arbejdspapir fra PBOC nr. 2017/5, af 25. maj 2017, s. 28.
([80]) Jf. sagen om varmvalsede flade produkter, nævnt i fodnote 7, betragtning 152-242 og sagen om dæk, nævnt i samme fodnote, betragtning 243-294.
([81]) https://www.ing.com.tr/en/for-your-business/loans/other-cash-loans/revolving-loan.
([82]) https://companies.bnpparibasfortis.be/en/solution?n=revolving-credit.
([83]) Artikel X, punkt II, i CBIRC's Guidelines on risk-based loan classification.
([84]) Eksemplet med BNP Paribas, som GOC fremlagde, illustrerer også dette forhold.

lånets hovedstol rent faktisk blev tilbagebetalt gennem nye lån fra samme bank med det samme beløb en uge før eller efter den oprindelige forfaldsdato for det oprindelige lån. Kommissionen udvidede dernæst sin undersøgelse til de andre lån i lånetabellerne og konstaterede i de fleste tilfælde andre eksempler med nøjagtigt samme træk. Af alle disse årsager fastholdt Kommissionen sin holdning med hensyn til revolverende lån.

3.4.2.2. Finansiering med det formål at omstrukturere langfristet gæld

(291) I løbet af undersøgelsen konstaterede Kommissionen, at visse virksomheder i stikprøven udstedte obligationer med det specifikke formål at tilbagebetale gæld, herunder lån. Kommissionen fastslog, at ved en omstrukturering af deres gæld via dette instrument kunne nogle virksomheder omorganisere og udskyde deres gæld samt opnå de midler, uden hvilke de ikke ville være i stand til at opfylde deres tilbagebetalingsforpligtelser, hvilket således vidner om problemer med at rejse midler.

(292) Anvendelsen af obligationer til dette formål giver anledning til bekymring med hensyn til, om en given virksomhed er i stand til at betale sin gæld, og sætter derfor ikke kun spørgsmål ved dens kortfristede likviditet, men også ved solvensen på lang sigt. Eksistensen af obligationer, der udstedes med henblik på tilbagebetaling af lån i en given virksomhed blev derfor anset for et tegn på, at virksomheden befandt sig i en dårligere økonomisk situation, end det som regnskaberne umiddelbart synes at vise, og at der er en yderligere risiko i tilknytning til dens kort- og langfristede finansiering.

3.4.2.3. Specificitet

(293) Som det fremgår af betragtning 238-245 pålægges de finansielle institutioner i en række juridiske dokumenter, der især tager sigte på virksomheder i sektoren, at yde lån til præferencesatser til GFF-industrien. Det fremgår af disse dokumenter, at de finansielle institutioner kun har præferencelåneordninger til et begrænset antal industrier/virksomheder, som efterkommer de relevante politikker fra GOC.

(294) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anfægtede GOC konklusionerne om specificitet i forbindelse med præferencelåneordninger. Ifølge GOC indeholder artikel 4 og 34 i bankloven blot generelle retningslinjer for forretningsbankers adfærd og nævner ikke, hvilke virksomheder eller industrier der bør ydes lån til. Endvidere begrænser artikel 15 i de generelle regler om udlån ikke udtrykkeligt og utvetydigt tilgængeligheden af disse specifikke subsidier til virksomheder i GFF-sektoren. Afgørelse nr. 40 er ikke specifik for en virksomhed eller en industri, men for visse tilskyndede projekter, og det er ikke det samme. Afgørelse nr. 40 har desuden ikke en forpligtende karakter, og i lyset af den meget brede vifte af økonomiske sektorer og industrier, der er omfattet af afgørelse nr. 40, kan det ikke konkluderes, at disse dokumenter udtrykkeligt begrænser visse virksomheders adgang til de påståede subsidier.

(295) I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at selv om bankloven og de generelle regler om udlån ikke specificerer GFF som sådan, henviser de til statens industripolitikker, som fremgår af de dokumenter, der er anført i afsnit 3.1. Kommissionen henviste således igen til de dokumenter, der var opført, og de konklusioner, der blev draget i afsnit 3.1. Dertil kommer, at Kommissionen var af den opfattelse, at henvisningerne til GFF-industrien er tilstrækkeligt entydige, da denne industri er identificeret enten ved sit navn eller ved en klar henvisning til den vare, der fremstilles, eller den industrigruppe, som den tilhører. Den omstændighed, at GOC støtter en begrænset gruppe af tilskyndede industrier, som omfatter GFF-industrien, gør ligeledes dette subsidiebeløb specifikt. Kommissionen fastholdt således sine konklusioner.

(296) Kommissionen konkluderede derfor, at subsidier i form af præferencelåneordninger ikke er alment tilgængelige, men specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a). Desuden fremlagde ingen af de interesserede parter bevis for, at præferencelåneordningerne er baseret på objektive kriterier eller betingelser, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b).

3.4.2.4. Fordel ved og beregning af subsidiebeløbet

(297) Kommissionen beregnede dernæst det udligningsberettigede subsidiebeløb. Med henblik på denne beregning vurderedes fordelen for modtagerne i undersøgelsesperioden. Ifølge grundforordningens artikel 6, litra b), er fordelen for modtagerne forskellen mellem det rentebeløb, som virksomheden betaler for præferencelånet, og det beløb, som virksomheden ville skulle betale for et tilsvarende lån på markedsvilkår, som den kunne opnå på markedet.

(298) På det grundlag bemærkede Kommissionen forskellige former for specificitet på det kinesiske GFF-marked. Som forklaret i afsnit 3.4.1.1-3.4.1.7 afspejler lånene fra kinesiske finansielle institutioner en væsentlig statslig indgriben og afspejler ikke rentesatser, der normalt ville gælde på et fungerende marked.

(299) De stikprøveudtagne grupper af virksomheder adskiller sig med hensyn til deres generelle finansielle situation. Hver enkelt af dem har haft fordel af forskellige lånetyper eller finansiel leasing i undersøgelsesperioden med afvigelser med hensyn til løbetid, sikkerhedsstillelse, garantier og andre tilknyttede betingelser. Af disse to årsager havde den enkelte virksomhed en forskellig gennemsnitlig rente baseret på virksomhedens egne lån.

(300) Kommissionen vurderede individuelt den finansielle situation for hver gruppe af stikprøveudtagne eksporterende producenter for at tage højde for disse særlige forhold. I den forbindelse fulgte Kommissionen beregningsmetoden for præferencelåneordninger, der er fastsat i antisubsidieundersøgelsen vedrørende varmvalsede flade produkter af stål med oprindelse i Kina og antisubsidieundersøgelsen vedrørende dæk med oprindelse i Kina ([85]), som er forklaret i nedenstående betragtninger. Som følge heraf har Kommissionen beregnet fordelen ved præferencelåneordningerne for hver gruppe af stikprøveudtagne eksporterende producenter på individuelt grundlag og tildelt den pågældende vare en sådan fordel.

a) CNBM-gruppen

(301) Som nævnt i betragtning 250-252 fremlagde de kinesiske finansielle udlånsinstitutioner ingen vurdering af kreditværdigheden. For at konstatere, om der var tale om en fordel, måtte Kommissionen derfor vurdere, om rentesatserne for lån til CNBM-gruppen var på markedsniveau.

(302) CNBM-gruppens to eksporterende producenter præsenterede sig i deres årsregnskaber som værende i en generelt rentabel finansiel situation. En af de eksporterende producenter havde ingen lån. Kommissionen bemærkede imidlertid, at producenten finansierede 65 % af sine indkøb med en kortfristet form for præferentielt finansieringsinstrument (bankveksler). Som forklaret i afsnit 3.4.3.2 er bankveksler en form for gældsinstrument, derfor er den omfattende anvendelse heraf tegn på kortfristede likviditetsproblemer. Den anden eksporterende producent havde konstant overskud i perioden 2016-2018 og havde umiddelbart sunde finansielle indikatorer, som f.eks. en lav gældsrate. Virksomheden syntes imidlertid at have kortvarige likviditetsproblemer af følgende grunde: dens udestående kortfristede gæld udgjorde næsten 100 % af omsætningen, den udstedte en obligation med henblik på at tilbagebetale banklån, den anvendte en stor del af bankvekslerne til at finansiere sine indkøb, og den benyttede revolverende lån, hvilket tyder på, at virksomheden kan befinde sig i en mere sårbar økonomisk situation, end det umiddelbart synes at fremgå af regnskaberne. Den tredje eksporterende producent befandt sig i en lignende situation, var rentabel, men havde en omfattende brug af bankveksler og en obligation udstedt med henblik på tilbagebetaling af banklån.

(303) Den første mellemliggende modervirksomhed, China Jushi, var rentabel i perioden 2016-2017 og i undersøgelsesperioden, men anvendte i vidt omfang bankveksler til finansiering af sine indkøb. Kommissionen fastslog endvidere, at en del af de lån, der blev ydet i relation til China Jushi, var revolverende lån, og at China Jushi havde udstedt to obligationer med henblik på tilbagebetaling af banklån. Der blev også fundet revolverende lån i den anden mellemliggende modervirksomhed, Sinoma Technology.

(304) Som anført i betragtning 207-217 samarbejdede modervirksomheden CNBM ikke. Ser man på den offentligt tilgængelige årsrapport for 2018, tegner der sig imidlertid et lignende billede: virksomheden har en høj gearing med en nettogæld på 130 % og en gældsrate på 68 %. I undersøgelsesperioden indgik virksomheden en aftale med statsejede banker om konvertering af gæld til aktier for at forbedre gældsstrukturen. I henhold til en sådan aftale kunne virksomheden konvertere en del af sin gæld til statsejede banker til aktier og dermed reducere passiverne på sin balance.

([85]) Jf. sagen om varmvalsede flade produkter, nævnt i fodnote 7, betragtning 152-244 og sagen om dæk, også nævnt i fodnote 7, betragtning 236.

(305) Kommissionen bemærkede, at de forskellige virksomheder i CNBM-gruppen fik tildelt ratings på mellem AA- og AA+ af et kinesisk kreditvurderingsbureau. I lyset af de generelle fordrejninger gennem de kinesiske kreditvurderinger, der er omhandlet i betragtning 279-285, konkluderede Kommissionen, at denne kreditvurdering ikke var pålidelig.

(306) Kommissionen var af den opfattelse, at gruppens samlede finansielle situation svarer til en BB-rating, hvilket er den højeste rating efter ratingen »investment grade«. »Investment grade« betyder, at obligationer udstedt af virksomheden bedømmes af kreditvurderingsbureauet som sandsynligvis tilstrækkelige til at kunne opfylde betalingsforpligtelser, således at bankerne har lov til at investere i disse.

(307) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede CNBM-gruppen, at Kommissionen tildelte hele CNBM-gruppen en fælles kreditvurdering, der hovedsagelig var baseret på CNBM's kreditvurdering, selv om CNBM's gældsniveau ikke kunne have en skadelig virkning på China Jushi, hvor den kun har en andel på 27 %. Desuden kunne CNBM ikke overføre sine gældsforpligtelser til China Jushi, da virksomhederne i gruppen er separate juridiske enheder med begrænset ansvar, hvilket betyder, at det ikke var muligt at overføre aktionærernes eller dattervirksomhedernes gæld. Eftersom CNBM-gruppen mener, at bankveksler ikke svarer til kortfristede lån, bør de endvidere heller ikke tages i betragtning ved kreditvurderingen af virksomhederne.

(308) Kommissionen var uenig i disse påstande. Som anført i betragtning 301-304 har Kommissionen foretaget en individuel vurdering af hver enkelt virksomhed i disse grupper. Uanset den situation, der er beskrevet for CNBM, viste i det særlige tilfælde med CNBM-gruppen de fleste af de vurderede virksomheder et lignende billede, herunder revolverende lån, omfattende brug af bankveksler og obligationer, der blev udstedt med henblik på tilbagebetaling af lån. I modsætning til det af virksomheden anførte blev gælden desuden rent faktisk overdraget mellem forskellige virksomheder i gruppen via koncerninterne lån. Kommissionen besluttede derfor at tildele gruppen én enkelt kreditvurdering. Endelig anså Kommissionen som nævnt i afsnit 3.4.3.2 bankveksler for at være en anden form for finansielt instrument, der svarer til et kortfristet lån, der således kan anvendes i forbindelse med kreditvurderingerne. Virksomhedens påstande blev derfor afvist.

(309) Den præmie, der forventedes på obligationer udstedt af virksomheder med denne rating (BB), blev derefter anvendt på PBOC's almindelige udlånssats for at fastslå markedsprisen.

(310) Dette tillæg blev fastsat ved at beregne det relative spread mellem indekser bestående af virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med BB-rating udstedt i USD, baseret på Bloomberg-data for industrielle segmenter. Det således beregnede relative spread blev derefter lagt til benchmarkrentesatserne som offentliggjort af PBOC på datoen for bevillingen af lånet ([86]) og med samme løbetid som det pågældende lån. Dette skete individuelt for hvert enkelt lån til virksomheden.

(311) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede en række parter, at anvendelsen af det relative spread var fejlbehæftet. Alle parter hævdede, at Kommissionen burde have anvendt et absolut spread i stedet for et relativt spread mellem virksomhedsobligationerne med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationerne med BB-rating udstedt i USD. Der blev givet følgende begrundelser:

1) Niveauet for det relative spread varierer med basisrentesatsen i USA: jo lavere renteniveaet er, jo højere vil det deraf følgende tillæg være.

2) Niveauet for det deraf følgende benchmark varierer alt efter niveauet for PBOC's referencerentesats, hvorpå det anvendes. Jo højere PBOC's referencerentesats er, jo højere vil det deraf følgende benchmark være.

3) Det absolutte spread er forblevet nogenlunde stabilt over tid, hvorimod det relative spread udviser store udsving.

([86]) Ved fastforrentede lån. Ved variabelt forrentede lån blev der i UP taget udgangspunkt i PBOC's referencerentesats.

(312) Disse spørgsmål er allerede blevet forelagt ved den tidligere undersøgelse ([87]). Som det fremgår af betragtning 175-187 i sagen om varmvalsede flade produkter og i betragtning 256 i sagen om dæk, afviste Kommissionen disse argumenter af følgende årsager.

(313) Selv om Kommissionen anerkendte, at forretningsbanker normalt anvender et tillæg udtrykt i absolutte tal, bemærkede den for det første, at denne praksis hovedsageligt synes at være baseret på praktiske overvejelser, da renten i sidste ende er et absolut tal. Det absolutte tal er dog udtryk for en risikovurdering, der bygger på en relativ vurdering. Risikoen for misligholdelse for en virksomhed med BB-rating er X % mere sandsynlig end en regerings eller en risikofri virksomheds misligholdelse. Dette er en relativ vurdering.

(314) For det andet afspejler rentesatserne ikke blot virksomhedens risikoprofiler, men også lande- og valutaspecifikke risici. Det relative spread afspejler således ændringer i de underliggende markedsvilkår, som ikke udtrykkes, når man følger logikken i forbindelse med et absolut spread. Ofte — som i det foreliggende tilfælde — varierer de lande- og valutaspecifikke risici over tid, og udsvingene er forskellige for de forskellige lande. Som følge heraf varierer de risikofrie renter betydeligt med tiden og er undertiden lavere i USA, undertiden i Kina. Disse forskelle skyldes faktorer, som f.eks. konstateret og forventet BNP-vækst, økonomiske forventninger og inflationsniveauer. Da den risikofrie rentesats varierer med tiden, kan det samme nominelle absolutte spread betyde en meget anderledes vurdering af risikoen. For eksempel hvis banken vurderer den virksomhedsspecifikke risiko for misligholdelse til at være 10 % højere end den risikofrie sats (relativt skøn), kan det deraf følgende absolutte spread være på mellem 0,1 % (ved en risikofri sats på 1 %) og 1 % (ved en risikofri sats på 10 %). Fra et investorsynspunkt er det relative spread således en bedre indikator, da det afspejler omfanget af afkastdifferencen og den måde, hvorpå det påvirkes af det grundliggende renteniveau.

(315) For det tredje er det relative spread også landeneutralt. Hvis f.eks. den risikofrie rente i USA er lavere end den risikofrie rente i Kina, vil metoden føre til højere absolutte tillæg. På den anden siden hvis den risikofrie rente i Kina er lavere end i USA, vil metoden føre til et lavere absolut tillæg.

(316) For så vidt angår det tredje punkt, blev historiske data, der viste udviklingen i det absolutte og relative spread med tiden, allerede undersøgt i sagen om dæk. I Kommissionens undersøgelse blev det konstateret, at det absolutte spread ikke er så stabilt som påstået, men i stedet varierer med tiden fra 1 % til 4,5 %. Desuden har det relative spread fulgt nøjagtigt den samme tendens som det absolutte spread i de sidste 23 år, dvs. når det relative spread øges, øges også det absolutte spread og omvendt. For så vidt angår den påståede volatilitet i det relative spread, var omfanget af ændringerne tilsvarende — forskellen mellem de højeste og laveste tal var på 530 % for det relative spread og på 450 % for det absolutte spread ([88]).

(317) GOC gjorde også indsigelse mod brugen af et eksternt benchmark som sådan. I den forbindelse bemærkede GOC, at Kommissionen først burde have undersøgt sammenlignelige kommercielle lån, som de eksporterende producenter faktisk kunne opnå på markedet. Ellers burde benchmarket baseres på positive beviser og begrundede redegørelser for, at alle lån på det pågældende marked blev fordrejet af statslig indgriben i et sådant omfang, at der ikke fandtes et sammenligneligt lån på hjemmemarkedet.

([87]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/969 af 8. juni 2017 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/649 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 146 af 9.6.2017, s. 17) (»sagen om varmvalsede flade produkter«), Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1690 af 9. november 2018 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse dæk, nye eller regummierede, af gummi, af den art, der anvendes til busser og lastbiler, med belastningsevne over 121, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1579 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse dæk, nye eller regummierede, af gummi, af den art, der anvendes til busser og lastbiler, med belastningsevne over 121, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2018/163 (EUT L 283 af 12.11.2018, s. 1) (»sagen om dæk«).

([88]) Sagen om dæk nævnt i fodnoten ovenfor, betragtning 256.

(318) Hertil fastslog Kommissionen, jf. afsnit 3.4.1.7, at indenlandske kreditvurderinger, som blev tildelt kinesiske virksomheder, som sådan ikke var pålidelige, og at de også blev fordrejet af de politiske målsætninger om at fremme strategiske nøgleindustrier, som f.eks. GFF. Som følge heraf giver de kinesiske kreditvurderinger ikke et pålideligt skøn over den kreditrisiko, der er forbundet med det underliggende aktiv, og Kommissionen måtte prøve at finde et benchmark baseret på ikke-fordrejede kreditvurderinger. Desuden bemærkede Kommissionen, at den deraf følgende rente på ca. 9 % for virksomheder med BB-rating ikke er urimelig i betragtning af, at udbyttet af virksomhedsobligationer med BB-rating på det kinesiske hjemmemarked var på 21 % ved udgangen af undersøgelsesperioden ([89]). Disse påstande blev derfor afvist.

(319) GOC hævdede også, at anvendelsen af et eksternt benchmark var uhensigtsmæssig, da benchmarket ikke skabte de nødvendige justeringer for at afspejle de gældende betingelser på det kinesiske finansmarked, og at Kommissionen undlod at tage hensyn til eksisterende forskelle, bl.a. i lånenes omfang, betingelserne for tilbagebetaling og spørgsmålet om, hvorvidt lånene var garanteret.

(320) Kommissionen var uenig i dette synspunkt, da PBOC's referencerentesats anvendes som udgangspunkt for beregningen. Desuden afspejler anvendelsen af det relative spread ændringer i de underliggende landespecifikke markedsforhold, som ikke er udtrykt, når man følger logikken i relation til et absolut spread som forklaret i betragtningen ovenfor. Endvidere bemærkede Kommissionen, at det ikke er muligt at inkludere alle faktorer fra den individuelle risikovurdering af en bank i en referenceværdi. Kommissionens beregningsmetode tager imidlertid hensyn til parametre for individuelle lån, som f.eks. hvornår lånet begynder, dets løbetid samt rentesatsens variabilitet. GOC's påstande blev derfor afvist.

(321) Ligesom for lån i fremmed valuta i Kina gælder der en tilsvarende situation med hensyn til markedsfordrejninger og manglen på gyldige kreditvurderinger, da disse lån også bevilges af de samme kinesiske finansielle institutioner. Som tidligere konstateret blev virksomhedsobligationer med en BB-rating i relevante pålydender, der er udstedt i undersøgelsesperioden, derfor anvendt til at fastlægge et passende benchmark.

(322) Eksistensen af revolverende lån i en given virksomhed blev desuden som forklaret i afsnit 3.4.2.1 anset for at være et tegn på, at virksomheden befandt sig i en dårligere økonomisk situation end det, som regnskaberne umiddelbart synes at vise, og at der er en yderligere risiko i tilknytning til kortvarige likviditetsproblemer. Revolverende lån indgås faktisk normalt for kortere perioder. Det er meget usandsynligt, at et revolverende lån har en løbetid på mere end to år, og oplysninger om de lån, der blev kontrolleret i virksomhederne i stikprøven, støttede denne konklusion.

(323) For at tage hensyn til bankernes øgede risikoeksponering, når de bevilger kortfristet finansiering til virksomheder med revolverende lån, gik Kommissionen derfor et trin ned i risikovurderingsskalaen og tilpassede beregningen af det relative spread for den kortfristede finansiering i alle de pågældende virksomheder. Kommissionen foretog således en sammenligning mellem virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD (i stedet for BB) med samme løbetid. Ifølge Standard & Poor's definitioner af kreditvurdering er en låntager med »B«-rating mere sårbar end låntagere med en »BB«-rating, men låntageren har stadig kapacitet til at opfylde sine finansielle forpligtelser. Negative forretningsmæssige, finansielle eller økonomiske vilkår kan dog svække låntagers kapacitet eller vilje til at opfylde sine finansielle forpligtelser. Dette benchmark anses derfor for at være egnet til at afspejle den yderligere risiko, der er forbundet med anvendelsen af revolverende lån som kortfristet finansiering.

(324) Kommissionen anvendte således dette tal som det relevante benchmark for al kortfristet gæld, herunder lån, med en løbetid på 2 år eller derunder ydet til de virksomheder, der gjorde brug af revolverende lån.

(325) For de resterende lån med en løbetid på over 2 år og for virksomheder, der ikke havde revolverende lån, gik Kommissionen tilbage til det generelle benchmark, der gav den højeste grad af obligationer uden for investeringsklassen (»non-investment grade«), jf. betragtning 306.

([89]) Daily Report of China Onshore RMB Bond Market, 2018-07-20, Bond Information Department, China Central Depository & Clearing Co. Ltd, s. 4.

(326) Kommissionen konstaterede, at visse virksomheder inden for gruppen udstedte obligationer med henblik på gældsomlægning. Som forklaret i afsnit 3.4.2.2 fandt Kommissionen i dette tilfælde, at de pågældende virksomheder befinder sig i en dårligere finansiel situation end det, der umiddelbart synes at fremgå af regnskaberne, og at der er en yderligere risiko i tilknytning til deres kort- og langfristede finansiering. For at tage hensyn til den øgede risikoeksponering gik Kommissionen derfor et trin ned i risikovurderingsskalaen og tilpassede beregningen af det relative spread også for deres langfristede finansiering, herunder lån, ved at foretage en sammenligning mellem virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD.

(327) Da modervirksomheden CNBM ikke samarbejdede, blev fordelen ved præferencelåneordninger på CNBM-plan endelig fastsat ved hjælp af den metode, der er beskrevet i dette afsnit, og anvendt på de offentligt tilgængelige oplysninger i denne virksomheds årsrapport for 2018, såsom udestående forpligtelser, gennemsnitlige kapitalomkostninger og lånenes gennemsnitlige løbetid.

b) Yuntianhua-gruppen

(328) Som nævnt i betragtning 250-252 fremlagde de kinesiske finansielle udlånsinstitutioner ingen vurdering af kreditværdigheden. For at konstatere, om der var tale om en fordel, måtte Kommissionen derfor vurdere, om rentesatserne for lån til Yuntianhua-gruppen var på markedsniveau.

(329) I deres årsregnskaber præsenterede de eksporterende producenter i Yuntianhua-gruppen sig selv som værende i en generelt rentabel finansiel situation.

(330) Analysen af den kortfristede likviditet giver imidlertid anledning til bekymring for de to eksporterende virksomheder, da den kortfristede gæld i undersøgelsesperioden udgør fra 90 til mere end 100 % af virksomhedernes omsætning med en stigende tendens i forhold til det foregående år. Anvendelsen af kortfristet gæld er betydelig i begge virksomheder. Selv om en af de eksporterende producenter ikke har lån i undersøgelsesperioden, har den finansieret de fleste af sine indkøb samt en del af andre omkostninger, der ikke er driftsomkostninger, via bankveksler, som er et instrument med en løbetid på normalt under et år.

(331) CPIC, den første direkte aktionær og nøgleleverandør for de eksporterende producenter, var fortjenstgivende i UP. Imidlertid faldt afkastet af egenkapitalen i forhold til det foregående år. Virksomheden har desuden likviditetsproblemer, da den kortfristede gæld udgør mellem 80 og 90 % af den samlede gæld. En sammenligning af virksomhedens aktuelle aktiver med dens nuværende passiver giver et aktuelt forhold ([90]) med en lav værdi på under 1, hvilket giver anledning til bekymring med hensyn til dens evne til at tilbagebetale kortfristet gæld. Kommissionen fastslog ligeledes, at der var en omfattende brug af bankveksler til finansiering af indkøb.

(332) Yunnan Yuntianhua Group Co., Ltd., som er modervirksomheden for Yuntianhua-gruppen, og som var involveret i forsyningskæden for den undersøgte vare, var tabsgivende i UP. Sammenligningen af virksomhedens aktuelle aktiver i forhold til dens nuværende passiver, med det nuværende forhold på under 1, giver anledning til alvorlig bekymring over virksomhedens likviditet og dens evne til at tilbagebetale de kortfristede gældsforpligtelser. Undersøgelsen viste desuden, at virksomheden udstedte obligationer med det udtrykkelige formål at tilbagebetale gælden. Det blev ligeledes konstateret, at der blev anvendt revolverende lån.

(333) Kommissionen bemærkede, at Yuntianhua-gruppen fik tildelt en AA-rating af et kinesisk kreditvurderingsbureau. I lyset af de generelle fordrejninger gennem de kinesiske kreditvurderinger, der er omhandlet i betragtning 279-285, konkluderede Kommissionen, at denne kreditvurdering ikke er pålidelig.

(334) Kommissionen var af den opfattelse, at gruppens samlede finansielle situation svarer til en BB-rating, hvilket er den højeste rating efter ratingen »investment grade«. »Investment grade« betyder, at obligationer udstedt af virksomheden bedømmes af kreditvurderingsbureauet som sandsynligvis tilstrækkelige til at kunne opfylde betalingsforpligtelser, således at bankerne har lov til at investere i disse.

([90]) Det nuværende forhold er et likviditetsforhold, der måler en virksomheds evne til at betale kortfristede forpligtelser inden for et år. Det nuværende forhold udtrykkes som en sammenligning af en virksomheds aktuelle aktiver i forhold til dens aktuelle passiver.

(335) Den præmie, der forventedes på obligationer udstedt af virksomheder med denne rating (BB), blev derefter anvendt på PBOC's almindelige udlånssats for at fastslå markedsprisen.

(336) Dette tillæg blev fastsat ved at beregne det relative spread mellem indekser bestående af virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med BB-rating udstedt i USD, baseret på Bloomberg-data for industrielle segmenter. Det således beregnede relative spread blev derefter lagt til benchmarkrentesatserne som offentliggjort af PBOC på datoen for bevillingen af lånet ([91]) og med samme løbetid som det pågældende lån. Dette skete individuelt for hvert enkelt lån og for hver enkelt finansiel leasingaktivitet til virksomheden.

(337) Ligesom for lån i fremmed valuta i Kina gælder der en tilsvarende situation med hensyn til markedsfordrejninger og manglen på gyldige kreditvurderinger, da disse lån også bevilges af de samme kinesiske finansielle institutioner. Som tidligere konstateret blev virksomhedsobligationer med en BB-rating i relevante pålydender, der er udstedt i undersøgelsesperioden, derfor anvendt til at fastlægge et passende benchmark.

(338) Eksistensen af revolverende lån i en given virksomhed blev desuden som forklaret i afsnit 3.4.2.1 anset for at være et tegn på, at virksomheden befandt sig i en dårligere økonomisk situation end det, som regnskaberne umiddelbart synes at vise, og at der er en yderligere risiko i tilknytning til kortvarige likviditetsproblemer. Revolverende lån indgås faktisk normalt for kortere perioder. Det er meget usandsynligt, at et revolverende lån har en løbetid på mere end to år, og oplysninger om de lån, der blev kontrolleret i virksomhederne i stikprøven, støttede denne konklusion.

(339) For at tage hensyn til bankernes øgede risikoeksponering, når de bevilger kortfristet finansiering til virksomheder med revolverende lån, gik Kommissionen derfor et trin ned i risikovurderingsskalaen og tilpassede beregningen af det relative spread for den kortfristede finansiering i alle de pågældende virksomheder. Kommissionen foretog således en sammenligning mellem virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD (i stedet for BB) med samme løbetid. Ifølge Standard & Poor's definitioner af kreditvurdering er en låntager med »B«-rating mere sårbar end låntagere med en »BB«-rating, men låntageren har stadig kapacitet til at opfylde sine finansielle forpligtelser. Negative forretningsmæssige, finansielle eller økonomiske vilkår kan dog svække låntagers kapacitet eller vilje til at opfylde sine finansielle forpligtelser. Dette benchmark anses dermed for egnet til at afspejle den yderligere risiko, der er forbundet med anvendelsen af revolverende lån som kortfristet finansiering.

(340) Kommissionen anvendte således dette tal som det relevante benchmark for al kortfristet gæld, herunder lån, med en løbetid på 2 år eller derunder ydet til de virksomheder, der gjorde brug af revolverende lån.

(341) For de resterende lån med en løbetid på over 2 år og for virksomheder, der ikke havde revolverende lån, gik Kommissionen tilbage til det generelle benchmark, der gav den højeste grad af obligationer uden for investeringsklassen (»non-investment grade«), jf. betragtning 306.

(342) Kommissionen konstaterede, at visse virksomheder inden for gruppen udstedte obligationer med henblik på gældsomlægning. Som forklaret i afsnit 3.4.2.2 fandt Kommissionen i dette tilfælde, at de pågældende virksomheder befinder sig i en dårligere finansiel situation end det, der umiddelbart synes at fremgå af regnskaberne, og at der er en yderligere risiko i tilknytning til deres kort- og langfristede finansiering. For at tage hensyn til den øgede risikoeksponering gik Kommissionen derfor et trin ned i risikovurderingsskalaen og tilpassede beregningen af det relative spread også for deres langfristede finansiering, herunder lån, ved at foretage en sammenligning mellem virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD.

3.4.2.5. Konklusion vedrørende præferentiel finansiering: lån

(343) Undersøgelsen viste, at alle de stikprøveudtagne grupper af eksporterende producenter havde fordel af præferencelåneordningerne i undersøgelsesperioden. Da der er tale om et finansielt bidrag, en fordel for de eksporterende producenter og specificitet, anså Kommissionen præferencelåneordningerne for at være udligningsberettigede subsidier.

([91]) Ved fastforrentede lån. Ved variabelt forrentede lån blev der i UP taget udgangspunkt i PBOC's referencerentesats.

(344) Det subsidiebeløb, der blev fastsat for præferencelåneordningerne i undersøgelsesperioden for de stikprøveudtagne grupper af virksomheder, er på:

Præferentiel finansiering: långivning

Virksomhed/gruppe	Det samlede subsidiebeløb
Yuntianhua-gruppen	2,53 %
CNBM-gruppen	7,39 %

3.4.3. *Præferentiel finansiering: andre former for finansiering*

3.4.3.1. Kreditlinjer

(345) Undersøgelsen viste, at de kinesiske finansielle institutioner også bevilgede kreditlinjer på præferencevilkår i forbindelse med ydelsen af finansiering til hver enkelt virksomhed i stikprøven. Kreditlinjerne var i form af rammeaftaler, i henhold til hvilke bankerne giver virksomhederne i stikprøven mulighed for inden for et bestemt maksimumbeløb at anvende forskellige gældsinstrumenter, såsom driftskapitallån, bankveksler, dokumenttratter og andre former for handelsfinansiering osv.

(346) Formålet med en kreditlinje er at fastsætte et loft over låneoptagelsen, som virksomheden på et hvilket som helst tidspunkt kan anvende til finansiering af sine løbende transaktioner, og dermed gøre finansieringen af driftskapital fleksibel og om nødvendigt øjeblikkelig tilgængelig. Undersøgelsen viste, at de to eksporterende producenter i stikprøven havde aftaler med forskellige banker om kreditlinjer, der omfattede forskellige kortfristede finansieringsinstrumenter med det formål at finansiere driftsomkostninger. Kommissionen fandt derfor, at alle de stikprøveudtagne virksomheders kortfristede finansiering i princippet burde være omfattet af en form for kreditlinjeinstrument, herunder også bankveksler, som regelmæssigt udstedes for at finansiere løbende transaktioner.

(347) Kommissionen sammenlignede derfor beløbet for de kreditlinjer, der var til rådighed for de samarbejdsvillige virksomheder i undersøgelsesperioden, med beløbet for den kortfristede finansiering, som disse virksomheder anvendte i samme periode, for at fastslå, om alle kortfristede finansieringer var omfattet af en kreditlinje. Hvis beløbet for den kortfristede finansiering oversteg grænsen for kreditlinjen, forhøjede Kommissionen beløbet for den eksisterende kreditlinje med det beløb, der faktisk blev anvendt af de eksporterende producenter ud over denne kreditlinje.

(348) Under normale markedsforhold vil sådanne kreditlinjer normalt være omfattet af et »aftalegebyr« eller et »tilsagnsgebyr« som kompensation for bankens omkostninger og risici forbundet med at etablere en kreditlinje, samt et fornyelsesgebyr, der opkræves årligt, for at forlænge gyldigheden af kreditlinjerne. Kommissionen fandt imidlertid, at alle virksomheder i stikprøven havde gavn af gebyrfrie kreditlinjer.

(349) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at Kommissionens påstand om, at kreditlinjer under normale markedsvilkår er underlagt tilsagnsgebyrer, var uberettiget i lyset af Kommissionens egen betragtning i sagerne om luftfartøjer. Ifølge GOC finder tilsagnsgebyrer kun anvendelse, når kreditlinjen er en bevilget kreditlinje. Kommissionen fastslog imidlertid ikke, at de pågældende kreditlinjer var bevilgede kreditlinjer. GOC mindede om, at i sagen »EC — Aircraft« hævdede Unionen selv, at den omstændighed, at EIB ikke opkrævede tilsagnsgebyrer, var berettiget, fordi »… i) for kontrakter med »openrate« (dvs. kontrakter, hvor satserne ikke fastsættes på forhånd), er der ingen sikkerhed med hensyn til timingen af, hvornår midlerne er til rådighed, og EIB forpligter sig ikke til en præcis rentesats«.

(350) Som svar på denne påstand bemærkede Kommissionen, at EU's argument i sagen EC — Aircraft vedrørende tilsagnsgebyrer ikke blev fulgt af panelet i dets endelige konklusioner. Panelet fastslog navnlig, at EIB's manglende opkrævning af tilsagnsgebyrer som kompensation for EIB's tilsagn om at stille midler til rådighed var mere fordelagtig end et tilsvarende lån fra en kommerciel långiver og medførte en fordel ([92]). Denne påstand blev derfor afvist.

([92]) WT/DS316/R — European Communities and Certain Member States — Measures Affecting Trade in Large Civil Aircraft — panelrapport af 30. juni 2010, afsnit 7.739 og 7.801.

(351) I henhold til grundforordningens artikel 6, litra d), nr. ii), anså Kommissionen den fordel, der således opstod for modtagerne, for at være forskellen mellem det beløb, virksomheden har betalt for etableringen eller fornyelsen af kreditlinjerne, der er indrømmet af kinesiske finansielle institutioner, og det beløb, som den pågældende virksomhed ville skulle betale for en tilsvarende kommerciel kreditlinje, som virksomheden kunne få på markedsvilkår.

(352) Efter fremlæggelsen af oplysninger hævdede en række parter, at Kommissionen ikke foretog en analyse af specificiteten i forbindelse med kreditlinjer. Desuden gentog GOC sine bemærkninger fra afsnit 3.1, hvoraf det fremgår, at GFF ikke er en tilskyndet industri, og at ingen af de dokumenter, som Kommissionen henviser til i denne forbindelse, viser, at de kreditlinjer, der er ydet GFF-industrien, er specifikke i henhold til SCM-aftalens artikel 2.

(353) Kommissionen foretog ikke en separat analyse af specificitet, da kreditlinjer er uløseligt forbundet med andre former for præferencelåneordninger, som f.eks. lån, og således følger den samme analyse af specificitet som udarbejdet i afsnit 3.4.2.3 vedrørende lån. Følgelig blev disse påstande afvist.

(354) Det passende benchmark for aftalegebyret blev fastsat til 1,5 %, med henvisning til offentligt tilgængelige oplysninger ([93]) om etablering af lignende kreditlinjer i lignende (men ikke-fordrejede) situationer. Aftalegebyret betales som et fast beløb på tidspunktet for kreditlinjens etablering. Kommissionen anvendte derfor benchmarket på beløbet for kreditlinjer, der blev etableret i undersøgelsesperioden.

(355) For kreditlinjer, der eksisterede før begyndelsen af UP, og som blev fornyet i UP, blev der anvendt et fornyelsesgebyr på 1,25 % som benchmark i henhold til samme kilde. Fornyelsesgebyret betales årligt som et fast beløb på tidspunktet for kreditlinjens fornyelse. Derfor anvendte Kommissionen benchmarket på beløbet for kreditlinjer, der blev fornyet i undersøgelsesperioden.

(356) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger bemærkede en af parterne, at det er almindelig praksis, at bankerne giver afkald på omkostningerne ved aftale- og fornyelsesgebyrer for at sikre store kommercielle kunder. Virksomheden gav dernæst et eksempel på en bank i USA, som ikke opkrævede et aftalegebyr og kun opkrævede et årligt fornyelsesgebyr på 0,25 % for en bevilget kreditlinje på mellem 100 001 USD og 3 mio. USD ([94]). Da USA er et langt større marked end UK, og da Kommissionen anvendte vurderinger af obligationer fra USA til at fastslå kreditværdigheden, blev et sådant benchmark desuden anset for langt bedre egnet end benchmarket fra UK for små virksomheder, som Kommissionen havde anvendt.

(357) Kommissionen bemærkede, at påstanden om, at det er almindelig praksis, at banker giver afkald på omkostninger ved aftale- og fornyelsesgebyrer for at sikre store kommercielle kunder, ikke var dokumenteret på nogen måde. Kommissionen undersøgte også det benchmark, som virksomheden havde foreslået, og fandt, at dette benchmark specifikt vedrørte kreditlinjer for små virksomheder med et maksimumsbeløb på 3 mio. USD og især vedrørte kortfristede driftskapitalbehov. Derimod havde det benchmark, som Kommissionen anvendte, en minimumsgrænse på 25 000 GBP, men ingen øvre grænse, der var ingen begrænsninger for anvendelsen af den kapital, der blev stillet til rådighed, eller for løbetiden, og det adskilte sig fra et andet finansielt produkt, der er nævnt i samme dokument, men som specifikt var skræddersyet til små virksomheder. Kommissionens eget benchmark var derfor bedre egnet til store kunder. Desuden var den amerikanske bank, der stillede kreditlinjer i det eksempel, som klageren havde valgt, en bank, der udelukkende opererede på det amerikanske marked, mens HSBC (det af Kommissionen anvendte benchmark) er en global bank, der også opererer på det kinesiske marked. Kommissionen har intet bevis for, at HSBC giver afkald på gebyrer afhængigt af kundens størrelse. Også i den forbindelse forekom Kommissionens benchmark at være mere hensigtsmæssigt. Virksomhedens påstande blev derfor afvist.

([93]) Gebyrer, der opkræves af HSBC UK: https://www.business.hsbc.co.uk/…/pdfs/en/bus_bnkg_price_list.pdf.
([94]) https://www.pnc.com/en/small-business/borrowing/business-lines-of-credit/secured-businessline-of-credit.html.

3.4.3.2. Bankveksler

a) Almindelige bemærkninger

(358) Bankveksler er et finansielt produkt, der sigter mod at udvikle et mere aktivt indenlandsk pengemarked ved at udvide kreditfaciliteterne. Det er en form for kortfristet finansiering, der kan »reducere finansieringsomkostningerne og forbedre kapitaleffektiviteten« for trassenten ([95]).

(359) Bankveksler kan kun anvendes til at afvikle egentlige handelstransaktioner, og trassenten skal fremlægge tilstrækkelige beviser herfor, f.eks. ved købs-/salgsaftaler, faktura og følgeseddel osv. Bankveksler kan anvendes som en standardbetalingsmetode i købsaftaler sammen med andre midler såsom overførsler eller anvisninger via bank eller postvæsen.

(360) Bankvekslen trækkes af ansøgeren (trassenten, som også er køber i den underliggende handelstransaktion), og accepteres af en bank. Ved sin accept af vekslen accepterer banken at foretage en ubetinget betaling af det beløb, der er angivet på vekslen, til remittenten/indehaveren på den fastsatte dato (forfaldsdatoen).

(361) Generelt indeholder aftaler om bankveksler listen over de transaktioner, der er dækket af vekselbeløbet, med angivelse af betalingstidspunktet over for leverandøren og bankvekslens forfaldsdato.

(362) Kommissionen fastslog, at bankveksler generelt udstedes inden for rammerne af en aftale om bankveksler, som præciserer identiteten af banken, leverandører og køber, bankens og købers forpligtelser og den ydede værdi pr. leverandør, det betalingstidspunkt, der er aftalt med leverandøren, samt bankvekslens forfaldsdato.

(363) Kommissionen fastslog også, at aftaler om kreditlinjer generelt opfører bankveksler som en mulig anvendelse af finansieringsloftet sammen med andre kortfristede finansielle instrumenter, såsom driftskapitallån.

(364) Afhængigt af de betingelser, der er fastsat af hver enkelt bank, kan det være nødvendigt for trassenten at deponere et mindre beløb på en særlig konto, afgive tilsagn og betale en acceptprovision. Under alle omstændigheder er trassenten forpligtet til at overføre bankvekslens fulde beløb til den særlige konto senest på bankvekslens forfaldsdato.

(365) Når banken har godkendt vekslen, påtegner trassenten den og overfører den til remittenten, som også er leverandøren i den underliggende handelstransaktion, som betaling af fakturaen. Som følge heraf annulleres køberens (trassentens) betalingsforpligtelse over for leverandøren (remittenten). Der oprettes en ny betalingsforpligtelse for køberen over for den udstedende bank for det samme beløb (trassenten har pligt til at betale banken kontant inden bankvekslens forfaldsdato). Udstedelsen af bankveksler har derfor til formål at erstatte trassentens forpligtelse over for dennes leverandør med en forpligtelse over for banken.

(366) Bankvekslers forfaldsdato varierer afhængigt af de betingelser, der fastsættes af hver bank, og de kan have en varighed på op til et år.

(367) Remittenten (eller ihændehaveren) af bankvekslen har tre muligheder før forfald:

— afvente forfaldsdatoen og få kontant udbetaling af det fulde beløb af den pålydende værdi af vekslen fra den udstedende bank

— påtegne bankvekslen, dvs. bruge den som betalingsmiddel for sine forpligtelser over for andre parter, eller

— diskontere bankvekslen over for den udstedende bank eller en anden bank og få kontantprovenuet mod betaling af et diskonteringsfradrag.

([95]) Jf. webstedet for People's Bank of China: https://www.boc.cn/en/cbservice/cncb6/cb61/200811/t20081112_1324239.html.

(368) Bankvekslens udstedelsesdato svarer generelt til det med leverandøren aftalte betalingstidspunkt, men kan også være en dato forud for eller efter det aftalte betalingstidspunkt. Undersøgelsen viste, at udstedelsesdatoen, for så vidt angår virksomhederne i stikprøven, generelt var på eller omkring det med leverandøren aftalte betalingstidspunkt og i nogle tilfælde endda efter det aftalte betalingstidspunkt. Kommissionen fastslog, at forfaldsdatoen for de stikprøveudtagne virksomheders bankveksler i de fleste tilfælde er fra 6 måneder og op til 12 måneder efter det aftalte betalingstidspunktet for fakturaen.

(369) Hvad angår den regnskabsmæssige behandling af bankveksler, indregnes de som gældsforpligtelser over for banken i trassenternes regnskaber, dvs. de eksporterende producenter i stikprøven.

(370) Kreditbehandlingsafdelingen (Credit Reference Center) i People's Bank of China (»CRCP«) anerkender bankveksler som »udestående kreditbeløb« fra bankerne på niveau med lån, remburser eller handelsfinansiering. Det skal også bemærkes, at CRCP suppleres af finansielle institutioner, der yder forskellige former for lån, og at disse finansielle institutioner således har indregnet bankveksler som gældsforpligtelser over for dem. Endvidere er det anført i de aftaler om bankveksler, der blev indhentet i løbet af undersøgelsen, at hvis køberen ikke indbetaler det fulde beløb på bankvekslens forfaldsdato, vil banken behandle det ikkebetalte beløb som et forfaldent lån til banken.

(371) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede en eksporterende producent fra CNBM-gruppen, at CRCP ikke indregner bankveksler som en gældsforpligtelse over for banken i kreditrapporterne. Denne interesserede part henviste til notatet til gældsforpligtelserne i CRCP's kreditrapport, hvori det angives, at »gældssaldoen omfatter udestående forskud, lån, såkaldte »class loans«, handelsfinansiering, factoring, diskontering af regninger, garantier og gæld, som tredjeparter har pådraget sig (third-party compensated debts), samt gæld, der håndteres af porteføljeadministrationsselskaber på tidspunktet for statistikkernes udarbejdelse«. Den tilføjede også, at i en af gruppens virksomheder henviser afsnittet »Summary information« i kreditrapporten til en »aktuel passivpost«, som ikke omfattede bankveksler, men kun lånebeløb.

(372) Hertil påpeger Kommissionen, at kreditrapporterne opfører bankveksler i afsnittet om sammendrag af oplysninger om udestående kredit (»Summary of unsettled credit information«) på samme niveau som lån, remburser, diskonterede fakturaer, factoring eller handelsfinansiering. Det forhold, at bankvekslen ikke medregnes i »gældsbalancen« eller i den »aktuelle passivpost« på det bestemte tidspunkt for rapportens offentliggørelse påvirker ikke dens klassificering som kredit, der af CRCP er klart indregnet i kreditrapporterne.

(373) Som allerede nævnt i betragtning 358 er bankveksler en form for kortfristet finansiering. Dertil kommer, som People's Bank of China har anført på sit websted, at »bankveksler kan garantere, at der indgås og gennemføres en aftale mellem køber og sælger, og de kan fremme kapitalomsætningen gennem en kredit fra Bank of China« ([96]). Desuden annoncerer DBS Bank på sit websted, at bankveksler er et middel til at »forbedre driftskapitalen gennem en udskydelse af betalinger« ([97]).

(374) Kommissionen fandt, at bankveksler i vidt omfang anvendes som betalingsmiddel i handelstransaktioner i stedet for en pengeordre, hvilket giver trassenten mere fleksibilitet med hensyn til omsætning i kontanter og driftskapital. Hvad angår kontanter, giver instrumentet trassenten automatisk en betalingshenstand på 6 måneder eller 1 år, da den faktiske kontantbetaling af transaktionsbeløbet sker på bankvekslens forfaldsdato og ikke på det tidspunkt, hvor trassenten skulle betale sin leverandør. Uden et sådant finansielt instrument ville trassenten enten anvende sin egen driftskapital, hvilket er forbundet med en omkostning, eller optage et kortfristet driftskapitallån hos en bank med henblik på at betale sine leverandører, hvilket også er forbundet med en omkostning. Ved at betale med en bankveksel anvender trassenten faktisk de leverede varer eller tjenesteydelser i en periode på 6 måneder til 1 år uden at skulle lægge nogen form for kontantbetaling og uden at bære nogen omkostninger. Som eksempel på brugen af bankveksler i stedet for kortfristede lån fastslog Kommissionen, at en af de eksporterende producenter i stikprøven ikke havde lån. Imidlertid udgjorde de bankveksler, som denne eksporterende producent havde udstedt i undersøgelsesperioden, 70 % af virksomhedens driftsomkostninger. Tilsvarende tegnede bankveksler sig ved udgangen af UP for mere end 53 % af virksomhedens samlede passiver.

([96]) Jf. fodnote 71.
([97]) Jf. websted for DBS Bank: https://www.dbs.com.cn/corporate/financing/working-capital/bank-acceptance-draft-bad-issuance.

(375) Under normale markedsforhold vil bankveksler som et finansielt instrument medføre en finansieringsomkostning for trassenten. Undersøgelsen viste, at alle de virksomheder i stikprøven, der benyttede bankveksler i undersøgelsesperioden, kun betalte en provision for den af banken leverede serviceydelse i forbindelse med bankvekslen, som varierede mellem 0,05 % og 0,1 % af vekslens pålydende værdi. Ingen af virksomhederne i stikprøven havde imidlertid omkostninger ved finansiering gennem bankveksler ved at udskyde kontantbetalingen for levering af varer og tjenesteydelser. Kommissionen fandt derfor, at de undersøgte virksomheder nød godt af finansiering i form af bankveksler, for hvilke de ikke havde nogen omkostninger.

(376) På denne baggrund konkluderede Kommissionen, at ordningen med bankveksler, der er indført i Kina, gav alle eksporterende producenter en gratis finansiering af deres igangværende transaktioner, hvilke medførte en udligningsberettiget fordel, som beskrevet i betragtning 395-399, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 3, stk. 2.

(377) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremsatte begge de samarbejdsvillige eksporterende producenter en bemærkning om, at bankveksler ikke udgør et lån eller nogen anden form for finansiel støtte, og at Kommissionen fejlagtigt antog, at anvendelsen af bankveksler har samme virkning som et kortfristet lån. De gjorde gældende, at den forlængede frist for betaling, der ligger i anvendelsen af en veksel, ikke er et rentefrit kortfristet lån fra en bank, men snarere en udsættelse af det aftalte betalingstidspunkt, som sælgeren beslutter at indrømme. Yuntianhua-gruppen hævdede, at Kommissionen ikke påviste, at der forelå et finansielt bidrag i form af bankveksler. Begge samarbejdsvillige eksporterende producenter insisterede på, at bankveksler ikke indebærer nogen finansiering, da der ikke er overført penge fra banken til en part.

(378) En virksomhed i CNBM-gruppen gjorde gældende, at bankvekslen blot letter transaktioner mellem parter, der ikke kender hinanden, på en sådan måde, at banken tilføjer sin egen garanti for, at betalingen vil finde sted på forfaldsdatoen. Desuden ændrer bankvekslen ikke den betalingsdato, som oprindeligt var fastsat i købsaftalen, og en bank yder derfor ikke et kortfristet lån ved at udstede en veksel. Den anførte endvidere, at bogføringsmåden for bankveksler i virksomhedens interne regnskabsbøger ikke ændrer ved konklusionen om, at bankveksler ikke er en form for kortfristet finansiering. Denne part hævdede også, at da sælger i henhold til købsaftalen først modtager betalingen efter 6 måneder eller 1 år, behøver køber ikke at anvende sin egen driftskapital eller optage et kortfristet lån for at kunne betale ved præsentation af vekslen, fordi sælger allerede accepterer, at betalingen udskydes.

(379) Kommissionen gjorde i den forbindelse opmærksom på, at den ikke har fastslået, at bankveksler udgør et lån. Kommissionen konkluderede imidlertid, at de har økonomiske virkninger, der svarer til kortfristet finansiering.

(380) Som påpeget i betragtning 374 fastslog Kommissionen, at bankveksler i vidt omfang anvendes som betalingsmiddel i handelstransaktioner i stedet for en pengeordre, hvilket giver trassenten mere fleksibilitet med hensyn til omsætning i kontanter og driftskapital. Kommissionen fandt også, at instrumentet hvad angår kontanter ville udskyde kontantbetalingen til bankvekslens forfaldsdato. Faktisk betales leverandøren med bankvekslen i stedet for med kontanter på det betalingstidspunkt, der er aftalt i kontrakten. Kontantbetaling på forfaldsdatoen er en betaling, der foretages af trassenten til banken i henhold til den kontraktlige forbindelse mellem trassenten og banken som led i bankvekslen. Leverandører kan også påtegne bankveksler som betaling af andre udbydere (i stedet for kontanter). Anvendelsen af bankveksler giver trassenten mulighed for, som påpeget i betragtning 374, at anvende de leverede varer eller tjenesteydelser i en periode på 6 måneder op til 1 år uden at skulle lægge nogen form for kontantbetaling og uden at bære nogen omkostninger. Kommissionen gentog også, at People's Bank of China præsenterer bankveksler som et instrument, der kan »reducere omkostningerne og forbedre kapitaleffektiviteten«for trassenten, og »de kan fremme kapitalomsætningen gennem kredit fra Bank of China« ([98]), og DBS Bank omtaler bankveksler som et middel til at »forbedre driftskapitalen gennem en udskydelse af betalinger« ([99]). Desuden har GOC ikke anfægtet Kommissionens konklusion om, at bankveksler er en form for finansiering. Dertil kommer, at CBIRC for nyligt udstedte en meddelelse, hvori det anføres, at for at styrke kreditstøtten til virksomheder i de efterfølgende produktionsled i nøglevirksomheder kan banker og finansielle institutioner yde kreditstøtte til virksomheder i de efterfølgende produktionsled for at få varer og betale for varer ved at udstede veksler og indenlandsk remburs, yde forudfinansiering osv ([100]). Det er endnu et bevis på, at GOC opfatter bankveksler som en anden form for kreditstøtte.

([98]) Jf. fodnote 73.
([99]) Jf. fodnote 75.
([100]) http://www.cbirc.gov.cn/cn/view/pages/ItemDetail.html?docId=895429&itemId=928.

(381) Det forhold, at der ikke overføres penge fra banken til nogen af parterne på tidspunktet for udstedelsen af bankvekslen, ændrer ikke ovenstående ræsonnement og konklusioner. Som allerede forklaret er bankveksler, sådan som de er indført i Kina, et betalingsmiddel i handelstransaktioner, der favoriserer trassenterne ved at give dem mere fleksibilitet med hensyn til omsætning i kontanter og driftskapital. Set ud fra et økonomisk og finansielt synspunkt giver anvendelsen af dette instrument trassenten mulighed for at indfri sine forpligtelser uden at bruge virksomhedens økonomiske ressourcer, og den udgør derfor en form for finansiering af dens økonomiske aktiviteter. I modsætning til, hvad de samarbejdsvillige eksporterende producenter hævder, ydes denne finansiering ikke af leverandøren, men af banken. Som forklaret i betragtning 365, annulleres køberens (trassentens) betalingsforpligtelse over for leverandøren (remittenten), når bankvekslen udstedes af banken og påtegnes over for remittenten (dvs. leverandøren). Faktisk betales remittenten (dvs. leverandøren) ved hjælp af bankvekslen på det tidspunkt, der er aftalt i købsaftalen (dvs. det aftalte betalingstidspunkt). Dette blev yderligere bekræftet af GOC under kontrolbesøget, at når virksomheden betaler leverandøren med bankvekslen, har den ikke længere en forpligtelse over for leverandøren, men over for banken, eftersom den, der har anmodet om bankvekslens udstedelse, skal betale banken fuldt ud på forfaldsdatoen. Desuden kan leverandøren anvende bankvekslen som betalingsmiddel til betaling af sine egne forpligtelser over for andre parter. Derfor indrømmer leverandøren ikke i en udsættelse af det aftalte betalingstidspunkt. Derimod indrømmer banken en udsættelse af den faktiske kontantbetaling af den transaktion, der er omfattet af bankvekslen på 6 måneder eller 1 år og giver dermed trassenten mulighed for at undgå enhver form for finansieringsomkostninger.

(382) Kommissionen er ikke enig i bemærkningen om, at køber ikke behøver anvende sin egen driftskapital eller optage et kortfristet lån for at kunne betale ved præsentation af vekslen, da sælger i henhold til købsaftalen først modtager betaling efter 6 måneder eller 1 år. Kommissionen var også uenig i udsagnet om, at den måde, hvorpå de stikprøveudtagne eksporterende producenter bogfører bankveksler i deres interne regnskabsbøger, er irrelevant. Faktisk er bankveksler, som allerede nævnt ovenfor, et betalingsmiddel, der anvendes af trassenten til at indfri sine forpligtelser over for remittenten. Udsagnet om, at »sælger først modtager betaling efter 6 måneder eller 1 år«, er faktuelt ukorrekt, fordi sælger modtager betaling via en bankveksel på den forfaldsdato, der er aftalt i kontrakten. Som allerede anført i betragtning 374 er bankveksler fastsat som betalingsmiddel i handelstransaktioner i stedet for kontantbetaling, og det er aftalt både med sælger og køber. Kontantbetalingen for varer og tjenesteydelser udskydes imidlertid til bankvekslens forfaldsdato, og denne udskydelse indrømmes af banken. Som allerede forklaret i betragtning 365 annulleres remittentens forpligtelse over for sælger, når sælger betales med en bankveksel, og der opstår to nye forpligtelser: en forpligtelse fra trassenten over for den udstedende bank og en forpligtelse fra den udstedende bank over for sælger (remittenten) eller indehaver af bankvekslen. I modsætning til hvad der hævdes, er den måde, hvorpå de stikprøveudtagne eksporterende producenter bogfører bankveksler i deres interne regnskabsbøger, et vigtigt element, der viser, at på den ene side annulleres forpligtelsen over for sælger med betalingen af en bankveksel, og på den anden side oprettes der en ny forpligtelse fra trassentens side over for banken. Dette er et yderligere bevis på, at gennem anvendelsen af en bankveksel som betalingsmiddel, hvilket tillades af den bank, som udstedte vekslen, skal trassenten ikke betale leverandøren (remittenten) i kontanter på det betalingstidspunkt, der er aftalt i kontrakten. Trassenten er derimod forpligtet til at betale banken kontant på bankvekslens forfaldsdato, som er 6 måneder eller 1 år senere. Dette blev yderligere bekræftet af GOC under kontrolbesøget, da den anførte, at bankveksler »er interessante, når det handler om at lette byrden i forbindelse med virksomhedens likviditet«.

(383) Kommissionen var også uenig i bemærkningen om, at banken ved at udstede vekslen blot tilføjer sin egen garanti for, at betalingen vil finde sted, når forfaldsdatoen nås. For det første er bankvekslen som tidligere nævnt et betalingsmiddel, hvorved trassenten honorerer sin forpligtelse over for remittenten (leverandøren). Derfor sker trassentens betaling af leverandøren på det tidspunkt, hvor bankvekslen påtegnes, mens trassenten opfylder sin betalingsforpligtelse over for banken på forfaldsdatoen. For det andet kan bankvekslen ikke blot klassificeres som en yderligere garanti for en fremtidig betaling, fordi bankvekslen er et betalingsmiddel, der er anerkendt i købskontrakterne, og trassentens betalingsforpligtelse over for leverandøren annulleres af betalingen med en bankveksel. Den kontantbetaling, der skal ske til banken ved forfald, er ikke en udsættelse af betalingstidspunktet, der er indrømmet af leverandøren, det er i stedet en forpligtelse over for banken. Det blev også bekræftet af GOC under kontrolbesøget, hvor det fremgik, at retligt set er forskellen mellem bankgarantien og bankvekslen, at »med garantien er det virksomhed A, der først hæfter for betalingen, mens det ved bankveksler først er den udstedende bank«.

(384) I betragtning af ovenstående gentog Kommissionen sin konklusion om, at med hensyn til bankvekslers virkninger er de en form for kortfristet finansiering, således at forstå, at de gør det muligt for eksporterende producenter at finansiere deres indkøb. Fordelen for de samarbejdsvillige eksporterende producenter er besparelser på de finansielle omkostninger, idet anvendelsen af finansiering gennem bankveksler skete omkostningsfrit.

(385) I betragtning af at bankveksler faktisk har samme formål og virkninger som kortfristede driftskapitallån, og at de i vidt omfang er blevet anvendt af de samarbejdsvillige eksporterende producenter til finansiering af deres løbende transaktioner i stedet for anvendelsen af kortfristede driftskapitallån, bør de være forbundet med en omkostning, der svarer til finansieringen af kortfristet driftskapital. Denne konklusion blev yderligere bekræftet af GOC under kontrolbesøget, hvor den anførte, at for så vidt angår valget for en virksomhed mellem en bankveksel og et kortfristet lån, er det op til virksomheden at træffe en beslutning, men »i deres beskaffenhed ligner de hinanden«.

(386) I lyset af ovenstående betragtninger afviste Kommissionen påstandene om, at bankveksler ikke er en form for kortfristet finansiering.

b) Specificitet

(387) For så vidt angår specificitet, jf. betragtning 165, skal de finansielle institutioner i henhold til afgørelse nr. 40 yde kreditstøtte til tilskyndede industrier.

(388) Kommissionen fandt, at bankveksler er en anden form for præferentiel finansieringsstøtte fra finansielle institutioner til tilskyndede industrier, som f.eks. GFF-sektoren. Som anført i afsnit 3.1 er GFF-sektoren rent faktisk blandt de tilskyndede industrier og er derfor berettiget til enhver form for finansiel støtte. Der blev ikke fremlagt dokumentation for, at virksomheder i Kina (undtagen inden for tilskyndede industrier) kan drage fordel af bankveksler på de samme vilkår og betingelser.

(389) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede CNBM-gruppen, at bankveksler er en almindelig handelspraksis i Kina og er tilgængelig for alle industrigrene, og at den eneste lovbestemte grænse for brugeren af en bankveksel er anført i artikel 6 i Folkerepublikken Kinas lov om omsættelige instrumenter, dvs. at »hvis en person, der ikke har nogen kapacitet eller begrænset kapacitet i forbindelse med civilretlige handlinger, undertegner et omsætningspapirer, er underskriften ugyldig«. Den hævdede også, at det ikke er de eksporterende producenters ansvar at afkræfte en formodning om, at en påstået subsidieordning er specifik, og at det er Kommissionens ansvar at underbygge sin konstatering af specificitet på grundlag af positive beviser, navnlig ved at sammenligne de vilkår, der tilbydes virksomhederne i stikprøven, med vilkår, der tilbydes andre kinesiske virksomheder. Endelig anmodede en virksomhed fra CNBM-gruppen Kommissionen om at forklare, hvorfor en lignende ordning i Canada, som Kommissionen har henvist til i sagen om elektriske cykler, ikke betragtes som en specifik subsidieordning, mens den betragter ordningen i Kina som specifikke subsidier.

(390) Hertil henviste Kommissionen til betragtning 165, hvor den fremlagde bevis for, at finansielle institutioner i henhold til afgørelse nr. 40 er forpligtet til at yde kreditstøtte til tilskyndede industrier. Bankveksler, som er en form for finansiering, er en del af de finansielle institutters præferencestøtteordninger for tilskyndede industrier, såsom GFF-industrien.

(391) Kommissionen påpegede, at den baserede sin vurdering af subsidieordningens specificitet på de tilgængelige regeringsdokumenter, såsom planer og forskrifter, vedrørende tilskyndede industrier. Hertil bemærkede Kommissionen, at GOC klart har defineret, hvilke industrier der tilskyndes, og det begrænser de specifikke fordele ved præferentiel finansiering til kun disse virksomheder. Selv hvis en række andre industrier, der specifikt er defineret som tilskyndede, også nyder godt af de samme præferencevilkår som GFF-industrien, betyder dette ikke, at præferentiel finansiering, herunder bankveksler, generelt er tilgængelige for alle industrier.

(392) Selv hvis der i princippet kan stilles en form for finansiering til rådighed for virksomheder i alle industrier, kan de konkrete betingelser for, at en sådan finansiering tilbydes virksomheder fra en bestemt industrigren, herunder omkostninger ved finansiering og omfanget heraf, desuden betyde, at den er specifik. Hvad angår de samarbejdsvillige eksporterende producenter, fastslog Kommissionen faktisk, at de alle nød godt af kortfristet finansiering i form af bankveksler uden nogen omkostninger, og at nogle af dem nød godt af en betydelig mængde af bankveksler i forhold til andre kortfristede finansieringer, som f.eks. kortfristede lån. Ingen af de interesserede parter fremlagde bevis for, at den præferentielle finansiering gennem bankveksler hos virksomhederne i GFF-industrien er baseret på objektive kriterier eller betingelser, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b).

(393) For så vidt angår bemærkningen om ordningen med bankveksler i Canada, påpegede Kommissionen, at vurderingen af specificiteten af en subsidieordning kun foretages i forbindelse med de undersøgte subsidier, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2. Kommissionen er derfor ikke forpligtet til at påvise, at lignende ordninger i andre lande også er specifikke.

(394) I betragtning af ovennævnte argumenter blev de samarbejdsvillige eksporterende producenters påstande vedrørende specificiteten i forbindelse med bankveksler afvist.

c) Beregning af fordelen

(395) Til beregning af det udligningsberettigede subsidiebeløb vurderede Kommissionen den fordel, som modtageren har opnået i undersøgelsesperioden.

(396) Som allerede nævnt i betragtning 358 og 373 er bankveksler en form for kortfristet finansiering, der øger trassentens kapitaleffektivitet ved at gøre dennes driftskapital mere fleksibel og opfylde likviditetsbehovene, da de i vidt omfang anvendes som betalingsmiddel i handelstransaktioner i stedet for kontanter. Kommissionen konstaterede, at de stikprøveudtagne eksporterende producenter benyttede sig af bankveksler for at imødekomme deres behov for kortfristet finansiering uden gebyrbetaling. Desuden mente Kommissionen, som anført i betragtning 346, at alle de stikprøveudtagne virksomheders kortfristede finansiering, herunder bankveksler, burde være omfattet af en kreditlinje. Fordelen ved kreditlinjer blev fastslået i afsnit 3.4.3.1.

(397) Kommissionen konkluderede derfor, at trassenter af bankveksler skulle betale et gebyr for finansieringsperioden. Med henblik på beregningen fandt Kommissionen, at finansieringsperioden begyndte enten på det betalingstidspunkt, der var aftalt med leverandøren, hvis bankvekslen var udstedt før det aftalte betalingstidspunkt, eller på datoen for udstedelsen af bankvekslen, hvis bankvekslen var udstedt på eller efter det aftalte betalingstidspunkt. Finansieringsperioden blev anset for at slutte på bankvekslens forfaldsdato.

(398) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 6, litra b), mente Kommissionen, at den fordel, som modtagerne således havde opnået, er forskellen mellem det beløb, som virksomheden faktisk havde betalt som finansieringsgebyr for bankvekslen, og det beløb, som den skulle betale, hvis den havde anvendt en rente for kortfristet finansiering.

(399) Kommissionen fastsatte den fordel, der opstod som følge af den manglende betaling af en omkostning ved kortfristet finansiering. I den henseende og som allerede nævnt i betragtning 358 er bankveksler en form for kortfristet finansiering. De har rent faktisk samme formål som kortfristede driftslån. Kommissionen fandt derfor, at der burde være en omkostning ved bankveksler, der svarer til en kortfristet finansiering af lån. Kommissionen anvendte følgelig samme metode som for kortfristet finansiering af lån i RMB, jf. afsnit 3.4.2.4.

(400) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremsatte en virksomhed fra CNBM-gruppen en bemærkning om, at eftersom bankvekslen er en kredit, der ydes af sælger til køber, bør Kommissionen i forbindelse med subsidieordningen »levering af varer og tjenesteydelser mod utilstrækkeligt vederlag« beregne fordelen, og den skal først afgøre, om leverandørerne udgør »offentlige organer«, jf. grundforordningens artikel 2, litra b).

(401) Som allerede forklaret i betragtning 379-383 var Kommissionen uenig i, at bankveksler er en kredit, der stilles til rådighed af sælger, og konkluderede, at bankveksler er en form for præferentiel finansiering fra banken til trassenten. Ovennævnte bemærkning blev derfor afvist.

(402) En anden virksomhed fra CNBM-gruppen hævdede, at Kommissionen burde have fratrukket den faktiske betalingsperiode fra den forventede bankfinansieringsperiode.

(403) Som forklaret i betragtning 397 havde Kommissionen taget det betalingstidspunkt, der var aftalt med leverandøren, i betragtning ved beregningen af finansieringsperioden. For så vidt angår den virksomhed i CNBM-gruppen, der fremsatte påstanden, viste undersøgelsen, at det aftalte betalingstidspunkt for de underliggende fakturaer i praksis enten allerede var udløbet, da de tilsvarende bankveksler blev udstedt, eller at der ikke kunne konstateres nogen forbindelse mellem de fremlagte fakturaer og bankvekslerne. Denne påstand blev derfor afvist.

(404) En virksomhed fra CNBM-gruppen hævdede, at Kommissionen burde fratrække de gebyrer, der faktisk blev betalt af producenterne i stikprøven, fra den påståede fordel. Desuden hævdede Yuntianhua-gruppen, at Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 7, stk. 1, litra a), skal fratrække ethvert ansøgningsgebyr eller andre omkostninger, der nødvendigvis påløber for at blive subsidieberettiget eller opnå subsidier

(405) Kommissionen anførte allerede i betragtning 375, at de samarbejdsvillige eksporterende producenter har betalt en provision for bankens udstedelse af vekslen, som varierede mellem 0,05 % og 0,1 % af vekslens pålydende værdi. Faktisk er denne provision, der er betalt for bankens sagsbehandling af bankvekslen, et særskilt element i forhold til den finansiering, som banken har ydet, og for hvilken de samarbejdsvillige eksporterende producenter ikke har betalt omkostninger. Dette gebyr betales for at dække bankens administrative omkostninger til sagsbehandling af bankveksler. Kommissionen udlignede kun finansieringsdelen af bankvekslen (dvs. den del, der svarer til kortfristet finansiering), Kommissionen undersøgte ikke, om provisionen for udstedelse også omfattede udligningsberettigede subsidier. Under alle omstændigheder er virkningen af gebyret på subsidiebeløbet på mellem 0,01 % og 0,04 % afhængigt af den eksporterende producent, og det er derfor uden væsentlig betydning. Kommissionen fandt det derfor ikke nødvendigt at undersøge denne påstand i sagens realitet og vurdere, om denne fordel var udligningsberettiget.

(406) En virksomhed fra CNBM-gruppen hævdede, at grundlaget for beregningen af fordelen burde reduceres med størrelsen af de indskud, den havde foretaget som en garanti for bankvekslerne.

(407) Som Kommissionen konkluderede i tidligere undersøgelser ([101]), skal det hertil for det første bemærkes, at det er almindelig praksis for banker at anmode deres kunder om garantier og sikkerhedsstillelse, når de yder finansiering. Endvidere skal det bemærkes, at sådanne garantier anvendes til at sikre, at den eksporterende producent bærer sit økonomiske ansvar over for banken og ikke over for leverandøren. Det fremgik også af undersøgelsen, at de kinesiske banker ikke systematisk anmoder om disse garantier, og at de ikke altid er knyttet til specifikke bankveksler. I den henseende svarer de påståede indskud ikke til en forskudsbetaling fra trassenten til bankerne, men er blot en yderligere garanti, som bankerne undertiden har anmodet om, og som ikke har nogen indvirkning på bankens beslutning om at udstede bankvekslerne uden yderligere renter for lån over for trassenten. De kan desuden antage forskellige former, herunder tidsindskud og pantsætninger. Indskuddene er rentebærende til fordel for trassenten og udgør derfor ikke nogen omkostning for trassenten i forbindelse med bankvekslen. På det grundlag blev påstanden afvist.

(408) En virksomhed fra CNBM-gruppen hævdede, at Kommissionen i sine beregninger burde udelukke de bankveksler, der blev udstedt til forretningsmæssigt forbundne parter, da udsættelsen af betalingstidspunktet ved hjælp af en bankveksel ikke giver remittenten en fordel i form af øget likviditet, fordi den reducerer likviditeten for den forretningsmæssigt forbundne modpart med et tilsvarende beløb.

(409) I den forbindelse minder Kommissionen om, at bankveksler som anført ovenfor er et betalingsmiddel, og at det derfor ikke medfører en udsættelse af det betalingstidspunkt, der er aftalt med leverandøren, men derimod en udsættelse af kontantbetalingen. Bankvekslen kan anvendes som betalingsmiddel, ved at remittenten (leverandøren) påtegner den med henblik på betaling af sine egne forpligtelser over for andre parter. Der er derfor ikke nogen tilsvarende nedgang i likviditeten hos de forretningsmæssigt forbundne parter, som har modtaget bankvekslen. Påstanden blev derfor afvist.

([101]) Jf. sagen om elektriske cykler, nævnt i fodnote 7, betragtning 316.

(410) Yuntianhua-gruppen hævdede, at Kommissionen ved beregningen af bankveksler for visse forretningsmæssigt forbundne virksomheder ikke anvendte de oplysninger, der fremgik af besvarelsen af spørgeskemaet.

(411) Kommissionen anførte, at beregningen var baseret på den seneste indberetning af data fra virksomhederne og efterprøvet under kontrolbesøget. Påstanden blev derfor afvist.

(412) Endelig fremsatte en virksomhed fra CNBM-gruppen en specifik påstand vedrørende bankveksler udstedt af en forretningsmæssigt forbundet virksomhed for at undgå dobbelttælling. Kommissionen afviste denne påstand. Da oplysningerne i denne påstand imidlertid er fortrolige, fremsendte Kommissionen en meddelelse specifikt til den pågældende virksomhed.

3.4.3.3. Diskonterede instrumenter

(413) Undersøgelsen viste, at kinesiske finansielle institutioner diskonterede tilgodehavender til visse virksomheder i stikprøven mod kontant betaling.

(414) Gennem denne transaktion fik virksomhederne tilgodehavender af finansielle formidlere inden deres udløbsdato. Virksomhederne fik disse midler tidligt ved at overdrage rettighederne til fremtidige tilgodehavender til finansielle institutioner efter fradrag af gebyrer og de gældende diskonteringssatser.

(415) Den gældende diskonteringssats skal specifikt kompensere for risikoen for misligholdelse, som i høj grad påvirkes af kreditvurderingen for den sidste enhed, der er pligtig til at opfylde betalingspligten.

(416) De diskonterede tilgodehavender, der blev konstateret i undersøgelsen, havde forskellige former, herunder bl.a. fakturaer, obligationer, factoring, bankveksler og veksler fra handelsvirksomheder. Hver form fungerer på særlige betingelser og omfatter ligeledes også forskellige grader af underliggende risici. For så vidt angår bankveksler, er den sidste ansvarlige enhed udstederen af bankvekslen, dvs. en bank. Men i andre typer tilgodehavender, f.eks. fakturaer og rembours, vil den sidste ansvarlige enhed normalt være en handelsvirksomhed.

(417) Under normale markedsforhold skal den gældende diskonteringssats kompensere for bankens omkostninger og risici. Kommissionen fandt imidlertid, at visse virksomheder i stikprøven måske havde fået tildelt præferencesatser, hvilket ville medføre en udligningsberettiget fordel.

(418) Den fordel, der således indrømmes modtagerne, vil være forskellen mellem den diskonteringssats, der anvendes af de kinesiske finansielle institutioner, og den diskonteringssats, der anvendes for en sammenlignelig transaktion på markedet, f.eks. kortfristede lån.

(419) Oplysningerne i sagen gør det imidlertid ikke muligt at foretage en klar sondring mellem de forskellige gældende diskonteringssatser. Dertil kommer, at Kommissionen vurderede, at fordelen ved denne form for subsidiering var ubetydelig i denne undersøgelse. Derfor besluttede den ikke at udligne den.

3.4.3.4. Egenkapitalprogrammer

3.4.3.4.1. *Konvertering af gæld til aktier*

a) Almindelige bemærkninger

(420) Kommissionen fastslog på grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger, at CNBM i undersøgelsesperioden havde foretaget en konvertering af gæld til aktier for 4 mia. RMB fra Agricultural Bank of China (»ABC«) og Bank of Communications (»COMM«). Som anført i betragtning 208-217 undlod CNBM at indgive en spørgeskemabesvarelse og samarbejde i forbindelse med undersøgelsen. Kommissionen var derfor nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger med hensyn til dens vurdering af denne transaktion.

(421) ABC og COMM er begge statsejede banker, der betragtes som offentlige organer og/eller har fået overdraget eller pålagt at udføre funktioner i henhold til afsnit 3.4.1.4. Desuden blev det konstateret i tidligere antisubsidieundersøgelser, at både ABC og COMM var offentlige organer, eller at de havde fået overdraget eller pålagt at udføre funktioner, der normalt varetages af staten ([102]). Der findes ingen dokumentation i forbindelse med den aktuelle undersøgelse, der kunne modsige disse tidligere undersøgelsesresultater.

([102]) Jf. sagen om varmvalsede produkter og sagen om dæk, nævnt i fodnote 7, henholdsvis betragtning 96-140 og 178-218.

(422) Kommissionen var af den opfattelse, at en bank ikke ville konvertere sin gæld til aktier under normale markedsvilkår uden yderligere kompensation. Aktier er faktisk et meget mere risikobetonet instrument end gæld, fordi der ikke er sikkerhed for, at banken vil få sin kapitalinvestering tilbage. Endvidere garanterer egenkapital ikke nødvendigvis afkast af investeringer i modsætning til en rentesats på et lån. Den øgede risiko, som bankerne påtager sig som følge af denne konvertering af gæld til aktier, støttes af dokumentation for en skrøbelig finansiel situation, som fremgår af virksomhedens årsregnskab for regnskabsåret 2018: Virksomheden har en meget høj nettogældskvote (mellem 120 %-145 %), idet lån på kort sigt, der skal tilbagebetales inden for et år, beløber sig til det dobbelte af virksomhedens årlige bruttooverskud, og de samlede forpligtelser svarer til 2/3 af dens årlige omsætning. Endelig henvises der i en avisartikel på CNBM's websted som begrundelse for konverteringen specifikt især til industripolitiske målsætninger og til den store betydning af det strategiske samarbejde mellem CNBM og de to banker. Navnlig hedder det i avisartiklen, at konverteringen vil hjælpe CNBM med at gennemføre en strukturel reform af udbudssiden som et industripolitisk mål.

(423) I lyset af ovenstående betragtninger konkluderede Kommissionen, at denne konvertering af gæld til aktier i undersøgelsesperioden gav CNBM en fordel, da den blev ydet på præferencevilkår af offentlige organer eller enheder, der på anden måde har fået overdraget eller pålagt af staten at forfølge industripolitiske mål.

b) Specificitet

(424) Kommissionen fandt, at præferentiel finansiering gennem konvertering af gæld til aktier er specifik i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da investorerne er enheder, der opererer inden for rammerne af de retningslinjer for statens politikker, i henhold til hvilke GFF er opført som en tilskyndet industri. Under alle omstændigheder peger de foreliggende oplysninger i retning af, at der ydes dette ad hoc-subsidie til CNBM, hvilket betyder, at subsidiet er virksomhedsspecifikt.

c) Beregning af fordelen

(425) Da der ikke forelå yderligere dokumentation som følge af manglende samarbejdsvilje, havde Kommissionen ikke adgang til aftalerne mellem CNBM og bankerne. Kommissionen kunne således ikke vurdere, om de betydelige risici, som bankerne påtager sig, er blevet kompenseret på en eller anden måde. Alle de elementer, der er forklaret i betragtning 422, peger imidlertid i retning af en vanskelig finansiel situation for CNBM og de industripolitiske mål, der forfølges med denne transaktion, og støtter konklusionen om, at virksomheden ikke fulgte nogen markedslogik, der afspejler de betydelige faktiske risici. Kommissionen anså derfor transaktionen for at svare til gældseftergivelse og behandlede den som et tilskud i undersøgelsesperioden. Da tilskuddet blev anvendt fuldstændigt i undersøgelsesperioden, blev det beregnet på grundlag af hele gruppens samlede omsætning. Det resulterede i et subsidiebeløb på 1,83 %.

3.4.3.4.2. *Andre egenkapitaltilførsler*

a) Almindelige bemærkninger

(426) I undersøgelsesperioden drog en virksomhed i stikprøven (Yunnan Yuntianhua Group Co., Ltd) fordel af midler fra statskontrollerede enheder gennem særlige former for egenkapitaltilførsler.

(427) Disse midler blev overført i form af egenkapitaludvidelser, hvilket imidlertid ikke automatisk gav investorerne fulde aktionærrettigheder. I den forstand blev midlerne overført til gengæld for en fremtidig kapitalandel i den modtagende virksomhed, som først ville få virkning efter en ubestemt tidsperiode.

(428) I undersøgelsen blev det fastslået, at da virksomheden modtog midlerne, blev de opført som andre egenkapitalinstrumenter uden den forventede ændring for så vidt angår virksomhedens ejerforhold. Investorerne fik, selv om de havde overført midlerne, ikke fuld adgang til aktionærrettighederne og modtog heller ingen rentebetaling som modydelse. Først efter en ubestemt periode, men normalt over et år, og efter SASAC's godkendelse blev en del af midlerne overført til indbetalt egenkapital. Først på det tidspunkt fik investorerne fulde aktionærrettigheder.

(429) Kommissionen fastslog også, at perioden mellem kapitaltilførslen og overdragelsen af aktionærrettigheder kunne overstige et år. I den forbindelse identificerede Kommissionen betydelige beløb i egenkapitaltilførsler, som ikke gav nogen aktionærrettigheder i hele undersøgelsesperioden.

(430) Virksomheden har derfor i praksis midler til rådighed i en periode på over et år mod en fremtidig overdragelse af ejendomsretten men uden at pådrage sig nogen omkostninger, indtil aktionærrettighederne anerkendes.

(431) For at kompensere for brugen af midler ville en virksomhed under normale markedsforhold overføre en del af virksomhedens ejerskab kort tid efter at have modtaget midlerne, eller den ville registrere midlerne som gæld. I betragtning af de særlige omstændigheder ved disse ordninger i denne sag er denne hybride form for finansiering imidlertid i realiteten tættere på et klassisk rentefrit aktionærlån over en lang tidsperiode end et egenkapitalinstrument.

(432) På baggrund af ovenstående fandt Kommissionen, at virksomheden Yunnan Yuntianhua Group Co., Ltd., som er en del af Yuntianhua-gruppen, i undersøgelsesperioden nød godt af adgang til betydelige omkostningsfrie finansieringsbeløb i en længere periode. Da denne særlige form for egenkapitaltilførsler ikke automatisk gav investorerne aktionærrettigheder, fandt Kommissionen, at de havde samme virkning som et rentefrit lån.

b) Statskontrollerede investeringsselskaber, der optræder som offentlige organer

(433) For at afgøre, om investorerne kunne betragtes som offentlige organer, eller om de af GOC havde fået overdraget eller pålagt funktioner, anmodede Kommissionen Yuntianhua-gruppen om specifikke oplysninger om de aktionærer, der tilvejebragte midler via andre egenkapitalinstrumenter. Investorerne var: Kunming Heze Investment Center, Yunnan Jinrun Zhonghao Investment Center og Yunnan State-owned Enterprise Reform No.2 Equity Investment Fund Partnership (fond vedrørende reformen af statsejede virksomheder).

(434) De oplysninger, som Kommissionen havde anmodet om, omfattede virksomhedsoplysninger, som f.eks. navnene på hovedaktionærerne og sammensætningen af og reglerne for den enkelte investors bestyrelse. Kommissionen udbad sig også oplysninger om de pågældende investorers investeringspolitikker og yderligere oplysninger om de specifikke overførsler af midler via andre egenkapitalinstrumenter.

(435) Kommissionen kontaktede desuden GOC og anmodede om de samme oplysninger som beskrevet i betragtning 434. GOC svarede, at den ikke havde eller har oplysninger om specifikke virksomheder og om alle enheder i Kina, hvor den kunne have en aktiebesiddelse. Den afviste derfor at svare direkte, men henviste til det svar, som den pågældende virksomhed i stikprøven skulle give.

(436) I mangel af et fuldstændigt svar besluttede Kommissionen i overensstemmelse med betragtning 218-220 at anvende de foreliggende faktiske oplysninger til at afgøre, om disse investorer kan betragtes som offentlige organer.

(437) Ved hjælp af offentligt tilgængelige oplysninger, såsom årsrapporter, tilgængelige oplysninger i erhvervsvejvisere eller på investorernes websteder eller i offentligt tilgængelige databaser, fandt Kommissionen, at de investorer, der havde stillet midler til rådighed via andre egenkapitalinstrumenter til Yuntianhua-gruppen, var helt eller delvist statsejede.

(438) For så vidt angår Kunming Heize Investment Center, fastslog Kommissionen, at mere end 98 % af aktierne i sidste ende var ejet af lokale myndigheder og statsejede virksomheder ([103]). Nærmere bestemt fandt Kommissionen, at mere end 24 % af aktierne var ejet af den statsejede virksomhed Yunnan State Owned Capital Operations Ltd (Yunnan guoyou ziben yunying youxian gongsi). Kommissionen fandt også, at mere end 74 % af aktierne i Kunming Heze Investment Center var ejet af China Fortune International (Huaxin International Trust), som er en finansiel virksomhed i den statsejede virksomhed China Huadian Group Co., Ltd. Desuden ledes Kunming Heze Investment Center af en investeringsfond, der har til opgave at investere i offentlige virksomheder på provinsniveau. I virksomheden og blandt virksomhedens aktionærer fandt Kommissionen desuden retlige repræsentanter og medlemmer af bestyrelsen, som tidligere indtog ledende stillinger i Yunnan SASAC, samt medlemmer af CCP ([104]).

([103]) Jf.: www.gsxt.gov.cn/index.html.
([104]) www.yngyzb.com/ynzb/index.do?url=display&id=935.

(439) For så vidt angår Yunnan Jinrun Zhonghao Investment Center ([105]), fastslog Kommissionen, at mindst 46 % af aktierne i sidste ende var ejet af lokale myndigheder og statsejede virksomheder. Navnlig konstaterede Kommissionen i aktionærejerstrukturen China Construction Bank Trust og Yunnan Province State-owned capital operations Jinrun equity investment fund management.

(440) Tilsvarende fastslog Kommissionen, at Yunnan State-owned Enterprise Reform No.2 Equity Investment Fund Partnership (fond for reform af statsejede virksomheder) var ejet af den statsejede virksomhed Yunnan Energy Investment Group.

(441) Kommissionen fastslog endvidere, at der forelå formelle indicier for statslig kontrol med disse investorer. I mangel af specifikke oplysninger om andet mente Kommissionen navnlig på grundlag af konklusionerne i afsnit 3.4.1.5 og 3.4.1.6, at ledere og tilsynsførende i de statsejede virksomheder, der ejer de pågældende enheder, formodes udpeget af og ansvarlige over for staten.

(442) Som forklaret i betragtning 431 fastslog Kommissionen endvidere, at deres transaktioner ikke fulgte en rendyrket markedslogik og ikke afspejlede de faktiske markedsrisici, der var forbundet med de undersøgte transaktioner. I overensstemmelse med regeringens politik om at tilskynde bestemte industrier, jf. afsnit 3.1, har disse investorer tværtimod optrådt irrationelt ved at yde økonomisk støtte til den eksporterende producent.

(443) I lyset af ovenstående fastslog Kommissionen, at de statskontrollerede enheder, som stillede midler til rådighed via andre egenkapitalinstrumenter til Yuntianhua-gruppen, er offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i).

(444) Endvidere bemærkes det, at selv hvis de statsligt kontrollerede enheder ikke blev anset for offentlige organer, fastslog Kommissionen, at de ville blive betragtet, som om de havde fået overdraget eller var blevet pålagt af GOC at udøve funktioner, der normalt udføres af staten, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), af de samme årsager som anført i betragtning 269. Ledelsen ville dermed under alle omstændigheder kunne tilskrives GOC.

c) Specificitet

(445) Kommissionen fandt, at præferentiel finansiering gennem egenkapitaltilførsler er specifik i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da investorerne er enheder, der opererer inden for rammerne af de retningslinjer for statens politikker, i henhold til hvilke GFF er opført som en tilskyndet industri. Under alle omstændigheder peger de foreliggende oplysninger i retning af, at der ydes dette ad hoc-subsidie til Yunnan Yuntianhua Group Co., Ltd, hvilket betyder, at subsidiet er virksomhedsspecifikt.

d) Beregning af fordelen

(446) Som forklaret i betragtning 432 mente Kommissionen, at Yunnan Yuntianhua Group Co., Ltd. modtog væsentlig finansiering gennem egenkapitaltilførsler, som havde samme virkning som rentefri lånefinansiering. Derfor besluttede Kommissionen at følge den beregningsmetode for lån som beskrevet i afsnit 3.4.2. Det betyder, at det relative spread mellem virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med BB- eller B-rating udstedt i USD med samme løbetid anvendes på de benchmarkrentesatser, der er offentliggjort af PBOC, for at fastsætte en markedsbaseret rente på lån, som derefter sammenlignes med den af virksomheden faktisk betalte rentesats, med henblik på at kunne beregne fordelen. Det resulterede i et subsidiebeløb på 0,3 %.

3.4.3.7. Obligationer

(447) Alle virksomhederne i stikprøven drog fordel af præferentiel finansiering i form af obligationer.

a) Statsejede institutioner, der optræder som offentlige organer

(448) I Kina er aktørerne på obligationsmarkedet i al væsentlighed de samme enheder som dem, der er aktive på lånemarkedet. Virksomheder, der ønsker at udstede obligationer, skal anmode om, at en finansiel institution fungerer som tegningsgarant. Tegningsgaranterne udsteder obligationer og foreslår de rentesatser, hvortil obligationen vil blive tilbudt investorerne. Disse tegningsgaranter er de samme statsejede banker, som også tilbyder de præferencelån, der er omhandlet i afsnit 3.4.2. Desuden er investorer, der køber obligationerne, også hovedsageligt kinesiske (statsejede) banker, da mere end 95 % af den samlede handel med obligationer sker på interbankmarkedet ([106]).

([105]) www.qichacha.com/.

([106]) Goldman Sachs Asset Management, Global Liquidity Management. 2015. *FAQ: China's Bond Market, first half 2015*. Jf. også http://www.kwm.com/en/knowledge/insights/chinas-onshore-bond-market-open-for-business-20151216#ref-id-here (tilgået den 16. november 2016).

(449) Som beskrevet i afsnit 3.4.1.1 er disse finansielle institutioner kendetegnet ved en stærk statslig tilstedeværelse, og GOC har mulighed for at udøve en reel indflydelse på dem.

(450) Den generelle retlige ramme, som disse finansielle institutioner opererer i, og som allerede er beskrevet i afsnit 3.4.1, finder også anvendelse på obligationer. Desuden gælder følgende forskrifter specifikt for obligationer:

1) Folkerepublikken Kinas lov om værdipapirer, revideret og vedtaget den 27. oktober 2005 på det 18. møde i den 10. nationale Folkekongres' stående udvalg for Folkerepublikken Kina, trådte i kraft den 1. januar 2006 (den nuværende udgave blev offentliggjort den 31. august 2014) (»værdipapirloven«)

2) Administrative Measures for the Issuance and Trading of Corporate Bonds, bekendtgørelse fra China Securities Regulatory Commission nr.113 af 15. januar 2015.

3) Measures of the Administration of Debt Financing Instruments of Non-financial Enterprises on the Inter-bank Bond Market Issued by the People's Bank of China, bekendtgørelse fra People's Bank of China [2008], nr. 12 af 9. april 2008.

4) Forskrifter om forvaltning af virksomhedsobligationer, udstedt af Statsrådet den 18. januar 2011.

(451) I overensstemmelse med forskrifterne kan obligationer ikke udstedes eller handles frit i Kina. Udstedelsen af hver enkelt obligation skal godkendes af forskellige statslige myndigheder såsom PBOC, NDRC eller CSRC, afhængigt af hvilken type obligation og udsteder der er tale om. I henhold til forskrifterne om forvaltning af virksomhedsobligationer er der desuden årlige kvoter for udstedelsen af virksomhedsobligationer.

(452) I henhold til artikel 16 i værdipapirloven skal den offentlige udstedelse af obligationer desuden opfylde følgende krav: »investeringen af indsamlede midler skal være i overensstemmelse med statens industripolitikker (…)«, og »de indsamlede midler (…) skal anvendes til det verificerede formål«. Artikel 12 i forskrifterne om forvaltningen af virksomhedsobligationer gentager, at formålet med de indsamlede midler skal være i overensstemmelse med statens industripolitik.

(453) I henhold til de administrative foranstaltninger vedrørende udstedelse af og handel med virksomhedsobligationer kan kun visse obligationer, der er underlagt strenge kvalitetskriterier, f.eks. dem med en kreditvurdering på AAA, tilbydes til offentlig udstedelse. De fleste obligationer vil derfor blive udstedt til såkaldt kvalificerede investorer, som er godkendt af CSRC, og som i bund og grund er kinesiske institutionelle investorer.

(454) Endelig fastsættes rentesatserne for virksomhedsobligationer ikke frit, da artikel 18 i forskrifterne om forvaltning af virksomhedsobligationer bestemmer, at »renten for alle virksomhedsobligationer må ikke være højere end 40 % af den til hver tid gældende rente, som bankerne har betalt enkeltpersoner for tidsbegrænset opsparingsindskud med samme løbetid«.

(455) Kommissionen søgte også at få konkrete beviser for udøvelsen af reel kontrol gennem konkrete udstedelser af obligationer. Den undersøgte derfor den generelle retlige ramme, jf. betragtning 450-454, kombineret med de konkrete undersøgelsesresultater.

(456) Kontrolbesøgene viste, at der blev udstedt obligationer af to grupper af stikprøveudtagne eksporterende producenter til en rentesats tæt på benchmarkrentesatserne fra People's Bank of China (»PBOC«), uanset virksomhedernes finansielle og kreditrisikomæssige situation.

(457) I praksis påvirkes rentesatserne på obligationer af kreditvurderingen på samme måde som for lån. Som beskrevet i betragtning 279-285 er det lokale kreditvurderingsmarked imidlertid fordrejet, og kreditvurderingerne er upålidelige. Dette illustreredes af, at obligationsprospekter og kreditvurderingsrapporter for de obligationer, der var udstedt af virksomhederne i stikprøven, ikke svarede til den faktiske situation i virksomhederne.

(458) I et tilfælde f.eks. advarede det detaljerede obligationsprospekt om, at virksomhedens fortjenstniveau havde været faldende, at en betydelig del af nettoaktiverne var blevet stillet som sikkerhed for interne finansieringsgarantier, at der var skabt et stort pres på grund af tilbagebetaling af kortfristet gæld, og at virksomheden havde planlagt omfattende kapitalintensive projekter, selv om den allerede havde en stor gæld i forhold til samlede aktiver. Rapporten afsluttede ikke desto mindre med at tildele en AA+-kreditvurdering for obligationsudstedelsen.

(459) I lyset af ovenstående fandt Kommissionen, at alle de kinesiske finansielle institutioner, som tilrettelagde obligationsudstedelse for virksomhederne i stikprøven, er offentlige organer eller af regeringen har fået overdraget eller pålagt funktioner, jf. grundforordningens artikel 3 og artikel 2, litra b), og som forklaret i afsnit 3.4.1.5 og 3.4.1.6. Desuden fik de to eksporterende producenter i stikprøven en fordel, da obligationerne blev udstedt til renter under de markedsrenter, der svarede til deres faktiske risikoprofil.

b) Specificitet

(460) Kommissionen var af den opfattelse, at præferentiel finansiering gennem obligationer er specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da obligationerne ikke kan udstedes uden godkendelse af statslige myndigheder, og Kinas værdipapirlovgivning fastsætter, at udstedelsen af obligationer skal være i overensstemmelse med statens industripolitikker. Som allerede omhandlet i betragtning 140-177 anses GFF-industrien for at være en nøgleindustri/en strategisk industri.

c) Beregning af fordelen

(461) Da obligationer kort sagt bare er en anden form for gældsinstrument, som svarer til lån, og da beregningsmetoden for lån allerede er baseret på en kurv af obligationer, besluttede Kommissionen at følge beregningsmetoden for lån som beskrevet i afsnit 3.4.2. Det betyder, at det relative spread mellem virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med BB-rating udstedt i USD med samme løbetid anvendes på de benchmarkrentesatser, der er offentliggjort af PBOC, for at fastsætte en markedsbaseret obligationsrente, som derefter sammenlignes med den af virksomheden faktisk betalte rentesats med henblik på at kunne beregne fordelen.

(462) Som forklaret i betragtning 291 konkluderede Kommissionen, at visse virksomheder udstedte obligationer med henblik på gældsomlægning. Som forklaret i afsnit 3.4.2.2 fandt Kommissionen i disse tilfælde, at de pågældende virksomheder befinder sig i en dårligere finansiel situation end det, der umiddelbart synes at fremgå af regnskaberne, og at der er en yderligere risiko i tilknytning til deres kort- og langfristede finansiering. For at tage hensyn til den øgede risikoeksponering gik Kommissionen derfor et trin ned i risikovurderingsskalaen og tilpassede også beregningen af det relative spread for deres finansiering, herunder obligationer, ved at foretage en sammenligning mellem virksomhedsobligationer med AA-rating udstedt i USD og virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD.

3.4.3.8. Konklusion vedrørende præferentiel finansiering: andre former for finansiering

(463) Undersøgelsen viste, at alle grupper af eksporterende producenter i stikprøven havde fordel af præferentiel finansiering i form af bankveksler og obligationer, og to af virksomhederne i stikprøven havde fordel af præferentiel finansiering i form af egenkapitaltilførsler i undersøgelsesperioden. Da der er tale om et finansielt bidrag, en fordel for de eksporterende producenter og specificitet, anså Kommissionen disse former for præferentiel finansiering for at være udligningsberettigede subsidier.

(464) Eftersom CNBM ikke samarbejdede, blev fordelen for andre former for præferentiel finansiering for CNBM fastsat ved hjælp af den metode, der er beskrevet i hvert af de ovennævnte afsnit, og anvendt på de offentligt tilgængelige oplysninger i denne virksomheds årsrapport for 2018, såsom udstedelse af obligationer og udestående beløb for gældsbreve.

(465) Det subsidiebeløb, der blev fastsat for den præferentielle finansiering beskrevet ovenfor i undersøgelsesperioden for de stikprøveudtagne grupper af virksomheder, er på:

Præferentiel finansiering: andre former for finansiering

Virksomhed/gruppe	Det samlede subsidiebeløb
Yuntianhua-gruppen	6,92 %
CNBM-gruppen	10,61 %

3.5. **Forsikring på præferencevilkår: eksportkreditforsikring**

(466) Klageren påstod, at Sinosure blandt andre tjenester leverer kort-, mellem- og langfristede eksportkreditforsikringer, investeringsforsikring og obligationsgarantier på lempelige vilkår til tilskyndede industrier. Ifølge en nylig undersøgelse foretaget af Organisationen for Økonomisk Samarbejde og Udvikling (OECD) modtog den kinesiske højteknologiske industri, som GFF er en del af, 21 % af den samlede eksportkreditforsikring fra Sinosure ([107]). Sinosure har desuden spillet en aktiv rolle med hensyn til at efterkomme Made in China 2025-initiativet, vejlede virksomhederne i at anvende nationale kreditressourcer, gennemføre videnskabelig og teknologisk innovation og teknologiske forbedringer og hjælpe »udadvendte« virksomheder med at blive mere konkurrencedygtige på det globale marked ([108]).

a) Retsgrundlag

1) meddelelsen »Notice on Implementation of the Strategy of Promoting Trade through Science and Technology by Utilising Export Credit Insurance«, (Shang Ji Fa [2004] nr. 368), udstedt i fællesskab af MOFCOM og Sinosure

2) 840-planen, der er omfattet af meddelelsen fra Statsrådet af 27. maj 2009

3) meddelelsen »Notice on Cultivation and Development of the State Council on Accelerating Emerging Industries of Strategic Decision« (GuoFa [2010] nr. 32 af 18. oktober 2010), udstedt af Statsrådet og gennemførelsesretningslinjerne hertil (GuoFa [2011] nr. 310 af 21. oktober 2011)

4) meddelelsen »Notice on Issuing the 2006 Export Catalogue of High-Tech Products of China«, Guo Ke Fa Ji Zi [2006] nr. 16

5) meddelelsen »Notice on Compilation of Guide Catalogue of Chinese High-tech Products from the Ministry of Science and Technology«, G.K.B.J. [2009] nr. 61 af 9. oktober 2009.

b) Resultater af undersøgelsen

(467) De to stikprøveudtagne grupper af virksomheder havde udestående eksportforsikringsaftaler med Sinosure i løbet af undersøgelsesperioden.

(468) Som nævnt i betragtning 201 undlod Sinosure imidlertid at forelægge den fornødne dokumentation for sin virksomhedsledelse, såsom vedtægterne.

(469) Derudover gav Sinosure som nævnt i betragtning 200 heller ikke yderligere specifikke oplysninger om eksportkreditforsikring til GFF-industrien, præmiestørrelsen eller detaljerede tal vedrørende eksportkreditforsikringsvirksomhedens rentabilitet.

(470) Derfor var Kommissionen nødt til at supplere de indkomne oplysninger med de foreliggende faktiske oplysninger.

(471) Det fremgår af oplysninger fra tidligere antisubsidieundersøgelser ([109]), at Sinosure er en statsejet offentlig forsikringsvirksomhed, der er etableret og støttet af staten med det formål at støtte Kinas udenlandske økonomiske og handelsmæssige udvikling og samarbejde. Virksomheden ejes 100 % af staten. Den har en bestyrelse og et tilsynsråd. Regeringen har beføjelse til at udnævne og afskedige virksomhedens øverste ledelse. På grundlag af disse oplysninger konkluderede Kommissionen, at der er formelle indicier med hensyn til statslig kontrol med Sinosure.

(472) Kommissionen indhentede yderligere oplysninger om, hvorvidt GOC har udøvet reel kontrol med ledelsen af Sinosure i forbindelse med GFF-industrien. I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at eksportkataloget for varer inden for højteknologi og ny teknologi i Kina specifikt indeholder en liste over glasfibervarer, herunder GFF, hvis eksport tilskyndes ([110]).

([107]) OECD-undersøgelse »Study on Chinese export credit policies and programmes«, side 7, punkt 32.
([108]) Jf. Sinosures websted, Company profile, Supporting »Made in China«.
([109]) Jf. sagen om dæk, nævnt i fodnote 7, betragtning 429.
([110]) Export Catalogue of High and New Technology Products, nr. 531-545.

(473) Endvidere bør Sinosure i henhold til meddelelsen »Notice on Implementation of the Strategy of Promoting Trade through Science and Technology by Utilising Export Credit Insurance« øge sin støtte til nøgleindustrier og -produkter ved at øge sin generelle støtte til eksporten af varer i segmentet højteknologi og ny teknologi. Den bør behandle industrier for f.eks. »nye materialer« og andre industrier inden for højteknologi og ny teknologi, der er opført i eksportkataloget for varer i segmentet højteknologi og ny teknologi i Kina, som sit forretningsmæssigt prioriterede område og yde omfattende støtte til procedurer vedrørende tegning, begrænsede godkendelser, behandlingshastighed for anmodninger og prisfleksibilitet. Med hensyn til prisfleksibilitet bør den give varerne den maksimale præmienedsættelse inden for det variable interval, der oplyses af kreditforsikringsselskabet. GFF-industrien er som nævnt i betragtning 148 og 162 medtaget i den mere generelle kategori af »nye materialer«. Endvidere fremgår det af Sinosures årsrapport for 2017, at Sinosure aktivt har forsikret transaktioner fra strategiske nye vækstindustrier, herunder bl.a. nye materialer ([111]).

(474) På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at GOC har skabt normative rammer, der skal følges af ledere og tilsynsførende, som er udpeget af GOC og er ansvarlige over for GOC. Følgelig støttede GOC sig til de normative rammer for at udøve reel kontrol med ledelsen af Sinosure.

(475) Kommissionen søgte også at få konkrete beviser for udøvelsen af reel kontrol på baggrund af konkrete forsikringsaftaler. Under kontrolbesøget fastholdt Sinosure, at dens præmier i praksis var markedsorienterede og baseret på principperne om risikovurdering. Der blev dog ikke fremlagt specifikke eksempler vedrørende GFF-industrien eller virksomhederne i stikprøven.

(476) Da der ikke forelå konkrete beviser, undersøgte Kommissionen derfor Sinosures konkrete adfærd i forbindelse med forsikringer til virksomhederne i stikprøven. Denne adfærd stod i modsætning til deres officielle holdning, da de ikke handlede ud fra markedsøkonomiske principper.

(477) Efter en sammenligning af de samlede anmodninger, der var blevet betalt, baseret på data i Sinosures årsrapport for 2017 ([112]) med de samlede forsikrede beløb, konkluderede Kommissionen, at Sinosure i gennemsnit skulle opkræve 0,26 % af det forsikrede beløb som en præmie til dækning af omkostningerne ved anmodningerne (uden at tage hensyn til generalomkostninger). I praksis var de præmier, der var betalt af virksomhederne i stikprøven, imidlertid meget lavere end det minimumsgebyr, der var nødvendigt for at dække driftsomkostningerne.

(478) Desuden konstaterede Kommissionen, at nogle af de eksporterende producenter drog fordel af en delvis eller fuldstændig godtgørelse af de eksportkreditforsikringspræmier, der var betalt til Sinosure.

(479) Kommissionen konkluderede derfor, at den ovenfor beskrevne retlige ramme gennemføres af Sinosure i forbindelse med udøvelsen af statslige funktioner over for GFF-sektoren. Sinosure fungerede således som offentligt organ, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og i overensstemmelse med WTO's relevante retspraksis. Desuden fik de eksporterende producenter i stikprøven en fordel, da forsikringen blev ydet til satser under det minimumsbeløb, der var nødvendigt for, at Sinosure kunne dække sine driftsomkostninger.

(480) Kommissionen fastslog også, at de subsidier, der blev ydet under eksportforsikringsordningen, er specifikke, fordi de ikke kunne opnås uden eksport, og de er således eksportbetingede jf. grundforordningens artikel 4, stk. 4, litra a).

c) Beregning af subsidiebeløbet

(481) Under kontrolbesøget oplyste Sinosure, at der er fem markedsaktører på markedet, og at virksomheden ikke har oplysninger om sin markedsandel. Ifølge de oplysninger, der blev fremlagt i en tidligere antisubsidieundersøgelse, hvor undersøgelsesperioden var fra den 1. juli 2016 til den 30. juni 2017 ([113]), tegnede Sinosure sig imidlertid på daværende tidspunkt for ca. 90 % af det indenlandske marked for eksportforsikring i Kina og havde derfor en dominerende stilling på markedet. Kommissionen kunne ikke finde en markedsbaseret indenlandsk forsikringspræmie. I overensstemmelse med tidligere antisubsidieundersøgelser anvendte Kommissionen derfor det mest hensigtsmæssige eksterne benchmark, for hvilket der forelå let tilgængelige oplysninger, dvs. de præmiesatser, som den amerikanske Export-Import Bank (»Ex-Im Bank«) har anvendt over for ikke-finansielle institutioner for eksport til OECD-lande.

([111]) Sinosure Annual Report 2017, s. 6.
([112]) Sinosure Annual Report 2017, s. 20.
([113]) Jf. sagen om dæk, nævnt i fodnote 7, betragtning 427.

(482) Godtgørelsen af eksportforsikringspræmier, der blev ydet i undersøgelsesperioden, blev behandlet som et tilskud. Da der ikke forelå dokumentation for yderligere omkostninger for de virksomheder, for hvilke der var behov for en justering, blev fordelen beregnet som det samlede godtgørelsesbeløb, der var modtaget i undersøgelsesperioden.

(483) Det subsidiebeløb, der blev fastsat for denne ordning i undersøgelsesperioden for de eksporterende producenter i stikprøven, er på:

Præferentiel finansiering og forsikring på præferencevilkår: eksportkreditforsikring

Virksomhed/gruppe	Subsidiesats
Yuntianhua-gruppen	0,43 %
CNBM-gruppen	0,23 %

3.6. **Statslig levering af varer mod utilstrækkeligt vederlag**

3.6.1. *Råmaterialer mod utilstrækkeligt vederlag*

(484) Da de undersøgte grupper af virksomheder var vertikalt integrerede, er de vigtigste leverandører af råmaterialer blevet inddraget i Kommissionens undersøgelse, og subsidierne til disse forretningsmæssigt forbundne leverandører er indarbejdet i beregningerne for hver enkelt subsidieordning.

(485) Kommissionen fandt til gengæld ikke tilstrækkelige beviser til støtte for påstanden om, at der var leveret varer af uafhængige leverandører til producenterne af GFF mod utilstrækkeligt vederlag.

3.6.2. *Brugsrettigheder til jord*

(486) Al jord i Kina ejes enten af staten eller af et kollektiv bestående enten af landsbyer eller byområder, inden ejendomsretten til jorden eller brugsrettigheden til jorden (equitable title) kan patenteres eller overdrages til virksomheder eller individuelle ejere. Alle jordarealer i byområder er statsejde, og alle jordarealer i landdistrikter er ejet af de deri liggende landsbyer eller byområder.

(487) I henhold til forfatningsretten i Kina og jordlovgivningen kan virksomheder og enkeltpersoner imidlertid købe »brugsrettigheder til jord«. For jord til industriel anvendelse er lejemålet normalt på 50 år med mulighed for forlængelse i yderligere 50 år.

(488) Ifølge GOC fastsættes det i artikel 137 i den kinesiske lov om ejendomsret »Property Law of the People's Republic of China« »at jord, der anvendes til formål af industriel, forretningsmæssig, underholdningsmæssig eller handelsmæssig art osv. eller jord, hvor der er mindst to tiltænkte brugere, skal overdrages ved auktion, indkaldelse af bud eller andre former for offentlige udbudsmetoder.« Endvidere henviser GOC til artikel 3 i de midlertidige forskrifter fra Folkerepublikken Kina *Concerning the Assignment and Transfer of the Right to the Use of the State-owned Land in Urban Areas*. I henhold til denne artikel kan »enhver virksomhed, ethvert foretagende, andre organisationer og enkeltpersoner i eller uden for Folkerepublikken Kina, medmindre andet er fastsat ved lov, få brugsrettighed til jord og deltage i udvikling, udnyttelse og forvaltning af jord i overensstemmelse med bestemmelserne i disse forskrifter.«

(489) Ifølge GOC er der et frit marked for jord i Kina, og den pris, der betales af en industrivirksomhed for lejemål af jord, afspejler markedsprisen.

a) Retsgrundlag

(490) Bestemmelsen om brugsrettigheder til jord i Kina hører under Folkerepublikken Kinas lov om jordforvaltning (»Land Administration Law«). Desuden er følgende dokumenter ligeledes en del af retsgrundlaget:

1) Folkerepublikken Kinas lov om ejendomsret (»Property Law of the People's Republic of China«) (bekendtgørelse nr. 62 fra Folkerepublikken Kinas præsident)

2) Folkerepublikken Kinas lov om jordforvaltning (»Land Administration Law of the People's Republic of China«) (bekendtgørelse nr. 28 fra Folkerepublikken Kinas præsident)

3) Folkerepublikken Kinas lov om forvaltning af fast ejendom i byområder (»Urban Real Estate Administration«) (bekendtgørelse nr. 18 fra Folkerepublikken Kinas præsident)

4) midlertidige forskrifter »Interim Regulations of the People's Republic of China Concerning the Assignment and Transfer of the Right to the Use of the State-owned Land in the Urban Areas« (dekret nr. 55 fra Folkerepublikken Kinas Statsråd)

5) bekendtgørelse »Regulation on the Implementation of the Land Administration Law of the People's Republic of China« (bekendtgørelse [2014] nr. 653 fra Folkerepublikken Kinas Statsråd)

6) bestemmelse om tildeling af brugsrettighed til statsejede byggegrunde gennem indkaldelse af bud, auktion og notering (»Assignment of State-owned Construction Land Use Right through Bid Invitation, Auction and Quotation«) (meddelelse nr. 39 fra CSRC)

7) meddelelse fra Statsrådet »Notice on the Relevant Issues Concerning the Strengthening of Land Control« (Guo Fa (2006) nr. 31).

b) Resultater af undersøgelsen

(491) I henhold til artikel 10 i bestemmelsen om tildeling af brugsrettighed til statsejede byggegrunde gennem indkaldelse af bud, auktion og notering fastsætter lokale myndigheder priserne på jord i henhold til ordningen for vurdering af jord i byområder, der kun opdateres hvert tredje år, og til regeringens industripolitik.

(492) Under kontrolbesøget oplyste GOC, at finansministeriet i maj 2019 havde udstedt retningslinjer for den industrielle brug af jord for at give markedsdeltagere bedre oplysninger om brugsrettigheder til jord og sikre forsyningen i overensstemmelse med markedets behov. Ifølge disse retningslinjer skabes der lige konkurrencevilkår, og alle markedsaktører har adgang til jord til industriel brug på samme vilkår. Disse retningslinjer fandt imidlertid ikke anvendelse i undersøgelsesperioden og på tidspunktet for de stikprøveudtagne eksporterende producenters erhvervelse af brugsrettighederne til jord.

(493) I tidligere undersøgelser har Kommissionen konstateret, at priserne for brugsrettigheder til jord i Kina ikke var repræsentative for en markedspris, der bestemmes af udbud og efterspørgsel på det frie marked, eftersom det blev konstateret, at auktionssystemet var uklart, uigennemsigtigt og ikke fungerer i praksis, og det blev konstateret, at priserne fastsættes vilkårligt af myndighederne. Som nævnt i foregående betragtning fastsætter myndighederne priserne i henhold til ordningen for vurdering af jord i byområder, i henhold til hvilken det kræves, at de blandt andre kriterier også skal tage hensyn til industripolitikken ved prissætning af jord til industriel anvendelse.

(494) Den nuværende undersøgelse viste ingen væsentlige ændringer i denne henseende. Kommissionen har f.eks. konstateret, at kun nogle af de stikprøveudtagne eksporterende producenter var gået gennem en budrunde eller en lignende offentlig udbudsproces for deres brugsrettigheder til jord, også for nyligt erhvervede brugsrettigheder til jord. For de fleste af de stikprøveudtagne virksomheder blev brugsrettigheder til jord tildelt af de lokale myndigheder til forhandlede priser.

(495) Kommissionen bemærkede, at der også findes en dynamisk overvågningssordning for jord i tillæg til overvågningsordningen for jord i byområder. I udløbsundersøgelsen vedrørende solcellepaneler med oprindelse i Folkerepublikken Kina ([114]) konstaterede Kommissionen, at disse priser er højere end de laveste benchmarkpriser, der er fastsat af vurderingssystemet for jord i byområder og benyttes af de lokale myndigheder, da sidstnævnte kun ajourførtes hvert tredje år, hvorimod den dynamiske overvågning af priser ajourførtes kvartalsvis. Intet tydede imidlertid på, at jordpriserne var baseret på den dynamiske overvågning af priser. GOC havde i løbet af undersøgelsen vedrørende solcellepaneler endda bekræftet, at den dynamiske overvågning følger udsvingene i prisniveauerne på jord i bestemte områder (dvs. 105 byer) i Kina og var udarbejdet til at vurdere udviklingen i jordpriserne. Startpriserne ved udbudsrunder og auktioner var dog baseret på de benchmark, der var fastsat af ordningen for vurdering af jord. Det gjorde sig stadig gældende i undersøgelsesperioden. Hertil kommer, at i dette tilfælde fik de fleste stikprøveudtagne grupper af virksomheder deres jordarealer ved tildeling.

([114]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/366 (EUT L 56 af 3.3.2017, s. 1), (solcellepaneler) betragtning 421 og 425.

(496) For så vidt angår de arealer, der blev stillet til rådighed ved udbudsrunder, konstaterede Kommissionen, at der i hvert enkelt tilfælde kun var én tilbudsgiver for jorden, og den betalte pris svarede til udbudsprocedurens startpris. Da der ikke forelå yderligere detaljerede oplysninger om den egentlige auktionsproces, var det usikkert, om den oprindelige pris blev fastsat på en uafhængig måde og svarede til markedsværdien af brugsretten til jorden.

(497) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at den pris, der i sidste ende blev opnået ved en udbudsprocedure, ikke kun afspejler den pris, som en sælger er villig til at sælge til, eller den oprindelige pris, som et bud er afgivet på, men også afspejler den pris, som køberne er villige til at betale, og den pris, der i sidste ende opnås gennem en sådan mekanisme, afspejler således både efterspørgsel og udbud. Hvis slutprisen efter afslutningen af udbudsproceduren »svarede til udbudsprocedurens begyndelsespris«, betyder det blot, at denne pris afspejler efterspørgslen og udbuddet på det pågældende tidspunkt. Kommissionen var enig med GOC i de grundlæggende principper i de beskrevne udbudsprocedurer, men bemærkede, at en sådan procedure kun kan fungere, hvis der er flere bydende til et bestemt jordareal. Kommissionen fandt imidlertid ikke et eneste tilfælde i denne undersøgelse eller sågar i tidligere undersøgelser, hvor der havde været mere end én bydende på jordarealet, og hvor samspillet mellem udbud og efterspørgsel således kunne have været konstateret. Denne påstand blev derfor afvist.

(498) Endvidere konstaterede Kommissionen også, at nogle virksomheder modtog godtgørelser fra lokale myndigheder som kompensation for de priser, de betalte for brugsrettigheder til jord. Desuden skulle en del af de brugsrettigheder til jord, som virksomhederne i CNBM-gruppen havde fået, først betales flere år efter, at jorden var blevet taget i brug.

(499) Ovennævnte beviser er i modstrid med GOC's påstande om, at de priser, der blev betalt for brugsrettigheder til jord i Kina, er repræsentative for en markedspris, som bestemmes ved frit udbud og fri efterspørgsel på markedet.

c) Konklusion

(500) Resultaterne af denne undersøgelse bekræfter, at situationen vedrørende salg og køb af brugsrettigheder til jord i Kina er uigennemsigtig, og at priserne blev fastsat vilkårligt af myndighederne.

(501) I overensstemmelse hermed bør GOC's indrømmelse af brugsrettigheder til jord betragtes som subsidier i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii), og artikel 3, stk. 2, idet der indrømmes goder, som medfører en fordel for modtagervirksomhederne. Som forklaret i betragtning 491-499 findes der ikke noget fungerende marked for jord i Kina, og anvendelsen af et eksternt benchmark (jf. betragtning 506-515) viser, at det beløb, de eksporterende producenter i stikprøven har betalt for brugsrettighederne til jord, ligger et godt stykke under den normale markedspris.

(502) I forbindelse med præferentiel adgang til jord til industriel anvendelse for virksomheder, der tilhører visse industrier, bemærkede Kommissionen, at prisen, der fastsættes af de lokale myndigheder, skal tage hensyn til regeringens industripolitik, jf. betragtning 493. Inden for denne industripolitik er GFF-industrien opført som en tilskyndet industri ([115]). Desuden kræver afgørelse nr. 40 fra Statsrådet, at de offentlige myndigheder sikrer, at tilskyndede industrier får jordarealer. Af artikel 18 i afgørelse nr. 40 fremgår det klart, at industrier, der er begrænset (»restricted«), ikke får adgang til brugsrettigheder til jord. Heraf fremgår, at subsidierne er specifikke i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), og artikel 4, stk. 2, litra c), da bestemmelsen om præference ved tildeling af jord er begrænset til virksomheder, der tilhører visse industrier, i dette tilfælde GFF-sektoren, og regeringens praksis på dette område er uklar og uigennemsigtig.

(503) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog GOC bemærkningerne til afsnit 3.1, også i forbindelse med brugsrettigheder til jord, og anførte, at ingen af de dokumenter, som Kommissionen henviser til, har en direkte forbindelse til GFF, og ingen af dem begrænser angiveligt den præferentielle levering af brugsrettigheder til jord til bestemte virksomheder. Desuden anføres det ikke i afgørelse nr. 40 fra Statsrådet, at offentlige myndigheder skal sikre, at tilskyndede industrier tildeles jord.

([115]) Jf. afsnit 3.1.

(504) Som svar herpå henviste Kommissionen til de argumenter, der allerede er fremført i afsnit 3.1, og fremhævede, at GFF faktisk er en tilskyndet industri. Desuden nævnes det i afgørelse nr. 40 fra Statsrådet i artikel XII, at »*det vejledende katalog over den industrielle omstrukturering* udgør en vigtig reference med hensyn til investeringsvejledning, regeringens forvaltning af investeringsprojekter og udformning og gennemførelse af politikker vedrørende beskatning, långivning, *jord* (*fremhævelse tilføjet*) samt import og eksport«. Endvidere hedder det i indledningen til afgørelse nr. 40, at: »alle berørte tjenester fremskynder tiltag i forbindelse med udformningen og ændringen af de relevante politikker vedrørende beskatning, långivning, jord (fremhævelse tilføjet) samt import og eksport osv. og styrker koordineringen med industripolitikker med henblik på en yderligere forbedring af det politiske system til fremme af den industrielle omstrukturering«. Derimod anføres det i artikel XVIII i afgørelse nr. 40 om industrier, der hører ind under den begrænsede kategori, at »Tjenester med ansvar for investering må ikke undersøge, godkende eller registrere, og ingen finansielle institutioner må yde lån, *ingen* andre *tjenester med ansvar for arealforvaltning*, byplanlægning og byggeri- og anlæg, miljøbeskyttelse, kvalitetskontrol, brandbekæmpelse, told, industri og handel osv. *må gå gennem relevante procedurer*« (fremhævelse tilføjet). Der er således en klar forbindelse mellem industripolitikkerne for tilskyndede industrier og politikken for tilvejebringelse af jord. GOC's påstande blev derfor afvist.

(505) Kommissionen fandt derfor, at dette subsidie var udligningsberettiget.

d) Beregning af subsidiebeløbet

(506) Som i de tidligere undersøgelser ([116]) og i overensstemmelse med grundforordningens artikel 6, litra d), nr. ii), blev jordpriser fra Det Særskilte Toldområde Taiwan, Penghu, Kinmen og Matsu (»Kinesisk Taipei«) anvendt som et eksternt benchmark ([117]). Den fordel, som modtagerne har opnået, beregnes ved at tage højde for forskellen mellem det beløb, som hver af de eksporterende producenter i stikprøven faktisk havde betalt (dvs. den faktiske pris, der betales i henhold til kontrakten, og den pris, der er anført i kontrakten fratrukket eventuelle godtgørelser/tilskud fra de lokale myndigheder) for brugsrettigheder til jord, og det beløb, som normalt skulle have været betalt på grundlag af benchmarket i Kinesisk Taipei.

(507) Kommissionen betragter Kinesisk Taipei som et egnet eksternt benchmark af følgende årsager:

— det sammenlignelige niveau for økonomisk udvikling, BNP og den økonomiske struktur i Kinesisk Taipei og de fleste provinser og byer i Kina, hvor de stikprøveudtagne eksporterende producenter er beliggende

— den fysiske nærhed mellem Kina og Kinesisk Taipei

— den høje grad af industriel infrastruktur både i Kinesisk Taipei og i mange provinser i Kina

— de stærke økonomiske bånd og den omfattende grænseoverskridende handel mellem Kinesisk Taipei og Kina

— den store befolkningstæthed i mange af provinserne i Kina og Kinesisk Taipei

— ligheden mellem den type jord og de transaktioner, som anvendes til at beregne det relevante benchmark i Kinesisk Taipei og Kina, og

— de fælles demografiske, sproglige og kulturelle karakteristika ved Kinesisk Taipei og Kina.

(508) Efter den metode, der blev anvendt i tidligere undersøgelser ([118]), brugte Kommissionen den gennemsnitlige pris pr. kvadratmeter jord i Kinesisk Taipei korrigeret for inflation og udvikling i BNP fra og med datoerne i de respektive kontrakter om brugsrettigheder til jord. Oplysningerne om priserne på jord til industriel anvendelse fra 2015 blev indhentet på webstedet for Industrial Bureau of the Ministry of Economic Affairs i Taiwan ([119]). For tidligere år blev priserne rettet til på grundlag af inflation og udvikling i BNP pr. indbygger i løbende priser i USD for Taiwan som offentliggjort af IMF for 2015.

([116]) Jf. blandt andet Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 452/2011 (EUT L 128 af 14.5.2011, s. 18) (*Coated finpapir*), Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 215/2013 (EUT L 73 af 15.3.2013, s. 16) (*Stålprodukter, der er overtrukket med organisk materiale*), Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/366 (EUT L 56 af 3.3.2017, s. 1) (*Solceller*) og Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1379/2014 (EUT L 367 af 23.12.2014, s. 22). (*Glasfiberfilamenter*), Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2014/918/EU (EUT L 360 af 17.12.2014, s. 65) (*Korte fibre af polyester*).

([117]) Som stadfæstet af Retten i sag T-444/11, Gold East Paper og Gold Huacheng Paper mod Rådet, Rettens dom af 11. september 2014, ECLI:EU:T:2014:773.

([118]) Jf. betragtning 499.

([119]) http://lvr.land.moi.gov.tw/login.action.

(509) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede en række parter, at Kinesisk Taipei ikke var et egnet eksternt benchmark. En part foreslog at anvende Indien i stedet for Kinesisk Taipei af følgende årsager:

— Priserne på jord til industriel anvendelse blev indhentet fra en lang række forskellige industriområder i provinserne Bihar, Maharashtra og Tamil Nadu.

— Disse tre provinser er stærkt industrialiserede og udviser en høj grad af økonomisk udvikling og industriel infrastruktur, der svarer til Kinas.

— Disse tre provinser er geografisk tæt på hinanden og på Kina.

— Der er veletablerede økonomiske bånd og grænseoverskridende handel mellem Indien og Kina.

— De 22 byer har samme befolkningstæthed som kinesiske industrialiserede byer.

— Både Kina og Indien har enorme uudnyttede jordarealer til rådighed til fremtidig brug i modsætning til Taiwan, der er begrænset af sin isolerede ø-status.

— Endelig er oplysningerne om priserne på jord til industriel anvendelse offentligt tilgængelige i Indien.

(510) Denne parts påstand ignorerede imidlertid et afgørende element i analysen, nemlig den økonomiske udvikling i disse provinser. Ifølge offentlige kilder er BNP pr. indbygger i disse indiske provinser langt under de byer/provinser, hvor de eksporterende producenter er etableret. Faktisk lå BNP pr. indbygger i Maharastra ([120]), som har det højeste BNP blandt de tre nævnte provinser, kun på 3 000 USD i 2018-2019, mens det BNP-niveau, der blev konstateret i Zhejiang-provinsen (anvendt til sammenligning af klageren), lå på 14 907 USD i 2018 ([121]). I lyset af ovenstående og de forhold, der er anført i betragtning 507, måtte denne påstand afvises.

(511) Desuden gjorde GOC gældende, at der i dette tilfælde burde anvendes indenlandske priser, da private virksomheder også er involveret i fremleje eller overførsel af brugsrettigheder til jord i Kina, og GOC er således ikke den eneste aktør på dette marked. For at kunne undersøge denne påstand vil Kommissionen først og fremmest skulle fastslå arten og størrelsen af de private aktørers marked for jord i forhold til det statslige marked samt enhver mulig indgriben fra de centrale og lokale myndigheders side på dette marked for jord, der angiveligt forvaltes af private. Desuden vil der være behov for adgang til omfattende og ajourførte data om prisfastsættelsen på transaktionerne. GOC undlod imidlertid at fremlægge statistikker eller data, der sætter Kommissionen i stand til at undersøge forslaget, og Kommissionen kunne heller ikke finde nogen offentligt tilgængelige oplysninger om emnet. Selv hvis sådanne oplysninger blev modtaget, ville de desuden kun vedrøre et sekundært marked for overførsler, da der kun er én aktør på det primære marked (dvs. den oprindelige tildeling af brugsrettigheder til jord udføres altid af GOC). Det primære marked for oprindelig tildeling i en periode på 50 år er nemlig forskelligt fra leje på det sekundære marked, hvilket normalt ville være for en meget kortere periode, eller i det mindste med forskellige klausuler om revaluering, opsigelse osv. Derfor lagde Kommissionen fortsat de foreliggende oplysninger til grund i forbindelse med det primære marked, som er det marked, der er genstand for den foreliggende undersøgelse.

(512) GOC hævdede også, at hvis Kommissionen ville vælge at gå videre med et eksternt benchmark, burde der foretages en justering af faktoren for befolkningstæthed, som igen påvirker efterspørgslen og dermed priserne. Mellem 2015 og 2018 var befolkningstætheden i Kinesisk Taipei faktisk 4,4 gange højere end i Kina. Navnlig var befolkningstætheden for Kina mellem 2015 og 2018 på ca. 147 personer pr. kvadratkilometer, mens befolkningstætheden for Kinesisk Taipei var på ca. 650 personer pr. km^2 jordareal i samme periode. Jordforhold og priser i disse to lande kan således ikke sammenlignes.

([120]) https://en.wikipedia.org/wiki/Economy_of_Maharashtra.
([121]) https://en.wikipedia.org/wiki/Zhejiang.

(513) Kommissionen anførte imidlertid, at GOC sammenlignede tallene for befolkningstæthed for hele landet. Hvis man ser nærmere på befolkningstætheden der, hvor de eksporterende producenter har hjemme, ser det ud til, at tallene for befolkningstæthed rent faktisk ligner hinanden. F.eks. havde Zhejiang 560 personer pr. km^2 i 2018, og befolkningstætheden i Shandong var på 640 pr. km^2 ([122]). Kommissionen fandt derfor ikke, at det var berettiget med en justering.

(514) GOC anmodede også Kommissionen om at forelægge yderligere oplysninger om ligheden mellem den type jord og de transaktioner, der anvendes til at beregne det relevante benchmark som nævnt i betragtning 507. Kommissionen understregede i den forbindelse, at transaktionerne i begge tilfælde vedrører jord til industriel anvendelse af en vis størrelse beliggende i industriområder.

(515) Subsidiebeløbet er i overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 3, blevet fordelt over undersøgelsesperioden ved hjælp af den normale løbetid for brugsrettigheder til jord til industriel brug, dvs. 50 år. Dette beløb blev derefter fordelt på den samlede omsætning i undersøgelsesperioden for den relevante virksomhed, da subsidierne ikke er betinget af eksportresultater og ikke blev ydet i forhold til de forarbejdede, producerede, eksporterede eller transporterede mængder.

(516) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Yuntianhua-gruppen, at der var en skrivefejl i den værdi, der blev anvendt i en specifik aftale om brugsrettigheden til jord. Kommissionen godtog denne påstand og ændrede beløbet i overensstemmelse hermed.

(517) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte CNBM-gruppen, at en aftale om brugsrettigheden til jord skulle fjernes, da den var modtaget efter undersøgelsesperioden. Desuden burde fordelen i forbindelse med brugsrettigheder til jord, der blev købt i 2018, beregnes pro rata i forhold til undersøgelsesperioden. Endelig anførte CNBM-gruppen, at Kommissionen for et andet jordareal, som var blevet købt af en forretningsmæssigt forbundet virksomhed i 1998, og som den eksporterende producent i 2004 havde investeret i, burde have anvendt data fra transaktionen i 2004 til beregning af fordelen. Kommissionen afviste den første påstand, da købsaftalen for den pågældende brugsrettighed til jord allerede var blevet undertegnet i 2018, og ejerskabet var således overgået til virksomheden i undersøgelsesperioden. Kommissionen accepterede den anden påstand om en pro rata-beregning og justerede beregningen af fordelen i overensstemmelse hermed for alle virksomheder, som havde erhvervet brugsrettigheder til jord i 2018. Den sidste påstand blev afvist, da transaktionen fra 2004 vedrørte en koncernintern overførsel, og den afspejlede således ikke den reelle værdi, som gruppen oprindeligt havde erhvervet jorden til.

(518) Efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede CNBM-gruppen, at Kommissionen burde have anvendt den dato, på hvilken jordarealerne blev overdraget, som begyndelsestidspunkt for beregningen af fordelen. Som nævnt i den foregående betragtning havde virksomheden imidlertid allerede erhvervet ejendomsretten til jorden med tilhørende rettigheder og forpligtelser på datoen for købsaftalen. Desuden blev prisen på det jordareal, som beregningen af fordelen er baseret på, også fastsat i købskontrakten. Virksomhedens påstande blev derfor afvist.

(519) Det subsidiebeløb, der blev fastsat for disse subsidier i undersøgelsesperioden for de eksporterende producenter i stikprøven, er på:

Indrømmelse af brugsrettigheder til jord mod utilstrækkeligt vederlag

Virksomhed/gruppe	Subsidiesats
Yuntianhua-gruppen	4,08 %
CNBM-gruppen	3,63 %

3.7. **Statslige indtægter, der er givet afkald på, eller som ikke opkræves**

3.7.1. *Levering af elektricitet til lavere priser*

(520) Alle virksomheder i stikprøven købte deres elektricitet.

([122]) https://en.wikipedia.org/wiki/Zhejiang.

(521) For nogle af virksomhederne i stikprøven, fulgte indkøbsprisen på elektricitet de officielle prisniveauer, der er fastsat på provinsniveau for store industrielle kunder. Som konkluderet i tidligere undersøgelser ([123]) medførte dette niveau ikke en specifik fordel for disse store industrielle kunder. Kommissionen fastslog imidlertid, at undersøgte virksomheder i de to stikprøveudtagne grupper drog fordel af nedsættelser eller godtgørelser af en del af deres elektricitetsomkostninger i form af tilskud.

a) Retsgrundlag

— cirkulære fra the National Development and Reform Commission og the National Energy Administration on Actively Promoting the Market-oriented Power Transactions and Further Improving the Trading Mechanism, Fa Gua Yun Xing [2018] nr. 1027, udstedt den 16. juli 2018

— en række udtalelser fra centralkomitéen for det kinesiske kommunistparti og Statsrådet om en yderligere uddybning af reformen af elektricitetssystemet (»Further Deepening the Reform of the Power System«) (Zhong Fa [2015] nr. 9)

— meddelelsen »Notice on Taking Efforts on the Construction of Power Market in 2017 of Shandong Economy and Information Technology Committee«, LJXDL [2017] nr. 93

— meddelelsen »Notice on Amending the 2017 Direct Electricity Trading Rules of the National Energy Administration Shandong Supervision Office«, LJNSC [2017] nr. 36.

b) Resultater af undersøgelsen

(522) Kommissionen konstaterede, at visse store industrielle brugere af elektricitet har ret til at købe elektricitet direkte fra elværkerne i stedet for at købe fra elnettet, enten ved at underskrive aftaler om direkte køb eller ved at kvalificere sig til at deltage i det »markedsorienterede system for handel med elektricitet«. Nogle af virksomhederne i stikprøven havde sådanne aftaler om direkte indkøb af elektricitet eller var kvalificerede til at deltage i det »markedsorienterede system for handel med elektricitet« i undersøgelsesperioden. I de fleste af de undersøgte virksomheder var de priser, der blev modtaget gennem sådanne aftaler eller handelssystemer, lavere end de faste priser, der var fastsat på provinsniveau for store industrielle kunder.

(523) Muligheden for at indgå sådanne direkte kontrakter eller for at være kvalificeret til at deltage i det »markedsorienterede system for handel med elektricitet« er i øjeblikket ikke åben for alle store industrielle forbrugere. På nationalt plan præciseres det f.eks. i udtalelserne fra centralkomitéen for det kinesiske kommunistparti og Statsrådet om en yderligere uddybning af reformen af elektricitetssystemet, at »virksomheder, der ikke følger den nationale industripolitik, og hvis varer og processer fjernes, bør ikke deltage i direkte transaktioner« ([124]).

(524) I praksis udføres den direkte handel med elektricitet af provinserne. Virksomhederne skal anmode provinsmyndighederne om tilladelse til at deltage i pilotordningen vedrørende direkte handel med elektricitet, og de skal opfylde visse kriterier.

(525) I Shandong-provinsen hedder det f.eks. i meddelelsen »Notice on Amending the 2017 Direct Electricity Trading Rules of the National Energy Administration Shandong Supervision Office«, at »brugere, der deltager i direkte handel med elektricitet, skal godkendes i henhold til adgangsbetingelserne for 2017, der er vedtaget af Shandong Economy and Information Technology Committee. For at deltage i direkte handel med elektricitet skal virksomhederne, der sælger elektricitet, indgive en ansøgning om registrering til Shandong Electric Power Trading Center og vil kunne deltage i direkte handel med elektricitet efter afsluttet undersøgelse og offentliggørelse af centret«. I den forbindelse opstilles der en liste over berettigede virksomheder, der har ret til at deltage i det markedsorienterede system for handel med elektricitet, og den offentliggøres i en meddelelse fra Shandong Economic and Information Technology Commission ([125]).

([123]) Betragtning 182 i Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 215/2013 af 11. marts 2013 om indførelse af udligningstold på importen af visse stålprodukter, der er overtrukket med organisk materiale, med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 73 af 15.3.2013, s. 16).
Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 451/2011 af 6. maj 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af coated finpapir med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 128 af 14.5.2011, s. 1).

([124]) En række udtalelser fra centralkomitéen for det kinesiske kommunistparti og Statsrådet om en yderligere uddybning af reformen af elektricitetssystemet (»Further Deepening the Reform of the Power System«) (Zhong Fa [2015] nr. 9).

([125]) F.eks. meddelelsen *Notice on Announcement of the List of Pilot Users of Direct Power Transaction in 2015 of the Shandong Economic and Information Technology Commission* L.J.X.D.L [2015] nr. 9 og meddelelsen *Notice on Announcement of the List of Pilot Users of Direct Power Transaction in 2017 of the Shandong Economic and Information Technology Commission*, L.J.X.D.L. [2017] nr. 117.

(526) For visse virksomheder er der ikke nogen egentlig markedsbaseret forhandling eller udbudsprocedure, da de mængder, der købes under direkte aftaler, ikke er baseret på det faktiske udbud og den faktiske efterspørgsel. Det står nemlig fast, at elværker og elbrugere ikke frit kan sælge eller købe al deres elektricitet direkte. De er begrænset af kvantitative kontingenter, som de lokale myndigheder tildeler dem.

(527) Hertil kommer, at selv om priserne i princippet skal forhandles direkte mellem elværker og elbrugere eller gennem formidlende tjenestevirksomheder, udstedes fakturaerne til virksomhederne reelt af det statslige netselskab. F.eks. hedder det i meddelelsen »Notice on Amending the 2017 Direct Electricity Trading Rules of the National Energy Administration Shandong Supervision Office«, at »State Grid Shandong Electric Power Company vil opkræve afgiften for direkte handel med elektricitet«, og at »State Grid Shandong Electric Power Company vil udstede momsfakturaer til brugere og elproduktionsselskaber«.

(528) Endelig skal alle underskrevne aftaler om direkte køb forelægges for de lokale myndigheder til registrering.

(529) GOC udstedte i 2018 cirkulæret fra National Development and Reform Commission og National Energy Administration om »Actively Promoting the Market-oriented Power Transactions and Further Improving the Trading Mechanism«, (Fa Gua Yun Xing [2018] nr. 1027). Kommissionen anfører imidlertid, at denne lovgivning blev udstedt i undersøgelsesperioden og er endnu ikke blevet gennemført. Hertil kommer, at selv om cirkulæret har til formål at øge antallet af direkte transaktioner på elmarkedet, nævnes visse industrier, herunder byggematerialeindustrien og højteknologiske industrier, som støttede industrier, der drager fordel af liberaliseringen af elmarkedet. Navnlig indeholder cirkulæret bestemmelser om »støtte til brugere med et årligt elforbrug på mere end 5 mio. kWh til udførelse af direkte elektricitetstransaktioner med elproduktionsselskaber. I 2018 vil planer for elproduktion hvad angår kul, jern og stål, ikke-jernholdige metaller, byggematerialer og yderligere fire industrier blive liberaliseret«. Endvidere fremhæver cirkulæret »støtte til nye vækstindustrier med høj merværdi, såsom højteknologi, internet- og big dataindustrier og industrier til fremstilling af avanceret teknologi, såvel som virksomheder med særlige fordele og egenskaber og højteknologisk indhold, med henblik på at deltage i transaktioner uden restriktioner, hvad angår spændingsniveau og strømforbrug«.

(530) Lovgivningen foreskriver derfor en selektiv anvendelse af direkte transaktioner på elektricitetsmarkedet for visse industrier, som f.eks. byggematerialeindustrien og den højteknologiske industri. Denne selektive anvendelse har til følge, at staten anvender lavere priser for elektricitet over for virksomheder fra disse industrier.

c) Konklusion

(531) Kommissionen var af den opfattelse, at den reducerede elpris er subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, da der ydes et finansielt bidrag i form af indtægter, der ikke opkræves af GOC (dvs. elnetoperatøren), hvorved de berørte virksomheder opnår en fordel. Fordelen for modtagerne svarer til den sparede elpris, da elektriciteten blev leveret til priser, der lå under den normale netpris, som betales af andre store industrielle brugere, som ikke kan drage fordel af den direkte levering. Dette subsidiebeløb er specifikt, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da lovgivningen i sig selv begrænser anvendelsen af denne ordning til kun at omfatte virksomheder, der overholder visse industripolitiske målsætninger, som bestemmes af staten, og hvis varer eller processer ikke er udelukket som støtteberettigede.

(532) Kommissionen konkluderede derfor, at subsidieordningen fandt anvendelse i undersøgelsesperioden, og at den er specifik i henhold til grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), og artikel 4, stk. 3.

(533) Efter fremlæggelsen af oplysninger hævdede GOC, at Kommissionen havde undladt at påvise, at de enheder, der leverer elektricitet til angiveligt lavere priser, dvs. kraftværker og statsejede elnetselskaber, er offentlige organer, der har fået overdraget eller pålagt funktioner af regeringen.

(534) Som forklaret i betragtning 523-528 bemærkede Kommissionen hertil, at systemet for direkte handel med elektricitet og betingelserne for, at virksomheder kan deltage, fastsættes af staten og gennemføres af provinserne. Virksomhederne skal nemlig indhente tilladelse fra provinsmyndighederne til at deltage i pilotordningen om direkte handel med elektricitet. Hertil kommer som påpeget i betragtning 527, at selv om priserne i princippet skal forhandles direkte mellem elværker og elbrugere eller gennem formidlende tjenestevirksomheder, udstedes fakturaerne til virksomhederne af det statslige elnetselskab. I betragtning af, at systemet for direkte handel med elektricitet er udformet og kontrolleret af staten, da det gennemføres af provinsmyndighederne, og at det statslige elnetselskab udsteder fakturaerne, konkluderede Kommissionen, at de forhandlede lavere priser stammer fra offentlige organer. GOC's påstand blev derfor afvist.

(535) GOC var også af den opfattelse, at Kommissionen havde undladt at påvise, hvordan leveringen af elektricitet til angiveligt lavere priser er specifik i henhold til SCM-aftalens artikel 2. GOC påstod, at udtalelserne fra centralkomitéen for det kinesiske kommunistparti og Statsrådet om yderligere uddybning af reformen af energiforsyningssystemet, som Kommissionen henviste til, ikke begrænser adgangen til de angivelige subsidier til visse virksomheder, da de ikke har en forpligtende karakter, men kun er en retningslinje. Desuden mente GOC, at Kommissionens påstand om specificitet er usammenhængende, da Kommissionen dels anførte, at GFF er en tilskyndet industri, dels havde bemærket, at det kun var nogle af virksomhederne i stikprøven, der var berettiget til at deltage i systemet for direkte handel med elektricitet.

(536) I den forbindelse og som anført i betragtning 523 er muligheden for at indgå sådanne direkte kontrakter eller for at være kvalificeret til at deltage i det »markedsorienterede system for handel med elektricitet« i øjeblikket ikke åben for alle store industrielle forbrugere. Faktisk skal virksomhederne anmode provinsmyndighederne om tilladelse til at deltage i pilotordningen vedrørende direkte handel med elektricitet, og de skal opfylde visse kriterier, som f.eks. »følge den nationale industripolitik«. Det forhold, at udtalelserne fra centralkomitéen for det kinesiske kommunistparti og Statsrådet om en yderligere uddybning af reformen af elektricitetssystemet muligvis ikke automatisk er forpligtende, er irrelevant, da undersøgelsen viste, at kun visse virksomheder har fået godkendelse til at deltage i systemet for direkte handel med elektricitet og dermed fik gavn af nedsatte elpriser. Endvidere understreger det forhold, at virksomhederne er underlagt en særlig godkendelse for at kunne drage fordel af de nedsatte elpriser, denne ordnings specifikke karakter. Disse påstande blev derfor afvist.

(537) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anfægtede en af virksomhederne fra CNBM-gruppen Kommissionens konklusion om, at det forhold, at visse virksomheder er godkendt til at deltage i det »markedsorienterede elektricitetssystem« ved at købe elektricitet direkte fra elektricitetsleverandører i stedet for via det statslige elnetselskab, udgør »indtægter, der ikke opkræves« af GOC. Denne interesserede part påpegede, at i grundforordningens artikel 3 defineres subsidier som »statsindtægter, der ellers er forfaldne, ikke opkræves, eller der gives afkald herpå«, og da GOC ikke udtrykkeligt videresolgte elektricitet til de eksporterende producenter via det statslige elnetselskab, var der ingen forfaldne indtægter til GOC for anvendelsen af det statslige elnetselskab.

(538) Kommissionen var ikke enig i denne påstand. Som allerede nævnt i betragtning 527, udstedes fakturaerne til virksomhederne af det statslige elnetselskab, selv om priserne i princippet skal forhandles direkte mellem elværker og elbrugere eller gennem formidlende tjenestevirksomheder. Derfor konkluderede Kommissionen i betragtning 534, at, eftersom systemet for direkte handel med elektricitet er udformet og kontrolleret af staten, da det gennemføres af provinsmyndighederne, og eftersom det statslige elnetselskab udsteder fakturaerne, stammer de forhandlede reducerede satser fra offentlige organer. Ved selektivt at anvende reducerede elektricitetssatser over for visse industrielle brugere, mens de officielt fastsatte priser, der generelt gælder for alle industrielle brugere, er højere, har staten, gennem det statslige elnetselskab ikke opkrævet indtægter fra salg af elektricitet i forhold til niveauet for de officielt fastsatte priser. Denne praksis betragtes som »statsindtægter, der ellers er forfaldne, ikke opkræves, eller der gives afkald herpå«, jf. grundforordningens artikel 3. Denne påstand blev derfor afvist.

d) Beregning af subsidiebeløbet

(539) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Denne fordel blev beregnet som forskellen mellem den samlede elpris, der skal betales i henhold til den normale elnetpris, og den samlede elpris, der skal betales til den lavere pris.

(540) Det subsidiebeløb, der blev fastsat for denne ordning i undersøgelsesperioden for de eksporterende producenter i stikprøven, er på:

Levering af elektricitet til lavere priser

Virksomhed/gruppe	Subsidiesats
Yuntianhua-gruppen	0,05 %
CNBM-gruppen	0,28 %

3.7.2. *Ordninger for fritagelse for og nedsættelse af skatter*

3.7.2.1. EIT-privilegier for virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi

(541) I henhold til Folkerepublikken Kinas lov om indkomstbeskatning af virksomheder (»EIT-loven«) ([126]) indrømmes virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi — hvortil staten er nødt til at give kraftig støtte — en reduceret virksomhedsskattesats på 15 % i stedet for den normale skattesats på 25 %.

a) Retsgrundlag

(542) Retsgrundlaget for denne ordning er artikel 28 i den kinesiske EIT-lov og artikel 93 i gennemførelsesbestemmelserne for EIT-loven ([127]) samt:

— cirkulære fra ministeriet for videnskab og teknologi, finansministeriet og den statslige skatteforvaltning om revision og udstedelse af »Administrative Measures for the Recognition of High-Tech Enterprises«, G.K.F.H. [2016] nr. 32

— meddelelse fra ministeriet for videnskab og teknologi, finansministeriet og den statslige skatteforvaltning om »Revising, Printing and Issuing the Guidance for the Recognition Management of High and New Tech Enterprises«, GKFH [2016] nr. 195

— meddelelse [2017] nr. 24 fra den statslige skatteforvaltning om »Taxation on the Application of Preferential Income Tax Policies to High-tech Enterprises« og

— retningslinjer for de seneste nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier (»Guidelines of the Latest Key Priority Developmental Areas in the High Technology Industries«) (2011), udstedt af NDRC, ministeriet for videnskab og teknologi, handelsministeriet og Det Nationale Kontor for Intellektuel Ejendomsret.

b) Resultater af undersøgelsen

(543) Virksomheder, der kan drage fordel af skattenedsættelsen, er omfattet af visse områder inden for højteknologi og ny teknologi, der støttes af staten, og af de nuværende prioriteter for højteknologiske områder, der støttes af staten, jf. retningslinjerne for de seneste nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier. I disse retningslinjer nævnes forarbejdningsteknologi og vigtige råmaterialer til glas, herunder GFF, klart som et prioriteret område.

([126]) Bekendtgørelse nr. 23 af Folkerepublikken Kinas præsident.

([127]) Regulation on the Implementation of the Enterprise Income Tax Law of the People's Republic of China (forskrifter om gennemførelse af Folkerepublikken Kinas EIT-lov) (udstedt ved Statsrådets bekendtgørelse nr. 512 af 6. december 2007, ændret i overensstemmelse med Statsrådets afgørelse om ændring af nogle administrative forskrifter ved bekendtgørelse nr. 714 af Statsrådet af 23. april 2019).

(544) Ud over at være støtteberettigede skal virksomhederne opfylde følgende kriterier:

— en vis andel af udgifterne — set i forhold til omsætningen — skal afsættes til forskning og udvikling

— en vis andel af indtægterne — set i forhold til virksomhedens samlede indtægter — skal komme fra højteknologisk teknologi og højteknologiske varer/tjenesteydelser og

— en vis andel af virksomhedens samlede medarbejdere skal udgøres af teknisk personale.

(545) Virksomheder, der har fordel af denne foranstaltning, skal indgive deres indkomstselvangivelse og de relevante bilag. Det faktiske beløb, som fordelen repræsenterer, anføres i indkomstselvangivelsen.

(546) Kommissionen var af den opfattelse, at dette skattefradrag er subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, da der ydes et finansielt bidrag i form af indtægter, der ikke opkræves af GOC, hvorved de berørte virksomheder opnår en fordel.

(547) Fordelen for modtagerne svarer til skattebesparelsen. Dette subsidiebeløb er specifikt, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da lovgivningen begrænser anvendelsen af denne ordning til kun at omfatte virksomheder, som er aktive inden for visse højteknologiområder, der er prioriteret og udpeget af staten, som f.eks. visse nøgleteknologier inden for GFF-sektoren.

(548) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at EIT-privilegierne for virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi ikke er specifikke, fordi den lovgivning, i henhold til hvilken denne ordning fungerer, klart fastsætter objektive kriterier for berettigelse ([128]), og disse kriterier finder automatisk anvendelse, dvs. at de pågældende myndigheder ikke har nogen skønsbeføjelser med hensyn til at fastsætte denne specifikke skattesats, når betingelserne for berettigelse er opfyldt. GOC henviser til SCM-aftalens fodnote 2, i henhold til hvilken kriterier for berettigelse anses for at være objektive, hvis de er neutrale, ikke begunstiger visse virksomheder frem for andre, er af økonomisk art og anvendes horisontalt. GOC mente, at dette er tilfældet med kriterierne for støtteberettigelse til denne præferenceskattesats, da adgangen til denne lavere sats er åben for alle virksomheder og ikke begunstiger visse virksomheder frem for andre, fordi virksomheder fra alle sektorer, der dækker hele økonomien, er berettigede til at få udstedt et certifikat for højteknologi og ny teknologi. Desuden henviste GOC til Rettens dom i sag T-586/14 Xinyi PV Products mod Kommissionen ([129]), idet den forklarede, at: »… disse incitamenter blev tildelt af de kompetente myndigheder, ikke på et skønsmæssigt grundlag, men der hvor objektive betingelser for tildeling var opfyldt, nemlig at den pågældende virksomhed tilhørte den højteknologiske sektor (…) Under alle omstændigheder fremgår det af artikel 28 i loven om selskabsskat i Folkerepublikken Kina og af artikel 93 i gennemførelsesforordningen hertil, at de skattemæssige incitamenter, der blev tildelt virksomheder i den højteknologiske sektor, som f.eks. sagsøgeren, hvilket Kommissionen ikke har bestridt, kun tildeles, såfremt visse objektive betingelser er opfyldt, herunder bl.a. at de pågældende virksomheder driver virksomhed i den nye højteknologiske sektor, at de er i besiddelse af intellektuelle ejendomsrettigheder, at deres varer eller tjenesteydelser hører til i de højteknologiske sektorer, som specifikt støttes af staten, at forsknings- og udviklingsomkostninger udgør en vis procentdel af deres samlede indtægter, og at antallet af teknikere udgør en vis procentdel af alle de ansatte.«

(549) Kommissionen var uenig GOC's synspunkter af følgende årsager: Kapitel IV i EIT-loven indeholder bestemmelser om »Skattemæssig præferencebehandling«. I artikel 25 i EIT-loven, som er hovedet for kapitel IV, hedder det, at »staten indrømmer indkomstskattefordele for virksomheder, der er aktive inden for industrigrene eller i projekter, hvis udvikling udtrykkeligt støttes og tilskyndes af staten«. Lovens artikel 28, som også er en del af dette kapitel, bestemmer, at »indkomstskatten for virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi, der har behov for særlig støtte fra staten, nedsættes til 15 %«. I artikel 93 i gennemførelsesbestemmelserne til EIT-loven præciseres det, at:

([128]) Administrative Measures for the Determination of High and New Technology Enterprise.

([129]) Sag T-586/14, dom afsagt af Retten (Fjerde Afdeling) den 16. marts 2016, Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd mod Europa-Kommissionen, præmis 70-71.

»de vigtige virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi, der skal støttes af staten«, jf. artikel 28, stk. 2, i EIT-loven, henviser til virksomheder, der ejer vigtige intellektuelle ejendomsrettigheder og opfylder følgende betingelser:

1. Overholdelse af anvendelsesområdet for vigtige statsstøttede høj- og nyteknologiske områder.

2. Andelen af udgifter til forskning og udvikling i forhold til salgsindtægter må ikke være mindre end den foreskrevne andel

3. Andelen af indtægter fra højteknologiske teknologier/varer/tjenesteydelser i virksomhedens samlede indtægter må ikke være mindre end den foreskrevne andel.

4. Andelen af teknikere i forhold til virksomhedens samlede ansatte må ikke være mindre end den foreskrevne andel.

5. Andre betingelser, der er fastsat i »Measures for the Administration of High-Tech Enterprise Identification«.

(550) Det fremgår klart af ovennævnte bestemmelser, at den reducerede virksomhedsskattesats er forbeholdt »vigtige virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi, der støttes af staten«, og som ejer centrale intellektuelle ejendomsrettigheder og opfylder visse betingelser, såsom »overholdelse af anvendelsesområdet for vigtige statsstøttede høj- og nyteknologiske områder«.

(551) Som anført i betragtning 543 er de højteknologiske områder, der støttes af staten, anført i retningslinjerne for de seneste nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier, og i disse retningslinjer nævnes forarbejdningsteknologi og vigtige råmaterialer til glas, herunder GFF, klart som et prioriteret område.

(552) I betragtning af, at den reducerede virksomhedsskattesats kun er forbeholdt vigtige virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi, der støttes af staten, hvilket er i overensstemmelse med anvendelsesområdet for vigtige statsstøttede høj- og nyteknologiske områder, konkluderede Kommissionen, at denne foranstaltning ikke finder anvendelse på grundlag af objektive kriterier eller betingelser, som ikke begunstiger visse virksomheder frem for andre. Denne konklusion bekræftes yderligere af, at de »nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier« er et udvalg af områder i højteknologiske industrier i henhold til prioriteter på et bestemt tidspunkt, som sandsynligvis ændres med tiden. Følgelig og i modsætning til, hvad GOC har gjort gældende, fastsætter den lovgivning, der gælder for den reducerede virksomhedsskattesats, ikke objektive kriterier for beretigelse.

(553) Med hensyn til Rettens konklusioner i sag T-586/14 bemærkede Kommissionen, at dommen blev ophævet af Domstolen i sag C-301/16 P ([130]). Desuden blev Rettens erklæring fremsat i forbindelse med antidumpinggrundforordningens artikel 2, stk. 7, og dermed i en anden sammenhæng.

(554) I lyset af ovenstående betragtninger bekræftede Kommissionen specificiteten i forbindelse med foranstaltningen og afviste GOC's påstande.

c) Beregning af subsidiebeløbet

(555) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Denne fordel blev beregnet som forskellen mellem den samlede skat, der skal betales i henhold til den normale skattesats, og den samlede skat, der skal betales i henhold til den reducerede skattesats.

(556) Det subsidiebeløb, der blev konstateret for denne specifikke ordning for Yuntianhua-gruppen, var på 0,88 %, og på 2,98 % for CNBM-gruppen.

3.7.2.2. EIT-fradrag for FoU-udgifter

(557) Skattefradraget for forskning og udvikling giver virksomheder en fordelagtig skattemæssig behandling af deres FoU-aktiviteter inden for visse højteknologiområder, der er prioriteret og udpeget af staten, og når visse tærskelværdier for FoU-udgifter er nået.

([130]) C-301/16 P, Europa-Kommissionen mod Xinyi PV Products (Anhui) Holdings Ltd, dom afsagt af Domstolen (Anden Afdeling) den 28. februar 2018.

(558) Mere specifikt er FoU-udgifter, der påløber under udviklingen af nye teknologier, nye varer og nye håndværk, som ikke er immaterielle aktiver, og som opføres i den løbende resultatopgørelse, genstand for et yderligere fradrag på 50 % efter at være blevet fradraget i sin helhed i lyset af den faktiske situation. I tilfælde, hvor ovennævnte FoU-udgifter udgør immaterielle aktiver, er de genstand for afskrivning baseret på 150 % af omkostningerne ved immaterielle aktiver.

a) Retsgrundlag

(559) Retsgrundlaget for denne ordning er artikel 30, stk. 1, i den kinesiske EIT-lov sammen med gennemførelsesbestemmelserne for EIT-loven og følgende meddelelser:

— meddelelse fra finansministeriet, den statslige skatteforvaltning og ministeriet for videnskab og teknologi »Notice on Improving the Policy of Pre-tax Deduction of R&D Expenses« (Cai Shui [2015] nr. 119)

— meddelelse [2015] nr. 97 fra den statslige skatteforvaltning om »Issues Concerning Policies of Additional Pre-tax Deduction of Research and Development Expenses of Enterprises«

— meddelelse [2017] nr. 40 fra den statslige skatteforvaltning om »Issues Concerning the Eligible Scope of Calculation of Additional Pre-tax Deduction of Research and Development Expenses« og

— retningslinjer for de seneste nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier (»Guidelines of the Latest Key Priority Developmental Areas in the High Technology Industries«) (2011), udstedt af NDRC, ministeriet for videnskab og teknologi, handelsministeriet og Det Nationale Kontor for Intellektuel Ejendomsret.

b) Resultater af undersøgelsen

(560) I tidligere undersøgelser ([131]) fastslog Kommissionen, at »nye teknologier, nye varer og nye håndværk«, der kan drage fordel af skattefradrag, er omfattet af visse centrale højteknologiske områder, der støttes af staten, og af de nuværende prioriteter for højteknologiske områder, der støttes af staten, jf. retningslinjerne for de seneste nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier.

(561) Kommissionen var af den opfattelse, at dette skattefradrag er subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, da der ydes et finansielt bidrag i form af indtægter, der ikke opkræves af GOC, hvorved de berørte virksomheder opnår en fordel. Fordelen for modtagerne svarer til skattebesparelsen. Disse subsidier er specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da lovgivningen begrænser anvendelsen af denne ordning til kun at omfatte virksomheder, som har FoU-udgifter inden for visse højteknologiområder, der er prioriteret og udpeget af staten, som f.eks. GFF-sektoren.

(562) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte GOC, at ordningen om yderligere fradrag af FoU-udgifter ikke er specifik. GOC henviste til SCM-aftalens artikel 2, stk. 1, litra b), som fastsætter, at der ikke er tale om specificitet, når den subsidieydende myndighed eller den lovgivning, i henhold til hvilken den subsidieydende myndighed udøver sin virksomhed, fastsætter objektive kriterier eller betingelser for, hvem der er berettiget til at opnå subsidier og for størrelsen heraf, forudsat at i) støtteberettigelsen opnås automatisk, ii) de pågældende kriterier og betingelser overholdes strengt, og iii) sådanne kriterier skal klart fremgå af love, forskrifter eller andre officielle dokumenter, således at de let kan kontrolleres. Ifølge GOC's opfattelse fastsætter den lovgivning, i henhold til hvilken denne ordning fungerer, klart objektive kriterier for berettigelse, og disse kriterier finder automatisk anvendelse. De pågældende myndigheder har med andre ord ikke nogen skønsbeføjelse med hensyn til at fastsætte denne særlige skattesats, når betingelserne for berettigelse er opfyldt.

(563) Kommissionen henviste til kapitel IV i EIT-loven, som indeholder bestemmelser om »Skattemæssig præferencebehandling«. I artikel 25 i EIT-loven, som er hovedet for kapitel IV, hedder det, at »staten indrømmer indkomstskattefordele for virksomheder, der er aktive inden for industrigrene eller i projekter, hvis udvikling udtrykkeligt støttes og tilskyndes af staten«. Artikel 30, stk. 1, der også er en del af dette kapitel, fastlægger, at »FoU-udgifter, der opstår som følge af virksomheders udvikling af nye teknologier, nye varer og nye håndværk«, også kan fradrages ved beregningen af skattepligtig indkomst. I artikel 95 i gennemførelsesbestemmelserne til EIT-loven præciseres betydningen af »FoU-udgifter, der opstår ved udvikling af nye teknologier, nye varer og nye håndværk«, som er fastsat i artikel 30, stk. 1, i EIT-loven.

([131]) Jf. sagen om varmvalsede produkter og sagen om dæk, nævnt i fodnote 7, henholdsvis betragtning 330 og 521.

(564) Det fremgår klart af ovennævnte bestemmelser, at det yderligere fradrag af FoU-udgifter er forbeholdt virksomheder, der deltager i »udvikling af nye teknologier, nye varer og nye håndværk« og »er aktive i industrier eller projekter, hvis udvikling udtrykkeligt støttes og tilskyndes af staten«.

(565) Som anført i betragtning 560 er de områder inden for højteknologi, der støttes af staten, samt de nuværende prioriteter for højteknologiske områder, der støttes af staten, anført i retningslinjerne for de seneste nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier. Som anført i betragtning 543 nævnes i disse retningslinjer forarbejdningsteknologi og vigtige råmaterialer til glas, herunder GFF, klart som et prioriteret område.

(566) I betragtning af at det yderligere fradrag af FoU-udgifter kun er forbeholdt virksomheder, der er aktive i industrier, som udtrykkeligt støttes og tilskyndes af staten, jf. retningslinjerne for de seneste nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier, konkluderede Kommissionen, at denne foranstaltning ikke finder anvendelse på grundlag af objektive kriterier eller betingelser, som ikke begunstiger visse virksomheder frem for andre (ikke engang alle virksomheder med højteknologi eller ny teknologi). Denne konklusion bekræftes yderligere af, at de »nøgleprioriterede udviklingsområder inden for højteknologiske industrier« er et udvalg af områder i højteknologiske industrier i henhold til prioriteter på et bestemt tidspunkt, som sandsynligvis ændres med tiden. I modsætning til, hvad GOC har gjort gældende, fastsætter den lovgivning, der gælder for det yderligere fradrag af FoU-udgifter, ikke objektive kriterier eller betingelser for berettigelse. Derfor bekræftede Kommissionen specificiteten i forbindelse med foranstaltningen og afviste GOC's påstande.

c) Beregning af subsidiebeløbet

(567) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Denne fordel blev beregnet som forskellen mellem den samlede skat, der skal betales i henhold til den normale skattesats, og den samlede skat, der skal betales efter det yderligere fradrag på 50 % af de faktiske FoU-udgifter.

(568) Det subsidiebeløb, der blev konstateret for denne specifikke ordning for Yuntianhua-gruppen, var på 1,06 %, og på 0,17 % for CNBM-gruppen.

3.7.2.3. Skattefritagelse for dividende mellem kvalificerede virksomheder med hjemsted i Kina

(569) I henhold til EIT-loven indrømmes der indkomstskattefordele for virksomheder, der er aktive inden for industrigrene eller i projekter, hvis udvikling udtrykkeligt støttes og tilskyndes af staten, og som navnlig er fritaget for indkomstbeskatning af egenkapitalinvesteringer, som f.eks. dividende og bonus, mellem berettigede virksomheder med hjemsted i Kina.

a) Retsgrundlag

(570) Retsgrundlaget for denne ordning er artikel 26, stk. 2, i den kinesiske EIT-lov samt gennemførelsesbestemmelserne for EIT-loven.

b) Resultater af undersøgelsen

(571) Kommissionen konstaterede, at nogle virksomheder i de stikprøveudtagne grupper fik skattefritagelse for indtægter fra dividende mellem kvalificerede virksomheder med hjemsted i Kina.

(572) I besvarelsen af spørgeskemaet hævdede GOC, at denne ordning ikke udgør subsidier, fordi den vedrører overskuddet efter skat, og fritagelsen har til formål at undgå dobbeltbeskatning, og det medfører dermed ingen fordel. GOC påstod endvidere, at ordningen ikke er specifik, da den anvendes generelt og ensartet på grundlag af objektive kriterier, da alle virksomheder med hjemsted i Kina er berettiget til at investere i andre virksomheder med hjemsted i Kina og til fritagelse for afgiften.

(573) I denne forbindelse henvises der til artikel 25 i EIT-loven, der er en del af samme kapitel som artikel 26, stk. 2, dvs. »Kapitel IV Skattemæssig præferencebehandling« og fungerer som en overordnet indledning af dette kapitel. I en sådan artikel hedder det, at »staten indrømmer indkomstskattefordele for virksomheder, der er aktive inden for industrigrene eller i projekter, hvis udvikling udtrykkeligt støttes og tilskyndes af staten«. Endvidere præciseres det i artikel 26, stk. 2, at skattefritagelsen finder anvendelse på indtægter fra egenkapitalinvesteringer mellem »berettigede virksomheder med hjemsted i Kina«, hvilket synes at begrænse dens anvendelsesområde til kun at omfatte bestemte virksomheder med hjemsted i Kina.

(574) På dette grundlag er det i overensstemmelse med konklusionerne af tidligere antisubsidieundersøgelser ([132]) opfattelsen, at en sådan politik om skattemæssig præferencebehandling er begrænset til visse industrier og projekter, dvs. industrier, der udtrykkeligt støttes og tilskyndes af staten, såsom GFF-industrien, og derfor er den specifik. Det fremgik endvidere af sagsakterne, at de virksomheder, der havde gavn af denne ordning, havde et certifikat for virksomheder inden for højteknologi og ny teknologi. Ud fra ovenstående blev GOC's påstande afvist.

(575) Kommissionen er af den opfattelse, at denne ordning er subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, da der ydes et finansielt bidrag i form af indtægter, der ikke opkræves af GOC, hvorved de berørte virksomheder opnår en fordel. Fordelen for modtagerne svarer til skattebesparelsen. Disse subsidier er specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da lovgivningen i sig selv begrænser anvendelsen af denne fritagelse til kun at omfatte kvalificerede virksomheder med hjemsted i Kina, der støttes kraftigt af staten, som også tilskynder deres udvikling.

c) Beregning af subsidiebeløbet

(576) Kommissionen har beregnet subsidiebeløbet ved at anvende den normale skattesats på dividendeindtægten, der er blevet fratrukket den skattepligtige indkomst.

(577) Det subsidiebeløb, der blev konstateret for denne specifikke ordning, var på 0,02 % for Yuntianhua-gruppen og på 2,10 % for CNBM-gruppen.

3.7.2.4. Fremskyndet afskrivning af udstyr anvendt af højteknologiske virksomheder

(578) Det fremgår af artikel 32 i EIT-lovgivningen, at »når en fremskyndet afskrivning af anlægsaktiver i en virksomhed virkelig er nødvendig af hensyn til den teknologiske udvikling eller af andre årsager, kan antallet af afskrivningsår reduceres, eller der kan vedtages en fremskyndet afskrivningsmetode«.

a) Retsgrundlag

(579) Retsgrundlaget for denne ordning er artikel 32 i den kinesiske EIT-lov sammen med gennemførelsesbestemmelserne for EIT-loven og følgende meddelelser:

— meddelelse fra finansministeriet og den statslige skatteforvaltning »Notice on Policies of Deduction of Equipment and Appliances for Enterprise Income Tax Purposes« (Cai Shui [2018] nr. 54)

— meddelelse fra finansministeriet og den statslige skatteforvaltning »Notice on Fine-tuning the Enterprise Income Tax Policies Applicable to Accelerated Depreciation of Fixed Assets« (Cai Shui [2014] nr. 75) og

— meddelelse fra finansministeriet og den statslige skatteforvaltning »Notice on Further Fine-tuning the Enterprise Income Tax Policies Applicable to Accelerated Depreciation of Fixed Assets« (Cai Shui [2015] nr. 106).

b) Resultater af undersøgelsen

(580) I henhold til meddelelsen »Notice on Policies of Deduction of Equipment and Appliances for Enterprise Income Tax Purposes« (Cai Shui [2018] nr. 54), fastsættes det, »hvor enhedsprisen for en del af et udstyr eller et apparat, der er nyanskaffet af en virksomhed i perioden fra den 1. januar 2018 til den 31. december 2020, ikke overstiger fem mio. RMB, har virksomheden lov til at indregne en sådan værdi i omkostninger og udgifter i den nuværende periode med et fast beløb til fradrag ved beregning af sin skattepligtige indkomst og er ikke længere forpligtet til at foretage en årlig afskrivning«. Denne lovgivning er ikke industrispecifik.

([132]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2019/72 af 17. januar 2019 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af elektriske cykler med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 16 af 18.1.2019, s. 5).

(581) For så vidt angår aktiver med en enhedsværdi på over 5 mio. RMB, anvendes meddelelsen »Notice on Fine-tuning the Enterprise Income Tax Policies Applicable to Accelerated Depreciation of Fixed Assets« (Cai Shui [2014] nr. 75), og meddelelsen »Notice on Further Fine-tuning the Enterprise Income Tax Policies Applicable to Accelerated Depreciation of Fixed Assets« (Cai Shui [2015] nr. 106) finder fortsat anvendelse. Ifølge disse meddelelser kan faste aktiver, som købes af virksomheder i 10 nøgleindustrier, komme i betragtning til ordningen med fremskyndet afskrivning.

(582) Kommissionen fastslog, at virksomhederne i stikprøven i undersøgelsesperioden ikke har anvendt fremskyndede afskrivninger på aktiver med en værdi pr. enhed på over 5 mio. RMB. Da disse aktiver derfor ikke var omfattet af Notice Cai Shui [2014] nr. 75, og Notice Cai Shui [2015], nr. 106, fandt Kommissionen, at de eksporterende producenter ikke drog fordel af udligningsberettigede subsidier.

c) Konklusion

(583) Kommissionen fandt, at de eksporterende producenter ikke drog fordel af udligningsberettigede subsidier under denne ordning.

3.7.2.5. Skattefritagelse i forbindelse med brugsrettigheder til jord

(584) En organisation eller person, der anvender jord i større byer, mindre byer og byer i amter og distrikter samt industri- og minedistrikter, betaler normalt skat på brugsrettigheden til jord i byområder. Skatten på brugsrettigheder til jord opkræves af de lokale skattemyndigheder der, hvor jorden anvendes. Dog er visse kategorier af jord fritaget for skat på brugsrettigheder til jord, som f.eks. jord, der er inddæmmet fra havet, jord til offentlige institutioner, civile organisationer og militære enheders jord til eget brug, jord til brug for institutioner finansieret af offentlige bevillinger fra finansministeriet, jord anvendt af religiøse templer, offentlige parker og offentlige historiske og naturskønne områder, veje, gader og offentlige pladser, græsplæner og anden offentlig jord.

a) Retsgrundlag

(585) Retsgrundlaget for denne ordning er:

— Midlertidige forskrifter »Provisional Regulations of the People's Republic of China on Real Estate Tax« (Guo Fa [1986] nr. 90, som ændret i 2011) og

— Midlertidige forskrifter »Interim Regulations of the People's Republic of China on Urban Land Use Tax« (bekendtgørelse [2013] nr. 645 fra Folkerepublikken Kinas Statsråd).

b) Resultater af undersøgelsen

(586) En af de stikprøveudtagne grupper af virksomheder drog fordel af refusion af betalingen af skat på brugsrettigheder til jord bevilget af det lokale kontor for jordanvendelse, selv om gruppen ikke falder ind under nogen af de fritagne kategorier, jf. den nationale lovgivning ovenfor.

c) Konklusion

(587) Kommissionen er af den opfattelse, at denne skattefritagelse er subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), eller artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og artikel 3, stk. 2, da der ydes et finansielt bidrag i form af en direkte overførsel af midler (refusion af den betalte skat) eller indtægter, der ikke opkræves af GOC (den ikke betalte skat), hvorved de berørte virksomheder opnår en fordel. Fordelen for modtagerne svarer til det refunderede skattebeløb/skattebesparelsen. Dette subsidiebeløb er specifikt, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), idet virksomhederne fik en skattenedsættelse, selv om de ikke opfyldte de objektive kriterier, som er nævnt i betragtning 584.

(588) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anførte GOC, at Kommissionen undlod at påvise, at fritagelsen for skat på brugsrettighed til jord er specifik, fordi virksomhederne fik en skattenedsættelse, selv om de ikke opfyldte nogen af de objektive kriterier, der er nævnt i betragtning 584, dvs. »de ved lov fastsatte kriterier om at kunne opnå denne fritagelse«.

(589) Hertil bemærkede Kommissionen, som omhandlet i betragtning 584, at den ved lov etablerede bestemmelse fastlægger, at en organisation eller en enkeltperson, der anvender jord i byer, amter og administrative byer samt i industri- og mineområder, normalt skal betale skat på brugsrettigheden til jord i byområder. Undtagelsen fra denne bestemmelse er, at visse kategorier af jord ([133]) er fritaget for skat på brugsrettigheder til jord. Det fremgik af undersøgelsen, at den jord, der anvendtes af den samarbejdsvillige eksporterende producent, som havde gavn af skattefritagelsen for brugsrettigheder til jord, ikke falder ind under nogen af de kategorier af jord, der ved lov er fritaget for skat på brugsrettigheder til jord. Det kan derfor ikke konkluderes, at disse eksporterende producenter opfyldte nogen af de objektive kriterier, der er fastsat i forskrifterne om skat på brugsrettigheder til jord. Den foranstaltning, der fritager disse eksporterende producenter for skat på brugsrettigheder til jord, er derfor specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a). Påstanden blev derfor afvist.

d) Beregning af subsidiebeløbet

(590) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Denne fordel blev anset for at være det beløb, der blev refunderet i undersøgelsesperioden.

(591) Størrelsen af det subsidiebeløb, der blev konstateret for denne særlige ordning, var på 0,17 % for CNBM-gruppen.

3.7.2.6. I alt for alle ordninger for fritagelse for og nedsættelse af skatter

(592) Det samlede subsidiebeløb, der blev fastsat for alle skatteordninger i undersøgelsesperioden for de eksporterende producenter i stikprøven, var på:

Fritagelse for og nedsættelse af skatter

Virksomhed/gruppe	Subsidiebeløb
Yuntianhua-gruppen	1,91 %
CNBM-gruppen	5,42 %

3.8. **Tilskudsordninger**

3.8.1. *Tilskud i tilknytning til teknologisk opgradering, fornyelse eller omstilling*

(593) Virksomhederne i stikprøven drog fordel af en række tilskud vedrørende FoU, teknologisk opgradering og innovation, som f.eks. fremme af FoU-opgaver under støtteplanerne for videnskab og teknologi, fremme af investeringer vedrørende tilpasning af nøgleindustrier, revitalisering og fornyelse af teknologi, mv.

a) Retsgrundlag

— den 13. femårsplan for teknologisk fornyelse (The 13th Five-year Plan on Technological Innovation)

— vejledende udtalelser om fremme af virksomhedsteknologisk fornyelse (»Guiding Opinions on Promoting Enterprise Technology Renovation«), Statsrådet, Guo Fa [2012] nr. 44

— planen om revitalisering af industrien og teknologifornyelse (»Industry Revitalization and Technology Renovation Work Plan«), udstedt af NDRC og MIIT, 2015

— NDRC's meddelelse »Notice on 2015 industrial technology R&D Fund allocation plan to high-tech industries«

— programmet »Medium to Long-Term Programme on Technological and Scientific Development (2006-2020)« offentliggjort af Statsrådet i 2006

— administrative foranstaltninger vedrørende planen om støtte til national videnskab og teknologi, ændret i 2011 (»Administrative Measures for National Science and Technology Support Plan«)

— administrative foranstaltninger vedrørende den nationale plan for højteknologisk forskning og udvikling (863-programmet) (»Administrative Measures for National High Technology Research and Development Plan«), som ændret i 2011

([133]) Som f.eks. jord, der er inddæmmet fra havet, jord til offentlige institutioner, civile organisationer og militære enheders jord til eget brug, jord til brug for institutioner finansieret af offentlige bevillinger fra finansministeriet, jord anvendt af religiøse templer, offentlige parker og offentlige historiske og naturskønne områder, veje, gader og offentlige pladser, græsplæner og anden offentlig jord.

— foranstaltninger vedrørende forvaltningen af særlige fonde til omstillingen af uafhængige innovationsresultater i Shandong-provinsen (»Administration of Special Funds for the Transformation of Independent Innovation Achievements in Shandong Province«)

— midlertidige foranstaltninger til forvaltning af industriel omstilling og fornyelse (»Interim Measures for the Management of Industrial Transformation and Upgrading«) (Cai Jian [2012] nr. 567)

— midlertidig foranstaltning vedrørende en særlig fond til forvaltning af industriel fornyelse og effektivitetsforbedring (»Interim Management Measure on Industrial Upgrading and efficiency Improving Special Fund«) (Lu Cai Qi 2014, nr. 24)

— foranstaltninger til forvaltning af industriel omstilling og opgradering i forbindelse med fonde til initiativet Made in China 2025/intelligent fremstilling (»Industrial Transformation and Upgrade of Made in China 2025 Funds/Intelligent Manufacturing«)

— meddelelse fra Statsrådet »Notice on Issuing the »Made in China (2025)«« (nr. 28 [2015])

— pilotprojekt vedrørende intelligent fremstilling og

— på lokalt plan/på provinsplan: meddelelser om tildeling af særlige fonde til teknisk fornyelse, særlige fonde til fornyelse af industrien, særlige fonde til teknisk omstilling og særlige fonde til industriel udvikling.

b) Konklusion

(594) I henhold til de vejledende udtalelser om fremme af virksomhedsteknologisk fornyelse (i afsnit 3.2) opfordres centrale og lokale myndigheder til at øge den finansielle støtte yderligere og øge investeringerne med fokus på industriel omstilling og opgradering inden for centrale områder og i forbindelse med kritiske spørgsmål om teknologisk fornyelse. Desuden bør myndighederne løbende innovere og forbedre metoderne til forvaltning af fonde, anvende flere forskellige former for fleksibel støtte og øge effektiviteten i anvendelsen af skatteressourcer.

(595) Ved planen om revitalisering af industrien og teknologifornyelse gennemføres ovennævnte vejledende udtalelser i praksis, ved at der etableres særlige fonde til fremme af teknologiske fremskridt og teknologiske omstillingsprojekter. Disse fondsmidler omfatter investeringsstøtte og lånerabatter. Anvendelsen af fondsmidlerne skal være i overensstemmelse med de nationale makroøkonomiske politikker, industripolitikker og regionale udviklingspolitikker.

(596) Ved tilskud, der ydes under denne ordning, indrømmes der subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 3, stk. 2, i form af en overførsel af midler fra GOC som tilskud til producenterne af den pågældende vare.

(597) Kommissionen fastslog også, at disse subsidier er specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da kun virksomheder inden for nøgleområder eller nøgleteknologier som anført i de retningslinjer, administrative foranstaltninger og kataloger, der offentliggøres regelmæssigt, er berettiget til at modtage disse, og GFF er blandt de berettigede sektorer. Under alle omstændigheder er de konstaterede tilskud virksomhedsspecifikke.

c) Beregning af subsidiebeløbet

(598) Fordelen blev beregnet som det beløb, der blev modtaget i undersøgelsesperioden eller fordelt på undersøgelsesperioden, hvor beløbet blev afskrevet over brugstiden for det anlægsaktiv, som tilskuddet vedrørte. Kommissionen overvejede, om der skulle anvendes en supplerende årlig markedsrente i overensstemmelse med punkt F.a) i Kommissionens retningslinjer for beregning af subsidiebeløb ([134]). Men en sådan tilgang ville have medført en lang række komplekse hypotetiske faktorer, for hvilke der ikke forelå nøjagtige oplysninger. Derfor fandt Kommissionen det mere hensigtsmæssigt at fordele beløb på undersøgelsesperioden i henhold til afskrivningssatserne for de pågældende anlægsaktiver i overensstemmelse med den beregningsmetode, der er blevet anvendt i tidligere sager ([135]).

([134]) EFT C 394 af 17.12.1998, s. 6.

([135]) Jf. blandt andet Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 452/2011 (EUT L 128 af 14.5.2011, s. 18) *(Coated finpapir)*, Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 215/2013 (EUT L 73 af 15.3.2013, s. 16) *(Stålprodukter, der er overtrukket med organisk materiale)*, Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2017/366 (EUT L 56 af 3.3.2017, s. 1) *(Solceller)*, Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1379/2014 (EUT L 367 af 23.12.2014, s. 22). *(Glasfiberfilamenter)*, Kommissionens gennemførelsesafgørelse 2014/918/EU (EUT L 360 af 16.12.2014, s. 65) *(Korte fibre af polyester)*.

3.8.2. *Tilskud til miljøbeskyttelse — energibesparelse, -bevarelse og -emission*

(599) De to stikprøveudtagne grupper af virksomheder drog fordel af en række tilskud i tilknytning til miljøbeskyttelse og emissionsreduktion, som f.eks. incitamenter til miljøbeskyttelse og ressourcebevarelse, fremme af synergistisk ressourceudnyttelse, bonusfonde til projekter med henblik på energibesparelse, fremme af demonstrationscentre til energiforvaltning, tilskud til projekter til forbedring af luftforurening, incitamenter til projekter i relation til cirkulær økonomi.

a) Retsgrundlag

— loven »Law of the People's Republic of China on Energy Conservation«, revideret udgave, vedtaget den 28. oktober 2007, ændret den 2. juli 2016

— bekendtgørelsen »Cleaner Production Promotion Law of the People's Republic of China«, nr. 54 af Folkerepublikken Kinas præsident, ændret den 29. februar 2012

— dekretet »Measures on Clean Production Inspection«, nr. 38 af NDRC og miljøministeriet, offentliggjort den 1. juli 2016

— meddelelsen »Notice on Printing and Distributing the Interim Measures on the Administration of Subsidy for Energy Saving and Emission Reduction«, finansministeriet [2015] nr. 161

— dokumentet »Key Points of Energy Conservation and Comprehensive Utilization in Industry in 2015«, udstedt af MIIT den 3. april 2015.

b) Konklusion

(600) Ved ordningen for energibesparelse, -bevarelse og -emission indrømmes der subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 3, stk. 2, nemlig i form af en overførsel af midler fra GOC som tilskud til producenterne af den pågældende vare.

(601) Kommissionen fandt også, at denne subsidieordning er specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da kun virksomheder inden for nøgleteknologier eller produktionen af nøgleprodukter, jf. de regelmæssigt offentliggjorte retningslinjer og kataloger, er berettiget til at modtage disse. I et MIIT-dokument fra 2015 omtales byggematerialesektoren, der omfatter GFF, desuden specifikt som en industri med særlige incitamenter til energibesparelse.

c) Beregning af subsidiebeløbet

(602) Fordelen blev beregnet i overensstemmelse med den metode, der er beskrevet i betragtning 598.

3.8.3. *Ad hoc-tilskud fra kommunale/regionale myndigheder*

(603) I sin klage har klageren fremlagt bevis for, at GFF-industrien i Kina kan modtage forskellige engangstilskud og tilbagevendende tilskud fra offentlige myndigheder på forskellige niveauer, dvs. lokale, regionale og nationale niveauer.

(604) Undersøgelsen viste, at de to stikprøveudtagne grupper af virksomheder modtog betydelige engangstilskud eller tilbagevendende tilskud fra offentlige myndigheder på forskellige niveauer, hvilket medførte fordele i undersøgelsesperioden. Virksomhederne i stikprøven havde allerede indberettet nogle af disse tilskud i deres respektive spørgeskemabesvarelser, mens andre blev konstateret under kontrolbesøget. GOC oplyste ikke om nogen af dem i sin spørgeskemabesvarelse.

a) Retsgrundlag

(605) Disse tilskud blev ydet til virksomhederne af myndigheder på nationalt niveau, provins-, by-, amts- og distriktsniveau, og alle forekom at være specifikke for de stikprøveudtagne virksomheder eller specifikke med hensyn til beliggenhed eller industritype. De stikprøveudtagne virksomheder fremlagde ikke detaljerede oplysninger om den nøjagtige lov, i henhold til hvilken disse fordele blev ydet, og om der i det hele taget var noget retsgrundlag for dem. Kommissionen modtog dog undertiden en kopi af et dokument udstedt af en offentlig myndighed, der ledsagede tilskuddet (omtalt som »meddelelsen«).

b) Resultater af undersøgelsen

(606) I betragtning af det store antal tilskudsordninger, der var i klagen, og/eller som blev konstateret i regnskaberne hos virksomhederne i stikprøven, findes der kun et sammendrag af de vigtigste resultater i denne forordning. De to stikprøveudvalgte virksomheder leverede oprindeligt bevis for, at der fandtes en lang række tilskud, og at de reelt var blevet tildelt af forskellige kinesiske myndighedsniveauer. Der blev forelagt detaljerede undersøgelsesresultater vedrørende disse tilskud for de enkelte virksomheder i deres specifikke fremlæggelsesdokumenter.

(607) Eksempler på sådanne tilskud var patentmidler, midler og tilskud til videnskab og teknologi, midler til virksomhedsudvikling, midler til eksportfremme, tilskud til forbedring af industrikvalitet og effektivitetsforbedring, midler til støtte af bymæssig handel, midler til udenlandsk, økonomisk og handelsmæssig udvikling, tilskud til sikkerhed i produktionen, støttemidler på distrikts- eller provinsniveau, favorabel rente på lån til importeret udstyr.

c) Konklusion

(608) Disse tilskud udgør subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og artikel 3, stk. 2, i form af en overførsel af midler fra GOC som tilskud til producenterne af den pågældende vare, hvilket dermed medførte en fordel.

(609) Disse tilskud er også specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), og artikel 4, stk. 3, da de baseret på de dertil knyttede dokumenter fra de samarbejdsvillige eksporterende producenter er begrænsede til visse virksomheder eller til specifikke projekter i bestemte regioner og/eller i GFF-industrien. Desuden er nogle af tilskuddene betinget af eksportresultater, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 4, litra a). Disse tilskud opfylder ikke kravene om ikke-specificitet, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b), da betingelserne for støtteberettigelse og de faktiske udvælgelseskriterier for, om virksomhederne er støtteberettigede, ikke er gennemsigtige eller objektive og ikke finder automatisk anvendelse.

(610) Virksomhederne afgav i alle tilfælde oplysninger om tilskudsbeløbet og om, hvem støtten blev modtaget fra. De pågældende virksomheder bogførte også for det meste denne indkomst under posten »subsidieindkomst« i deres regnskaber og havde fået disse regnskaber uafhængigt revideret. Denne omstændighed er blevet opfattet som positive beviser for subsidiering, hvorved der blev opnået en fordel.

(611) Kommissionen konkluderede derfor, at de efterprøvede resultater var en rimelig indikator for subsidieringsniveauet i denne henseende. Da disse tilskud har fælles træk — de blev tildelt af en offentlig myndighed og indgik ikke i en særskilt subsidieordning, men er individuelle tilskud til denne tilskyndede industri — vurderede Kommissionen dem samlet.

d) Beregning af subsidiebeløbet

(612) Fordelen blev beregnet i overensstemmelse med den metode, der er beskrevet i betragtning 598.

3.8.4. *Andre tilskud*

(613) I undersøgelsesperioden modtog de eksporterende producenter i stikprøven ingen finansielle bidrag i henhold til de resterende tilskudsordninger, der er anført i afsnit 3.3, litra v).

3.8.5. *Bemærkninger om tilskud*

(614) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte GOC, at Kommissionen har undladt at påvise, at de forskellige tilskud i forbindelse med teknologisk opgradering, renovering eller omstilling, miljøbeskyttelse og ad hoc-tilskud fra de kommunale/regionale myndigheder, som virksomhederne i stikprøven angiveligt har modtaget, er specifikke. Ifølge GOC har Kommissionen undladt at anføre en specifik bestemmelse, der udtrykkeligt giver bemyndigelse til at indrømme fordele til GFF-industrien, og dermed undladt at opfylde det krav, der er fastsat af panelet i »EC — Aircraft«, i henhold til hvilket konstateringen af specificitet forudsætter, at der fastsættes en udtrykkelig begrænsning af det påståede subsidie til kun at omfatte »visse virksomheder«, hvilket »… […] ikke gør støtten tilstrækkeligt bredt tilgængelig i hele økonomien«, og at en begrænsning skal »….klart give udtryk for, hvad der menes, og ikke blot antyde eller foreslå noget«.

(615) GOC gjorde endvidere gældende, at med hensyn til ad hoc-tilskud fra kommunale/regionale myndigheder undlod Kommissionen at levere argumenter eller beviser for specificiteten i forbindelse med disse tilskud, men anførte blot, at de »… forekom at være specifikke for de stikprøveudtagne virksomheder eller specifikke med hensyn til beliggenhed eller industritype.« Ifølge GOC kan den blotte forekomst af specificitet ikke udgøre tilstrækkelige beviser for, at foranstaltningen rent faktisk er specifik.

(616) Hertil mindede GOC om, jf. appelorganet i »US — DRAMs« (CVD), at Kommissionen skal »levere en begrundet og fyldestgørende forklaring på sine konklusioner og sikre, at de underliggende begrundelser for disse konklusioner genspejler sig i det, der fastslås af undersøgelsesmyndighederne.« GOC understregede, at Kommissionens henvisning til, at de berørte virksomheder hovedsageligt bogførte denne indtægt under posten »subsideindkomst«, ikke kan betegnes som en begrundet og fyldestgørende forklaring.

(617) GOC bemærkede endvidere, at den omstændighed, at subsidier ydes af en regional myndighed, ikke gør dem specifikke og henviste til appelorganet i »US — CVD (China)«, hvorefter subsidier, der er til rådighed for alle virksomheder i en region, ikke vil være specifikke, hvis den subsidieydende myndighed i den pågældende region er en regional myndighed.

(618) Kommissionen har allerede påvist specificiteten i forbindelse med tilskud i betragtning 597, 601 og 609. Kun virksomheder, der opererer inden for nøgleområder eller -teknologier som opført i retningslinjerne, administrative foranstaltninger og kataloger, er støtteberettigede. Desuden fremlagde de samarbejdsvillige eksporterende producenter dokumenter i forbindelse med tilskuddene, som f.eks. juridiske dokumenter og meddelelser om tilskud, hvoraf det fremgik, at tilskuddene er blevet ydet til virksomheder, der tilhører bestemte industrier eller sektorer, og/eller som er involveret i specifikke industriprojekter, der tilskyndes af staten. Kommissionen gentog derfor sin konklusion om, at disse tilskud kun er tilgængelige for »visse virksomheder« og ikke er »bredt tilgængelige i hele økonomien«. Desuden viste undersøgelsen, at betingelserne for støtteberettigelse til disse tilskud ikke var klare og objektive, og at de ikke automatisk fandt anvendelse, de opfyldte derfor ikke kravene om ikke-specificitet i grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b).

(619) Med hensyn til ad hoc-tilskud fremlagde GOC ingen yderligere beviser for sin påstand om, at de er ikke-specifikke. Kommissionen gentog derfor, at den på grundlag af de beviser, den havde til rådighed, konkluderede, at disse tilskud ikke opfylder kravene om ikke-specificitet i grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra b).

(620) Kommissionen afviste på grundlag af ovenstående GOC's påstande.

3.8.6. *I alt for alle tilskudsordninger*

(621) Da modervirksomheden CNBM ikke samarbejdede, blev fordelen ved tilskuddene på CNBM-plan fastsat ved hjælp af den metode, der er beskrevet i afsnit 3.8.1-3.8.3, baseret på de offentligt tilgængelige oplysninger i denne virksomheds årsrapport for 2018, såsom beløb opført under statslige subsidier, offentlige midler og anden indtægt.

(622) Det samlede subsidiebeløb, der blev fastsat for alle tilskudsordninger i undersøgelsesperioden for de eksporterende producenter i stikprøven, var på:

Tilskud

Virksomhed/gruppe	Subsidiebeløb
Yuntianhua-gruppen	1,09 %
CNBM-gruppen	3,15 %

3.9. **Konklusion vedrørende subsidiering**

(623) Kommissionen har ud fra de oplysninger, der er til rådighed på dette tidspunkt af undersøgelsen, beregnet det udligningsberettigede subsidiebeløb i henhold til grundforordningens bestemmelser for virksomhederne i stikprøven ved at undersøge de enkelte subsidier eller hver enkelt subsidieordning og har lagt disse tal sammen for at

beregne et samlet subsidiebeløb for hver eksporterende producent i undersøgelsesperioden. Med henblik på at beregne den samlede subsidiering nedenfor beregnede Kommissionen først den procentvise subsidiering, nemlig subsidiebeløbet som en procentsats af virksomhedens samlede omsætning. Denne procentsats blev derefter anvendt til at beregne de subsidier, der blev ydet til eksport af den pågældende vare til Unionen i undersøgelsesperioden. Derefter blev subsidiebeløbet pr. ton af den pågældende vare, som blev eksporteret til Unionen i undersøgelsesperioden, beregnet, og nedenstående margener blev beregnet som en procentdel af cif-værdien (omkostninger, forsikring og fragt) af samme eksport pr. ton.

(624) Efter den endelige og den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede CNBM-gruppen, at Kommissionen ved at beregne den samlede fordel i procent baseret på subsidiebeløbene til de eksporterende producenter tilsammen og ved at anvende denne samlede fordel i procent på værdien af GFF, der blev eksporteret til Unionen af de to eksporterende producenter tilsammen, med urette har fordelt de påståede subsidier, som én af de eksporterende producenter (Jushi) havde modtaget, på begge de eksporterende producenters omsætning tilsammen (Jushi og Hengshi). Dette forhøjede gruppens subsidiesats. Ifølge CNBM-gruppen burde Kommissionen først have beregnet subsidiebeløbet pr. eksportenhed til Unionen for hver enkelt virksomhed. Først da burde subsidiebeløbet for hver enkelt virksomhed kombineres med henblik på beregning af en fælles subsidiesats.

(625) Som anført i betragtning 97 mindede Kommissionen om at for at sikre, at foranstaltningerne kan håndhæves effektivt, især for at undgå at kanalisere eksport gennem en forretningsmæssigt forbunden virksomhed med den laveste told, er det Kommissionens praksis at fastslå forholdet mellem eksporterende producenter gennem kriteriet i artikel 127 i EU-toldkodeksens gennemførelsesforordning. Beregningen af det udligningsberettigede subsidiebeløb ud fra den pågældende vare, der er eksporteret til Unionen, indebærer, at når virksomheder er forretningsmæssigt forbundne, og da penge er et fungibelt gode, kan de anvende disse fordele uanset den pågældende vare og således især uden hensyntagen til den eksporterende producent. Eftersom Henghsi og Jushi både fremstiller og eksporterer den pågældende vare, og eftersom Jushi også fremstiller det væsentlige råmateriale, der anvendes i den vare, der eksporteres af Hengshi, bør det udligningsberettigede subsidiebeløb, som de har fået tildelt, i dette tilfælde tage hensyn til, at de som følge af deres forhold er i stand til at kanalisere disse fordele til den pågældende vare, der eksporteres til Unionen, sådan som det passer dem. Følgelig bør de fordele, der er indrømmet de eksporterende producenter med hensyn til den pågældende vare, resultere i ét samlet beløb for gruppen.

(626) Den metode, der er foreslået af CNBM, tager ikke hensyn til dette forhold og ville føre til forkerte resultater. Som et eksempel herpå nævnes to forretningsmæssigt forbundne producenter af GFF (virksomhederne A & B), hvor alle subsidier er ydet til virksomhed A og ingen til virksomhed B. Det antages endvidere, at virksomhed A solgte hele sin produktion af GFF på hjemmemarkedet til B, og at B reeksporterede alle virksomhed A's varer sammen med alle sine egne varer. Ifølge den beregningsmetode, som CNBM har foreslået, ville dette scenarie resultere i et subsidiebeløb på 0 %, eftersom det subsidiebeløb pr. enhed, der blev eksporteret til Unionen, ville være 0 for A, og de subsidier, der blev ydet til A, ikke kunne fordeles på de varer, som blev eksporteret af B. Kommissionen afviste således CNBM-gruppens påstand.

(627) CNBM-gruppen gjorde også gældende, at Kommissionen begik flere fejl, da den konstaterede, at der var videregivet subsidier mellem forretningsmæssigt forbundne virksomheder. For det første lagde Kommissionen procentværdier forkert sammen, idet de indeholdt forskellige nævnere, eftersom de subsidiebeløb, der blev fordelt på omsætningen i Jushi, blev lagt sammen med subsidiebeløb, der var fordelt på den kombinerede omsætning for Jushi og Hengshi.

(628) For det andet fastslog Kommissionen, at subsidier modtaget af China Jushi and Zhengshi Holding Group blev videregivet til de eksporterende producenter med henvisning til »investeringer i dattervirksomheder«. Der er imidlertid intet grundlag for, at der ved en eksisterende aktiebeholdning uden videre videregives en påstået fordel til Jushi. For det andet burde Kommissionen ikke blot have taget hensyn til China Jushis langsigtede egenkapitalinvesteringer i sine dattervirksomheder, men også i »de associerede virksomheder og joint ventures«. For det tredje ville Kommissionen, hvis den ønskede at gennemføre en analyse af videregivelsen, under alle omstændigheder have været nødt til at fordele de påståede subsidier, som China Jushi modtog, på China Jushis samlede omsætning. For det fjerde, hvis det formodes, at en modervirksomhed videregiver alle sine modtagne subsidier til sine dattervirksomheder, må Jushi nødvendigvis have videregivet alle sine subsidier til sine egne dattervirksomheder. Kommissionen ville derfor skulle beregne en subsidiesats på 0 % for Jushi.

(629) For det tredje har CNBM, efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger, gjort gældende, at Kommissionen ikke påviste, hvordan de subsidier, som Zhengshi Holding angiveligt har modtaget, har gavnet eksporten af GFF til Unionen. Uden en forbindelse mellem de subsidier, der angiveligt blev ydet af regeringen, og produktionen og eksporten af den pågældende vare kunne det således ikke påvises, at den eksporterede vare drog fordel af disse subsidier. I den sammenhæng bemærkede CNBM-gruppen, at som anført af Zhengshi Holding i dens spørgeskemabesvarelse, er dens hovedaktivitet at indkøbe råmaterialer til en forretningsmæssigt forbundet virksomhed, som er en producent af rustfrit stål. Endvidere havde virksomheden Zhengshi Holding en betydelig omsætning, som i stedet burde have været anvendt som fordelingsnøgle.

(630) For det fjerde var den fordel, som angiveligt blev videregivet til Jushi, baseret på Jushis aktieandel i Hubei Hongija, selv om Hubei Hongjia er leverandør af inputmaterialer til GFF-producenter.

(631) For det femte var fordelingsnøglen for Jushi Hong Kong baseret på omsætningen og forudsatte, at alt salg fandt sted til Jushi.

(632) For det sjette gav Kommissionen ingen forklaring på, hvordan de påståede fordele, som CNBM havde modtaget, blev videregivet til Jushi og Hengshi. Kommissionen burde have handlet på samme måde, som den gjorde for Jushis forretningsmæssigt forbundne virksomheder, og have foretaget en analyse af videregivelsen baseret på salg. Hvis Kommissionen fastholder, at en analyse af videregivelsen mellem forretningsmæssigt forbundne enheder ville være unødvendig (hvilket ikke er tilfældet), burde de modtagne subsidier have været fordelt på den samlede omsætning for alle virksomheder i den såkaldte koncern.

(633) Som svar på disse bemærkninger forklarede Kommissionen først, hvordan subsidier i de forskellige forretningsmæssigt forbundne virksomheder i CNBM-gruppen blev lagt sammen. For hver forretningsmæssigt forbundet virksomhed fastsatte Kommissionen først størrelsen af de modtagne subsidier. Kommissionen anvendte dernæst en fordelingsnøgle for at fastsætte, hvilken del af disse subsidier der var knyttet til de eksporterende producenter. For leverandører af materialer, input eller aktiver, der anvendes i produktionsprocessen, var denne fordelingsnøgle f.eks. baseret på disse leverandørers omsætning hos de eksporterende producenter. Fordelingsnøglen blev derefter anvendt på det modtagne subsidiebeløb. Det deraf følgende »tildelte« subsidiebeløb blev lagt til de eksporterende producenters subsidiebeløb. Endelig blev den eksporterende producents samlede subsidiebeløb (herunder også subsidiebeløb fra forretningsmæssigt forbundne virksomheder) divideret med den eksporterende producents omsætning for at beregne en subsidieringsprocent, dvs. en subsidiesats.

(634) Derfor er der, hvad angår det første punkt, som CNBM har gjort gældende, således ikke tale om en sammenlægning af procentværdier med forskellige nævnere: der var kun en fordeling og en efterfølgende sammenlægning af subsidiebeløb. Der blev i sidste ende kun anvendt én nævner til at beregne subsidieprocenten.

(635) Hvad angår holdingselskaberne China Jushi og Zhengshi Holding Group, som er nævnt i det andet punkt ovenfor, var fordelingsnøglen rent faktisk baseret på den eksporterende producents andel af investeringer foretaget af holdingselskabet. Ved holdingselskaber giver fordelingsnøgler baseret på omsætning ofte ikke mening, da sådanne virksomheders hovedaktivitet ikke er at sælge varer eller levere input, men at investere.

(636) China Jushis tilfælde er enestående i den henseende, da virksomheden har flere funktioner. Dels fungerer den som central indkøbsenhed for de fleste råmaterialer, der anvendes af de eksporterende producenter i gruppen. Dels videresælger den de eksporterende producenters færdige varer på hjemmemarkedet. Oven i dette udøver China Jushi en række hovedsædefunktioner som modervirksomhed, f.eks. en central finansieringsfunktion for de eksporterende producenter eller tilvejebringelse af administrativ kapacitet for Jushis forvaltningsfunktioner. Det er derfor ikke muligt at anvende en fordelingsnøgle som sådan, da det vil føre til en circulær reference. Faktisk vil en vis procentdel af subsidierne skulle fordeles på de eksporterende producenter ud fra salget af materialer til producenterne, men efterfølgende vil også en vis del af producenternes subsidier skulle omfordeles til China Jushi ud fra salget af færdige varer til China Jushi.

(637) Da China Jushi også samtidig var den største investor i Jushi, og da den udøvede visse funktioner, som er typiske for holding-/modervirksomheder, mente Kommissionen, at en fordeling baseret på investeringer bedre ville svare til det egentlige forhold mellem China Jushi og den eksporterende producent. Kommissionen anerkendte imidlertid, at der også burde være taget hensyn til investeringer i associerede virksomheder og joint ventures, og at fordelingsnøglen burde tilpasses i overensstemmelse hermed.

(638) Efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger tilføjede CNBM-gruppen, at China Jushis hovedaktivitet er en handelsvirksomhed baseret på dens faktiske forretningsaktiviteter, dens reviderede regnskaber og dens store indtægter fra handelsaktiviteter. Cirkulære referencer burde ikke udgøre et problem, da de også opstår i forbindelse med koncerninterne transaktioner mellem den eksporterende producent og andre forretningsmæssigt forbundne virksomheder. Desuden påviste Kommissionen ikke, at China Jushi havde betydelige investeringsaktiviteter, eller at der var specifikke aktiviteter i hovedkvarteret, finansieringsaktiviteter eller finansielle overførsler, hvilket tydede på, at China Jushi var ved at kanalisere sine subsidier til sine dattervirksomheder. Tværtimod betalte den eksporterende producent faktisk udbytte til China Jushi i undersøgelsesperioden. Endvidere påviste Kommissionen ikke, at der var nogen forbindelse mellem de subsidier, som blev modtaget af China Jushi, og produktion og eksport af den pågældende vare. Endelig må det antages, at der, eftersom China Jushi også er modervirksomhed for de øvrige virksomheder i Jushi, som den kontrollerer gennem sin ejerandel på 100 % i Jushi, ikke blot blev overført subsidier til Jushi, men også til virksomhedens mange andre dattervirksomheder.

(639) Kommissionen var uenig i analysen fra CNBN-gruppen. China Jushi havde faktisk en stor omsætning fra handelsaktiviteter, som allerede beskrevet i betragtning 636. China Jushi havde dog også betydelige investeringsaktiviteter, som det fremgår af dens regnskaber for aktiver, indkomst og likviditet. 94 % af virksomhedens driftsoverskud stammede rent faktisk fra indtægter fra investeringer. Dertil kommer, som allerede nævnt, at China Jushi også udøvede visse funktioner, som er typiske for holding-/modervirksomheder, som f.eks. en central finansieringsaktivitet. Kommissionen bemærkede f.eks., at formålet med en af de obligationer, som blev udstedt af China Jushi, var at »tilbagebetale banklån til udstederen og dennes dattervirksomhed — Jushi Group«. Undersøgelsen viste desuden, at der blev optaget lån »på vegne af China Jushi og dens dattervirksomheder«, og i et tilfælde skulle tilbagebetalingen af hovedstolen på et lån udstedt til China Jushi ske til dattervirksomheden Jushi Group. Kommissionen fastholdt derfor sin holdning med hensyn til anvendelsen af investeringer som fordelingsnøgle. Samtidig viste disse transaktioner også, at der var en klar forbindelse mellem de subsidier, som blev modtaget af China Jushi, og produktion og eksport af den pågældende vare. Endelig er det som sådan irrelevant, at Jushi også har en række dattervirksomheder, eftersom investeringer ikke blev anvendt som en fordelingsnøgle for den eksporterende producent. Virksomhedens påstande blev derfor afvist.

(640) Hvad angår Zhengshi Holding erklærede Kommissionen sig enig i, at omsætningen hos Zhengshi Holding hovedsagelig består af videresalg af indkøbte råmaterialer til den forretningsmæssigt forbundne stålproducent, en virksomhed der på ingen måde er knyttet til GFF eller til denne undersøgelse. Kommissionen fandt dog også, at Zhengshi Holding har brugsrettigheder til jord i forbindelse med et jordareal, som anvendes af en anden forretningsmæssigt forbundet virksomhed, der er omfattet af denne undersøgelse. I den forbindelser er der en klar forbindelse mellem de subsidier, som blev modtaget af Zhengshi Holding, og produktion og eksport af den pågældende vare. Eftersom salget af Zhengshi Holding er fuldstændig løsrevet fra den eksisterende forbindelse til GFF-produktionen, og da Zhengshi Holding samtidig er en holdingvirksomhed med betydelige investeringsaktiviteter, således som det fremgår af virksomhedens regnskaber for aktiver, indkomst og likviditet, mente Kommissionen, at en fordeling baseret på dens investeringer ville være bedre udtryk for den reelle forbindelse mellem Zhengshi Holding og GFF-producenten. Ikke desto mindre bemærkede Kommissionen i forbindelse med gennemgangen af subsidierne i relation til den præferentielle finansiering, som Zhengshi Holding har modtaget, at den havde begået en fejl i sin vurdering, da hele finansieringen klart var øremærket til fordel for produktionen af rustfrit stål. Beregningen af fordelen blev således tilpasset i overensstemmelse hermed.

(641) For Hubei Hongjia skulle fordelingsnøglen rent faktisk have været på salget af de materialer, der var fremstillet af Hubei Hongjia. Fordelingsnøglen blev derfor ændret i overensstemmelse hermed. For så vidt angår Jushi Hong Kong, godtog Kommissionen også virksomhedens bemærkninger og ændrede til en mere præcis fordelingsnøgle, nemlig andelen af de varer, som blev solgt af Jushi Hong Kong, og som blev indkøbt af Jushi.

(642) Efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede CNBM-gruppen, at hvis der ikke var noget salg fra Jushi Hong Kong til Jushi, burde Jushi Hong Kong have været udelukket. Kommissionen minder om, at Jushi Hong Kong er den forretningsmæssigt forbundne forhandler for den eksporterende producent Jushi, og at den som sådan eksporterer GFF fremstillet af Jushi. Da der er en direkte forbindelse mellem de subsidier, som Jushi Hong Kong har modtaget, og eksporten af den pågældende vare, giver det mening at anvende den andel af eksporten, der er indkøbt hos Jushi (sammenlignet med eksport af varer fra andre kilder) som en fordelingsnøgle. Kommissionen godtog derfor ikke denne påstand.

(643) Hvad angår det sidste punkt, der vedrører videregivelsen af subsidiebeløb fra CNBM, minder Kommissionen om, at CNBM ikke samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, og at det var nødvendigt at fastsætte subsidiebeløbet på grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger. Under disse omstændigheder besluttede Kommissionen, at den mest rimelige fremgangsmåde ville være at beregne de subsidier, som CNBM havde modtaget i forhold til gruppens samlede konsoliderede omsætning. Kommissionen anvendte rent faktisk således den beregningsmetode, som CNBM-gruppen selv havde foreslået. Denne påstand blev derfor afvist.

(644) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 15, stk. 3, beregnedes det samlede subsidiebeløb for de samarbejdsvillige virksomheder, der ikke indgår i stikprøven, på grundlag af det samlede vejede gennemsnitlige udligningsberettigede subsidiebeløb for de samarbejdsvillige virksomheder i stikprøven med undtagelse af ubetydelige beløb og det subsidiebeløb, der er fastsat for varer, der er omfattet af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1. Kommissionen så imidlertid ikke bort fra konklusioner, der delvist var baseret på de foreliggende faktiske oplysninger med henblik på fastsættelsen af disse beløb. Kommissionen mener ret beset, at de foreliggende faktiske oplysninger, som var blevet anvendt i disse sager, ikke i væsentlig grad påvirkede de oplysninger, der er nødvendige for at bestemme omfanget af subsidieringen på en retfærdig måde, således at de eksportører, der ikke var blevet anmodet om at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen, ikke vil blive skadet ved denne tilgang ([136]).

(645) I betragtning af den udbredte samarbejdsvilje blandt de kinesiske eksporterende producenter og stikprøvens repræsentativitet også med hensyn til subsidieberettigelse fastsatte Kommissionen beløbet for »alle andre virksomheder« til niveauet for den højeste told, der var blevet fastsat for de stikprøveudtagne eksporterende producenter. Beløbet for »alle andre virksomheder« blev anvendt på de virksomheder, som ikke samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen.

Virksomhedens navn:	Udligningsberettigede subsidiebeløb
Yuntianhua-gruppen	17,02 %
CNBM-gruppen	30,73 %
Andre samarbejdsvillige virksomheder	24,85 %
Alle andre virksomheder	30,73 %

4. SUBSIDIERING: EGYPTEN

4.1. Subsidier og subsidieordninger inden for rammerne af den nuværende undersøgelse

(646) På grundlag af oplysningerne i klagen, i indledningsmeddelelsen og i besvarelserne af Kommissionens spørgeskema blev den påståede subsidiering i form af følgende subsidier fra GOE undersøgt:

i) præferencelån, kreditlinjer, anden finansiering, forsikring og garantier

ii) indtægter, som der gives afkald på gennem ordninger for fritagelse for og nedsættelse af direkte skatter

— EIT-fordele for virksomheder i en særlig økonomisk zone

iii) indtægter, som der gives afkald på gennem ordninger vedrørende indirekte skat og importtold

— momsfritagelse og nedsættelse af importtold ved brug af importeret udstyr

— momsfritagelse og fritagelse for importtold på importerede inputmaterialer, der anvendes i eksporterede færdigvarer

iv) statslig levering af varer og tjenesteydelser mod utilstrækkeligt vederlag

— statslig levering af elektricitet mod utilstrækkeligt vederlag

— statslig indrømmelse af jord mod utilstrækkeligt vederlag.

([136]) Jf. også, på tilsvarende måde, WT/DS294/AB/RW, US — Zeroing (artikel 21.5 i DSU) appelorganets rapport af 14. maj 2009, afsnit 453.

4.2. **Suez Economic and Trade Cooperation Zone (»SETC-zonen«)**

4.2.1. *Indledning og faktiske omstændigheder*

(647) Den påståede subsidiering i Egypten vedrører to forretningsmæssigt forbundne virksomheder i China-Egypt Suez Economic and Trade Cooperation Zone (»SETC-zonen«). Zonen dækker et areal på 7,34 km^2, som er opdelt i et opstartsområde på 1,34 km^2 og et ekspansionsområde på 6 km^2.

(648) Denne særlige økonomiske zone blev etableret af Kina og Egypten i fællesskab, og dens historie går tilbage til 1990'erne. På det tidspunkt besøgte den daværende egyptiske præsident Kinas særlige økonomiske zoner og udtrykte ønske om at trække på Kinas erfaringer vedrørende sådanne zoner med henblik på at etablere en lignende struktur i Egypten. Som følge heraf undertegnede Kinas og Egyptens premierministre i 1997 et aftalememorandum, hvori de to lande »bliver enige om at samarbejde om udviklingen af den økonomiske frizone i den nordlige del af Suezbugten ved at dele de kinesiske erfaringer med at etablere særlige økonomiske zoner, deltage i en modernisering af undersøgelserne i forbindelse med zonen og tilskynde den relevante erhvervssektor i Kina til at yde bidrag til de projekter, der skal etableres inden for zonen« ([137]).

(649) Efter denne aftale udpegede Kina Tianjin Teda Investment Holding Co., Ltd. (»Tianjin TEDA«), en statsejet virksomhed under Tianjin-kommunen, til at påtage sig opgaven på kinesisk side. Tianjin TEDA sluttede sig derefter til den egyptiske administration af Suezkanalen, den egyptiske nationalbank og fire egyptiske statsejede virksomheder med henblik på at oprette Egypt China Joint Venture Company (herefter »ECJV«) med henblik på at udvikle og etablere den økonomiske zone. Kineserne besad 10 % af aktierne i ECJV og egypterne 90 %. I 1998 blev de tilsvarende jordarealer i den nordvestlige del af Suezbugten overført fra Suezprovinsen til ECJV. Herefter er der dog ikke sket større fremskridt med projektet i flere år ([138]).

(650) I 2002 blev det større område på 20 km^2, som SETC-zonen befandt sig i, nemlig den økonomiske zone i den nordvestlige del af Suezbugten (»Northwest Gulf of Suez Economic Zone«), officielt klassificeret som en særlig økonomisk zone (»SEZone«) af GOE ([139]). Bestemmelserne i egyptisk lov nr. 83/2002 om særlige økonomiske zoner (»lov nr. 83/2002«) fandt derfor nu også anvendelse på SETC-Zonen.

(651) Der blev skabt ny fremdrift i 2006, da Kina besluttede yderligere at fremme den globale politik (»Go Global Policy«), som skulle tilskynde kinesiske virksomheder til at investere i udlandet. I denne forbindelse foreslog MOFCOM at etablere såkaldte »oversøiske handels- og samarbejdszoner«, og SETC-zonen blev en af de første 18 officielt godkendte zoner ([140]). På Beijing-topmødet i 2006 om samarbejde mellem Kina og Afrika meddelte den kinesiske præsident Hu Jintao, at »der ville blive etableret tre til fem oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszoner i de afrikanske lande inden for de næste tre år.« ([141])

(652) I 2007 iværksatte MOFCOM et udbud med henblik på at udpege entreprenører til den anden gruppe af officielt godkendte oversøiske handelsmæssige og økonomiske samarbejdszoner. Tianjin TEDA vandt udbuddet vedrørende SETC-zonen. I oktober 2008 etablerede Tianjin TEDA et joint venture sammen med udviklingsfonden Kina-Afrika om oprettelse af China-Africa TEDA Investment Co., Ltd. (»China-Africa TEDA«) som den primære kinesiske investeringsenhed i samarbejdszonen. China-Africa TEDA gik sammen med ECJV om at oprette en ny virksomhed kaldet Egypt TEDA Investment Co. (»Egypt TEDA«) for at fremme udviklingen af SETC-zonen i Egypten. Denne gang ejede den kinesiske part 80 % af aktierne og den egyptiske part (repræsenteret ved ECJV) 20 %. Efter at virksomheden formelt blev oprettet i 2008, skred arbejdet i zonen hurtigt frem. Den 7. november 2009 indviede de to landes daværende premierministre opstartsområdet og anførte SETC-zonen som et vigtigt samarbejdsprojekt for økonomien og handelen mellem de to lande ([142]). Ved udgangen af 2011 var al infrastruktur i opstartsområdet fuldført ([143]).

([137]) Aftalememorandum mellem Den Arabiske Republik Egypten og Folkerepublikken Kina af 18. april 1997.
([138]) Rapport fra State Council Development and Research Center, »The sustainable development experience in the China-Egypt Suez Economic and Trade Cooperation Zone«, 6. august 2019 (»State Council Report«).
([139]) Dekret nr. 35 udstedt af præsidenten for Den Arabiske Republik Egypten den 15.2.2003.
([140]) TEDA 10 Years Summary Report (2008-2018), s.4.
([141]) State Council Report, se også fodnote 104.
([142]) TEDA 10 Years Summary Report (2008-2018), s. 11.
([143]) State Council Report, se også fodnote 104.

(653) Efter de civile uroligheder i Egypten aflagde præsident Morsi et statsligt besøg i Kina i 2012, hvor han henviste til zonen som et vigtigt projekt i det bilaterale samarbejde mellem de to lande og håbede, at flere og flere kinesiske virksomheder ville investere i Egypten gennem zonen og gennem efterfølgende projekter og således deltage i Egyptens genopretningsprogram ([144]).

(654) I 2013 indgik Egypt TEDA og de egyptiske myndigheder en kontrakt om udvidelsesområdet på 6 km^2. Fra og med 2013 er de oversøiske handelsmæssige og økonomiske samarbejdszoner, såsom SETC-zonen, også blevet videreudviklet inden for rammerne af »Belt and Road-initiativet«. De oversøiske industriparker spiller således en vigtig rolle, når det gælder om fremme kinesiske virksomheders »udadvendte« investeringer. Som følge heraf har SETC-zonen, navnlig siden 2013, været inkluderet i næsten alle vigtige samarbejdstekster mellem de to regeringer ([145]).

(655) I 2014 lancerede Egypten udviklingsplanen for Suezkanalen (»Suez Canal Corridor Development Plan«). Som led i denne plan blev SE-zonen i 2015 officielt integreret i den bredere økonomiske zone for Suezkanalen (Suez Canal Economic Zone - »SCZonen«), der omfattede hele området omkring Suezkanalen på 461 km^2. Hele området betragtes nu som et »økonomisk område af særlig karakter« i henhold til lov 83/2002 og ændringer heraf ([146]).

(656) I december 2015 aflagde præsident Sisi et besøg i Kina, hvor han erklærede, at Egypten havde accepteret præsident Xi Jinpings tilbud om at samarbejde om »One Belt, One Road«-initiativet og at videreudvikle projekter i Egypten. Den 21. januar 2016 indviede de to præsidenter officielt SECT-zone-udvidelsesprojektet for udvidelsesområdet på 6 km^2. I forbindelse med Xi Jinpings statsbesøg i Egypten undertegnede de to regeringer endvidere aftalen mellem Folkerepublikken Kinas handelsministerium og Den Arabiske Republik Egyptens generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen vedrørende Suez Economic and Trade Cooperation Zone af 21. januar 2016 (»samarbejdsaftalen«). I samarbejdsaftalen blev SETC-zonens betydning og retlige status yderligere præciseret ([147]).

(657) Under kontrolbesøget hos GOE bekræftede sidstnævnte, at denne samarbejdsaftale kodificerede den gældende praksis i zonen siden 2006. Hovedformålet med samarbejdsaftalen var således at skabe en klar skriftlig ramme for dette samarbejde og formalisere det inden for rammerne af »One Belt, One Road«-initiativet, herunder GOC's støtte til virksomheder i udlandet. Der blev imidlertid ikke givet yderligere oplysninger om det forberedende arbejde i samarbejdsaftalen på trods af Kommissionens udtrykkelige anmodninger.

(658) I henhold til samarbejdsaftalen udvikler regeringerne SETC-zonen i fællesskab. Dette foregår i overensstemmelse med deres respektive nationale strategier (Kinas Belt & Road-initiativ og Egyptens udviklingsplan for Suezkanalen). Til dette formål leverer GOE jord, arbejdskraft og visse skattefordele, mens de kinesiske virksomheder, der opererer i zonen, driver produktionsanlægget med deres aktiver og ledere. Som kompensation for manglende egyptiske midler støtter GOC også dette projekt ved at stille den nødvendige finansiering til rådighed for Egypt TEDA og de kinesiske virksomheder, der opererer i SETC-zonen.

(659) De producenter af GFF, der opererer i SETC-zonen, Jushi Egypt og Hengshi Egypt, er stiftet i henhold til egyptisk lovgivning og er blevet etableret af kinesiske modervirksomheder (Jushi China og Hengshi China). Modervirksomhederne for GFF-producenterne er forretningsmæssigt forbundne, og den øverste modervirksomhed for disse to virksomheder ejes af tilsyns- og administrationskommissionen for statsejede aktiver (SASAC). De har fået godkendelse fra de relevante kinesiske regeringsmyndigheder ([148]) med henblik på at oprette en dattervirksomhed i Egypten. Dattervirksomhederne finansieres med midler fra Kina, og de anvender inputmaterialer og udstyr importeret fra Kina, forvaltes af kinesiske ledere, og de bruger kinesisk knowhow. De producerer GFF i Egypten, som eksporteres til Unionen fra SETC-zonen.

([144]) TEDA 10 Years Summary Report (2008-2018), s. 53.
([145]) State Council Report, se også fodnote 104.
([146]) Dekret nr. 330 af 19. august 2015 fra præsidenten for Den Arabiske Republik om etablering af den økonomiske zone for Suezkanalen.
([147]) Rapport fra State Council Development and Research Center, »The sustainable development experience in the China-Egypt Suez Economic and Trade Cooperation Zone«, 6. august 2019.
([148]) Af National Development and Reform Commission (»NDRC«) og af handelsministeriet (»MOFCOM«).

(660) For at sikre en gnidningsløs gennemførelse af ovennævnte samarbejdsaftale indførte de to regeringer også en høringsmekanisme på tre niveauer. I denne forbindelse undertegnede Den Arabiske Republik Egyptens generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen og Tianjins kommunale handelskommission i Folkerepublikken Kina en samarbejdsaftale om oprettelse af administrationskommissionen for China-Egypt Suez Economic and Trade Cooperation Zone for så vidt angår de mellemstatslige konsultationer på første niveau. På andet niveau blev der nedsat en administrationskommission for den økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone for Suez, som skulle sikre drøftelser på teknisk plan mellem Kinas kompetente myndigheder i Tianjin-kommunen og de relevante kompetente tjenestegrene under Egyptens myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen. Der har været afholdt regelmæssige møder i disse kommissioner siden 2017. På tredje niveau oplyser Egypt TEDA og de relevante egyptiske modparter de ovennævnte forvaltningsniveauer om problemer og vanskeligheder, der opstår.

4.2.2. *Delvis manglende samarbejdsvilje og brug af de foreliggende faktiske oplysninger for så vidt angår SETC-zonen*

4.2.2.1. Anvendelse af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1, for så vidt angår GOE

(661) Kommissionen anmodede i sit spørgeskema, i mangelskrivelsen og under kontrolbesøget GOE om at fremlægge visse oplysninger vedrørende den økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone for Suez (Suez Economic and Trade Cooperation Zone) i Egypten. Disse anmodninger om oplysninger omfattede bl.a. spørgsmål om de retlige og institutionelle rammer og eksistensen af mellemstatslige aftaler mellem Kina og Egypten.

(662) GOE fremlagde i den forbindelse aftalen fra 2016 mellem Folkerepublikken Kinas handelsministerium og Den Arabiske Republik Egyptens generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen vedrørende den økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone for Suez. Kommissionen mangler dog stadig oplysninger om tidligere aftaler, aftalememoranda eller andre dokumenter, der er underskrevet mellem GOC og GOE for så vidt angår SETC-zonen. Kommissionen fandt f.eks. offentligt tilgængelige henvisninger til et aftalememorandum fra 1997 mellem Folkerepublikken Kinas regering (»GOC«), repræsenteret ved premierminister Li Peng, og GOE, repræsenteret ved premierminister Kamal alGanzouri, om etableringen af et frihandelszone i Egypten.

(663) Kommissionen mangler også dokumentation vedrørende gennemførelsen af aftalen fra 2016 og de høringsmekanismer, der blev indført af GOE og GOC. Som eksempel herpå fandt Kommissionen offentligt tilgængelige henvisninger til en samarbejdsaftale om oprettelse af administrationskommissionen for China-Egypt Suez Economic and Trade Cooperation Zone, der var undertegnet af den generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen og Tianjin-handelskommissionen i Kina. Desuden blev der i april 2017 formelt nedsat et fælles forvaltningsudvalg for China-Egypt TEDA Suez Economic and Trade Cooperation Zone. I juli 2017 blev det mellemstatslige koordineringsudvalg oprettet og afholdt sit første fælles møde. Kommissionen modtog ikke skriftlig dokumentation vedrørende de møder, der blev afholdt i forbindelse med disse forskellige høringsmekanismer, med undtagelse af et møde, der blev afholdt af administrationskommissionen.

(664) I mangel af sådanne oplysninger fandt Kommissionen, at den ikke havde modtaget afgørende oplysninger af relevans for dette aspekt af undersøgelsen.

4.2.2.2. Anvendelse af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1, for så vidt angår GOC

(665) Kommissionen anmodede ligeledes i sit spørgeskema, i mangelskrivelsen og under kontrolbesøget GOC om at fremlægge oplysninger vedrørende oversøiske investeringer i almindelighed, om oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszoner generelt og mere specifikt om SETC-zonen i Egypten. Disse anmodninger om oplysninger omfattede bl.a. spørgsmål om de retlige og institutionelle rammer for oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszoner, der var godkendt af det kinesiske handelsministerium, eksistensen af mellemstatslige aftaler mellem Kina og Egypten samt de kinesiske statsejede enheders rolle og funktion i SETC-zonen.

(666) GOC gentog flere gange, at den anså Kommissionens anmodninger for at være i strid med bestemmelserne i bl.a. artikel 1, 2, 4, 11, stk. 2 og 3 i SCM-aftalen og artikel 2, 3, 4 og 10, stk. 2 og 3, i forordning (EU) 2016/1037 (»grundforordningen«) og svarede derfor ikke på nogen af de spørgsmål, som Kommissionen stillede. Kommissionen var uenig. På baggrund af GOC's involvering i aktiviteterne i SECT-zonen og aftalerne med GOE fandt Kommissionen, at GOC også burde have deltaget i denne del af undersøgelsen for at skabe yderligere klarhed.

(667) Da der ikke forelå sådanne oplysninger, mente Kommissionen ikke, at den havde modtaget afgørende oplysninger om dette aspekt af undersøgelsen.

(668) Kommissionen underrettede derfor GOC og GOE om, at den kunne være nødt til at gøre brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28, stk. 1, ved undersøgelsen af forekomsten og omfanget af den påståede subsidiering for så vidt angår virksomheder, der befinder sig i SETC-zonen. GOE og GOC gjorde indsigelse og understregede, at de havde samarbejdet fuldt ud med Kommissionen. Kommissionen fandt imidlertid, at oplysninger om det præcise samarbejde mellem de to regeringer i forbindelse med oprettelsen og forvaltningen af SETC-zonen var afgørende for den retlige vurdering af sagen, som forklaret i afsnit 4.2.3. Desværre havde Kommissionen kun modtaget to relevante dokumenter efter den respektive kontrol, hvilket medførte, at den ikke kunne kontrollere ægtheden heraf. Derudover kunne den ikke deltage i nogen opfølgningsdrøftelse med GOE om væsentlige detaljer, som kunne kaste lys over omfanget og graden af samarbejde mellem de to regeringer i zonen.

(669) Kommissionen anvendte derfor grundforordningens artikel 28 og baserede sig på de foreliggende faktiske oplysninger med hensyn til disse punkter.

4.2.3. *Retlig vurdering*

(670) Driften af SETC-zonen udgør et tæt samarbejde mellem GOE og GOC inden for eksportlandets område. Regeringerne i Egypten og Kina har samlet deres ressourcer med henblik på at sikre de producerende virksomheder i SETC-zonen gunstige vilkår, som giver dem fordele. Denne samling af ressourcer via et så tæt samarbejde tjener et fælles formål og gavner en fælles modtager (Jushi Egypt og Hengshi Egypt).

(671) I sine bemærkninger af 7. august 2019 anførte GOC, at Kommissionen ikke lovligt kan undersøge den kinesiske del af dette tætte samarbejde, dvs. de påståede finansielle bidrag fra kinesiske banker til de virksomheder, der opererer i Egypten. I henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), i SCM-aftalen foreligger der kun subsidier, når der ydes et finansielt bidrag fra en regering eller et offentligt organ inden for WTO-medlemmets område. Ifølge GOC kan enhver påstået direkte overførsel af midler fra en finansiel institution, der driver virksomhed i Kina, til producenter/eksportører af GFF i tredjelande »ikke tilskrives Kina eller anses for at være et finansielt bidrag fra GOC« ([149]). Det var GOC's opfattelse, at Kommissionen selv havde støttet en »territorial grænse f or subsidiering« i sagen om varmvalsede flade produkter, da den erklærede, »at der skal foreligge et finansielt bidrag fra en regering eller et offentligt organ inden for det geografiske område i det land, der yder subsidier«, jf. betragtning 5 i grundforordningen ([150]). I bestemmelserne i artikel 1, stk.1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen, f.eks. artikel XVI i GATT, artikel 2, stk. 1, og artikel 2, stk. 2, i SCM-aftalen om specificitet, artikel 14 i SCM-aftalen om beregning af fordele og artikel 25, stk. 2, i SCM-aftalen om krav om underretning, henvises der desuden til, at modtageren skal være etableret på de subsidieydende WTO-medlemmers område. I samme forbindelse skal Kina i henhold til afsnit 10 i landets tiltrædelsesprotokol også anmelde eventuelle subsidier, »der er ydet eller opretholdes på dets område« ([151]). Endelig fremgår det af forhandlingsbaggrunden for aftalen — efter GOC's opfattelse — at betalinger fra en regering uden for dens område ikke vil være omfattet af aftalen.

(672) Kommissionen konstaterede, at disse bemærkninger omhandlede spørgsmålet om, hvorvidt GOC i henhold til SCM-aftalen holdes ansvarlig for tildeling af subsidier til produktionen af varer i udlandet, der eksporteres til tredjelandsmedlemmer af WTO. De vedrører imidlertid ikke det særskilte spørgsmål om, hvorvidt eksportlandets regering i særlige tilfælde holdes ansvarlig i henhold til SCM-aftalen for aktivt at have søgt, anerkendt og vedtaget sådanne subsidier til fordel for de varer, der fremstilles i landet.

(673) Kommissionen var derfor berettiget til at kontrollere, om de midler, der var stillet til rådighed for Jushi og Hengshi Egypt, kan betragtes som udligningsberettigede subsidier ydet af GOE i henhold til grundforordningens artikel 2, 3 og 4.

4.2.3.1. Finansielt bidrag fra et statsligt eller offentligt organ

(674) I henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), foreligger der subsidier, hvis staten i oprindelses- eller eksportlandet yder et finansielt bidrag. I henhold til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen foreligger der subsidier, »når statslige eller offentlige organer yder et finansielt bidrag«.

([149]) GOC, bemærkninger af 7. august 2019, § 72.
([150]) Sagen om varmvalsede flade produkter, nævnt i fodnote 7, betragtning 396.
([151]) GOC, bemærkninger af 7. august 2019, §§ 74-84.

(675) GOE har stillet jordarealer til rådighed for de to virksomheder og tilbudt flere skattelettelser. Disse subsidier administreres og ydes således direkte af den egyptiske regering.

(676) Siden aftalememorandummet blev indgået i 1997, har GOE imidlertid aktivt forsøgt at støtte zonen, ikke blot direkte ved hjælp af indrømmelse af jord og skattelettelser, men også indirekte via aftalt bistand fra den kinesiske regering til udviklingen af SETC-zonen på dens område. Rent faktisk »tilskyndede GOE udtrykkeligt i aftalememorandummet de relevante erhvervssektorer i Kina til at yde bidrag til de projekter, der skulle etableres inden for zonen«. Efter præsident Morsis besøg i Kina i august 2012 modtog SETC-zonen »hidtil uset opmærksomhed og støtte fra den egyptiske regering« ([152]). I henhold til artikel 1 i samarbejdsaftalen fra 2016 blev begge parter enige om at udvikle zonen »i overensstemmelse med de to landes gældende love og bestemmelser.« I artikel 1 i lovgivningen til gennemførelse af samarbejdsaftalen præciseres det endvidere, at »forvaltningsudvalget [der er ansvarligt for koordinering og håndtering af det daglige arbejde i samarbejdszonen] er etableret i overensstemmelse med multilaterale og bilaterale aftaler og gældende love og bestemmelser, undertegnet eller med deltagelse af Folkerepublikken Kina og Den Arabiske Republik Egypten«. I henhold til samarbejdsaftalens artikel 4 loves der fra begge sider »støtte og hjælp til opbygning, erhvervsfremme og drift af samarbejdszonen«. I den forbindelse har Egypten indvilliget i at blive udpeget til »oversøisk handels- og samarbejdszone« af Kina. Kina bekræftede i samarbejdsaftalens artikel 4, stk. 1, at den pågældende zone »er berettiget til relevant politisk støtte og lettelser, der ydes af den kinesiske regering til oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszoner«. Derudover gav GOC i artikel 5 i samarbejdsaftalen udtrykkeligt tilsagn om, at den »vil støtte« zonen ved bl.a. »at tilskynde relevante finansielle institutioner til at stille finansielle faciliteter til rådighed« for virksomheder og investeringer i zonen. Endelig har såvel GOE som GOC i henhold til samme aftales artikel 7 givet tilsagn om, at enhver gældende eller fremtidig lovgivning, som indrømmer en gunstigere behandling end samarbejdsaftalen, har forrang for sidstnævnte. GOC's præferentielle finansiering af de to GFF-producenter i zonen er resultatet af disse tilsagn og bør ses i denne sammenhæng.

(677) Den fælles indsats mellem GOE og GOC tjente flere formål.

(678) På egyptisk side var målet, som udtrykt på højeste politiske plan ([153]), at tiltrække investeringer, knowhow og kapital fra Kina for at fremme den økonomiske udvikling i området omkring Suezkanalen og skabe arbejdspladser. I henhold til det egyptiske langsigtede planlægningsperspektiv for 2022, som blev offentliggjort af det egyptiske planlægningsministerium i november 2013, vil SETC-zonen spille en stor rolle for den industrielle opgradering i Egypten, hvorved der indtjenes udenlandsk valuta gennem eksport, opnås beskatning og løsning af arbejdsløshedsproblematikken ([154]).

(679) For Kinas vedkommende var motivationen en anden. Set fra virksomhedernes synspunkt har Egypten visse fordele i form af lavere arbejdskraftomkostninger og kortere leveringstid til de vigtigste markeder som f.eks. Unionen. Som nævnt i obligationsprospektet udstedt af Jushi China i 2014: »har handelshindringer øget markedspriserne for Kinas skjulte eksport af glasfiber, hvilket har en negativ indvirkning på Jushi Groups eksport af glasfiber. … efter lanceringen af Jushi Egyptian Glass Fiber Co. i 2013 vil produktefterspørgslen i de ovennævnte tre regioner blive opfyldt af Jushi Egypt. De tre ovennævnte regioner vil ikke indføre antidumpingtold på varer fra Jushi Egypt, og virkningen af antidumpingpolitikker på Jushi Group vil være stærkt reduceret. Det foreløbige prisfastsættelsesprincip for glasfibervarer fra Jushi Egypt for kunderne i ovennævnte tre regioner er at dele toldbesparelserne med kunderne og sikre sig de fulde fordele ved besparelserne på antidumpingtolden og forsendelsesomkostningerne for udstederen«. Siden 2011 ([155]) og slutningen af 2014 ([156]) er importen af GFR (det vigtigste inputmateriale til fremstilling af GFF, der tegner sig for ca. 70 % af produktionsomkostningerne) med oprindelse i Kina blevet pålagt antidumping- og udligningstold i Unionen, og Unionen er en af de »tre regioner«, der henvises til i obligationsprospektet.

([152]) TEDA 10 Years Summary Report, s. 41.

([153]) Bemærkninger fra præsident Morsi under dennes besøg i Kina i august 2012, TEDA 10 Years Summary Report, s. 47 og 53; bemærkninger fra præsident Sisi under dennes besøg i Kina i december 2016, TEDA 10 Years Summary Report (2008-2018), s. 94.

([154]) TEDA 10 Years Summary Report (2008-2018), s. 59.

([155]) Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 248/2011 af 9. marts 2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige antidumpingtold på importen af visse endeløse filamenter af glasfibervarer med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 67 af 15.3.2011, s. 1).

([156]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) nr. 1379/2014 af 16. december 2014 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse varer af glasfiberfilamenter med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Rådets gennemførelsesforordning (EU) nr. 248/2011 om indførelse af en endelig antidumpingtold på importen af visse endeløse filamenter af glasfibervarer med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 367 af 23.12.2014, s. 22).

(680) Set fra GOC's perspektiv er en af hovedopgaverne i denne plan — i henhold til MOFCOM's 13. femårsplan for udvikling af udenrigshandelen — at styrke handelssamarbejdet med lande under »One Belt, One Road«-initiativet med henblik på at fremme og udvide eksporten af bl.a. højteknologiske varer som GFF. Planen indeholder følgende erklæring: »Stabilisere eksporten af fordelagtige varer såsom arbejdskraftintensive varer til førnævnte lande, udnytte mulighederne for at etablere infrastruktur i disse lande og fremme eksporten af omfangsrige, komplette sæt af udstyr, teknologier, standarder og tjenesteydelser. Tilpasse sig udviklingen, når det gælder omstilling og opgradering af industrier i disse lande, og fremskynde eksporten af elektromekaniske og højteknologiske varer. … Intensivere ekspansionen for vækstmarkeder og — efter en omfattende undersøgelse af stordriftsfordele, væksthastighed, tildelte ressourcer, risikograd og andre faktorer — udvælge en række vækstmarkeder med henblik på primær ekspansion. Udvide eksporten af avanceret teknisk udstyr og fremme eksporten af forholdsmæssigt fordelagtige industrier og varer af høj kvalitet«. Påtænkte foranstaltninger i forbindelse med disse opgaver omfatter »udviklingen på statsniveau af økonomiske og teknologiske udviklingszoner og forskellige industriparker«.

(681) Som udtrykt i en enkelt artikel, »I henhold til vejledningen fra de offentlige myndigheder inden for rammerne af »One Belt, One Road«, og i forbindelse med værtslandets strategi på højeste niveau, er oversøiske samarbejdszoner blevet et middel til at gennemføre »One Belt, One Road« og det internationale samarbejde om produktionskapacitet« ([157]).

(682) Oversøiske zoner tjener således flere strategiske mål for Kina. For det første kan de bidrage til at øge efterspørgslen efter maskiner og udstyr fremstillet i Kina. For det andet vil kinesiske virksomheder ved at producere i oversøiske lande og eksportere til Europa eller Nordamerika kunne undgå handelsgnidninger og hindringer for eksporten fra Kina. For det tredje kan de hjælpe Kina i bestræbelserne på at styrke den indenlandske omstrukturering og rykke op i værdikæden i hjemlandet ([158]).

(683) Det fremgår af ovenstående, at den egyptiske regering forventede og glædede sig over den kinesiske finansiering af det tætte samarbejde inden for SETC-zonen for at sætte gang i udviklingen af en af landets fattigste regioner. Den kinesiske regering håbede, at kinesiske virksomheder kunne operere uden for Kinas territorium og udvide deres eksport inden for rammerne af »One Belt, One Road«-initiativet (muligvis for at omgå handelsbeskyttelsesforanstaltninger).

(684) Under disse omstændigheder fandt Kommissionen, at udtrykket »staten (…) yder« i grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), ikke kun bør omfatte foranstaltninger, der direkte hidrører fra GOE, men også foranstaltninger fra GOC, der kan tilskrives GOE på grundlag af de foreliggende beviser.

(685) Som appelorganet (»AB«) fastslog i sagen om US-Gasoline ([159]), så kan WTO's lovgivning ikke læses i klinisk isolation fra den almindelige folkeret. De almindelige folkeretlige principper udgør således en del af WTO's retsorden, som ikke er en selvstændig ordning ([160]). I overensstemmelse med artikel 3, stk. 2, i DSU og artikel 31, stk. 3, litra c), i Wienerkonventionen om traktatretten (Wienerkonventionen) skal der ved fortolkningen af en traktat tages hensyn til »enhver relevant folkeretlig retsregel, som finder anvendelse i forholdet mellem deltagerne«.

(686) Disse »regler« omfatter den folkeretlige sædvaneret ([161]), som pr. definition er bindende for alle WTO-medlemmer, herunder Egypten, Kina og Den Europæiske Union. En vigtig del af den folkeretlige sædvaneret er reglerne om staters ansvar, som er blevet kodificeret af Folkeretskommissionen (ILC's bestemmelser om statsansvar for folkeretsstridige handlinger) ([162]) i overensstemmelse med dens mandat i medfør af artikel 13, stk. 1, litra a), i FN-pagten.

([157]) Annual Report on Development in Africa, No.19 (2016-2017, Yellow Books of Africa, s.13.

([158]) D. Brautigam & Xiaoyang Tang; Going Global in Groups: Structural transformation and China's Special Economic Zones overseas, World Development Vol. 63, 2014, s. 78–91.

([159]) WT/DS2/AB/R — US — *Reformulated Gasoline*, Appelorganets rapport vedtaget den 20. maj 1996, s. 17.

([160]) Jf. J. Pauwelyn, The Role of Public International Law in the WTO — How far can we go?, *American Journal of International Law* (2001), s. 535 ff.; Graham Cook, *Digest of WTO Jurisprudence on Public International Law Concepts and Principles* (CUP 2015).

([161]) WT/DS379 — United States — Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China, Appelorganets rapport vedtaget den 11. marts 2011, §§308; M.E. Villiger, »Commentary on the 1969 Vienna Convention on the Law of Treaties« (Martinus Nijhoff, 2009), s. 433.

([162]) International Law Commission, Draft Articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts, november 2001, supplement nr. 10 (A/56/10), kapitel IV.E.1.

(687) Reglerne i ICL's bestemmelser er også »relevante« i henhold til artikel 31, stk. 3, litra c), i Wienerkonventionen, fordi de indeholder retningslinjer for fortolkningen af begrebet tilskrivning, dvs. når visse handlinger eller undladelser kan tilskrives en stat, selv når disse handlinger eller undladelser ikke stammer direkte fra den pågældende stat. I den forbindelse bliver begrebet tilskrivning relevant ved fortolkningen af udtrykket »staten (…) yder« i indledningen til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen, navnlig med henblik på korrekt tilskrivning af en adfærd i forbindelse med samarbejde mellem to stater for så vidt angår subsidier, som i den foreliggende sag ([163]).

(688) ILC's bestemmelser kan således anvendes til at fortolke udtrykket »staten (…) yder« i indledningen til artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen med henblik på at tilskrive GOE adfærden (ydelse af subsidier), selv i tilfælde, hvor det finansielle bidrag ikke er ydet direkte af GOE.

(689) I denne henseende bemærkede Kommissionen, at artikel 11 i ILC's bestemmelser navnlig fastsætter, at »en adfærd, som ikke kan tilskrives en stat i henhold til de foregående artikler, ikke desto mindre skal betragtes som en handling fra statens side i henhold til folkeretten, såfremt og i det omfang staten anerkender og vedtager den pågældende adfærd som sin egen«. I ILC's kommentar til artikel 11 forklares det, at »eksempler på anvendelse af princippet [om tilskrivning af staten gennem anerkendelse og vedtagelse af adfærd] kan findes i retsafgørelser og statslig praksis« ([164]). Som anført i betragtning 6 i samme kommentar kræves det, at en stat »identificerer den pågældende adfærd og gør den til sin egen«.

(690) Fra projektets start i 1997 gjorde den egyptiske regering den kinesiske finansiering af Jushi Egypt og Hengshi Egypt til en del af sin egen politik for zonen. Præsident Morsi glædede sig offentligt over Kinas investeringer og kapital under sit besøg i Kina i august 2012, og det egyptiske planlægningsministerium erkendte i november 2013, at den kinesisk finansierede SETC-zone ville spille en stor rolle for den industrielle opgradering i Egypten. Under et andet besøg i Kina i december 2014 udtrykte præsident Sisi, »at forslaget fra præsident Xi Jinping om i fællesskab at oprette »One Belt and One Road« var en vigtig mulighed for genopretning i Egypten, og at den egyptiske part var parat til at deltage aktivt og yde støtte. Den egyptiske part ønskede at samarbejde med Kina om at udvikle projekter for Suezkanalen, den økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone for Suez osv. og at gøre det tiltrækkende for kinesiske virksomheder at investere i Egypten« ([165]).

(691) Kendetegnene ved det kinesiske »One Road One Belt«-initiativ er offentlig viden. I artikel 30-36 i Statsrådets vejledende udtalelser om Promotion of International Production Capacity og om Equipment Manufacturing Cooperation af 13. maj 2015 opregnes alle de politiske støtteforanstaltninger, som virksomheder, der opererer i udlandet, kan få. Disse omfatter finanspolitik og politikker for skattebegunstigelse, lån på lempelige vilkår, finansiel støtte gennem syndikerede lån, eksportkreditter, projektfinansiering, egenkapitalinvestering og endelig eksportkreditforsikring. I artikel 31 henvises der til »lån på lempelige vilkår«, som skal »støtte virksomheders deltagelse i eksporten af omfangsrige, komplette sæt af udstyr, indgåelse af projektkontrakter og store investeringsprojekter«. I praksis har denne politik ført til talrige eksempler på præferentiel finansiering fra bankernes side eller den specifikt etablerede »Silk Road Fund« i henhold til artikel 35 i de vejledende udtalelser, hvilket for nylig blev fastslået af Kommissionen i en anden sag ([166]).

(692) Eftersom Egyptens ledere uden tvivl var klar over, at det kinesiske »One Belt, One Road«-initiativ indebærer kraftig statslig finansiering via præferentiel finansiering og andre finansielle instrumenter, var der således en klar anerkendelse og vedtagelse på højeste politiske niveau af en sådan finansieringsstøtte fra GOC via oprettelsen af SETC-zonen i fællesskab med Kina.

([163]) WT/DS379/AB/R, betragtning 304-322.

([164]) International Law Commission, Draft Articles on Responsibility of States for Internationally Wrongful Acts, with commentaries, november 2001, supplement nr. 10 (A/56/10), s. 52, betragtning 3 til artikel 11.

([165]) TEDA 10 Years Summary Report (2008-2018), s. 94.

([166]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1690 af 9. november 2018 om indførelse af en endelig udligningstold på importen af visse dæk, nye eller regummierede, af gummi, af den art, der anvendes til busser og lastbiler, med belastningsevne over 121, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1579 om indførelse af en endelig antidumpingtold og om endelig opkrævning af den midlertidige told på importen af visse dæk, nye eller regummierede, af gummi, af den art, der anvendes til busser og lastbiler, med belastningsevne over 121, med oprindelse i Folkerepublikken Kina og om ophævelse af gennemførelsesforordning (EU) 2018/163 (EUT L 283 af 12.11.2018, s. 1), betragtning 409-412.

(693) Det forhold, at Egypten har anerkendt og vedtaget kinesisk præferentiel finansiering, bekræftes yderligere af teksten til samarbejdsaftalen fra 2016. Som fastsat i artikel 1 i samarbejdsaftalen har Egypten udtrykkeligt accepteret, at Kina kan anvende sin lovgivning over for erhvervsdrivende i SETC-zonen eller i forbindelse med aktiviteter i SETC-zonen. Med henblik herpå var den egyptiske regering også enig i, at Kina udpegede SETC-zonen som et »oversøisk investeringsområde« i henhold til dets love. Eftersom »oversøiske investeringsområder« bliver brugt som et middel i forbindelse med One Road One Belt-initiativet, jf. betragtning 681, og da dette initiativ anvender præferentiel finansiering som et værktøj, jf. betragtning 691, medførte en sådan udpegelse i artikel 4 i samarbejdsaftalen, hvor Kina også bekræftede, at den pågældende zone »har ret til relevant politisk støtte og lettelser, som ydes af den kinesiske regering til oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszoner«, at Jushi Egypt og Hengshi Egypt var berettiget til at anmode om præferencelåneordninger fra kinesiske statsejede banker og eksportkreditforsikring på favorable vilkår. Egypten godkendte også artikel 5, ifølge hvilken den kinesiske regering også skal støtte samarbejdszonen ved »at tilskynde relevante finansielle institutioner til at stille finansieringsfaciliteter til rådighed for investeringsprojekter i samarbejdszonen, forudsat at lånebetingelserne og kravene til anvendelse af lån er opfyldt«. Som allerede konstateret i en tidligere undersøgelse forvaltes den kinesiske præferentielle finansieringsordning ikke ved hjælp af klart definerede finansieringsprogrammer med strenge kriterier for støtteberettigelse, men snarere ved på højeste niveau at udpege en række tilskyndede industrier ([167]). Den officielle udpegelse af SETC-zonen i Egypten som oversøisk investeringsområde for kinesiske virksomheder i forlængelse af en fælles aftale mellem de to præsidenter og »tilskyndelsen« i artikel 5 passer perfekt ind i det sædvanlige kinesiske mønster med at aktivere præferentiel finansiering gennem sine statsejede banker.

(694) De kinesiske præferenceforanstaltninger til fordel for de kinesiske enheder, der er etableret i Egypten, blev således »identificeret«, og Egypten »gjorde dem til sine egne«.

(695) Desuden deltog egyptiske embedsmænd løbende i den gennemførelsesmekanisme på tre niveauer, der er nævnt i betragtning 660. Gennemførelsesmekanismen har til opgave at »koordinere og fremme relevante finansielle institutioner, herunder, men ikke begrænset til, bankinstitutter, forsikringsinstitutioner og forskellige fonde, der yder kreditstøtte til samarbejdszonen og hjemmehørende virksomheder, og hjælpe samarbejdszonen og de hjemmehørende virksomheder med at finde flere finansieringskanaler« i henhold til artikel 2, afsnit V), i gennemførelsesaftalen. Artikel 2, stk. 4, i samme dokument giver embedsmændene mandat til »at bestræbe sig til det yderste for at gennemføre alle incitamentspolitikker i de kinesiske og egyptiske love og bestemmelser på en smidig måde«. Det fremgår af den fælles forståelse mellem Egypten og Kina, at der fra kinesisk side ikke stilles penge til rådighed til markedsrenter, hvilket ville have været tilfældet, hvis Jushi Egypt og Hengshi Egypt fik pengene gennem internationale markedsinvestorer, men derimod proaktivt ydes statslige incitamenter, hvilket er et andet ord for fordele eller præferencer.

(696) Egypten har ved at gennemføre denne bestemmelse også givet udtryk for sin fulde støtte til den kinesiske præferentielle finansiering til fordel for GFF-producenter i zonen. I betragtning af den delvise manglende samarbejdsvilje fra begge regeringers side (se afsnit 4.2.2) vedrørende dette afgørende aspekt af undersøgelsen kunne Kommissionen ikke fastlægge yderligere oplysninger i denne henseende. De foreliggende oplysninger tyder imidlertid på, at de to regeringer samarbejdede som beskrevet ovenfor til fordel for de eksporterende producenter af GFF, som befinder sig i zonen.

(697) Det fremgår af beviserne, at de finansielle bidrag til Jushi og Hengshi Egypt i form af præferentiel finansiering fra de kinesiske offentlige organer kan tilskrives GOE som stat i oprindelses- eller eksportlandet i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a). Det fremgik af beviserne, at GOE godkendte GOC's præferentielle finansieringsstøtte til producenterne af GFF i zonen i overensstemmelse med de aftalte tilsagn om at udvikle og støtte de økonomiske aktiviteter i zonen.

(698) I den forbindelse bemærkede Kommissionen endvidere, at muligheden for, at regeringerne kan yde et indirekte finansielt bidrag gennem private organer, hverken er eksogen i henhold til grundforordningen eller SCM-aftalen ([168]). I tilfælde, hvor regeringer overdrager eller pålægger private organer en bestemt adfærd, er det afgørende, at der er en »påviselig forbindelse« mellem regeringens lov og det private organs adfærd ([169]). Tilsvarende er der i dette tilfælde en klar og tydelig forbindelse mellem de positive foranstaltninger, der er truffet af Kina med henblik på at yde den aftalte finansielle støtte til de eksporterende GFF-producenter og GOE.

([167]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2018/1690, betragtning 377.
([168]) Jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), og SCM-aftalens artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), nr. iv).
([169]) Appelorganets rapport, *US — DRAMs*, (WT/DS296/AB/R), afsnit 112.

(699) Kommissionen fandt derfor, at den præferentielle finansiering, som GOC bevilgede de eksporterende GFF-producenter i zonen, udgør et finansielt bidrag ydet af GOE, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra i) ([170]).

4.2.3.2. Fordel

(700) Kommissionen overvejede derefter, om disse finansielle bidrag, som kunne tilskrives GOE, ville medføre en fordel for Jushi og Hengshi Egypt i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 2. Den mindede om, at disse to virksomheder opererede i Egypten og var omfattet af egyptisk lovgivning. Det var derfor i princippet hensigtsmæssigt at undersøge, om disse modtagere af finansiering havde fået bedre vilkår, end de ville have fået på det egyptiske finansmarked. Kommissionen undersøgte dette punkt og fandt det godtgjort, at dette i høj grad var tilfældet.

(701) Kommissionen tog imidlertid også hensyn til de særlige omstændigheder i denne sag. Som anført i betragtning 659 er de eksporterende producenter forretningsmæssigt forbundet med kinesiske modervirksomheder, som i sidste ende besiddes af SASAC. Kinesiske offentlige organer ydede præferentiel finansiering efter forhandling og underskrift af de relevante dokumenter i Kina, og modtagerne modtog dem direkte eller indirekte gennem deres modervirksomhed i Kina (koncerninterne lån). Som fastsat i artikel 1 i samarbejdsaftalen accepterede den egyptiske regering desuden, at disse enheder modtog præferencestøtte, hvilket omfatter billige lån i overensstemmelse med kinesisk lovgivning, dvs. efter kinesiske forhold. De kinesiske offentlige organer ydede en sådan finansiering i overensstemmelse med artikel 5 i samarbejdsaftalen i henhold til de præferentielle finansieringspolitikker, der blev gennemført i Kina som beskrevet i afsnit 3.4. Som forklaret i betragtning 657 var disse bestemmelser i samarbejdsaftalen en udmøntning af tidligere praksis.

(702) Kommissionen konkluderede derfor, at den egyptiske regerings vedtagelse og anerkendelse af de finansielle bidrag fra de kinesiske offentlige organer til Jushi og Hengshi Egypt også omfattede opnåelse af fordele. Den fastsatte derfor markedssatsen for den præferentielle finansiering og beregnede fordelen i overensstemmelse hermed (se afsnit 4.3). Den bemærkede, at denne rimelige tilgang resulterede i lavere tilskudsbeløb end dem, der følger af anvendelsen af et hypotetisk egyptisk benchmark.

4.2.3.3. Specificitet

(703) For så vidt angår det tredje punkt om specificitet undersøgte Kommissionen, om disse subsidier var specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2-4.

(704) GOE var gennem anerkendelse og vedtagelse den subsideydende myndighed for så vidt angår den præferentielle finansiering. GOE har navnlig anerkendt og vedtaget GOC's udpegelse af SETC-zonen som et oversøisk investeringsområde i henhold til artikel 4 i samarbejdsaftalen og har godkendt den fulde gennemførelse heraf, bl.a. gennem GOC's ydelse af præferentiel finansiering.

(705) Disse subsidier var begrænset til virksomheder, der opererer i Suezkanal-området (som SETC-zonen er en del af). Kommissionen konkluderede derfor, at der var tale om regionale subsidier som omhandlet i grundforordningens artikel 4, stk. 3, henhørende under den subsidieydende myndigheds jurisdiktion, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2-4.

4.2.3.4. Konklusion

(706) Kommissionen konkluderede, at både de subsidier, der blev ydet direkte af Egypten til virksomheder i SETC-zonen (indrømmelse af jord, skattelettelser), samt de subsidier, der blev ydet indirekte gennem GOC's præferentielle finansiering, er udligningsberettigede i henhold til grundforordningens artikel 2-4. Sidstnævnte kan tilskrives Egypten, eftersom Egypten har anerkendt og vedtaget GOC's foranstaltninger som sine egne, f.eks. gennem samarbejdsaftalen, det tætte samarbejde og samarbejdsmekanismer på forskellige niveauer. De finansielle bidrag indebar også fordele og var specifikke. Kommissionen undersøgte alle de relevante subsidier nærmere nedenfor.

([170]) I øvrigt kan de faktiske omstændigheder også anskues på grundlag af artikel 16 i ILC's bestemmelser. Det tætte samarbejde mellem GOE og GOC førte ikke kun til anerkendelse og vedtagelse af kinesiske handlinger fra GOE's side, men ville også kunne anvendes til at omgå EU's faktiske og potentielle told på kinesisk eksport af den pågældende vare fra Egypten.

(707) Efter fremlæggelsen af oplysninger anfægtede GOE disse resultater og fremlagde fem punkter: For det første var det i henhold til folkeretten umuligt at tilskrive den egyptiske regering myndighedshandlinger, der var udført af den kinesiske regering. For det andet havde Kommissionen tilsidesat sin egen grundforordning, hvorefter den subsidieydende myndighed skal være hjemmehørende inden for sit eget område. For det tredje var det også en tilsidesættelse af WTO-retten, når Egypten blev tillagt kinesiske handlinger, hvilket ikke kunne fortolkes i lyset af artikel 11 i ILC's bestemmelser om statsansvar. For det fjerde fandt artikel 11 i ILC's bestemmelser slet ikke anvendelse på de foreliggende faktiske omstændigheder. For det femte opfyldte de finansielle bidrag til Jushi og Hengshi China ikke kravene om specificitet, jf. grundforordningens artikel 3.

(708) GOC kritiserede også, at Kommissionen behandlede lån ydet af kinesiske finansielle institutioner til egyptiske virksomheder i SETC-zonen og koncerninterne lån mellem virksomheder beliggende i Egypten og deres modervirksomhed som udligningsberettigede subsidier. Den fremførte for det første, at subsidier ikke kunne »indføres« for Kina og derefter »tildeles« Egypten, da dette ville udligne legitime udenlandske investeringer. GOC mente endvidere, at SCM-aftalens tekst, kontekst, genstand og formål ikke tillader en udvidelse af anvendelsesområdet for »et statsligt eller offentligt organ« til et tredjeland. For det tredje fremførte GOC, at artikel 11 i ILC's bestemmelser om statsansvar ikke kunne påberåbes som relevant kontekst, da det ikke vedrørte samme emne som artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen. Selv om artikel 11 i ILC's bestemmelser var relevant, ville der være en klar uoverensstemmelse med artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM. I dette tilfælde fastholder GOC som sit fjerde punkt, at sidstnævnte vil have forrang for førstnævnte som lex specialis.

(709) Kommissionen bemærkede indledningsvis, at hverken GOC eller GOE fremsatte bemærkninger til rigtigheden af de faktiske omstændigheder vedrørende samarbejdet mellem disse to regeringer som beskrevet i afsnit 4.2.1 ovenfor.

(710) Kommissionen bemærkede, at indvendingerne fra GOE og GOC delvist overlappede hinanden og delvist indeholdt særskilte argumenter. Kommissionen analyserede de overlappende punkter samlet og behandlede de resterende argumenter fra hver enkelt regering enkeltvis.

(711) GOC's indledende holdning var, at Kommissionen ikke havde været i stand til at fastsætte Kinas finansielle bidrag i forbindelse med virksomheder, der opererer i Egypten. Den »indførte« således subsidier fra GOC, som den senere kunne »tildele« Egypten i et forsøg på at »legalisere« denne teknik gennem uberettiget anvendelse af artikel 11 i ILC's bestemmelser på en situation, hvor der ikke var ydet udligningsberettigede subsidier fra Kina. Med denne utilladelige metode ville Unionen begynde at modarbejde »legitime udenlandske investeringer«.

(712) Kommissionen bemærkede, at dette politiske argument er baseret på to tvivlsomme juridiske grunde: For det første skal den kinesiske foranstaltning opfylde alle kriterierne for subsidier i henhold til SCM-aftalen for at udløse ansvar. Hvis dette ikke er tilfældet, tillader SCM-aftalen for det andet desuden heller ikke Unionen at udligne støtte modtaget af virksomheder, der opererer i Egypten. Dette argument sammenblander imidlertid både en faktuel og normativ dimension. Som tidligere forklaret forventede GOE og bifaldt (det faktum), at de kinesiske finansielle institutioner tilbød præferencelåneordninger til virksomhederne i Egypten og anerkendte og godkendte dem som sine egne præferencelåneordninger. Hvorvidt en sådan præferencelåneordning (fra et normativt synspunkt) også udløste Kinas internationale ansvar for en overtrædelse af SCM-aftalen er irrelevant. Med andre ord blev GOE af Kommissionen tilskrevet kinesisk »adfærd«, (nemlig tildelingen af præferencelåneordninger) og ikke »retsstridige handlinger«. Kommissionen afviste derfor GOC's første påstand om, at den først skulle påvise, at GOC havde ydet subsidier i henhold til SCM-aftalen, og at den ved ikke at gøre dette fejlagtigt havde »indført« subsidier ydet af GOC til fordel for de eksporterende producenter af den pågældende vare.

(713) GOE understregede i sit første punkt princippet om suverænitet i folkeretten. Ud fra dens synspunkt kan en handling kun tilskrives en stat, når den pågældende stat har beføjelse til at foretage handlingen. Handlinger foretaget af enheder, der har fået beføjelse hertil af de kinesiske myndigheder, kan derfor kun tilskrives den kinesiske stat. I høringen af den 18. marts 2020 uddybede GOE sin argumentation ved at nævne som eksempel udstationeringen af en stats militærstyrker på en anden stats område med sidstnævntes samtykke. Ifølge GOE kan enhver handling foretaget af de indbudte militære styrker udelukkende tilskrives den indbudte stat og vil ikke udløse værtsstatens ansvar.

(714) Kommissionen afviste denne påstand. Princippet om suveræn ligestilling i folkeretten, som er forankret i FN-pagtens artikel 2, stk. 1, forbyder, at en stat udøver sine beføjelser på en anden stats område mod territorialstatens vilje. Det står dog staterne frit for at tillade, at en anden stat handler på deres område. En handling foretaget af den indbudte stat på værtsstatens område kan i så fald tilskrives værtsstaten. I det eksempel, som GOE nævnte under høringen, følger denne regel direkte af FN's Generalforsamlings resolution 3314 (XXIX) af 1974 om definitionen af aggression, der i vid udstrækning betragtes som en kodificering af folkeretlig sædvaneret. I henhold til artikel 3, litra f), i denne resolution defineres en stats angrebshandlinger mod en anden stat ikke blot som direkte angreb gennem dens egne statslige organer, men også som »en stats handling, når den på sit område, som den har stillet til rådighed for en anden stat, tillader denne stat at anvende området til at begå en angrebshandling mod et tredjeland«. Hvis Cuba havde gjort det muligt for Sovjetunionen at angribe USA med russiske missiler fra cubansk område i 1962, ville dette tydeligvis have udløst Cubas internationale ansvar for angrebshandlinger mod USA. Følgelig anerkendes det i folkeretten, at det er muligt at tilskrive værtsstaten handlinger, som udføres af en indbudt stat, og endog pålægge værtsstaten sanktioner, hvis den indbudte stats handlinger skader et tredjeland.

(715) For det andet fremførte GOE og GOC, at der i henhold til EU's grundforordning ikke er mulighed for, at den kinesiske regerings adfærd kan tilskrives Egypten. Definitionen af »staten« i grundforordningens artikel 2, litra b), var udtrykkeligt knyttet til den subsidieydende myndigheds område. Ordene »inden for området« i denne bestemmelse havde til formål at skabe retssikkerhed og kunne ikke bortfortolkes i lyset af WTO eller folkeretten.

(716) Grundforordningens artikel 2, litra b), indeholder følgende definition: »»staten«: en regering eller et hvilket som helst offentligt organ inden for oprindelses- eller eksportlandets område.« Kommissionen var enig med GOE i, at denne bestemmelse omfatter foranstaltninger gennemført af den stat, fra hvis område de subsidierede varer eksporteres til Den Europæiske Union. Dette er tilfældet i den foreliggende sag. Den pågældende vare fremstilles i Egypten og eksporteres fra Egypten til Den Europæiske Union. Den egyptiske regering befinder sig på Egyptens område. I grundforordningens artikel 2, litra b), berøres imidlertid ikke det særskilte spørgsmål om, hvilke foranstaltninger regeringen kan tillade på sit område og anerkende som sine egne. På samme måde som »offentligt organ« er begrebet »staten« åbent for fortolkning under hensyntagen til den sammenhæng, hvori det indgår, dets genstand og formål. De foranstaltninger, der kan tilskrives staten i oprindelses- eller eksportlandet, er muligvis ikke blot foranstaltninger, der er direkte affødt af denne stat, men også foranstaltninger, der kan tilregnes denne stat. Dette bekræftes yderligere af grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), hvori det hedder, at staten »yder« et finansielt bidrag. Af samme grund er GOE's argumenter, i henhold til hvilke regeringen påberåber sig flere bestemmelser i SCM-aftalen (f.eks. artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), artikel 13, artikel 18, stk. 1, litra a), og fodnote 63, formålsløse. Det er korrekt, at grundforordningen »i videst muligt omfang skal fortolkes i lyset af SCM-aftalens tilsvarende bestemmelser« ([171]), men disse bestemmelser er ikke til hinder for, at et finansielt bidrag kan ydes af en anden stat, som territorialregeringen anerkender og vedtager som sit eget.

(717) Som følge heraf blev den anden påstand fra GOE og GOC, udledt af det påståede strenge territorialitetsbegreb i henhold til grundforordningens artikel 2, litra b), og artikel 1, stk.1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen, afvist.

(718) GOE's tredje indsigelse vedrørte betydningen af ILC's bestemmelser om statsansvar i denne henseende. Det er dennes opfattelse, at der ikke er nogen bemyndigelse til at basere sig på artikel 11 i ILC's bestemmelser, eftersom appelorganet i USA — Anti-Dumping and Countervailing Duties (China) ([172]) kun havde henvist til artikel 4, 5 og 8 heri. På samme måde fremførte GOC, at artikel 11 i ILC's bestemmelser og 1, stk.1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen ikke vedrørte samme emne som krævet i artikel 31, stk. 3, litra c), i Wienerkonventionen om traktatretten. Selv hvis det antages, at artikel 11 i ILC's bestemmelser var relevant, ville artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen under alle tilfælde være lex specialis og have forrang.

([171]) Sag T-300/16, Rettens dom (Første Udvidede Afdeling) af 10. april 2019.
Jindal Saw Ltd og Jindal Saw Italia SpA mod Europa-Kommissionen, ECLI:EU:T:2019:235, præmis 101; også T 67/14 Viraj Profiles mod Rådet, dom af 11. juli 2017, ikke offentliggjort, ECLI:EU:T:2017:481, præmis 88.

([172]) WT/DS379/AB/R, appelorganets rapport, US — AD and CVD (China), afsnit 309.

(719) Kommissionen afviste denne påstand. Der er ingen grund til at hævde, at kun visse principper i den folkeretlige sædvaneret, som er fastsat i artikel 4, 5 og 8 i ILC's bestemmelser om statsansvar, er relevante for fortolkningen af WTO-reglerne, men ikke andre. WTO's appelorgan har altid anvendt begrebet almindelig sædvaneret, som var relevant i forbindelse med vurderingen af de faktiske omstændigheder. Ud over reglerne om tilskrivning indgår principperne om berettiget forventning — *estoppel* — eller god tro eksempelvis også i WTO's retsorden. I denne sag har den egyptiske regering ikke bestridt de faktiske omstændigheder — at have opfordret, anerkendt og fremmet gennemførelsen af kinesisk præferentiel finansiering til virksomheder, der opererer i Egypten. For dette sæt af omstændigheder kan der hentes fortolkningsvejledning i artikel 11 i ILC's bestemmelser, som der også er blevet henvist til i retspraksis vedrørende internationale investeringer ([173]). Artikel 11 i ILC's bestemmelser er derfor en relevant regel i folkeretten som omhandlet i artikel 31, stk. 3, litra c), i Wienerkonventionen om traktatretten, når det gælder fortolkning af udtrykket »staten (…) yder« i SCM-aftalen. Det følger heraf, at begrebet »lex specialis« heller ikke kan anvendes. Det er en lovvalgsregel, når to folkeretlige regler indeholder modstridende normative svar vedrørende de samme faktiske omstændigheder. Dette er ikke tilfældet her, da artikel 11 i ILC's bestemmelser ikke fastsætter det modsatte af artikel 1, stk. 1, litra a), nr. 1), i SCM-aftalen, men bidrager til at trække en korrekt grænse, når en regerings adfærd tilskrives en anden regering, der anerkender og vedtager en sådan adfærd som sin egen.

(720) Ifølge GOE's fjerde indsigelse finder artikel 11 i ILC's bestemmelser ikke anvendelse på de faktiske omstændigheder. I henhold til denne artikel kan en stat påtage sig ansvaret for adfærd i egenskab af efterfølgerstat efter erhvervelsen af jord. En regering kan også anerkende sine borgeres private adfærd som sine egen. Artiklen foreskriver imidlertid ikke, at en stat vedtager en anden stats handlinger som sine egne.

(721) Kommissionen afviste også denne indsigelse. Overskriften til artikel 11 i ILC's bestemmelser er »adfærd, der anerkendes og vedtages af staten som sin egen« uden forbehold over for ophavsmanden til den oprindelige handling. Ud over FN's Generalforsamlings resolution 3314 (XXIX) af 1974 (jf. betragtning 714) har også Den Internationale Domstol bekræftet staternes frihed til at vedtage udenlandske handlinger som deres egne ([174]). International praksis støtter således ikke Egyptens opfattelse af, at tilskrivning i henhold til artikel 11 i ILC's bestemmelser er begrænset til tilfælde af territorial succession, eller at regeringen anerkender og vedtager private retsstridige handlinger på statens eget område.

(722) I sin femte indsigelse fastholdt GOE, at GOC's finansielle bidrag til enheder i Egypten ikke var specifikke. Den henviste til grundforordningen, hvorefter modtageren af det finansielle bidrag skal henhøre »under den subsidieydende myndigheds jurisdiktion«. Efter dens opfattelse betyder udtrykket »subsidieydende myndighed« ikke en »anerkendende og vedtagende myndighed«. Desuden har den subsidieydende myndighed for kinesiske enheder i tidligere undersøgelser altid været den kinesiske regering. GOE konkluderede, at GOC's finansielle bidrag ikke kan være specifikt, »da virksomheder i Egypten ikke hører under Kinas jurisdiktion«. Som led i den anden indsigelse fastholdt GOE ligeledes, at jurisdiktion i henhold til SCM-aftalens artikel 2, stk. 2, bør vurderes inden for rammerne af en stats »territoriale jurisdiktion«.

(723) Kommissionen gentog, at den anså GOE for at være den subsidieydende myndighed i kraft af dens vedtagelse og anerkendelse af de kinesiske præferencelåneordninger. Da Jushi Egypt og Hengshi Egypt opererer i den særlige økonomiske zone, hørte de også under den egyptiske regerings jurisdiktion. Modtagelsen af denne finansielle støtte var også specifikt begrænset til virksomheder i denne zone og var derfor specifik.

([173]) Mondev International Ltd. mod United States of America (ICSID Additional Facility Case No. ARB(AF)/99/2), Award af 11. oktober 2002, præmis 115 og note 47.

([174]) Den Internationale Domstol, *Anvendelse af konventionen om forebyggelse af og straf for folkedrab (Bosnien-Hercegovina mod Serbien og Montenegro*, dom af 27. februar, præmis 414. I dette tilfælde tog Den Internationale Domstol sit udgangspunkt i den præmis, at det var juridisk muligt for staten Serbien og Montenegro at anerkende og vedtage folkedrabshandlinger, der blev begået og organiseret af de militære styrker i »Republika Srpska«, den serbiske de facto-stat på Bosnien-Hercegovinas område under borgerkrigen i landet fra 1991 til 1995. Den fandt dog, at en sådan anerkendelse og vedtagelse ikke havde fundet sted i praksis.

(724) Selv om det var nødvendigt at påvise, at GOC havde udøvet kompetence over for disse virksomheder, før GOE selv kunne vedtage GOC's adfærd som sin egen, hvilket ikke var tilfældet, ville resultatet under alle omstændigheder ikke blive ændret. Ved at underskrive artikel 1 og 4, stk. 1, i samarbejdsaftalen erklærede GOE sig enig i, at de virksomheder, der opererer i zonen, ville modtage »relevant politisk støtte og lettelser fra den kinesiske regering til oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszoner«, og at udviklingen af zonen ville ske i overensstemmelse med »begge landes« love. Ud over at udøve sin egen territoriale jurisdiktion gav GOE derfor også Kina mulighed for at yde specifik støtte til virksomheder, der kun er beliggende i »oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszoner«. Derfor afvises denne påstand.

(725) Kommissionen bekræftede på ny sin konklusion om, at GOE selv anerkendte og vedtog støtten til kapitalinvesteringer, lånene til Jushi Egypt og TEDA Egypts indrømmelse af jord og dermed ydede specifikke subsidier i henhold til grundforordningens artikel 2-4.

4.3. **Præferentiel finansiering**

4.3.1. *Lån fra statsejede banker til Jushi Egypt*

4.3.1.1. Statsejede banker, der optræder som offentlige organer

(726) I henholdsvis 2012 og 2016 ydede CDB og EXIM to lån til Jushi Egypt til et samlet beløb af 200 mio. USD. Det første lån blev anvendt til at finansiere opstarten af anlægget, og det andet lån svarede til et udvidelsesprojekt for en yderligere produktionslinje.

(727) Kommissionen undersøgte først, om disse banker var offentlige organer i henhold til grundforordningens artikel 3 og artikel 2, litra b). Kommissionen indhentede således oplysninger om statens ejerskab samt formelle indicier for statslig kontrol i de statsejede banker. Kommissionen indhentede også oplysninger om, hvorvidt GOC har udøvet betydelig kontrol med ledelsen af de statsejede banker med hensyn til deres udlånspolitik og risikovurdering. Som nævnt i afsnit 3.4.1.1 og 3.4.1.4 er både EXIM og CDB kinesiske statsejede banker, og der er formelle indicier for, at disse banker er kontrolleret af GOC. Derudover konkluderer Kommissionen i afsnit 3.4.1.3 og 3.4.1.5, at den kinesiske regering har skabt normative rammer, der skal følges af de ledere og tilsynsførende, som er udpeget af GOC og er ansvarlige over for GOC. Derfor støttede den kinesiske regering sig til de normative rammer for at udøve betydelig kontrol med ledelsen af de statsejede banker, når den ydede lån til GFF-industrien.

(728) Ud over de generelle retlige rammer, der er beskrevet i afsnit 3.4.1.1, gjaldt følgende retlige kontekst i forbindelse med de lån, der blev ydet af EXIM og CDB til Jushi Egypt.

(729) China-Africa TEDA og EXIM undertegnede den 6. november 2009 et strategisk samarbejdsmemorandum til et samlet beløb af op til 6 mia. RMB til gennemførelse af det overordnede strategiske samarbejde inden for oversøiske handelsmæssige og økonomiske samarbejdszoner.

(730) Den 7. november 2009 undertegnede seks afrikanske samarbejdszoner for økonomi og handel, heriblandt SETC-zonen, den fælles pagt mellem de kinesiske oversøiske (afrikanske) økonomi- og handelssamarbejdszoner og China Africa Development Fund (»CADF«), der er en dattervirksomhed af CDB.

(731) Endvidere udsendte MOFCOM i 2013 en meddelelse »Notice on Aspects related to the China Development Bank support to the establishment and development of overseas economic and trade cooperation zones«. Ifølge denne meddelelse vil MOFCOM og CDB »yde politisk støtte til investeringer og finansiering rettet mod virksomheder og virksomheder, der indgår i zonen i de støtteberettigede samarbejdszoner«. CDB vil »præcisere de grundlæggende betingelser for prioriteret finansiering i samarbejdszonen i overensstemmelse med kravene fra handelsministeriet og finansministeriet«, og CDB vil »selektivt støtte de projekter, der er under opførelse, og samarbejdsprojekter, som MOFCOM har lagt særlig vægt på sammen med værtsregeringerne i samarbejdszonen.«

(732) I artikel 4 i samarbejdsaftalen mellem Kina og Egypten fra 2016 hedder det, at »den kinesiske regering udpeger samarbejdszonen som Kinas oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszone. Samarbejdszonen … er berettiget til relevant politisk støtte og lettelser, der ydes af den kinesiske regering til oversøiske økonomiske og handelsmæssige samarbejdszoner.« Derudover skal den kinesiske regering i henhold til artikel 5 også støtte samarbejdszonen ved »at tilskynde relevante finansielle institutioner til at stille finansieringsfaciliteter til rådighed for investeringsprojekter i samarbejdszonen, forudsat at lånebetingelserne og kravene til anvendelse af lån er opfyldt«.

(733) I artikel 2, afsnit IV, i samarbejdsaftalen om oprettelse af administrationskommissionen for China-Egypt Suez Economic and Trade Cooperation Zone, som gennemfører ovennævnte aftale, præciseres det endvidere, at den administrationskommission, der er nedsat mellem de relevante funktionsafdelinger i Tianjins kommunale folkeregering og Den Arabiske Republik Egyptens generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen, skal »bestræbe sig til det yderste for at gennemføre alle incitamentspolitikker i de kinesiske og egyptiske love og bestemmelser gnidningsløst«, og den skal endvidere i henhold til artikel 2, afsnit V, »koordinere og fremme relevante finansielle institutioner, herunder, men ikke begrænset til, bankinstitutter, forsikringsinstitutioner og forskellige fonde, der yder kreditstøtte til samarbejdszonen og hjemmehørende virksomheder, og hjælpe samarbejdszonen og de hjemmehørende virksomheder med at finde flere finansieringskanaler«.

(734) Kommissionen fastslog, at alle statsejede kinesiske finansielle institutioner, bortset fra EXIM og CDB, gennemførte den ovenfor beskrevne retlige ramme i forbindelse med udøvelsen af statslige funktioner for så vidt angår GFF-sektoren. De var derfor offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og i overensstemmelse med WTO's relevante retspraksis.

(735) Endvidere bemærkes det, at selv om de statsejede finansielle institutioner ikke blev anset for offentlige organer, fastslog Kommissionen, at de ville blive betragtet, som om de havde fået overdraget eller var blevet pålagt af GOC at udøve funktioner, der normalt udføres af staten, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), af de samme årsager som anført i afsnit 3.4.1.6.

4.3.1.2. Fordel ved og beregning af subsidiebeløbet

(736) Som bemærket i betragtning 700 mente Kommissionen, at det i princippet var hensigtsmæssigt for støttemodtagerne i Egypten at undersøge, om disse modtagere af lånene havde fået bedre vilkår, end de ville have fået på det egyptiske finansmarked. Kommissionen undersøgte dette punkt og bekræftede, at subsidiebeløbet ville være højere ved anvendelse af sammenlignelige debitorrenter i Egypten (18,3 % ([175])). I betragtning af de særlige omstændigheder, der er nævnt i betragtning 701, beregnede Kommissionen dog det udligningsberettigede subsidiebeløb under hensyntagen til, at modtagerne opnåede præferentiel finansiering i Kina. Med henblik på denne beregning vurderede Kommissionen fordelen for modtagerne i undersøgelsesperioden. Ifølge grundforordningens artikel 6, litra b), er fordelen for modtagerne forskellen mellem det rentebeløb, som virksomheden betaler for præferencelånet, og det beløb, som virksomheden ville skulle betale for et tilsvarende lån til markedsvilkår, som den kunne opnå på markedet.

(737) Som nævnt i afsnit 3.4.2.4 besluttede Kommissionen at fastsætte markedssatserne for præferencelånene fra EXIM og CDB med hensyn til hypotetiske benchmarks for kinesiske markedsinvestorer, jf. grundforordningens artikel 6, litra b). Under kontrolbesøget hos GOC fandt Kommissionen, at en af de banker, der udvidede finansieringen til Jushi Egypt, specifikt vurderede landerisikoen i forbindelse med investeringen i Egypten i prissætningen af finansieringen. På grund af manglende samarbejde blev der ikke givet yderligere oplysninger fra disse banker. Kommissionen besluttede derfor at anvende den samme beregningsmetode som for andre lån i udenlandsk valuta, som blev udstedt af kinesiske finansielle institutioner i Kina, og tilføjede risikopræmien i forbindelse med investeringen i Egypten på følgende måde.

(738) I overensstemmelse med den beregningsmetode, der er beskrevet i afsnit 3.4.2.4, foretog Kommissionen således først en kreditvurdering af Jushi Egypt, der afspejlede virksomhedens økonomiske situation. Som nævnt i betragtning 306 var Kommissionen af den opfattelse, at Jushi-gruppens samlede finansielle situation svarer til en BB-rating, hvilket er den højeste rating efter ratingen »investment grade«. Denne analyse blev uddybet i betragtning 749 og 750. I betragtning af, at der er tale om revolverende lån og gældseftergivelse, konkluderede Kommissionen, at det ville være mere hensigtsmæssigt at anvende virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD (i stedet for BB) for at fastsætte det markedsbaserede benchmark.

([175]) Statistikker fra Egyptens centralbank: Gennemsnitlige rentesatser for lån i EGP for 2018 baseret på de vejede gennemsnitlige rentesatser for et udsnit af banker, hvis indskud udgør omkring 80 % af banksystemets samlede indskud, beregnet på månedsbasis, jf. https://www.cbe.org.eg/en/EconomicResearch/Statistics/Pages/MonthlyInterestRatesHistorical.aspx.

(739) I overensstemmelse med andre lån i fremmed valuta, som var udstedt af kinesiske finansielle institutioner i Kina, blev virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD i undersøgelsesperioden således anvendt til at fastsætte et passende benchmark.

(740) Alle andre lån fra kinesiske finansielle institutioner blev ydet til kinesiske virksomheder på det kinesiske hjemmemarked. Jushi Egypt er derimod beliggende i et land, der har været ramt af civile og politiske uroligheder samt forskellige terrorangreb på det tidspunkt, hvor lånene blev ydet, og den har således på grund af de eksterne forhold i landet en anden kreditrisiko end de kinesiske virksomheder. Som følge heraf føjede Kommissionen en mark-up til den referencerentesats, der var fastsat for de kinesiske virksomheder i stikprøven, med henblik på at integrere landerisikoen i markedsprisen.

(741) Præmien i forbindelse med landerisikoen blev fastlagt på grundlag af OECD's klassificering af landerisiko for eksportkreditter samt den tilsvarende minimumspræmiesats fastsat af OECD ([176]). Landerisikoen for lån ydet af EXIM Bank blev fastsat til 2,37 % og 2,44 % for lån ydet af CDB.

(742) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Jushi Egypt, at Kommissionen burde have anvendt to tilbud fra en egyptisk bank til virksomheden i 2013 og 2016 som benchmark for beregningen af fordelen ved lån. Kommissionen gennemgik disse tilbud, men besluttede, at de ikke var repræsentative for et tilsvarende lån på markedsvilkår, som virksomheden faktisk kunne opnå på markedet.

(743) Kommissionen fandt, at tilbuddene ikke indeholdt nogen beskrivelse af det aktuelle finansielle produkt, der blev tilbudt virksomheden, men at der var tale om en rentesats på ydelsen af »kreditfaciliteter« generelt. Det er således umuligt for Kommissionen at fastslå, om tilbuddet faktisk vedrører et lån som sådan eller andre finansielle produkter, f.eks. åbning af en kreditlinje, handelsfinansiering (remburser, veksler, factoring osv.). Selv om tilbuddet blev anset for at vedrøre et lån, mangler der andre afgørende oplysninger, såsom varigheden af bankens påståede lån og omfanget af de tilbudte kreditfaciliteter (dvs. det maksimale beløb, som banken ville være villig til at yde virksomheden). I denne forbindelse bemærkede Kommissionen, at lånene fra CDB og EXIM var langfristede lån til store anlægsprojekter svarende til flere hundrede millioner USD. Kommissionen fandt derfor, at den ikke kunne anvende den proxyvariabel, som blev givet af Jushi Egypt.

(744) Endelig bemærkede Kommissionen, at selv om Kommissionen ville tage hensyn til det benchmark, som virksomheden havde fremlagt, ville det ikke medføre nogen væsentlig ændring af beregningen af fordelen, eftersom den foreslåede sats for den egyptiske bank var i overensstemmelse med den af Kommissionen fastsatte referencesats for det pågældende benchmark, svarende til et lån i USD fra en kinesisk bank til en indenlandsk (kinesisk) kunde med BB-rating. Disse lån bekræftede således, at Jushi Egypt faktisk nød godt af lavere renter sammenlignet med markedsbenchmarks. Derfor blev virksomhedens påstand afvist.

4.3.2. *Lån fra statsejede banker til Jushi Egypt via modervirksomheden Jushi i Kina*

(745) I perioden 2014-2018 ydede Jushi (China) en række koncerninterne lån til Jushi Egypt til et samlet beløb af 260 mio. USD.

(746) Kommissionen fandt imidlertid, at Jushi (China) selv havde finansieret disse koncerninterne lån via ekstern finansiering fra kinesiske finansielle institutioner. Med andre ord opnåede Jushi (China) den præferentielle finansiering fra disse institutioner frem for, at Jushi Egypt fik lånene direkte fra de kinesiske banker, og allokerede derefter fordelene ved disse lån til sine fremstillingsaktiviteter i Egypten (Jushi Egypt). Dette bekræftes af Jushi Chinas indkomstselvangivelse, hvor renteindtægterne fra Jushi Egypts lån under posten »oversøisk indkomst« modregnes i renterne på virksomhedens eksterne finansiering, som blev betalt af Jushi (China). Desuden viser de officielle dokumenter vedrørende opstarts- og udvidelsesprojekterne i Egypten, f.eks. regeringsgodkendelserne fra den nationale udviklings- og reformkommission (»NDRC«) og MOFCOM og de forskellige feasibility-undersøgelser, at to tredjedele af det egyptiske projekt finansieres via ekstern finansiering (i modsætning til virksomhedens egne indtægter). De direkte lån fra EXIM og CDB, som er nævnt i afsnit 4.3.1.1, er ikke i sig selv tilstrækkelige til at tilvejebringe den samlede eksterne finansiering, som er nødvendig for at udvikle fremstillingsaktiviteterne

([176]) Nærmere oplysninger findes i Arrangement on Officially Supported Export Credits, January 2019, TAD/PG(2019)1 og Country Risk Classifications of the Participants to the Arrangement on Officially Supported Export Credits.

i SETC-zonen. Der var derfor behov for yderligere indirekte finansiering via koncerninterne lån. Kommissionen kunne ikke finde et specifikt banklån, der var direkte forbundet med projektet i Egypten. I 2014 udstedte Jushi (China) imidlertid en obligation som erstatning for forskellige banklån med henblik på at forbedre sin gældsstruktur. Denne obligation, der indeholder forskellige henvisninger til kapitalbehovet for projektet i Egypten, bekræfter, at Jushi (China) havde behov for ekstern finansiel bistand for at støtte fremstillingsaktiviteterne i Egypten. Kommissionen fandt derfor, at de underliggende præferencelån, der blev kanaliseret gennem Jushi (China), også kan tilskrives GOE på samme måde som de direkte lån ydet af de kinesiske finansielle institutioner til Jushi Egypt.

(747) Da alle disse lån i det væsentlige kan sidestilles med lån fra GOC til en kinesisk virksomhed, som derefter allokerer fordelene til sine fremstillingsaktiviteter andre steder, besluttede Kommissionen at behandle disse lån som ethvert andet indenlandsk kinesisk lån til en kinesisk producent af GFF. I denne forbindelse fandt Kommissionen, som nævnt i betragtning 266, at alle statsejede kinesiske finansielle institutioner, der ydede lån til Jushi (China) og Jushi Egypt, var offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og i overensstemmelse med den relevante WTO-retspraksis.

(748) Kommissionen beregnede dernæst det udligningsberettigede subsidiebeløb. I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at den nominelle rentesats, som Jushi Egypt blev opkrævet af Jushi (China), var på 7,5 %. Jushi (China) fik dog ikke tilbudt finansiering med en så høj rentesats. Den gennemsnitlige rentesats, som blev opkrævet af Jushi (China) i UP, var på 4,4 %. Dette bekræftes igen af Jushi Chinas indkomstselvangivelse, hvor de finansieringsomkostninger, der blev fratrukket i den skattepligtige indkomst, svarede til en rentesats på 4,3 %. Kommissionen sammenlignede således den gennemsnitlige rentesats, som Jushi (China) betaler for det udestående beløb i forbindelse med det koncerninterne lån i UP, med den rentesats, som virksomheden ville skulle betale for et tilsvarende lån til markedsvilkår, son den kunne opnå på markedet, i overensstemmelse med den beregningsmetode, der er udviklet i afsnit 3.4.2.4.

(749) Kommissionen konstaterede endvidere, at Jushi Egypt i undersøgelsesperioden ikke tilbagebetalte sin forfaldne gæld planmæssigt til modervirksomheden. Faktisk var 91 mio. USD, som skulle have været tilbagebetalt til Jushi (China) i løbet af 2018, stadig udestående ved undersøgelsesperiodens afslutning. Desuden fandt Kommissionen flere eksempler på, at de midler, der blev modtaget gennem Jushi (China), blev ydet for at tilbagebetale restgælden på lånene hos EXIM og CDB.

(750) For at tage hensyn til bankernes øgede risikoeksponering, der blev fremhævet som følge af revolverende lån og eftergivelse af gæld, besluttede Kommissionen således at gå et trin ned på risikovurderingsskalaen og anvende virksomhedsobligationer med B-rating udstedt i USD (i stedet for BB) til at fastsætte det markedsbaserede benchmark i overensstemmelse med betragtning 339.

(751) Alle de elementer vedrørende denne finansiering, der er beskrevet ovenfor i dette afsnit, viser tydeligt, at Jushi (China) tildelte alle fordelene ved den præferentielle finansiering modtaget fra de kinesiske finansielle institutioner til Jushi Egypt. Hertil kommer, at eftersom Jushi Egypt ikke overholdt tidsplanen for gældstilbagebetalingen over for Jushi (China), tilpassede sidstnævnte virksomhed ikke renten i overensstemmelse hermed og traf ingen foranstaltninger for at afspejle den reelle risiko i forbindelse med det koncerninterne lån, hvis beløb fortsat steg gennem årene. Af alle disse grunde blev den således beregnede fordel tilskrevet Jushi Egypt ([177]).

(752) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gjorde Jushi Egypt gældende, at Kommissionen i modsætning til, hvad der var anført i fodnoten i den foregående betragtning, udlignede lånene til Jushi Egypt både for Jushi (China) og for Jushi Egypt. Dette er faktuelt ukorrekt, da den fordel, der blev beregnet på det koncerninterne lån, der blev tildelt Egypten, blev fratrukket fordelen ved de lån, der blev beregnet for Jushi (China), således som det fremgår af bilag 2.3 i den specifikke fremlæggelse af oplysninger til den kinesiske virksomhed. Påstanden blev derfor afvist.

(753) Jushi Egypt fremførte også, at Kommissionen ikke burde have nedjusteret Jushi Egypts kreditvurdering fra AA til B på grundlag af, at Jushi Egypt ikke tilbagebetalte sin forfaldne gæld planmæssigt til modervirksomheden, eller at Jushi Egypts modervirksomhed i nogle tilfælde tilbagebetalte lån på dens vegne. Det forhold, at Jushi Egypts virksomhedsgruppe besluttede, at det var bedre for en anden enhed i gruppen at afholde omkostningerne for at bevare pengestrømme i en anden enhed, tyder ikke på, at denne anden enhed ikke ville have opfyldt sin forpligtelse, hvis denne forpligtelse havde været over for et pengeinstitut. Desuden hævdede Jushi Egypt, at Kommissionen havde nedjusteret Jushi Egypt med fire trin fra AA til B, selv om det i betragtning 750 blev anført, at Jushi Egypt kun ville blive flyttet et trin ned på risikovurderingsskalaen.

([177]) Af klarhedshensyn bekræftede Kommissionen, at de lån, som blev modtaget af Jushi (China), og hvis fordele i sidste ende blev overført til Jushi (Egypt), ikke blev medregnet i det subsidiebeløb, som blev fastsat for Jushi (China).

(754) For det første bemærkede Kommissionen, at den ikke havde konstateret, at Jushi Egypt havde fået tildelt en ekstern kreditvurdering, og at Jushi Egypt heller ikke fremlagde noget bevis herfor. Jushi Egypt havde derfor aldrig haft en »AA«-kreditvurdering som udgangspunkt. Kommissionen måtte således fastlægge Jushi Egypts kreditvurdering ved hjælp af de foreliggende faktiske oplysninger i sagen. I betragtning af det betydelige antal koncerninterne lån fra modervirksomheden samt det forhold, at Jushi Group havde fungeret som garant for lånene fra CDB og EXIM, fastslog Kommissionen, at Jushi Egypts kreditvurdering var tæt knyttet til modervirksomhedens vurdering, som var fastsat til »BB«, jf. betragtning 306. Denne BB-kreditvurdering var således udgangspunktet for Kommissionen.

(755) For det andet besluttede Kommissionen, jf. betragtning 750, at gå et trin ned på kreditvurderingsskalaen, dvs. fra BB til B, i betragtning af den manglende tilbagebetaling af dens forpligtelser i årenes løb. Kommissionen bemærkede således, at selv om lånene til CDB og EXIM blev tilbagebetalt efter planen, steg virksomhedens samlede passiver faktisk i løbet af årene. Jushi Egypt erstattede således ekstern gæld med koncernintern gæld, men opfyldte i realiteten ikke sine forpligtelser over for selve pengeinstitutterne. I modsætning til Jushi Egypts erklæringer er der også tegn på, at virksomheden ikke ville have været i stand til at opfylde sine forpligtelser, hvis alle dens kreditorer havde været eksterne pengeinstitutter. Selv om virksomheden f.eks. var tabsgivende i årene 2015 og 2016 og havde en negativ egenkapital i 2016, foretog den stadig store tilbagebetalinger af kapital til CDB på i alt 54 mio. USD (ca. 546 mio. EGP) i disse år. Virksomheden ville således ikke have været i stand til at opfylde sine eksterne forpligtelser uden økonomisk støtte fra modervirksomheden.

(756) Ud fra ovennævnte betragtninger afviste Kommissionen disse påstande.

(757) De subsidiebeløb, der blev konstateret i forbindelse med præferentiel finansiering gennem lån fra de kinesiske statsejede banker, enten direkte eller via modervirksomheden Jushi (China), er således blevet bekræftet og beløb sig til 4,87 % for Jushi Egypts vedkommende.

4.3.3. *Støtte til kapitalinvesteringer*

(758) Ud over de direkte lån og koncerninterne lån skulle Jushi Egypt også dække de finansielle behov ved at øge sin kapital.

(759) Det blev i tidligere undersøgelser fastslået, at modervirksomhederne i kinesiske grupper havde modtaget betydelige subsidier til støtte for udenlandske investeringer under »One Belt & Road«-initiativet i form af tilskud, præferentiel finansiering og kapitaltilførsler. Dette var navnlig tilfældet i den nyligt afsluttede antisubsidieundersøgelse vedrørende dæk (»sagen om dæk«) ([178]).

a) Retsgrundlag

1) Den 13. femårsplan for udvikling af udenrigshandlen, udstedt af Handelsministeriet (»MOFCOM«) den 26. december 2016.

2) Statsrådets vejledende udtalelser om Promotion of International Production Capacity og om Equipment Manufacturing Cooperation, udstedt i 2015 (»vejledende udtalelser«).

3) Building Materials Industry Development Plan 2016-2020, Ministry of Industry and Information Technology, GXBG [2016] nr. 315

4) Den 13. femårsplan for industrien for fiber- og kompositmaterialer

5) Made in China 2025, State Council, 7. juli 2015

b) Resultater af undersøgelsen

(760) I undersøgelsesperioden modtog Jushi Egypt tilskud kanaliseret af CNBM, en statskontrolleret enhed, gennem kapitaltilførsler, navnlig via indbetalt kapital.

(761) I 2012 blev der indbetalt betydelige aktionærbidrag på 42,6 mio. USD til stiftelsen af Jushi Egypt. Siden da er Jushi Egypts kapital steget betydeligt op til 162 mio. USD frem til undersøgelsesperioden. I slutningen af UP var Jushi Egypts kapital ca. fire gange større end i 2012.

([178]) Jf. sagen om dæk, nævnt i fodnote 7, afsnit 3.7.

(762) Jushi Egypt er 100 % ejet af Jushi Group, som er 100 % ejet af China Jushi. Den største aktionær i China Jushi er CNBM-holding, som siden 2010 konstant har ejet mere end 25 % af aktierne.

(763) Sideløbende med kapitalforøgelsen i Jushi Egypt er CNBM's deltagelse i China Jushis kapitalstruktur steget i samme størrelsesorden. CNBM seksdoblede navnlig sit bidrag til den indbetalte kapital i China Jushi fra 2010 til udgangen af 2018, dvs. i UP, fra 154 mio. RMB (23,3 mio. USD) i 2010 til 944 mio. RMB (142,8 mio. USD) i 2018.

(764) Denne lignende tendens og omfanget af den øgede kapital i både Jushi Egypt og China Jushi antyder kraftigt, at CNBM indsamlede midler for at øge Jushi Egypts kapital gennem China Jushi op til UP.

(765) Ud over de indbetalte kapitalforhøjelser har der været tilført betydelige midler fra CNBM til China Jushi og Jushi Group gennem andre typer kapitalkonti.

(766) For at fastslå typen af overførsler og de omstændigheder, hvorunder kapitalejerskabet i de pågældende virksomheder udviklede sig, søgte Kommissionen at få adgang til de relevante oplysninger fra CNBM. Som nævnt i afsnit 3.2.2 samarbejdede CNBM imidlertid ikke i forbindelse med undersøgelsen. Da CNBM ikke svarede, og efter anvendelsen af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, måtte Kommissionen til dels basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger med henblik på sine konklusioner vedrørende CNBM. Kommissionen måtte navnlig anvende de foreliggende faktiske oplysninger til at identificere kilden til finansiering af den kapital, CNBM har tildelt Jushi Egypt, bl.a. via China Jushi.

(767) For at nå frem til denne konklusion fastslog Kommissionen, at der var tale om et klart tilsagn fra CNBM om at investere i tilskyndede industrier i oversøiske lande. I den forbindelse markedsfører CNBM sig selv som en »aktiv del af Belt & Road-initiativet« i sin årsberetning på virksomhedens websted og ved anlæggene. For eksempel »iværksatte den 312 cementprojekter i 75 lande og regioner på verdensplan og mere end 60 glasfiberprojekter, og den stod for gennemførelsen af 33 investeringsprojekter, opførelsen af 5 oversøiske lagerbygninger, driften af 14 oversøiske byggemarkedkæder og forvaltede over 30 fabrikker på verdensplan« ([179]).

(768) Mere specifikt etablerede CNBM, inden for rammerne af GFF, Jushi Egypt i 2012, en vertikalt integreret producent af GFF i Egypten og en dattervirksomhed af den kinesiske eksporterende producent Jushi. I de følgende år blev der gennemført flere store investeringsprojekter for at øge produktionskapaciteten i Jushi Egypt. I 2015 etablerede CNBM endvidere Hengshi Egypt, der er en dattervirksomhed af den kinesiske eksporterende producent Hengshi. Denne ikke-vertikalt integrerede producent af GFF i Egypten får sine vigtigste råmaterialer fra sin forretningsmæssigt forbundne virksomhed Jushi Egypt. Desuden er der ifølge offentligt tilgængelige oplysninger indgået aftaler om at etablere en ny virksomhed i Egypten, som er forretningsmæssigt forbundet med Taishan (en anden af de eksporterende producenter i CNBM-gruppen), inden for den nærmeste fremtid.

(769) Endvidere har Jushi China etableret en række oversøiske produktions- og handelsdattervirksomheder i Sydafrika, Sydkorea, Italien, Spanien, Frankrig, Canada, Indien, Singapore, Japan, USA og Hongkong. I 2016 tilvejebragte CNBM-gruppen over 5 mia. RMB (747,38 mio. USD) til sin globaliseringsstrategi i den 13. femårsplan (2016-2020), heriblandt de ovennævnte egyptiske projekter samt en investering på 300 mio. USD i en fabrik i USA med produktionsstart i 2018 ([180]). I Indien er det planen at opføre et produktionsanlæg med en kapacitet på 100 000 ton i midten af 2020. Yderligere planer om en GFF-facilitet i Tyrkiet var også godt i gang i undersøgelsesperioden.

(770) Alle disse udenlandske projekter passer ind i den bredere kontekst for Kinas »udadvendte politik«. I den forbindelse udtalte formanden for CNBM, Song Zhiping: »Undertegnelsen af Jushi USA-projektet er en milepæl i den strategiske udvikling af China Jushis globalisering og er i mellemtiden et afgørende skridt fremad i bestræbelserne på at nå et højere mål. Den har også referentiel betydning for globaliseringen af CNBM og endog Kinas byggematerialeindustri som helhed«.

([179]) Informationstavle ved indgangen til Jushi Egypt-anlægget.

([180]) China Jushi Online News Center samt artiklen »Jushi plans to establish a factory in India«, JEC Composites News, af 4. august 2016, http://www.jeccomposites.com/knowledge/international-composites-news/jushi-plans-establish-factory-india (senest tilgået den 3. februar 2020)

(771) Som nævnt i betragtning 148 identificerer Made in China 2025 Roadmap ([181]) desuden 10 strategiske sektorer, der omfatter GFF. For disse nøgleindustrier nævnes det udtrykkeligt i kapitel 3.9 i »Made in China 2025«-planen, at Kina vil:

a) »Støtte virksomheder med henblik på at foretage fusioner, egenkapital- og venturekapitalinvesteringer i udlandet.

b) Deltage aktivt i og fremme internationalt industrielt samarbejde og gennemføre vigtige strategiske planer såsom det økonomiske silkevejsbælte og det 21. århundredes maritime silkevej for at fremskynde opbygningen af sammenkoblet infrastruktur med de omkringliggende lande og et dybt industrielt samarbejde.

c) »Åbne op« langs grænserne og opbygge et antal oversøiske fremstillingssamarbejdsområder i støtteberettigede lande.

d) Fremme den oversøiske overførsel af avanceret udstyr, avanceret teknologi og en stærk industri«.

(772) I et andet indlæg nævnte Song Zhiping, at CNBM fra virksomhedens synspunkt var særlig opmærksom på de nationale »Belt and Road« -relaterede politikker, og at »Belt and Road« »virkelig er en enestående mulighed for Chinas byggematerialegruppe«. Han påpegede også, at den »udadvendte« strategi er knyttet til et finansielt samarbejde og kun fungerer, når »vi kombinerer finansiering, samarbejde med statslige fonde, køberkredit, finansiel leasing og andre former for gensidigt »udadvendt« samarbejde«. På samme måde anførte Song Zhiping endvidere, at »det internationale kapacitetssamarbejde skal kombineres med den nationale »Belt and Road«-politik, navnlig landets finanspolitik. Vi har tidligere foretaget enkle investeringer, lånt penge og udlånt dem til investeringer, og det bliver ikke omfattende. Jeg vil gerne indføre en model svarende til Kinas Guoxin Holdings, hvor virksomhederne bidrager med 10 %, og statens valutareserver bidrager med 90 %. Vi er nødt til at ændre vores gamle afhængighed af lån og søge efter nye forretningsmodeller og organisationsmodeller for finansiering. Jeg mener, at vi bør udnytte landets nuværende stærke økonomiske fordele fuldt ud, øge etableringen af investeringsfonde for byggematerialer, mobilisere mere kapital med henblik på deltagelse i investeringer, således at byggematerialevirksomhederne kan følge en »udadvendt strategi««.

(773) Denne vision støttes af den kinesiske regering, hvilket fremgår af en tale, der blev afholdt af Xiao Yaqing, direktør for Statsrådets SASAC på en konference arrangeret af CNBM: »centrale foretagender udgør rygraden i den nationale økonomi og bør være tæt forbundet med den nationale »Belt and Road«-strategi, hvor der gøres brug af en fordelagtig produktionskapacitet med fokus på nøgleområder, og hvor samarbejdet om international produktionskapacitet og produktion af udstyr fremmes. De går forrest, når der skal skabes et nyt forretningskort for landets »udadvendte« strategi… I de senere år har China Building Materials og China Materials Group sat skub i den »udadvendte« politik med fremragende resultater, og omstruktureringen af gruppen med henblik på at lede internationaliseringen af Kinas byggematerialeindustri er af stor betydning …. Efter omstruktureringen vil den nye virksomheds oprindelige planlagte investeringsprojekter i lande under »Belt and Road«-initiativet udgøre en investering på mere end 90 mia. yuan« ([182]).

(774) Som forklaret i betragtning 93 viste undersøgelsen, at CNBM Building er en statsejet kinesisk virksomhed, der direkte og indirekte ejes af CNBM Parent, som igen ejes 100 % af SASAC. SASAC er det centrale instrument, hvorigennem den kinesiske regering på flere måder kontrollerer statsejede virksomheder som et middel til at gennemføre regeringens politikker og planer frem for at følge en markedslogik i sine forretningsaktiviteter ([183]). Med forbehold af konklusionen vedrørende den offentlige karakter af CNBM i henhold til grundforordningens artikel 3 kan det på grundlag af ovenstående konkluderes, at CNBM og Jushi-gruppen i stor udstrækning forfølger industrielle og statslige politikker, bl.a. med hensyn til »Belt and Road«-initiativet og de »udadvendte« politikker for produktion og eksport af den pågældende vare.

([181]) https://www.cae.cn/cae/html/files/2015-10/29/20151029105822561730637.pdf.

([182]) »Xiao Yaqing: to build a »going out« national new business card after the reorganization of the enterprise«, kilde: Sina Finance Author: Sina Finance Published: 2016-08-29.

([183]) Se bl.a. arbejdspapiret fra Kommissionens tjenestegrene om »Significant Distortions in the Economy of the People's Republic of China for the Purposes of Trade Defence Investigations« af 20.12.2017 (SWD (2017) 483 final/2). Findes på: https://trade.ec.europa.eu/doclib/docs/2017/december/tradoc_156474.pdf.

(775) Det er i denne sammenhæng, at CNBM modtog et finansielt bidrag fra regeringen til gennemførelse af disse politikker, bl.a. til at finansiere dens investeringer i Egypten med henblik på produktion af den pågældende vare. Som følge af den komplette mangel på samarbejde fra CNBM og GOC på dette punkt var Kommissionen ikke i stand til at identificere den faktiske finansieringskilde og give en detaljeret redegørelse for, hvorvidt dette finansielle bidrag blev ydet af SASAC eller af Silk Road Fund (»SRF«) som middel til at gennemføre »Belt and Road«-strategien. På grundlag af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28 konkluderede Kommissionen imidlertid, at både SASAC ([184]) og SRF ([185]) betragtes som offentlige organer i henhold til grundforordningens artikel 3 og artikel 2, litra b), når de yder det finansielle bidrag til CNBM. Under alle omstændigheder ville såvel SASAC som SRF, selv om de ikke blev anset for offentlige organer, blive betragtet, som om de havde fået overdraget eller var blevet pålagt af regeringen at gennemføre statslige politikker og funktioner i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 1, nr. iv) ([186]).

(776) På samme måde konkluderede Kommissionen på grund af det manglende samarbejde og ud fra alle ovennævnte beviser for finansieringen under »Belt and Road«-initiativet af projekter uden for Kina, herunder Egypten, samt konklusionerne i sagen om dæk, at CNBM modtog et finansielt bidrag i form af tilskud, der efterfølgende blev anvendt til flere på hinanden følgende kapitalbidrag med henblik på at forhøje den kapital, der var til rådighed for Jushi Egypt til dennes aktiviteter i Egypten.

(777) I mangel af yderligere dokumentation fra CNBM besluttede Kommissionen på grundlag af de offentligt tilgængelige beviser at udligne de successive kapitalforhøjelser i Jushi Egypt som kapitaltilførsler med støtte fra staten med henblik på at etablere og udvide CNBM's produktionsanlæg i Egypten. En sådan støtte vil ligeledes falde ind under de punkter, der blev aftalt mellem Kina og Egypten i samarbejdsaftalen om oprettelse af SETC-zonen, der blev tildelt Egypten af de samme grunde som forklaret i betragtning 706, og kan således henføres til de varer, der eksporteres fra Egypten.

c) Fordel

(778) Kommissionen undersøgte dernæst, om det finansielle bidrag fra GOC via SASAC og/eller SRF havde givet Jushi Egypt en fordel. På grund af det manglende samarbejde fra CNBM måtte Kommissionen på ny basere sine konklusioner på de foreliggende faktiske oplysninger, jf. grundforordningens artikel 28.

(779) Det i litra b) omhandlede bevismateriale har vist, at mandatet og målet for både SASAC og SRF er at gennemføre regeringens politikker og planer, bl.a. ved at yde finansiel støtte og finansiering til de tilskyndede sektorer, heriblandt GFF, med henblik på at gennemføre strategien for udadvendte politikker. SASAC og SRF følger ikke markedsøkonomiske principper og markedsøkonomisk adfærd, når de yder finansiering, men opererer med henblik på at gennemføre de respektive regeringspolitikker. Et bemærkelsesværdigt eksempel på deres transaktioner, hvor der ikke blev taget hensyn til markedsperspektiverne, blev konstateret i sagen om dæk, hvor SRF havde ydet et tilskud til gruppens modervirksomhed med henblik på erhvervelse af en dattervirksomhed i Unionen. Endvidere fastslog Kommissionen i dæksagen, at sådanne projekter fulgte et tilsvarende mønster ([187]). Det er derfor rimeligt at antage, at CNBM som en vigtig central statsejet virksomhed ville følge samme mønster og drage fordel af lignende subsidier.

(780) Kommissionen bemærkede endvidere, at værdien af flere på hinanden følgende parallelle kapitalforhøjelser i Jushi Egypt, som blev modtaget via China Jushi, omtrent svarede til det udækkede finansieringsbehov i forbindelse med investeringsprojektet i Egypten, der var tilbage efter finansieringen via den præferentielle finansiering som beskrevet i afsnit 4.3. Som forklaret i betragtning 763-766 afspejlede størrelsen og omfanget af de på hinanden følgende kapitalforhøjelser i CNBM til Jushi Group og China Jushi i væsentlig grad kapitalforhøjelserne i Jushi Egypt netop for at lukke dette udækkede finansieringsbehov. Dette var i fuld overensstemmelse med formålet med SASAC's og SRF's funktion og finansiering, således som CNBM's repræsentanter og embedsmænd fra SASAC og SRF udtrykkeligt har erklæret.

([184]) Oplysningerne, som underbygger konklusionen vedrørende den offentlige karakter af SASAC, kan bl.a. findes i afsnit 5 i arbejdspapiret fra Kommissionens tjenestegrene (SWD (2017) 483), jf. forrige fodnote.
([185]) Oplysningerne, som underbygger konklusionen vedrørende den offentlige karakter af SRF, kan bl.a. findes i sagen om dæk, som gengivet i fodnote 7, navnlig afsnit 3.7, betragtning 341-360 i nævnte forordning.
([186]) Se også betragtning 358 til forordningen om dæk.
([187]) Jf. sagen om dæk, nævnt i fodnote 7.

(781) På grundlag af beviserne i sagen og i overensstemmelse med grundforordningens artikel 28 konkluderede Kommissionen, at det finansielle bidrag fra SASAC og/eller SRF gav en fordel, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 2.

d) Beregning af subsidiebeløbet

(782) Som anført i betragtning 207-217 undlod CNBM-modervirksomheden at indgive en spørgeskemabesvarelse. Det var derfor umuligt at kontrollere de subsidier, som modervirksomheden havde modtaget i relation til gruppens udenlandske investeringer i forbindelse med den pågældende vare, og at fastsætte det præcise fordelsbeløb.

(783) Kommissionen har derfor gjort brug af de foreliggende faktiske oplysninger i henhold til grundforordningens artikel 28 med henblik på at fastsætte det subsidiebeløb, som fulgte af det finansielle bidrag fra SASAC eller SRF i form af tilskud. Som forklaret ovenfor konstaterede Kommissionen parallelle kapitalforhøjelser i gruppens forskellige virksomheder i Kina, som i sidste ende blev kanaliseret til Jushi Egypt i samme størrelsesorden og i samme periode. Eftersom CNBM modtog disse midler fra SASAC og/eller SFR, som var øremærket til investering i Egypten under Belt and Road-initiativet og strategien for udadvendte politikker, blev det blot brugt til at kanalisere disse midler hele vejen ned til Jushi Egypt uden at få nogen fordel for sig selv, da dette ville være i strid med øremærkningen. Dette bekræftes endvidere af, at det udækkede finansieringsbehov i forbindelse med den egyptiske investering for Jushi Egypt i stort omfang svarede til kapitalforhøjelserne.

(784) For at fastslå størrelsen af de midler, som CNBM kanaliserede til Jushi Egypt som kapitaltilførsler, analyserede og sporede Kommissionen de på hinanden følgende kapitalforhøjelser i de pågældende virksomheder, nemlig Jushi Egypt, Jushi Group og China Jushi, som CNBM er hovedaktionær i.

(785) I forbindelse med sporingen af midler undersøgte Kommissionen ikke kun forhøjelserne i den indbetalte kapital, men også forhøjelserne i andre egenkapitalinstrumenter. Der blev navnlig fundet en stor mængde midler i form af kapitaloverskud i de mellemliggende virksomheder China Jushi og Jushi Group. Hvad angår navnlig disse mellemliggende virksomheder, bemærkede Kommissionen, at de midler, der blev overført til disse virksomheder i forbindelse med visse egenkapitaludvidelser, var større end de beløb, som virksomheden senere registrerede under indbetalt kapital. Virksomheden ville derfor have adgang til disse midler uden den forventede ændring af ejerandelen i virksomheden. Ved at tage egenkapitaltilførslerne via indbetalt kapital og de beløb, der blev fundet under en anden type kapitalkonti, såsom kapitaloverskud, med i betragtning, kunne Kommissionen fastslå, at mere end 87 % af aktiekapitalen i Jushi Egypt kunne have været tilregnet CNBM. Ved anvendelse af denne metode ville den samlede fordel for modtageren derfor udgøre 142,8 mio. USD.

(786) På grund af den begrænsede adgang til mere detaljerede oplysninger kunne Kommissionen imidlertid ikke fastslå alle disse midlers nøjagtige oprindelse, og den kunne derfor ikke med tilstrækkelig stor sandsynlighed fastslå, at samtlige beløb på Jushi Egypts øvrige kapitalkonti blev kanaliseret og overført fra CNBM.

(787) Derfor valgte Kommissionen en mere forsigtig tilgang, der udelukkende fokuserede på udviklingen i de indbetalte kapitalbeløb, som matchede sandsynlighedskriteriet for så vidt angik deres oprindelse i CNBM. Mere specifikt tog Kommissionen blot hensyn til forhøjelsen af den indbetalte kapital fra CNBM til China Jushi siden 2010 og den sideløbende udvikling af kapitalforhøjelserne i Jushi Egypt siden 2012. Som følge heraf fandt Kommissionen, at 51 % af aktiekapitalen i Jushi Egypt (eller 82,7 mio. USD) blev tilvejebragt af CNBM gennem det finansielle bidrag fra SASAC eller SRF.

(788) Efter at det fulde tilskudsbeløb var fastsat, beregnede Kommissionen i henhold til grundforordningens artikel 6 og 7 den fordel, som Jushi Egypt havde opnået i undersøgelsesperioden. Fordelen ved tilskuddene via egenkapitalforhøjelser bør allokeres til UP under hensyntagen til amortiseringsperioden for egenkapital, som ikke er et fast aktiv, og som derfor normalt vil være omfattet af tildelingsbestemmelserne i grundforordningens artikel 7, stk. 4.

(789) På grund af det manglende samarbejde fra CNBM's side havde Kommissionen ingen yderligere oplysninger om en specifik aftale om anvendelsen af tilskuddet i forbindelse med egenkapitalinvesteringerne for SASAC eller SRF. I sagen om dæk amortiserede Kommissionen tilskudsbeløbet over en periode på syv år, fordi dette var i overensstemmelse med den gennemsnitlige investeringsvarighed for SRF's investeringer og med et andet sideløbende lån, der blev optaget for den pågældende transaktion ([188]). I mangel af samarbejde og en specifik aktionæraftale i denne sag besluttede Kommissionen imidlertid at følge en konservativ tilgang og besluttede at anvende den gennemsnitlige løbetid for Jushi Egypts aktiver ud fra den antagelse, at finansieringen blev anvendt til at udfylde hullet i forbindelse med investeringsprojektet i overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 3, sammenholdt med artikel 7, stk. 4, som fastsætter, at der kan anvendes en anden afskrivningsperiode, hvis omstændighederne berettiger det. På dette grundlag anvendte Kommissionen en afskrivningsperiode på 12 år. Dette resulterede i et subsidiebeløb på 1,65 %.

e) Bemærkninger til kapitalinvesteringsstøtten

(790) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede CNBM-gruppen, at Kommissionen ikke har godtgjort, at egenkapitalen kan henføres til CNBM og mere specifikt, at den ikke stammer fra China Jushi eller Jushi Groups overskud. I denne forbindelse gjorde virksomheden også gældende, at Kommissionen ikke havde forklaret, hvorfor midlerne fra CNBM hvert år siden 2010 var blev givet til China Jushi, men at midlerne kun blev videreoverført til Jushi Group og Jushi Egypt i nogle af disse år. Den har ligeledes gjort gældende, at Kommissionen ikke har godtgjort, at støtten til kapitalinvesteringer kan henføres til et offentligt organ, og at den derfor ikke kan udgøre subsidier. Endelig anmodede CNBM-gruppen Kommissionen om at oplyse, såfremt den fastholdt sin tilgang, hvordan den mener, at der er en forbindelse mellem støtten til kapital fra CNBM til China Jushi og mellem Jushi Group og Jushi Egypt.

(791) For det første bemærkede Kommissionen vedrørende midlernes oprindelse, at virksomheden ikke fremlagde yderligere beviser til støtte for påstanden. Ikke desto mindre har Kommissionen foretaget en yderligere analyse af de pågældende virksomheders regnskaber for at finde ud af, om stigninger i egenkapitalen stammede fra deres overskud. Kommissionen bemærkede, at ingen af stigningerne i egenkapitalen stammede fra overskud eller overførte resultater. Kommissionen har imidlertid konstateret, at visse egenkapitalforhøjelser i China Jushi i årene 2012 og 2016 kan henføres til kapitalreserverne. Virksomheden har imidlertid ikke fremlagt oplysninger om oprindelsen af midlerne fra kapitalreservekontiene. Det fremgik endvidere af undersøgelsen, at en af de virksomheder, der var omfattet af CNBM-gruppen, havde modtaget og opført statstilskud på kapitalreservekontoen. Kommissionen konkluderede derfor, at tilbageholdt overskud eller overført resultat ikke er kilden til de midler, der er blevet anvendt til egenkapitalforhøjelserne i Jushi Egypt siden 2012.

(792) For det andet bemærkede Kommissionen for så vidt angår det tidspunkt, hvor midlerne blev overført til Jushi Group og Jushi Egypt, at CNBM-gruppen ikke har fremlagt yderligere beviser, der har kunnet underbygge eller forklare tidsplanen for dens egenkapitalforhøjelser. På samme måde bemærkede Kommissionen, at ud over tidsintervallerne mellem egenkapitaloverførsler fra virksomhed til virksomhed svarer egenkapitalforhøjelserne også til de forskellige kapitalkrav, der gjorde sig gældende for Jushi Egypt, i forbindelse med investeringerne i løbet af den analyserede periode.

(793) For det tredje, hvad angår spørgsmålet om, hvorvidt oprindelsen af midlerne til støtte for kapitalforøgelsen kan tilskrives et offentligt organ, bemærkede Kommissionen i betragtning 775, at selv om de ikke blev anset for offentlige organer, ville både SASAC og SRF blive betragtet, som om de havde fået overdraget eller var blevet pålagt af regeringen at gennemføre statslige politikker og funktioner i overensstemmelse med grundforordningens artikel 3, stk. 1, nr. iv).

(794) Endelig bemærkede Kommissionen vedrørende fremlæggelsen af oplysninger om etablering af forbindelsen mellem støtten til kapital fra CNBM til China Jushi og mellem Jushi Group og Jushi Egypt, at disse oplysninger var blevet fremlagt. I betragtning 758-789 blev resultaterne og den metode, der blev anvendt til at beregne subsidiebeløbet, forklaret nærmere. I forbindelse med den konkrete fremlæggelse af oplysninger fik virksomheden ligeledes fuldstændige oplysninger om de beviser, som Kommissionen havde til rådighed, og dens analyse vedrørende kapitalstøtten fra CNBM til China Jushi og fra Jushi Group videre til Jushi Egypt.

(795) På grundlag af ovennævnte argumenter afviste Kommissionen disse påstande.

([188]) Betragtning 418 i forordningen om dæk.

(796) CNBM-gruppen hævdede også, at Kommissionen ikke har fastsat størrelsen af fordelen og skal påvise, hvorfor hver enkelt tilførsel af egenkapital ikke er i overensstemmelse med den sædvanlige investeringspraksis.

(797) Kommissionen mindede om, at sagsbehandlerne i løbet af undersøgelsen havde forsøgt at få adgang til de relevante oplysninger i CNBM. Som forklaret i afsnit 3.2.2 samarbejdede CNBM imidlertid ikke i forbindelse med undersøgelsen, og Kommissionen måtte basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger vedrørende CNBM. Derudover blev det i betragtning 778-781 beskrevet, hvordan fordelen bestemmes. Det forklares i det væsentlige, at SASAC og SRF ikke fulgte markedsprincipperne, da de ydede finansiering, men handlede med henblik på at gennemføre de respektive regeringspolitikker. Kommissionen afviste derfor påstanden.

(798) CNBM-gruppen gjorde endvidere gældende, at det ikke kan antages, at alle midler fra CNBM stammede fra offentlige organer. Som følge heraf kan Kommissionen ikke konkludere, at hele den påståede kapitalstøtte fra CNBM til China Jushi udgør subsidier. Virksomheden fremførte derfor, at fordelen ikke kan være højere end den subsidiesats, der blev konstateret for CNBM i Kina, multipliceret med kapitalstøttebeløbet. CNBM-gruppen hævdede også, at Kommissionen undlod at beregne fordelen, da den ikke mente, at støtten til kapitalinvesteringer fra CNBM hidrørte fra aktieombytning og dermed udbytte.

(799) For det første bemærkede Kommissionen, at virksomheden ikke har fremlagt yderligere beviser til støtte for påstanden. På samme måde minder Kommissionen om, at CNBM ikke samarbejdede i forbindelse med undersøgelsen, og at Kommissionen måtte basere sig på de foreliggende faktiske oplysninger vedrørende CNBM. Kommissionen mindede i den forbindelse om, at den subsidiesats, der blev konstateret for CNBM i afsnit 3.4 og 3.8, var baseret på lån og tilskud, som var synlige i den offentligt tilgængelige revisionsberetning fra CNBM, og den udviste således stor forsigtighed i sin begrænsning af konklusionerne til kun at omfatte visse subsidier inden for specifikke subsidieordninger, som let kunne identificeres, og som ikke er relateret til den pågældende subsidieordning. Kommissionen har således om noget begået en fejl ved at udvise forsigtighed.

(800) Endelig bemærkede Kommissionen, at der i undersøgelsen ikke tages stilling til, om de midler, der er overført fra CNMB, er blevet overført til gengæld for aktier. Tværtimod blev det i undersøgelsen fastslået, at CNBM modtog finansielle bidrag fra regeringen med henblik på at gennemføre sine politikker, og at disse finansielle bidrag blev modtaget i form af tilskud, der efterfølgende blev anvendt til kapitaltilførsler til finansiering af Jushi Egypts aktiviteter.

(801) På grundlag af ovennævnte argumenter afviste Kommissionen påstanden.

(802) CNBM-gruppen gjorde endvidere gældende, at Kommissionen undlod at tage værdien af det egyptiske pund i betragtning på det tidspunkt, hvor kapitalinvesteringen fandt sted. Da det egyptiske pund blev stærkt devalueret i slutningen af 2016, har dette til gengæld kunstigt oppustet den fordel, som Egypten har i henhold til denne ordning. Kommissionen erkendte, at det egyptiske pund blev stærkt devalueret i 2016. Den noterede sig også, at de successive kapitalforhøjelser faktisk blev registreret i Jushi Egypts regnskaber i UP ved anvendelse af de historiske valutakurser. Efter den metode, der blev anvendt i Jushi Egypts regnskaber, tilpassede Kommissionen derfor valutakursen for tilvejebringelse af kapital i overensstemmelse hermed.

(803) Endelig hævdede CNBM-gruppen, at støtten til kapitalinvesteringer ikke bør allokeres over tid. Virksomheden fremførte, at der ikke er beviser for, at de kapitalinvesteringer, som Jushi har modtaget, er knyttet til erhvervelsen af anlægsaktiver.

(804) Kommissionen bemærkede, at der ikke er fremlagt yderligere beviser til støtte for påstanden. Desuden mindede Kommissionen om, at etableringen af et nyt produktionsanlæg indebærer erhvervelse af anlægsaktiver. I undersøgelsen var der desuden blevet indsamlet fyldestgørende beviser for, at virksomheden siden oprettelsen af Jushi Egypt har været involveret i erhvervelsen og opførelsen af anlægsaktiver. Kommissionen afviste derfor påstanden.

4.4. **Eksportkreditforsikring**

(805) I undersøgelsesperioden nød Jushi Egypt også godt af en eksportkreditforsikring hos Sinosure i forbindelse med en aftale, der blev undertegnet af Jushi China, og som også dækkede den eksport, der blev foretaget af Jushi Egypt. Den præmie, der skulle betales for eksport fra Egypten, afveg ikke fra den præmie, der blev anmodet om for eksport fra Kina.

(806) Som nævnt i afsnit 3.5 ejes Sinosure af den kinesiske regering, der udøver reel kontrol og således udgør et offentligt organ. Under alle omstændigheder overdrages eller pålægges den funktioner af GOC. Endvidere blev det allerede fastslået i afsnit 3.5, at præmierne blev betalt af GFF-producenterne i Kina på præferencevilkår. Det forhold, at den præmie, der ansøges om for eksport fra Egypten, ikke afviger fra præmien for eksport fra Kina, viser klart, at Sinosure ikke har taget hensyn til landerisikoen ved fastsættelsen af prisen for eksportkreditforsikring, og at konklusionerne vedrørende eksporten fra Jushi China også gælder for Jushi Egypt.

(807) Kommissionen konkluderede derfor, at Sinosure var et offentligt organ, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i), og i overensstemmelse med WTO's relevante retspraksis, eller at GOC udøvede overdragelse eller pålæg i forhold til virksomheden. Desuden fik Jushi Egypt en fordel, da forsikringen blev ydet til satser under det minimumsbeløb, der var nødvendigt for, at Sinosure kunne dække sine driftsomkostninger.

(808) Kommissionen fastslog også, at de subsidier, der blev ydet under eksportforsikringsordningen, er specifikke, fordi de ikke kunne opnås uden eksport, og de er således eksportbetingede jf. grundforordningens artikel 4, stk. 4, litra a).

(809) Uden at dette berører en undersøgelse af, om denne ordning er udligningsberettiget, har Kommissionen imidlertid, eftersom den heraf følgende potentielle udligningsberettigede fordel ville være ubetydelig, besluttet ikke at foretage en yderligere vurdering af denne ordning.

4.5. **Levering af varer mod utilstrækkeligt vederlag**

4.5.1. *Levering af elektricitet mod utilstrækkeligt vederlag*

(810) Der blev ikke fundet nogen fordel ved levering af elektricitet mod utilstrækkeligt vederlag, eftersom elektricitetspriserne fastsættes på nationalt plan i Egypten, og de eksporterende producenter betaler den sædvanlige pris for industrielle brugere inden for et bestemt spændingsinterval.

(811) Der blev ikke fundet nogen fordel ved levering af gas mod utilstrækkeligt vederlag. Der fastsættes gaspriser for visse industrisektorer, men de eksporterende producenter tilhører den resterende kategori af industrielle brugere, som ikke nyder godt af den laveste pris. Der er derfor ingen specificitet og ingen fordel.

4.5.2. *Indrømmelse af jord mod utilstrækkeligt vederlag*

4.5.2.1. Jushi Egypts erhvervelse af jord

a) Retsgrundlag

(812) Retsgrundlaget for denne ordning er:

— Lov nr. 83/2002 om særlige økonomiske zoner (»lov nr. 83/2002«)

— Dekret fra præsidenten for Den Arabiske Republik Egypten vedrørende lov nr. 27/2015 om ændring af visse bestemmelser i lov om særlige økonomiske zoner udstedt ved lov nr. 83/2002 (»lov nr. 27/2015«)

— Lov nr. 8 af 1997 om investeringsgarantier og -incitamenter (»lov nr. 8/1997«)

— Lov om investeringer som gennemført ved lov nr. 72 af 2017

— Premierministerens udkast til resolution nr. (2310) af 2017 om udstedelse af ministerielle bestemmelser om lov om investeringer udstedt i henhold til lov nr. 72 af 2017.

b) Resultater af undersøgelsen

(813) I henhold til artikel 5 i lov nr. 83/2002, som ændret i 2015, »ligger ejendomsretten til jord hos myndigheden i zonen«. Siden 2015 er det ikke længere muligt at købe den fulde ejendomsret til jord fra den generelle myndighed. På nuværende tidspunkt giver den generelle myndighed kun brugsret til jord til den største byggevirksomhed (»MDC«), som er en egyptisk entreprenør. MDC lader derefter underentreprenører som TEDA byde på brugsretten til jorden. Disse underentreprenører udlejer efterfølgende jorden til de virksomheder, der ligger i området.

(814) Da Jushi Egypt begyndte at bygge sit anlæg i 2011, var det dog stadig muligt at erhverve fuld ejendomsret til jord fra de egyptiske myndigheder. Jushi Egypt købte på det tidspunkt et jordareal af TEDA. TEDA havde tidligere købt dette jordareal fra Suez-provinsen i 1998 gennem sin forgænger, Egypt China Joint Venture Company, til en ekstremt lav pris (mindre end 1 USD/m^2) og uden nogen udbudsprocedure. Efter det første køb i 1998 har TEDA investeret i grundlæggende infrastruktur for at gøre den ubebyggede ørkenjord levedygtig med henblik på industriprojekter.

(815) I den forbindelse undersøgte Kommissionen, hvorvidt ECJV og TEDA var offentlige organer i henhold til grundforordningens artikel 3 og artikel 2, litra b). Kommissionen indhentede således oplysninger om statens ejerskab samt formelle indicier for statslig kontrol i disse enheder. Den undersøgte også, om der havde været udøvet reel kontrol.

(816) For det første fandt Kommissionen, at ECJV og TEDA var forretningsmæssigt forbundne enheder, og at de begge var fuldt statsejede. Som nævnt i betragtning 649 er Tianjin TEDA faktisk en statsejet virksomhed under Tianjin-kommunen, som dannede et joint venture med den egyptiske administration af Suezkanalen, den egyptiske nationalbank og fire egyptiske statsejede virksomheder for at oprette ECJV med henblik på at udvikle og opbygge den økonomiske zone. Kineserne besad 10 % af aktierne i ECJV og egypterne 90 % ([189]). Som nævnt i betragtning 651 etablerede Tianjin TEDA desuden i oktober 2008 et joint venture sammen med udviklingsfonden Kina-Afrika, en dattervirksomhed af CDB, om oprettelse af China-Africa TEDA Investment Co., Ltd. (»China-Africa TEDA«) som den primære kinesiske investeringsenhed i samarbejdszonen. China-Africa TEDA gik sammen med ECJV om at oprette en ny virksomhed, TEDA, for at fremme udviklingen af SETC-zonen i Egypten. Denne gang ejede den kinesiske part 80 % af aktierne og den egyptiske part (repræsenteret ved ECJV) 20 %.

(817) Kommissionen fastslog endvidere, at der forelå formelle indicier for statslig kontrol med disse investorer. Da begge enheder er 100 % statsejede, har de kinesiske og de egyptiske myndigheder formelt fuld kontrol over dem. I mangel af specifikke oplysninger om andet mente Kommissionen navnlig, at ledere og tilsynsførende i de pågældende enheder formodes at blive udpeget af og være ansvarlige over for staten, som det er tilfældet for statsejede virksomheder i disse lande.

(818) Den oprindelige tildeling af jord til ECJV til en købspris på under 1 USD/m^2 i overensstemmelse med den gældende retlige ramme indebar således helt sikkert et finansielt bidrag fra GOE ([190]). Den efterfølgende overdragelse af jord mellem ECJV og TEDA var faktisk en transaktion mellem forretningsmæssigt forbundne virksomheder baseret på en intern afregningspris, der omfattede de samme aktører på begge sider af transaktionen.

(819) Endelig bemærkede Kommissionen vedrørende TEDA's salg af jorden til Jushi Egypt, at majoritetsaktionæren i TEDA, som ejer 75 % af aktierne, er China Africa TEDA Investment Company, som også besidder flertallet af posterne i TEDA's bestyrelse. Den endelige ejer af China Africa TEDA Investment Company er CDB, som allerede er blevet udpeget som et offentligt organ i betragtning 257. Ifølge oplysningerne fra TEDA i besvarelsen af spørgeskemaet omfatter erhvervsaktiviteten i China Africa TEDA Investment Company desuden »investeringer i forskellige projekter i og uden for landet [dvs. Kina] … Sådanne projekter skal godkendes i overensstemmelse med lovgivningen og kan være genstand for erhvervsaktivitet efter godkendelse fra de pågældende departementer«. Denne ordlyd henviser til de godkendelser, der kræves af MOFCOM og NDRC for alle kinesiske investeringer i udlandet, og viser, at China Africa TEDA Investment Company gennemfører GOC's industripolitikker ved at investere i industriprojekter, der er godkendt og tilskyndet af GOC. TEDA beskriver selv sin vision og mission på følgende måde: »Vision: at blive investeringsspiller og operativ aktør i en international industripark, der støtter Kina, med udgangspunkt i Egypten, front mod Afrika og endda hele verden. Mission: fremme kinesiske virksomheder, der er udadrettede, og efterfølgende sætte skub i de kinesiske virksomheders internaliseringsproces« ([191]). TEDA henviser også i vid udstrækning i sine publikationer til opmærksomheden, motiveringen og støtten fra MOFCOM og Tianjin-kommunen i forbindelse med gennemførelsen af dens aktiviteter.

([189]) Rapport fra State Council Development and Research Center, »The sustainable development experience in the China-Egypt Suez Economic and Trade Cooperation Zone«, 6. august 2019 (»State Council Report«)

([190]) Artikel 38a i lov nr. 83/2002, som ændret i 2015; artikel 20b og artikel 28 i lov nr. 8/1997.

([191]) TEDA 10 Years Summary Report (2008-2018), s. 4.

(820) I lyset af ovenstående fastslog Kommissionen, at de statskontrollerede enheder, som stillede jord til rådighed for Jushi Egypt, er offentlige organer, jf. grundforordningens artikel 2, litra b), sammenholdt med grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. i). De foranstaltninger, der blev truffet af TEDA under GOC's direkte kontrol og i forbindelse med det tætte samarbejde mellem GOE og GOC kan faktisk tilskrives GOE som forklaret før i afsnit 4.2.3.1 som led i den foretrukne støtte til producenterne af GFF i Egypten.

(821) Selv om de statsligt kontrollerede enheder ikke blev betragtet som offentlige organer, fastslog Kommissionen desuden på grundlag af oplysningerne i betragtning 815-820 og beviserne vedrørende det tætte samarbejde mellem GOC og GOE, at de ville blive betragtet, som om de havde fået overdraget eller var blevet pålagt af GOC og GOE at udøve funktioner, der normalt udføres af staten, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv). Deres adfærd ville dermed under alle omstændigheder kunne tilskrives GOE.

(822) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anførte både GOE og de eksporterende producenter, at Kommissionen ikke kan antage, at de kinesiske offentlige organers eller private organers adfærd, som var blevet pålagt eller overdraget af den kinesiske regering, udgør subsidier i henhold til grundforordningen, da denne adfærd ikke kan tilskrives staten i oprindelses- eller eksportlandet.

(823) Som allerede nævnt i betragtning 816-820 fandt Kommissionen imidlertid, at TEDA ikke udelukkende er et kinesisk offentligt organ, men et offentligt organ, der kontrolleres i fællesskab af GOC og GOE, og at der under GOC's direkte kontrol kan træffes foranstaltninger, som også kan tilskrives GOE i betragtning af det tætte samarbejde mellem GOC og GOE. I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at aktionærerne i TEDA også omfatter statsejede egyptiske offentlige organer såsom den egyptiske administration af Suezkanalen og den egyptiske nationalbank, som er repræsenteret i TEDA's bestyrelse. Dette viser, at GOE var i stand til at anerkende og vedtage TEDA's foranstaltninger. Endelig fandt Kommissionen, som nævnt i betragtning 821, at selv om TEDA ikke blev anset for at være et offentligt organ, ville den få overdraget eller blive pålagt funktioner af GOC og GOE.

(824) Ud over indrømmelsen af jord i 2011 købte Jushi Egypt i 2016 et tilstødende jordareal af en egyptisk byggevirksomhed. Denne egyptiske byggevirksomhed havde også købt disse arealer fra det samme jordareal, der blev tildelt Egypt China Joint Venture Company i 1998. Kommissionen undersøgte, om den egyptiske entreprenør af GOE havde fået overdraget eller var blevet pålagt at tildele Jushi Egypt jord på fordelagtige vilkår, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv).

(825) I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at der var en klar inddragelse af myndighederne for SCZonen i forbindelse med salget til Jushi Egypt. Den egyptiske entreprenør var rent faktisk nødt til at sælge sit jordareal, fordi virksomheden ikke havde tilstrækkelige midler til at udvikle området i henhold til bestemmelserne om industriel udvikling i den oprindelige købsaftale indgået med GOE. Jushi Egypts interne korrespondance viser, at salget af jordarealet blev forhandlet med og godkendt af SCZonens overordnede myndighed. Jushi Egypts ledelse vurderede også i denne korrespondance, at den egyptiske entreprenør sandsynligvis ville have fået en bedre pris for sin jord, hvis denne havde fået tilladelse til at udbyde den frit på markedet. Dette er især relevant i betragtning af, at det jordareal, som var ejet af den egyptiske byggevirksomhed, var i umiddelbar nærhed af det jordareal, som Jushi Egypt allerede ejede, og som dermed ville give Jushi Egypt mulighed for at udvide sine produktionsaktiviteter på det samme sted. I denne forbindelse hedder det i artikel 3 i købsaftalen, at hvis kontrakten »ikke godkendes af den generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen inden for en frist på seks måneder, er part B (Jushi Egypt) berettiget til at anse part A (entreprenøren) for at have brudt denne kontrakt, hvorefter kontrakten vil blive ophævet automatisk«. I henhold til artikel 7 »skal part B endvidere indgive en skriftlig ansøgning til den generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen med henblik på part B's oprettelse af et industriprojekt på part A's vegne og opnå godkendelse … Den generelle myndighed for den særlige økonomiske zone for Suezkanalen indvilliger i at registrere arealet i part B's navn, undersøge og godkende den endelige kontrakt om salg af jord og indgive ansøgning om tinglysning af jorden hos notaren i part B's navn.«

(826) Desuden tilbød Jushi Egypt at betale eventuelle sanktioner, som den egyptiske entreprenør skulle betale til SCZonens overordnede myndighed. Dette bødegebyr fik Jushi Egypt imidlertid efterfølgende refunderet af den overordnede myndighed.

(827) GOE brugte således et privat organ som middel til at yde et finansielt bidrag, hvorved det private organ ikke havde andet valg end at sælge jorden til Jushi Egypt og til den pris og på de betingelser, som GOE havde fastsat. Kommissionen konkluderede derfor, at den egyptiske entreprenør af staten var blevet overdraget eller pålagt, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iv), første led, at forfølge regeringens politik, som også er nedfældet i samarbejdsaftalen, og stille jord til rådighed for Jushi Egypt på favorable vilkår.

(828) Kommissionen anmodede GOE om at fremlægge statistikker over de jordpriser, der var gældende i SCZonen, samt udbudsprocedurerne i forbindelse med entreprenørernes indkøbstransaktioner. GOE kunne imidlertid ikke fremlægge statistikker eller udbudsprocedurer vedrørende denne periode eller de pågældende transaktioner. GOE var kun i stand til at fremlægge oplysninger vedrørende udbudsprocedurerne for tildelingen af brugsretten til TEDA over et andet stykke jord i 2016.

(829) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOE og de eksporterende producenter, at Kommissionen lagde ukorrekte faktiske oplysninger til grund for at konkludere, at Wadi Degla af GOE var blevet overdraget eller pålagt handlinger. Mere specifikt hævdede de, at:

— Wadi Degla er ikke en entreprenør, men en producent af polyethylenrør og -fittings.

— Wadi Degla købte ikke de pågældende jordarealer af GOE, men af den egyptisk-kinesiske virksomhed.

— Den generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen har ikke deltaget i forhandlingerne mellem Jushi Egypt og Wadi Degla, men har ganske enkelt godkendt salget af jorden og anbragt sit stempel herpå.

— Interne drøftelser mellem Jushi Egypts ansatte forklarer kun, hvorfor Wadi Degla ønskede at sælge sin jord hurtigt. Wadi Degla ønskede at sælge sin jord hurtigt og var villig til at acceptere en lav pris, fordi den ikke havde udviklet jorden i overensstemmelse med sine retlige forpligtelser. Som følge heraf blev Wadi Degla pålagt en bøde af GOE for ikke at overholde sine forpligtelser. GOE refunderede den bøde, som Jushi Egypt havde betalt, fordi Jushi Egypt udviklede området. Da Jushi Egypt overholdt sin retlige forpligtelse til at udvikle området, var der ingen grund til at idømme en sanktion. Wadi Deglas salg af jorden var derfor blot en bivirkning af, at GOE havde pålagt Wadi Degla en bøde, hvilket ikke udgør en overdragelse eller et pålæg.

(830) Hvad angår det første punkt, fremgår det af de oplysninger, som Kommissionen råder over på virksomhedens websted ([192]), at Wadi Degla er en udvikler af ejendomsprojekter med projekter flere forskellige steder, herunder Ain Sokhna, og er ikke en producent af rør og fittings.

(831) Hvad angår det andet punkt bestrider Kommissionen ikke, at Wadi Degla købte den pågældende jord fra den egyptisk-kinesiske virksomhed. Den pågældende transaktion er imidlertid en anden, nemlig salget fra Wadi Degla til Jushi Egypt. Hvis historikken for alle transaktioner bør tages i betragtning, skal det desuden tilføjes, at den egyptisk-kinesiske virksomhed først købte jorden af GOE.

(832) Hvad angår det tredje og fjerde punkt, har Kommissionen erkendt, at Wadi Degla bl.a. ønskede at sælge sin jord, fordi den ikke havde udviklet området i overensstemmelse med sine retlige forpligtelser. Som anført i betragtning 825 kunne virksomheden dog også have solgt sin jord på det frie marked til en bedre pris. Jushi-ledelsens interne korrespondance forklarer ikke blot, hvorfor Wadi Degla ville sælge sin jord, men angiver også klart, at SCZonens overordnede myndighed var involveret i forhandlingerne vedrørende salgstransaktionerne. Nærmere bestemt fremgår det bl.a. af disse e-mails, at Jushi Egypt »nåede til enighed« med Wadi Degla og den ledende juridiske rådgiver for SCZonen om, at kontrakten »allerede er blevet godkendt af formanden for SCZonen«, og at SCZonen ville »indgive en særlig anmodning til premierministerens kontor« med henblik på tilbagebetaling af bøden. Disse påstande blev derfor afvist.

([192]) http://www.wadidegla.com/Wadi-Degla-Holding/en/spage/page/223 (sidst tilgået den 2.4.2020)

4.5.2.2. Leje af bygninger til Hengshi Egypt

(833) Kommissionen konstaterede også, at Hengshi Egypt lejer bygninger af TEDA. Som nævnt ovenfor købte TEDA oprindeligt jorden til disse bygninger af en forretningsmæssigt forbundet virksomhed, der selv havde købt jorden til særpris hos de egyptiske myndigheder. Det fremgik af undersøgelsen, at selv om TEDA opnår fortjeneste på sine lejekontrakter, ligger TEDA's lejepriser fortsat på under halvdelen af den gennemsnitlige pris, som opkræves af konkurrenterne i den økonomiske zone for Suezkanalen. Som konkluderet i betragtning 820 og 821 fandt Kommissionen således, at TEDA's leje af bygninger mod utilstrækkeligt vederlag til Hengshi Egypt kan tilskrives GOE.

(834) Hengshi Egypt har efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anført, at Kommissionen foretog udligning i forbindelse med bygninger, der blev udlejet af Nile Group Plastic Industry til Hengshi Egypt (SN4 og 6 i bilag 2.3 på siden »Hengshi Egypt«), uden at fastslå, at Nile Group Plastic Industry er et offentligt organ eller et privat organ, der har fået overdraget eller er blevet pålagt handlinger af regeringen i eksportlandet. Desuden var den pris, der blev forlangt af Nile Group Plastic Industry, konsekvent lavere end TEDA's priser.

(835) De transaktioner, som virksomheden henviser til, vedrører nemlig bygninger, der ejes af TEDA og udlejes af TEDA til Nile Group Plastic Industry. Disse bygninger blev udlejet i en kort, midlertidig periode på 2 måneder af Nile Group Plastic Industry til Hengshi Egypt i henhold til en mindelig aftale mellem de to virksomheder. Hengshi Egypt overtog faktisk udlejningen fra TEDA af de bygninger, der oprindeligt var opført af Nile Group Plastic Industry, men flyttede ind i lokalerne lidt før udløbet af lejekontrakten mellem Nile Group Plastic Industry og TEDA. Efter denne korte overgangsperiode fortsatte Hengshi Egypt med at leje de samme lokaler direkte fra TEDA. Endvidere fulgte den udlejningspris, der var fastsat mellem Nile Group Plastic Industry og Hengshi Egypt, TEDA's prisliste for tilsvarende bygninger i 2017. Da transaktionen vedrørte en midlertidig ordning, i henhold til hvilken TEDA fortsat var ejer af de udlejede bygninger, og da lejepriserne forblev inden for TEDA's fastsatte lejeprisinterval, accepterede Kommissionen ikke virksomhedens påstand herom.

4.5.2.3. Konklusion

(836) Resultaterne af denne undersøgelse viser, at priserne ved tildeling og erhvervelse af jord i SCZonen fastlægges af de egyptiske myndigheder, og at prissætningen for SCZonen er uigennemskuelig. Der blev tildelt eller udlejet jord på fordelagtige vilkår af offentlige organer eller private organer, som havde fået overdraget eller var blevet pålagt opgaven af staten.

(837) GOE's indrømmelse af jord mod utilstrækkeligt vederlag bør derfor betragtes som subsidier i henhold til grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. iii), og artikel 3, stk. 2, idet der indrømmes goder, som medfører en fordel for modtagervirksomhederne.

(838) Ordningen er specifikt, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), da indrømmelsen af jord til virksomheder i SETC-zonen mod utilstrækkeligt vederlag er forbeholdt visse virksomheder i et bestemt geografisk område.

4.5.2.4. Beregning af subsidiebeløbet

(839) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som det konstateredes, at modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Den fordel, som modtagerne har opnået, beregnes ved at tage højde for forskellen mellem det beløb, som den eksporterende producent reelt havde betalt for jorden, og det beløb, som normalt skulle have været betalt på grundlag af et markedsbaseret benchmark. Fordelen i forbindelse med Jushi Egypts erhvervelse af jord blev beregnet på følgende måde:

(840) Som nævnt i betragtning 828 var GOE ikke i stand til at fremlægge oplysninger eller statistikker om købspriser for jord. GOE gav kun oplysninger om transaktioner vedrørende brugsret til jord. I 2016 foretog et ekspertudvalg rent faktisk en ejendomsvurdering for at fastlægge priserne for brugsretten til jord i SCZonen. På grundlag af denne undersøgelse blev den gennemsnitlige årlige værdi af brugsretten til jord i den bredere økonomiske zone for Suezkanalen fastlagt. På den anden side indgik TEDA en aftale om brugsret til jord med MDC i 2016 for yderligere at udvide den eksisterende SETC-zone med 6 km^2. Kommissionen har multipliceret den gennemsnitlige årlige værdi af brugsretten til jord i SCZonen med varigheden af den kontrakt om brugsret til jord, der blev indgået med TEDA for udvidelseszonen på 6 km^2. Kommissionen var af den opfattelse, at dette svarede til den samlede købsværdi af uudnyttet jord for entreprenøren.

(841) For at tage hensyn til de omkostninger, som entreprenøren skal betale for byggemodning af grunden, blev TEDA's investeringsomkostninger pr. m^2 beregnet på grundlag af offentligt tilgængelige oplysninger. Ifølge disse oplysninger ([193]) var der afsat 230 mio. USD til udvidelsesområdet på 6 km^2. Entreprenørens fortjeneste blev også tilføjet.

(842) Den deraf resulterende pris pr. m^2 uudnyttet jord blev anvendt for det område, som Jushi Egypt havde købt, og sammenlignet med den købspris, som Jushi Egypt faktisk havde betalt. For jordarealet, som blev købt i 2011, blev købsprisen for 2016 korrigeret for inflation og udvikling i BNP. Udviklingen blev beregnet på grundlag af inflation og udvikling i BNP pr. indbygger i løbende priser i USD for Egypten som offentliggjort af IMF for 2016. For jordarealet, der blev købt i 2016, blev der lagt et tillæg for at tage hensyn til jordarealets fordelagtige geografiske placering for køberen (ved siden af Jushi Egypts eksisterende anlæg).

(843) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 3, vedrørende tildeling af subsidiebeløb for aktiver, der ikke afskrives, er subsidiebeløbet blevet henført til undersøgelsesperioden ved at anvende en offentlig tilgængelig og passende udlånsrentesats i Egypten i undersøgelsesperioden, som offentliggjort af Verdensbanken ([194]), på et rentefrit lån.

(844) Efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Jushi Egypt, at Kommissionen begik flere fejl ved fastlæggelsen af benchmarket for salg af jord, nemlig:

1) Den interne korrespondance om købet af jordarealet fra Wadi Degla viser, at Jushi Egypt vurderede prisen på grunden til 1 000-1 200 EGP/m^2. Denne pris burde have været anvendt som benchmark i første omgang.

2) Værdien af brugsretten i løbet af brugsrettens varighed er ikke sammenlignelig med den fulde ejendomsret til jorden, da en brugsret i sagens natur er forskellig fra det fulde ejerskab.

3) Den hypotetiske grundvurdering, der blev bestilt af den generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen, er ikke et sammenligneligt benchmark, da det er en hypotetisk pris, hvortil den generelle myndighed for den økonomiske zone for Suezkanalen ikke har formået at sælge nogen jordarealer.

4) Den fulde værdi af brugsretten til et jordareal er ikke den årlige lejepris for brugsretten multipliceret med brugsrettens samlede varighed, men den årlige lejepris for brugsretten divideret med det gennemsnitlige afkast af investeringen. Dette skyldes, at det oprindelige årlige beløb for brugsretten vil miste værdi hvert år på grund af inflationen. Som følge heraf skal Kommissionen dividere den årlige pris pr. kvadratmeter i USD med TEDA's forventede gennemsnitlige fortjeneste for jorden.

5) De investeringsomkostninger på 230 mio. USD, som TEDA Egypt har annonceret, består af prisen for brugsretten til jorden samt investering i boligbyggeri, serviceområder og fabrikker. De jordarealer, som Jushi Egypt købte, indeholdt ingen af disse, idet Jushi Egypt købte bar jord.

6) Kommissionen skal anvende den omregningskurs, der var gældende på tidspunktet for salget, til at konvertere benchmarket i USD til EGP.

(845) For så vidt angår det første punkt kunne Kommissionen ikke anvende den pris, der var foreslået af CNBM-gruppen, da den vedrørte en subjektiv intern vurdering foretaget af den pågældende eksporterende producent, som ikke var underbygget af dokumentation baseret på markedsparametre, og den kunne derfor ikke betragtes som en pålidelig indikator for værdien af jordarealet.

(846) Med hensyn til det andet punkt anerkender Kommissionen, at det fulde ejerskab er forskelligt fra brugsretten, men da GOE ikke var i stand til at fremlægge oplysninger eller statistikker om købspriser for jord, fandt Kommissionen, at dette var de bedste tilgængelige oplysninger til at fastlægge benchmarket.

([193]) Public Go-Global Service of the Department of Commerce of Guangdong Province, http://www.bern-cci.ch/export/fr1/marche.html (senest tilgået den 2. januar 2020).

([194]) Verdensbankens rapport »Doing Business 2020«, Egypt, Arab Rep., se også https://data.worldbank.org/indicator/FR.INR.LEND?locations=EG.

(847) For så vidt angår det tredje punkt mindede Kommissionen om, at den pågældende værdiansættelse bestod af en uafhængig undersøgelse, der var bestilt af GOE, som leverede jordens reelle værdi, dvs. den pris, til hvilken jorden normalt skulle sælges. Den omstændighed, at grundene reelt ikke blev solgt til denne pris af GOE, påvirker ikke den reelle værdi.

(848) Med hensyn til det fjerde punkt vurderede Kommissionen, at værdien af en brugsrettighed normalt beregnes som en procentdel af markedsværdien af det underliggende aktiv (dvs. værdien af det fulde ejerskab), afhængigt af varigheden af brugsretten, dvs. jo længere brugsretten er, desto tættere vil værdien af brugsretten være på værdien af fuldt ejerskab. Da det fulde ejerskab af jord pr. definition er tidsubegrænset, vil det heraf følgende benchmark, som Kommissionen har beregnet, ved multiplicering af den årlige brugsret med 50 år derfor altid ligge under den reelle værdi af det fulde ejerskab. Desuden bemærkede Kommissionen, at det fulde beløb for brugsretten skulle betales som et engangsbeløb ved brugsrettighedernes ikrafttræden i det konkrete eksempel med brugsretsaftalen, som blev underskrevet af TEDA i 2016. Da der ikke er nogen årlige lejebetalinger som sådan i praksis, bliver kravet således ugyldigt.

(849) Med hensyn til det femte punkt bemærkede Kommissionen, at Jushi Egypt rent faktisk købte jord uden bygninger. På dette jordareal var der imidlertid allerede adgang til alle nødvendige forsyningsanlæg, veje, spildevandsrensning, offentlig belysning, sikkerhed og andre servicefaciliteter, som blev stillet til rådighed af TEDA. Prisen for et stykke jord i en velforbundet og udviklet zone kan ikke sammenlignes med prisen for et stykke bar ørkenjord. Desuden hidrører indtægter fra udviklere af ejendomsprojekter som TEDA normalt fra salg af jord og leje af bygninger og infrastruktur inden for zonen. Hvis udviklingsomkostningerne ikke blev indregnet i jordens markedspris, ville der i første omgang ikke være noget incitament for entreprenører til at foretage investeringer.

(850) Med hensyn til det sidste punkt bemærkede Kommissionen, at den justerede 2016-prisen på grundlag af udviklingen i det egyptiske BNP i faste priser siden 2011. Dette betyder, at inflationen, som skyldes devalueringen af EGP i forhold til USD, allerede var indregnet i tilpasningen af BNP. Yderligere justeringer for valutakursændringer ville således medføre dobbelttælling.

(851) Ud fra ovenstående argumenter blev virksomhedens påstande afvist. Kommissionen bemærkede imidlertid i forbindelse med gennemgangen af virksomhedens påstande, at den havde begået en skrivefejl i forbindelse med den rentesats, der blev anvendt til beregning af fordelen. Dette blev justeret.

(852) Fordelen i forbindelse med Hengshi Egypts leje af jord blev beregnet ved — på grundlag af en markedsundersøgelse bestilt af TEDA i 2018 — at sammenligne den gennemsnitlige leje, der blev opkrævet af konkurrenterne i den økonomiske zone for Suezkanalen, med den lejepris, som Hengshi Egypt faktisk betalte i 2018.

(853) Efter den endelige og den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger gjorde GOE og Hengshi Egypt gældende, at Kommissionen ikke havde godtgjort, at udlejningen af bygninger til Hengshi Egypt har givet en fordel, fordi i) Kommissionen ikke sammenlignede TEDA's lejepriser for Hengshi Egypt med en konkurrent i den økonomiske zone for Suezkanalen, da den anvendte IDG's priser »den 6. oktober«, som ikke ligger i den økonomiske zone for Suezkanalen, men i en frizone i det vestlige Kairo, ii) Kommissionen baserede sig på en intern vejledende undersøgelse, og iii) Kommissionen ikke havde godtgjort, at TEDA Egypts priser er mere fordelagtige end markedspriserne i det samme geografiske område, fordi andre virksomheder, der er etableret i nærheden, men uden for TEDA-zonen, havde besluttet ikke at leje hos TEDA, selv om priserne var lave.

(854) Med hensyn til det første punkt bemærker Kommissionen, at virksomheden fejlagtigt troede, at Kommissionen havde baseret benchmark-lejeprisen på IDG's priser »den 6. oktober«. Som nævnt i betragtning 845 anvendte Kommissionen faktisk den gennemsnitlige lejepris, dvs. 88 EGP/m^2, der blev opkrævet af flere konkurrenter i den økonomiske zone for Suezkanalen i løbet af 2019 på grundlag af en markedsundersøgelse bestilt af TEDA. Denne pris blev derefter justeret med en årlig prisstigning på 10 % som nævnt i samme undersøgelse for at bringe den tilbage til undersøgelsesperioden. Det deraf følgende benchmark på 80 EGP/m^2 svarer tilfældigvis til den pris, der blev opkrævet af IDG »den 6. oktober«, men var ikke som sådan baseret på den pris, som IDG anvendte.

(855) Hvad angår sammenligneligheden af konkurrenterne i undersøgelsen, når det gælder beliggenhed, bemærkede Kommissionen, at IDG ifølge sin hjemmeside har flere projekter i forskellige områder, hvoraf det ene faktisk ligger i det vestlige Kairo. Den har imidlertid også et projekt i Port Said i den økonomiske zone for Suezkanalen. På den anden side er en anden konkurrent, som er nævnt i undersøgelsen, SIDC, udelukkende beliggende i den økonomiske zone for Suezkanalen ([195]). I sidste ende fandt Kommissionen, at alle priser for samtlige lokaliteter, der indgik i undersøgelsen, var sammenlignelige, da TEDA selv besluttede at sammenligne lejebetingelserne med disse virksomheder/projekter. I denne henseende var Kommissionen uenig i det andet punkt, som Hengshi Egypt har fremført, nemlig at en intern undersøgelse, der blev anvendt til at træffe beslutning om den årlige forhøjelse af lejepriserne, ikke burde have været anvendt til at fastsætte en benchmarkpris. Kommissionen bemærkede, at det kapitel, der lå til grund for prissammenligningen, blev kaldt for »markedsundersøgelse«. TEDA var således af den opfattelse, at virksomheden foretog en undersøgelse af det marked, hvorpå det opererer. TEDA har desuden medtaget sine egne lejeoplysninger i tabellen, som blev anvendt af Kommissionen, hvilket viser, at den henviste til sig selv i forhold til andre entreprenører. Endelig nævnte TEDA i konklusionerne, at et af de positive elementer i forhøjelsen af priserne for 2019 var, at de blev »tilpasset markedspriserne«. På grundlag af disse beviser konkluderede Kommissionen, at den interne undersøgelse var en pålidelig indikator for sammenlignelige priser på markedet set i forhold til TEDA, og at påstanden derfor måtte afvises.

(856) For så vidt angår det tredje punkt, der blev rejst af GOE og Hengshi Egypt, fandt Kommissionen, at den omstændighed, at andre virksomheder i nærheden besluttede ikke at leje hos TEDA, ikke er en pålidelig indikator for den manglende konkurrenceevne i dens lejepriser. Der blev faktisk ikke fremlagt yderligere beviser vedrørende ejendomsretten til den jord, der anvendes af disse virksomheder (køb, brugsret, leje), eller de underliggende årsager til deres beslutning om at etablere sig uden for TEDA-zonen. Saint Gobain er f.eks. en virksomhed, der er beliggende i store bygninger med en produktionsaktivitet, der sandsynligvis ville have krævet mere plads og særlige forhold, som ikke kunne tilbydes af TEDA's standardudlejningsfabrikker. I denne forbindelse ønsker Kommissionen også at fremhæve, at alle produktionsenhederne i den zone, der forvaltes af TEDA, enten helt eller delvist ejes af kinesiske juridiske eller fysiske personer, og at TEDA's mission er at fremme kinesiske virksomheder med udadrettede aktiviteter, jf. betragtning 819. Så vidt det er Kommissionen bekendt, er ingen af de virksomheder i nærheden, der nævnes af Hengshi Egypt, kinesisk ejede.

(857) Endelig gjorde Hengshi Egypt indsigelse mod, at Kommissionen havde anvendt den samme lejepris for fabrikker og lagre samt for kontrakter, der blev påbegyndt inden undersøgelsesperioden. Kommissionen minder om, at den markedsundersøgelse, som TEDA foretog, kun indeholdt en pris for »fabrikker og lagre« under ét. Kommissionen kunne som sådan heller ikke sondre mellem priser for fabrikker og lagre. Kommissionen bemærkede endvidere, at den anvendte TEDA's faktiske priser i 2018. Den omstændighed, at TEDA ikke havde tilpasset sine lejepriser i 2018 for visse kontrakter, er i denne forstand uden betydning. Disse påstande blev derfor afvist.

(858) Det endelige subsidiebeløb, der blev konstateret for indrømmelse af jord mod utilstrækkeligt vederlag, udgjorde derfor 1,93 %.

4.6. **Indtægter, som der er givet afkald på**

4.6.1. *Indkomstmæssige skattefordele for virksomheder*

a) Retsgrundlag:

— Loven om indkomstskat, vedtaget ved lov nr. 91 af 2005, og

— Investeringsministeriets bekendtgørelse nr. 16 af 2017 om tilføjelse af et tillæg (A) vedrørende følgerne af valutaomregning med titlen »The effects of changes in currencies exchange rates« til den egyptiske regnskabsstandard nr. 13.

b) Resultater af undersøgelsen

(859) Jushi og Hengshi Egypt skal betale den normale egyptiske indkomstskat på 22,5 %.

(860) I 2016 besluttede den egyptiske regering at ændre den faste valutakurs for det egyptiske pund (»EGP«) til en flydende valutakurs baseret på en henstilling fra Den Internationale Valutafond. Det egyptiske pund tabte derfor omkring halvdelen af sin værdi i forhold til andre større valutaer såsom USD og EUR inden for en måned. For at imødegå dette pludselige valutakursudsving udstedte GOE en særlig regnskabsstandard samt en særlig skatteregel om behandling af valutakursforskelle. Som følge heraf fik virksomheder i større omfang mulighed for at trække valutakursforskelle som følge af devalueringen af EGP fra deres skattepligtige indkomst.

([195]) Yderligere oplysninger findes på: https://www.idg-egypt.com/ for IDG og https://sidc.com.eg/ for SIDC (seneste tilgået den 1.4.2020).

(861) Selv om denne lovgivning generelt fandt anvendelse på alle virksomheder i Egypten og havde til formål at kompensere for de negative virkninger af devalueringen af den egyptiske valuta, skabte den de facto en væsentlig fordel for et begrænset antal virksomheder i Egypten, dvs. virksomheder, der eksporterer og næsten udelukkende driver deres forretning i udenlandsk valuta, f.eks. USD eller EUR. Denne særlige kategori af virksomheder har ikke haft noget faktisk tab som følge af devalueringen af EGP, men kunne drage fordel af den særlige regnskabsstandard, der blev udstedt af GOE til skatteformål. Som følge heraf forekommer virksomheder, der driver forretning i udenlandsk valuta, at være tabsgivende i skattemæssig henseende, selv om deres økonomiske situation kan udvise et sundt resultat. De egyptiske virksomheder, der driver forretning i EGP, har derimod lidt et faktisk tab, som har haft reel indvirkning på deres forretninger, og det var netop dette problem, som skulle løses ved hjælp af den særlige skatteregel, som GOE udstedte.

(862) Jushi Egypt drog fordel af denne foranstaltning, idet undersøgelsen viste, at de næsten udelukkende driver forretning i USD eller EUR og næsten ikke har transaktioner i egyptiske pund. De er næsten udelukkende eksportorienterede, importerer næsten alt deres udstyr, og deres lån samt en stor del af deres indkøb af materialer er denomineret i udenlandsk valuta. Som følge heraf er de tab, som Jushi og Hengshi Egypt har registreret som følge af devalueringen af EGP, navnlig på grund af de betydelige lån i udenlandsk valuta, faktisk ikke reelle og anvendes kun i skattemæssig henseende til at nedsætte den skattepligtige indkomst.

(863) Desuden skulle fradraget være en midlertidig foranstaltning og kun gælde for transaktioner, der var påvirket på tidspunktet for devalueringen. I undersøgelsesperioden trak Jushi og Hengshi Egypt dog stadig betydelige beløb fra i deres skattepligtige indkomst under realiserede og ikke-realiserede valutakursforskelle. Som følge heraf var de mindre rentable eller endog tabsgivende ifølge deres indkomstselvangivelse, selv om deres årsregnskaber udviste en sund og bæredygtig fortjeneste.

c) Konklusion

(864) På baggrund af ovenstående konkluderede Kommissionen, at disse skattefordele dels udgør indtægter, som GOE giver afkald på, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), og dels gav en fordel, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 2.

(865) Desuden er de rent faktisk specifikke for de eksporterende producenter Jushi og Hengshi Egypt, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra c), da de overvejende anvendes af en begrænset gruppe virksomheder, der næsten udelukkende opererer i udenlandsk valuta.

(866) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger bemærkede GOE og de eksporterende producenter, at den særlige skatteregel fra 2016 om behandling af valutakurstab som et skattemæssigt underskud ikke kan udgøre subsidier, da den ikke indebærer en fordel og ikke er specifik. For det første, eftersom denne skatteregel blev vedtaget for at kompensere for et tab forårsaget af regeringen, er der ikke opnået nogen fordele. For det andet, eftersom alle enheder, der var påvirket af det tab, som regeringen forårsagede, kunne gøre brug af denne skattemæssige behandling, kan denne ordning ikke anses for at være specifik.

(867) Kommissionen erkendte i betragtning 861, at denne lovgivning generelt fandt anvendelse på alle virksomheder i Egypten og havde til formål at kompensere for de negative virkninger af devalueringen af den egyptiske valuta. Kommissionen anførte imidlertid også, at virksomheder, som hovedsagelig er eksportorienteret og driver deres virksomhed næsten udelukkende i udenlandsk valuta, som f.eks. USD eller EUR, i uforholdsmæssig grad nød godt af denne lovgivning. Disse virksomheder har faktisk ikke haft nogen betydelige tab som følge af devalueringen af EGP, da de valutakurstab, der blev påført deres køb/forpligtelser i USD, kunne opvejes af valutakursgevinsterne på deres salg i USD. Som følge heraf skabte lovgivningen i stedet for at kompensere for et tab forårsaget af regeringen faktisk en skattefordel, som specifikt gjaldt for denne type virksomheder. Påstanden blev derfor afvist.

d) Beregning af subsidiebeløbet

(868) Fordelen for de eksporterende producenter blev fastsat på grundlag af oplysningerne i indkomstskatteopgørelsen fra 2018. Først beregnede Kommissionen det beløb, der blev trukket fra den skattepligtige indkomst i henhold til ovennævnte bestemmelser. Derefter blev der med den almindeligt gældende skatteprocent beregnet 22,5 % af dette fratrukne beløb. Endelig blev dette beløb udtrykt i procent af de eksporterende producenters samlede omsætning i undersøgelsesperioden.

(869) Det subsidiebeløb, der blev konstateret under denne skatteordning, udgør 1,43 %.

4.6.2. *Momsfritagelse og nedsættelse af importtold for importeret udstyr*

(870) Denne ordning medfører fritagelse for moms og importtold ved import af udstyr, der anvendes i produktionsprocessen i de virksomheder, der ligger i SCZonen.

a) Retsgrundlag

(871) Retsgrundlaget for denne ordning er:

— Lov nr. 83/2002 om særlige økonomiske zoner (»lov nr. 83/2002«)

— Dekret fra præsidenten for Den Arabiske Republik Egypten vedrørende lov nr. 27/2015 om ændring af visse bestemmelser i lov om særlige økonomiske zoner udstedt ved lov nr. 83/2002 (»lov nr. 27/2015«);

— Lov om investeringer som gennemført ved lov nr. 72 af 2017;

— Premierministerens udkast til resolution nr. (2310) af 2017 om udstedelse af ministerielle bestemmelser om lov om investeringer udstedt i henhold til lov nr. 72 af 2017:

— Lov om moms som gennemført ved lov nr. 67 af 2016;

— Ministerielle bestemmelser om lov om moms, finansministeriets bekendtgørelse nr. 66/2017.

b) Resultater af undersøgelsen

(872) I henhold til artikel 22 i lov nr. 83/2002, som ændret ved lov nr. 27/2015, indgår SCZonen i et særskilt toldområde i henhold til et dekret udstedt af finansministeriet. Dette særskilte toldområde fungerer under tilsyn af det øverste toldudvalg, der er nedsat af formanden for zonens myndighed.

(873) I henhold til artikel 42 i lov nr. 83/2002 er import af udstyr, redskaber eller apparater desuden fritaget for skatter og afgifter, så længe de henføres til fremstillede varer eller tjenesteydelser knyttet til de aktiviteter, der er tilladt inden for SCZonen. SCZonen er dog ikke kun en eksportzone, og derfor skal der betales skatter og afgifter af alle varer, som frigives til hjemmemarkedet uden for SCZonen.

(874) Endelig betaler virksomheder beliggende uden for SCZonen i henhold til den relevante lovgivning importmoms i forvejen, som derefter modregnes i momsen ved salg på hjemmemarkedet, eller anmoder om refusion, hvis det er relevant, når færdigvarerne eksporteres. For virksomheder beliggende i SCZonen tilbageholdes momsen, og disse betaler således i overensstemmelse med et aftalememorandum mellem finansministeriet og SCZonens overordnede myndighed ikke moms i første omgang.

(875) Kommissionen konstaterede, at virksomhederne i stikprøven ganske rigtigt ikke havde betalt moms og importafgifter på importeret udstyr siden 2017 og i hele undersøgelsesperioden. Før 2017 betalte virksomhederne faktisk deres importafgifter og moms/almindelig omsætningsafgift (»GST«) på importeret udstyr, da de endnu ikke havde tilsluttet sig SCZone-ordningen. I kraft af virksomhedens tilslutning til SCZonens skatte- og administrationssystem i 2017 drog de eksporterende producenter dog fordel af skattemæssig præferencebehandling inden for zonen, herunder fritagelse for moms og afgifter.

(876) I Egypten bør virksomheder, som køber maskiner, der er belagt med 5 % moms, normalt anvende beløbene som kredit mod fremtidige betalinger ([196]). Hvis kreditsaldoen opretholdes i mere end 6 på hinanden følgende skatteperioder (måneder), hvilket er tilfældet for virksomheder, der er stærkt involveret i eksport, og som ikke kan modregne moms på inputmaterialer som kredit mod fremtidige betalinger, skal den registrerede person dog indsende en skriftlig ansøgning med angivelse af kreditsaldoens størrelse. Den egyptiske skattemyndighed bør inden for 45 dage fra indgivelsen af ansøgningen kontrollere, om balancen er korrekt og refundere beløbet.

([196]) Artikel 22 i lov nr. 67 af 2016.

(877) Undersøgelsen viste dog, at GOE i praksis ikke godtgør den moms, der er betalt i forvejen, og derfor udgør afgiften en faktisk omkostning for sådanne virksomheder. En analyse af Jushi Egypts GST/momstilgodehavender i årsberetningerne for 2016-2018 viste faktisk, at de beløb, som GOE skyldte Jushi Egypt, stadig var udestående efter flere år ([197]), og Jushi Egypt bekræftede, at virksomheden ikke forventede at modtage godtgørelserne ([198]). For så vidt angår Hengshi Egypt anmodede virksomheden om at få refunderet moms/GST på udstyr og materialer. Der blev endelig modtaget en refusion for udstyr, der var købt indtil 3 år tidligere, men de tilbagebetalte beløb dækkede ikke de beløb, der anmodedes om, og der blev fremlagt dokumentation for godtgørelsen af visse varer, men ikke for andre. Dette viser, at GOE's momsgodtgørelse i bedste fald modtages med en betydelig forsinkelse og under alle omstændigheder er vilkårlig og uigennemsigtig.

(878) Det bør også tages i betragtning, at udstyr, der anvendes til fremstilling af varer, herunder den undersøgte vare, efter al sandsynlighed vil blive anvendt i hele dets levetid på det egyptiske område uden at blive reeksporteret eller solgt på hjemmemarkedet, og derfor er der ingen anden grund til at indrømme fritagelse for told og moms ved køb heraf ud over at give virksomheder beliggende i SCZonen en fordel. Denne praksis udgør således indtægter, som der gives afkald på, i form af told og moms, der uden begrundelse ikke skal betales, da dette udstyr anvendes til lokal fremstilling af den undersøgte vare, hvorfor der normalt skal betales told og moms af producenter, der er beliggende uden for SCZonen.

(879) Da de eksporterende producenter blev omfattet af særbehandling under SCZonens retlige ordning i 2017, drog de således fordel af en faktisk momsfritagelse for importerede maskiner. Denne fritagelse udgør indtægter, som der gives afkald på, for selv om moms, jf. de foregående afsnit, i sidste ende bør refunderes, foreligger der i realiteten ikke noget bevis for, at GOE har godtgjort Jushi Egypt den moms, der er betalt på maskiner tidligere. Det fremgik faktisk af de foreliggende beviser, at Jushi Egypt ikke modtog disse refusioner, da virksomheden var beliggende uden for zonen.

(880) Virksomheder, som er beliggende i SCZonen, og som ikke skal betale moms i forvejen, indrømmes en faktisk momsfritagelse, som ud over at spare dem for en faktisk omkostning også sparer dem for den administrative byrde, der er forbundet med at kræve godtgørelse af moms eller modregne momstilgodehavender. Den samme konklusion gælder endnu tydeligere med hensyn til fritagelse for importafgifter på importeret udstyr.

(881) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger rejste GOE og de eksporterende producenter forskellige spørgsmål. For det første skyldes det ikke, at Jushi Egypt og Hengshi Egypt førhen ikke altid modtog fuld og rettidig momsgodtgørelse fra GOE (da de ikke lå inden for den økonomiske zone for Suezkanalen), at der nu er givet afkald på indtægter i forbindelse med den skattemæssige behandling, der gælder for dem inden for den økonomiske zone for Suezkanalen.

(882) For det andet sammenlignede Kommissionen den anfægtede skattemæssige behandling med en hypotetisk skattebehandling, som blev udledt af situationen for Jushi Egypt og Hengshi Egypt, før de kom ind i den økonomiske zone for Suezkanalen, i stedet for at sammenligne den anfægtede skattemæssige behandling med Egyptens momsregler for import af udstyr og råmaterialer.

(883) For det tredje rejste Kommissionen ingen spørgsmål til GOE om administrationen af moms i Egypten under kontrolbesøget.

(884) For det fjerde mindede GOE om, at artikel 27 i SCM-aftalen kræver en særlig og differentieret behandling af udviklingslande, der er medlemmer af WTO. Kommissionen bør derfor ikke straffe for den omstændighed, at GOE ikke altid havde de nødvendige ressourcer til at tilbagebetale det skyldige momsbeløb rettidigt.

(885) For det femte har Kommissionen selv erkendt, at Jushi Egypt og Hengshi Egypt i sidste ende modtog den del af momsen fra GOE, som blev betalt før tiltrædelsen af den økonomiske zone for Suezkanalen. Derfor kunne det fulde momsbeløb, der normalt skulle betales, ikke udgøre fordelen. Da Jushi Egypts momssaldo desuden nu er faldende, eftersom Jushi Egypt modtager større moms, ville det fulde momsbeløb, der normalt skulle betales, desuden være blevet delvist modregnet i dette momstilgodehavende. Endelig er de momsbeløb, som blev opkrævet af Jushi Egypt for perioden 2017-2018, blevet afregnet og fratrukket i Jushi Egypts momstilgodehavende hos GOE i begyndelsen af 2020. Som følge heraf er der ikke længere nogen fordel.

([197]) Størstedelen af de fordringer vedrørende moms/andre indirekte skatter, der blev indberettet i årsberetningerne for 2016-2018, vedrører faktisk udenlandske indkøb under ordningen med GST på 10 %, som var gældende indtil juli 2016.

([198]) Ifølge Verdensbankens rapport »Doing Business in Egypt 2020« rangerer Egypten som nr. 156 ud af 190 i skatteanliggender.

(886) For det sjette vedrørte den moms, der blev betalt af de eksporterende producenter, moms for maskiner og ikke for råmaterialer. På grund af deres store indledende investeringer i anlægsaktiver var GOE ikke i stand til at refundere den fuldt betalte moms på maskiner rettidigt. Dette var imidlertid ikke tilfældet for råmaterialer, således at momsfritagelserne på råmaterialer ikke udgjorde subsidier.

(887) Da Kommissionen med rette fandt, at der ikke burde have været betalt importafgift for inputmaterialer til eksporterede varer, burde Kommissionen have anvendt samme begrundelse for så vidt angår moms på inputmaterialer til eksporterede varer. Det følger heraf, at Kommissionen ved beregningen af fordelen skal tildele det momsbeløb, der skal betales i undersøgelsesperioden, til de materialemængder, der er anvendt til fremstilling af de varer, der kun sælges på hjemmemarkedet.

(888) Som svar på disse påstande ønsker Kommissionen at præcisere, at dens formål ikke er at straffe GOE for manglende ressourcer eller at kritisere momssystemet i Egypten som sådan. Samtidig bemærkede Kommissionen, at artikel 27 i SCM-aftalen ikke spiller nogen rolle for GOE's påstand i denne forbindelse. Den mest relevante bestemmelse i udligningstoldproceduren er artikel 27, stk. 10, som kun omhandler visse minimaltærskler, mens de øvrige bestemmelser i artikel 27 hovedsagelig vedrører eksportsubsidier til udviklingslande. I dette tilfælde påberåber GOE sig artikel 27 for at begrunde den manglende tilbagebetaling af momstilgodehavender til skatteyderne, i hvilken forbindelse denne bestemmelse er irrelevant.

(889) Hvad angår påstanden vedrørende anmodninger om oplysninger vedrørende momssystemet, anmodede Kommissionen om oplysninger om, hvordan momssystemet i Egypten fungerede, fra starten af undersøgelsen og i forbindelse med spørgeskemaet og mangelproceduren. Desuden blev generelle spørgsmål om størrelsen af de afgifter, der blev opkrævet hos de eksporterende producenter, rejst under kontrolbesøget. Kommissionen fandt derfor, at den havde modtaget tilstrækkelige oplysninger i forbindelse med undersøgelsen af momsreglerne som sådan.

(890) Kommissionen bemærkede imidlertid, at momsbehandlingen er forskellig for virksomhederne i SCZonen. Virksomheder i SCZonen behøver således ikke at betale moms på forhånd (»scenarie 1«). Derimod skal skatteydere, der befinder sig i en sammenlignelig situation, dvs. virksomheder uden for SCZonen, betale moms på forhånd (»scenarie 2«). Hvorvidt denne moms i sidste ende skal betales eller skal refunderes, er på dette tidspunkt irrelevant. Det vigtige er, at der ikke vil blive opkrævet nogen indtægter af GOE i scenarie 1, mens indtægterne i første omgang vil blive opkrævet af GOE i alle tilfælde i scenarie 2.

(891) Ifølge de relevante normative rammer i Egypten skal virksomhederne på afviklingsdagen betale det endelige afregningsbeløb i scenarie 1, mens en del af de indtægter, der opkræves af GOE, vil vende tilbage til virksomhederne i scenarie 2 (hvis momsen skal refunderes). Hvis denne afregningsproces er hurtig og pålidelig, vil fordelen ved ikke at skulle betale i forvejen i henhold til scenarie 1 være lig med likviditetsfordelen for hele den tid, det ville have taget at tilbagebetale. Kommissionen bemærkede i denne forbindelse, at den lovbestemte frist for en sådan afregning, som allerede nævnt i betragtning 876, er 6 måneder fra den dato, hvor en kredit oprettes.

(892) Kommissionen fandt imidlertid, at afregningen og den dertil svarende godtgørelse for virksomheder, der opererede under scenarie 2 i Egypten, i bedste fald fandt sted med meget store forsinkelser, og at kriterierne for at opnå refusion var uklare. Kommissionen bemærkede i denne forbindelse, at GOE ikke gjorde indsigelse mod dette forhold. Likviditetsfordelen for virksomhederne i SCZonen skyldes således, at GOE overhovedet ikke opkræver nogen momsindtægter fra virksomheder i SCZonen før den endelige afregning, for hvilken datoen er usikker (scenarie 1), i modsætning til virksomheder uden for SCZonen, hvor indtægterne straks inddrives og refunderes på en meget senere, usikker dato (scenarie 2). Som følge heraf nyder virksomhederne i SCZonen gavn af en fordelagtig momsbehandling i forhold til virksomheder uden for SCZonen. Det beløb, som GOE ikke har opkrævet i forbindelse med virksomheder inden for SCZonen, udgør beløb, som der er givet afkald på, eller som ikke er opkrævet, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii).

(893) For yderligere at illustrere dette undersøgte Kommissionen ud over de relevante momsregler i Egypten de eksporterende producenters situation før og efter at have tilsluttet sig SCZonen. Inden de tilsluttede sig SCZonen, kunne deres situation nemlig sammenlignes med virksomheder uden for SCZonen i undersøgelsesperioden, jf. scenarie 2. I den forbindelse bestred GOE ikke det forhold, at Jushi Egypt havde akkumuleret et meget betydeligt momstilgodehavende før dens tilslutning til SCZonen, og at GOE ikke var i stand til at tilbagebetale dette tilgodehavende. Jushi Egypts momskreditsituation, som blev oprettet, før den tilsluttede sig SCZonen, viser således, at den situation, der er beskrevet i den foregående betragtning, svarer til virkeligheden for virksomheder uden for SCZonen i UP.

(894) Med hensyn til det femte spørgsmål, der blev rejst af GOE og de eksporterende producenter, ændrer det endelige bestemmelsessted for de varer, som momsen anvendes på, og det forhold, at Jushi Egypt kunne modregne nogle af sine momsforpligtelser i forhold til dens oprindelige momstilgodehavende over tid, ikke Kommissionens konklusioner, da de ikke påvirker den oprindelige forskel i behandlingen af virksomheder i og uden for zonen, og disse udligninger er under alle omstændigheder ikke forbundet med en proaktiv refusion fra GOE's side, men snarere en momsforpligtelse, som disse virksomheder måtte have pådraget sig.

(895) Samtidig anerkendte Kommissionen også, at en af de to eksporterende producenter havde modtaget en afgiftsrefusion ved nogle af sine indkøb af udstyr, om end uden for UP og efter en forsinkelse på flere år. Desuden noterede Kommissionen sig, at den nye momslov i Egypten først blev vedtaget kort tid før undersøgelsesperioden, og at gennemførelseslovgivningen endnu ikke var helt på plads i undersøgelsesperioden. I betragtning af denne overgangsfase har Kommissionen forstået GOE's argument om, at afviklingsperioden for tilbagebetaling af moms kan blive væsentligt forsinket i betragtning af, at GOE er et udviklingsland med et suboptimalt antal administrative medarbejdere med ansvar for det nye system og med eventuelle budgetunderskud, der gør det vanskeligt at foretage momsrefusion inden for de fastsatte frister. Under hensyntagen til disse ekstraordinære og forhåbentlig midlertidige omstændigheder i Egypten besluttede Kommissionen derfor kun at tage hensyn til likviditetsfordelen for de eksporterende producenter i beregningen af fordelen i forbindelse med momsfritagelser. Metoden til beregning af fordelen, jf. betragtning 899, blev tilpasset i overensstemmelse hermed.

(896) Med hensyn til det sjette punkt bemærkede Kommissionen, at selv om Hengshi Egypt på et tidspunkt modtog en refusion af den moms, der var betalt forskudsvis på maskiner, modtog den aldrig nogen refusion for den moms, der blev betalt på materialerne, selv om virksomheden ansøgte herom. Konklusionerne vedrørende moms på maskiner gælder således i særlig grad for momsen på materialer. Denne påstand blev derfor afvist.

c) Konklusion

(897) I lyset af ovenstående konkluderede Kommissionen, at denne ordning medfører et finansielt bidrag i form af indtægter, som GOE giver afkald på, jf. artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), da subsidieberettigede virksomheder er fritaget for moms og/eller andre skyldige afgifter. Den giver også de modtagende virksomheder en fordel, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 2, da de følgelig befinder sig i en bedre finansiel situation, end de ville have gjort uden ordningen. Uden ordningen ville de faktisk have betalt moms og importafgifter ved importen af udstyret.

(898) Ordningen er specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), idet den ikke finder almindelig anvendelse i Egypten og kun gælder for virksomheder, som er beliggende i særlige økonomiske zoner, såsom SCZonen. Den lovgivning, i henhold til hvilken den subsidieydende myndighed udøver sin virksomhed, begrænser adgangen til virksomheder, der befinder sig inden for Suezkanalzonen.

d) Beregning af subsidiebeløbet

(899) Det udligningsberettigede subsidiebeløb blev beregnet ud fra den fordel, som det konstateredes, at modtagerne havde opnået i undersøgelsesperioden. Den fordel, som modtagerne har opnået, anses for at være:

1) fritagelse for told på importeret udstyr. For at sikre, at det udligningsberettigede beløb kun dækkede undersøgelsesperioden, blev den opnåede fordel afskrevet over udstyrets levetid efter virksomhedens normale regnskabsprocedurer, bortset fra en af aktivkategorierne, hvor afskrivningsperioden blev tilpasset for bedre at afspejle den faktiske levetid, som verificeret af Kommissionens tjenestegrene.

2) For så vidt angår indtægter, som der blev givet afkald på, i form af en faktisk momsfritagelse, blev fordelen oprindeligt beregnet ved at tage det fulde momsbeløb, som normalt skal betales, men som ikke blev betalt i undersøgelsesperioden, i forbindelse med køb af importeret udstyr (i UP). Efter bemærkningerne til den endelige fremlæggelse af oplysninger besluttede Kommissionen, som nævnt i betragtning 895, imidlertid kun at tage hensyn til likviditetsfordelen for de eksporterende producenter i beregningen af fordelen i forbindelse med momsfritagelser. Metoden til beregning af fordelen blev tilpasset i overensstemmelse hermed, hvilket betød, at likviditetsfordelen i forbindelse med den tilbageholdte moms blev anset for at svare til den gennemsnitlige indskudsrente i Egypten i UP (12,32 %), som blev anvendt på de momsbeløb, der blev tilbageholdt for varer købt siden 2017.

(900) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anførte Jushi Egypt, at Kommissionen anvendte en toldsats på 5 % for importen af bøsninger i 2018, selv om disse blev pålagt en told på 2 % i 2018. Virksomheden hævdede også, at Kommissionen burde have tildelt moms på import af maskiner baseret på afskrivning i undersøgelsesperioden i overensstemmelse med grundforordningens artikel 7, stk. 3. Kommissionen accepterede disse påstande og tilpassede beregningen af subsidiebeløbet i overensstemmelse hermed.

(901) Det subsidiebeløb, der blev fastsat for denne type subsidier i undersøgelsesperioden for de eksporterende producenter, var på 0,13 %.

4.6.3. *Momsfritagelse og nedsættelse af importafgifter på importerede materialer*

(902) I henhold til lov nr. 83/2002 kan enheder, der opererer i en særlig økonomisk zone, importere råmaterialer uden at betale told, omsætningsafgift eller andre skatter og afgifter, som ellers ville forfalde til betaling, for så vidt disse importerede varer reeksporteres som sådanne eller forarbejdes til en vare i det efterfølgende produktionsled, som så eksporteres.

a) Retsgrundlag

(903) Retsgrundlaget for denne ordning er:

— Lov nr. 83/2002 om særlige økonomiske zoner (»lov nr. 83/2002«)

— Premierministerens bekendtgørelse nr. 1625 af 2002 om udstedelse af ministerielle bestemmelser om lov om særlige økonomiske zoner

— Dekret fra præsidenten for Den Arabiske Republik Egypten vedrørende lov nr. 27/2015 om ændring af visse bestemmelser i lov om særlige økonomiske zoner udstedt ved lov nr. 83/2002 (»lov nr. 27/2015«)

— Lov om investeringer som gennemført ved lov nr. 72 af 2017

— Premierministerens udkast til resolution nr. (2310) af 2017 om udstedelse af ministerielle bestemmelser om lov om investeringer udstedt i henhold til lov nr. 72 af 2017.

— Lov om moms som gennemført ved lov nr. 67 af 2016;

— Ministerielle bestemmelser om lov om moms, finansministeriets bekendtgørelse nr. 66/2017.

b) Resultater af undersøgelsen

(904) Som nævnt i betragtning 872 er SCZonen en del af et særskilt toldområde. I henhold til artikel 42 i lov nr. 83/2002 er råmaterialer, forsyninger, reservedele og andre materialer eller komponenter, der importeres fra udlandet, fritaget for skatter og afgifter, så længe de henføres til fremstillede varer eller tjenesteydelser i tilknytning til de aktiviteter, der er tilladt inden for SCZonen. På den anden side skal der betales skatter og afgifter af alle varer, som frigives til hjemmemarkedet uden for SCZonen.

(905) I løbet af undersøgelsen fandt Kommissionen, at begge eksporterende producenter i overensstemmelse med ovennævnte artikel i lov nr. 83/2002 var blevet indrømmet fritagelse for moms og importafgifter på inputmaterialer, der blev anvendt til fremstilling af eksporterede færdigvarer (navnlig den pågældende vare).

(906) For så vidt angår fritagelsen for importafgifter svarer en sådan ordning til en toldgodtgørelsesordning som beskrevet i grundforordningens bilag I, litra i). Ifølge litra i) i bilag I, kan substitutionsgodtgørelsesordninger indebære ydelse af eksportsubsidier, for så vidt de resulterer i godtgørelse af importafgifter i et omfang, der overstiger afgifter, der oprindeligt opkrævedes på de indførte inputmaterialer, for hvilke der kræves godtgørelse.

(907) For at fastslå, om en sådan for stor eftergivelse havde fundet sted, anmodede Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens bilag III, punkt II, GOE om yderligere oplysninger om afgiftsgodtgørelsesordningen generelt og mere specifikt om eksistensen og den effektive anvendelse af de ledsagende overvågnings- og kontrolprocedurer.

(908) Af de oplysninger, der oprindeligt blev modtaget, fremgik det, at GOE havde indført en lovgivningsmæssig ramme for overvågning af afgiftsgodtgørelsesordningen, herunder i givet fald refusion af betalte importafgifter. Under kontrolbesøgene hos de eksporterende producenter blev det imidlertid konstateret, at denne ramme ikke blev anvendt effektivt i praksis. Ingen af de eksporterende producenter betalte hverken importafgifter eller moms af deres indkøb af materialer i undersøgelsesperioden, uanset om de blev anvendt til salg på hjemmemarkedet eller til eksport af færdigvarer. Normalt skal der på en spærret konto hos toldmyndighederne indsættes et beløb, som kan anvendes til regelmæssig opkrævning af afgifter. Der blev dog ikke indsat noget beløb i undersøgelsesperioden, og myndighederne opkrævede ikke noget beløb.

(909) Efter undersøgelsesperioden betalte Jushi Egypt et mindre beløb til de egyptiske myndigheder, der angiveligt skulle dække for stor eftergivelse i forbindelse med salg på hjemmemarkedet. Der blev dog ikke fremlagt bevis for, at denne betaling faktisk vedrørte for stor eftergivelse i forbindelse med hjemmemarkedssalg eller salg på hjemmemarkedet i undersøgelsesperioden. Der var imidlertid bevis for, at Jushi Egypt modtog godtgørelse af importafgifter, der var betalt i tidligere perioder, før der blev givet dispensation for importafgifter.

(910) Efter yderligere drøftelser med GOE modtog Kommissionen supplerende oplysninger, som viste, at overvågnings- og kontrolrammerne for opkrævning af told i SCZonen stadig var under udarbejdelse i undersøgelsesperioden. F.eks. blev udvalget for justering af importafgiftssaldoer først nedsat i 2019 i henhold til toldmyndighedschefens dekret nr. 158, arbejdet med at nedsætte et toldinspektionsudvalg pågik stadig i 2019, og der var endnu ikke blevet udstedt gennemførelsesbestemmelser. Kommissionen konkluderede derfor, at der ikke var indført en effektiv og korrekt afgiftsgodtgørelsesordning.

(911) I SCZonen forholder det sig endvidere således, at momsen på importerede varer som nævnt i betragtning 876 tilbageholdes i stedet for at blive betalt i forvejen. Skattemyndighederne har kun ret til at opkræve moms efterfølgende.

(912) Undersøgelsen viste også, at for visse inputmaterialer fra egyptiske leverandører, som Jushi Egypt anvendte i produktionsprocessen, blev der opkrævet moms til standardsatsen, selv om virksomheden var hjemmehørende i den særlige zone, hvor der ikke normalt skulle betales moms. Disse transaktioner gav anledning til et momstilgodehavende for Jushi Egypt. Omvendt var salget af inputmaterialer mellem virksomheder beliggende i den særlige zone ikke omfattet af indenlandsk moms, uanset om de varer, der blev fremstillet med sådanne inputmaterialer, blev eksporteret eller solgt på hjemmemarkedet.

(913) Alle disse forhold viser, at denne særlige zone ikke er en klassisk eksportforarbejdningszone, og at den også adskiller sig fra andre særlige frizoner i Egypten; den er en unik og hybrid form for særlig zone med en række specifikke kendetegn, som bevirker, at den adskiller sig fra andre zoner. De gældende love og bestemmelser synes ikke at finde anvendelse i praksis i zonen, og derfor har Kommissionen baseret sine konklusioner på sin egen opfattelse af, hvordan aktiviteterne i zonen fungerer i praksis.

(914) Endvidere — og dette forhold er vigtigt — så bevirker manglen på administrative myndigheder med ansvar for administration, overvågning og håndhævelse af skattesystemet og af de skattemæssige forpligtelser, som følger af den særlige beskatningsordning, der finder anvendelse i zonen, at der er tale om et unikt område, hvor de virksomheder, der er beliggende i zonen, helt frit kan vælge at overholde eller tilsidesætte skattereglerne uden nogen form for konsekvenser. Derfor besluttede Kommissionen i betragtning af de særlige omstændigheder i denne zone og på grundlag af de foreliggende oplysninger at betragte momsfritagelserne på importerede inputmaterialer som en faktisk fritagelse for at betale en sådan moms, uanset om inputmaterialerne senere indarbejdes i færdigvarer, som eksporteres eller sælges på hjemmemarkedet.

c) Konklusion

(915) Kommissionen konkluderede derfor, at GOE's overvågningssystem for afgiftsgodtgørelser ikke blev anvendt effektivt og ikke kunne betegnes som effektivt af alle de årsager, der er forklaret i det foregående afsnit og sammenfattet i betragtning 913. Som forklaret i betragtning 908-914 viste undersøgelsen faktisk, at GOE ikke engang havde oprettet en myndighed med ansvar for administration og håndhævelse af skatteforpligtelser for enheder beliggende i zonen, herunder told og moms på importerede materialer.

(916) Endvidere fastslog Kommissionen, at den såkaldte afgiftsgodtgørelsesordning for inputmaterialer, der anvendes i eksporterede færdigvarer, har ført til, at der gives afkald på indtægter, som udgør udligningsberettigede subsidier, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), for så vidt den resulterer i godtgørelse af importafgifter i et omfang, der overstiger afgifter, der oprindeligt opkrævedes på de importerede inputmaterialer, for hvilke der kræves godtgørelse. GOE fremlagde heller ikke en yderligere undersøgelse af de omhandlede transaktioner.

(917) Disse for store eftergivelser er også specifikke, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), idet de ikke finder almindelig anvendelse i Egypten og kun gælder for virksomheder, som er beliggende i SCZonen.

(918) Endvidere udgør den faktiske momsfritagelse i forbindelse med importerede materialer et finansielt bidrag i form af indtægter, som GOE giver afkald på, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 1, litra a), nr. ii), idet berettigede virksomheder fritages for moms, som ellers ville forfalde til betaling. Den medfører også en fordel for de modtagende virksomheder, jf. grundforordningens artikel 3, stk. 2. Ordningen er specifik, jf. grundforordningens artikel 4, stk. 2, litra a), idet lovgivningen begrænser momsfritagelsen til kun at omfatte virksomheder, som er beliggende i SCZonen.

(919) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte GOE og de eksporterende producenter, at Jushi Egypt havde stillet sikkerhed for told i begyndelsen af 2019. De fremlagde også yderligere beviser, ifølge hvilke alle skyldige toldafgifter for 2017 og 2018 nu var blevet afregnet og betalt. Endvidere hævdede de, at selv om de beløb, der skulle betales for told, ikke var blevet afregnet i 2020, kunne Kommissionen ikke bede om en perfekt skatteadministration i et udviklingsland som f.eks. Egypten. I denne forbindelse udviste GOE en særlig omhu i forbindelse med indførelsen af toldgodtgørelsesordningen for Jushi Egypt, da forbrugsrapporterne allerede var blevet udarbejdet og kontrolleret af GOE inden for nogle få måneder efter, at Jushi Egypt gik ind i den økonomiske zone for Suezkanalen. Tre år senere inddrev GOE al told og moms, som Jushi Egypt og Hengshi Egypt skyldte. GOE fremførte som følge heraf, at den havde indført en korrekt afgiftsgodtgørelsesordning, således at der ikke forekom for store eftergivelser.

(920) I henhold til artikel 377 i den egyptiske civillov og den monetære domstols afgørelse nr. 915/43 har GOE yderligere 5 år til at efteropkræve importafgifter. Derfor kunne der ikke være nogen indtægter, som GOE havde givet afkald på, så længe denne periode ikke var udløbet, da GOE stadig var berettiget til og inddrev den skyldige told til tiden.

(921) Endelig hævdede Jushi Egypt, at salget til Hengshi Egypt i henhold til egyptisk lovgivning behandles på samme måde som eksportsalg for så vidt angår importen af råmaterialer, fordi Hengshi Egypt er beliggende i den økonomiske zone for Suezkanalen. Desuden havde Hengshi Egypt ikke noget hjemmemarkedssalg, da den eksporterede hele sin produktion. Hvis Jushi Egypt ikke var blevet fritaget for importafgifter på råmaterialer, ville den således stadig ikke have haft importafgifter på råmaterialer ved hjemmemarkedssalg til Hengshi Egypt. Jushi Egypt gentog dette argument efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger.

(922) Kommissionen gennemgik de beviser, der var fremlagt vedrørende betalingen af tolden, og konstaterede, at GOE havde indledt et kontrolbesøg hos den eksporterende producent ved udgangen af 2019 på grund af Kommissionens undersøgelse. Som følge af denne kontrol opkrævede GOE et vist toldbeløb på importerede materialer fra virksomheden, som vedrørte årene 2017, 2018 og 2019. På grundlag af de fremlagte beviser og i betragtning af, at det er umuligt at verificere disse nye beviser på stedet som følge af rejsebegrænsninger i forbindelse med covid-19-pandemien, godtog Kommissionen påstanden og fratrak den told, der var betalt på importerede materialer i undersøgelsesperioden, jf. grundforordningens artikel 15, stk. 1.

(923) Kommissionen fandt imidlertid ikke, at disse afregninger satte spørgsmålstegn ved resultaterne vedrørende subsidieordningen som sådan. I den forbindelse bemærkede Kommissionen, at opkrævningen af told blev udløst af Kommissionens undersøgelsesaktiviteter og ikke af GOE's egne overvågnings- og kontrolrammer for opkrævning af told. GOE har heller ikke bestridt, at der ikke fandtes sådanne rammer i undersøgelsesperioden. Med hensyn til den midlertidige karakter af den manglende overvågning og kontrol bemærkede Kommissionen, at selv om Jushi Egypt først blev medlem af SCZonen i 2017, skete den seneste ændring af rammerne for opkrævning af told allerede i 2015, da ansvaret for opkrævning af told blev overdraget til SCZonens overordnede myndighed. Desuden

bekræftede den detaljerede rapport fra toldmyndighederne, som blev forelagt af GOE som bilag I til dens bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger, at den generelle lovgivning for opkrævning af told allerede blev indført i 2006. GOE havde således rigelig tid til at indføre et fungerende system for opkrævning af told.

(924) For så vidt angår salget fra Jushi Egypt til Hengshi Egypt bemærkede Kommissionen allerede i betragtning 912-913, at salget af inputmaterialer mellem virksomheder i den særlige zone aldrig blev pålagt afgifter, hvilket viser, at SCZonen var en særlig zone med en række særlige kendetegn, der adskiller den fra andre områder. Det forhold, at Hengshi Egypt kun har eksportsalg, er i denne henseende irrelevant og ændrer ikke Kommissionens konklusioner. De påstande, som GOE og de eksporterende producenter fremsatte vedrørende gyldigheden af Kommissionens konklusioner i almindelighed og om salget af Hengshi Egypt i særdeleshed, blev derfor afvist.

d) Beregning af subsidiebeløbet

(925) For så vidt angår importafgifterne anses den fordel, som modtageren har opnået, for at være forskellen mellem det importafgiftsbeløb, der skulle betales i undersøgelsesperioden, og det faktiske importafgiftsbeløb, der blev betalt i undersøgelsesperioden.

(926) For at fastsætte det skyldige importafgiftsbeløb anså Kommissionen den gennemsnitlige forbrugskoefficient for alle typer færdigvarer for at være den samme, eftersom de alle tilhører den samme generelle varekategori. Kommissionen baserede forbrugskoefficienten på de eksporterende producenters registre. Derefter fastsatte den for det første den mængde materialer, der blev importeret i undersøgelsesperioden. For det andet beregnede den forholdet mellem eksportsalgsmængden og det samlede salg af den pågældende vare. For det tredje anvendte Kommissionen dette forholdstal for hjemmemarkedssalget på den samlede mængde importerede materialer og fastsatte mængden af importerede materialer, for hvilke der skulle betales importafgifter.

(927) Endelig beregnede Kommissionen for at fastsætte den beløbsmæssige størrelse af fordelen det importafgiftsbeløb, der skulle betales for de mængder materiale, der blev anvendt til fremstilling af de varer, der blev solgt på hjemmemarkedet.

(928) For så vidt angår de indtægter, som der gives afkald på, i form af en faktisk momsfritagelse, blev fordelen oprindeligt beregnet ved at tage det fulde momsbeløb, der normalt skulle betales, men som ikke blev betalt i undersøgelsesperioden, ved køb af importerede inputmaterialer.

(929) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger tilpassede Kommissionen metoden til beregning af fordelen ved den faktiske momsfritagelse, jf. betragtning 895. Som følge heraf blev likviditetsfordelen i forbindelse med den tilbageholdte moms anset for at svare til den gennemsnitlige indskudsrente i Egypten i UP (12,32 %), som blev anvendt på de momsbeløb, der blev tilbageholdt for materialer købt siden 2017, og beregnet pro rata for de momsbeløb, der blev tilbageholdt i UP. Da der ikke forelå oplysninger om mængden af materialer, der var indkøbt før UP, fandt Kommissionen, at dette beløb ville svare til de beløb, der blev konstateret i undersøgelsesperioden, justeret for forskellen i omkostningerne til de varer, der blev solgt mellem de to perioder.

(930) Det subsidiebeløb, der blev fastsat for denne type subsidier i undersøgelsesperioden for de eksporterende producenter, var på 0,95 %.

4.7. **Konklusion vedrørende subsidiering**

(931) Ud fra de foreliggende oplysninger på dette tidspunkt af undersøgelsen beregnede Kommissionen det udligningsberettigede subsidiebeløb i henhold til grundforordningens bestemmelser for de eksporterende producenter ved at undersøge de enkelte subsidier eller subsidieordninger og ved at lægge disse tal sammen med henblik på at beregne et samlet subsidiebeløb for hver eksporterende producent i undersøgelsesperioden. Med henblik på at beregne den samlede subsidiering nedenfor beregnede Kommissionen først den procentvise subsidiering, nemlig subsidiebeløbet som en procentsats af virksomhedens samlede omsætning. Denne procentsats blev derefter anvendt til at beregne de subsidier, der blev ydet til eksport af den pågældende vare til Unionen i undersøgelsesperioden. Derefter blev subsidiebeløbet pr. ton af den pågældende vare, som blev eksporteret til Unionen i undersøgelsesperioden, beregnet, og nedenstående margener blev beregnet som en procentdel af cif-værdien (omkostninger, forsikring og fragt) af samme eksport pr. ton.

(932) Da Jushi og Hengshi Egypt er forretningsmæssigt forbundne virksomheder, blev der fastsat et enkelt subsidiebeløb for disse eksporterende producenter. Efter den endelige og den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte CNBM-gruppen de samme argumenter som dem, der blev fremført for de kinesiske enheder i gruppen i betragtning 624-626, vedrørende metoden til beregning af enkelte subsidiebeløb for forretningsmæssigt forbundne virksomheder. Denne påstand blev afvist i overensstemmelse med de argumenter, der blev fremført for den kinesiske del af gruppen.

(933) CNBM-gruppen anmodede også specifikt Kommissionen om at fremhæve, hvilke celler i beregningen der viste, at der var foretaget et vejet gennemsnit af de individuelle subsidiebeløb for de to forretningsmæssigt forbundne eksporterende producenter. Kommissionen henviste i den forbindelse til oplysningerne i den endelige og den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger. Kommissionen kunne ikke acceptere denne påstand, da den fandt, at de fremsendte Excel-ark indeholder alle de nødvendige oplysninger, herunder de formler, der anvendes til at beregne hver celle, hvilket således gav virksomheden mulighed for at følge den anvendte beregningsmetode.

(934) Da de samarbejdsvillige egyptiske eksporterende producenter desuden er de eneste producenter af GFF i Egypten, fastsatte Kommissionen beløbet for »alle andre virksomheder« til det højeste beløb, der var fastsat for de samarbejdsvillige eksporterende producenter:

Virksomhedens navn	Udligningsberettigede subsidiebeløb
CNBM Group Egypt	10,9 %
Alle andre virksomheder	10,9 %

5. **SKADE**

5.1. **Definition af EU-erhvervsgrenen**

(935) Samme vare blev fremstillet af 16 EU-producenter i undersøgelsesperioden. De udgør »EU-erhvervsgrenen« som omhandlet i grundforordningens artikel 9, stk. 1.

(936) Den samlede EU-produktion af GFF i undersøgelsesperioden blev fastsat til ca. 115 000 ton. Kommissionen fastsatte tallet på grundlag af den efterprøvede spørgeskemabesvarelse fra klageren, krydstjekket og, hvor det var relevant, ajourført med de efterprøvede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter. Som anført i betragtning 83 bestod stikprøven af fire EU-producenter, der tegnede sig for over 40 % af den samlede EU-produktion af samme vare.

5.2. **EU-forbruget**

(937) Kommissionen baserede sig på justerede Eurostat-data med henblik på at beregne EU-forbruget og importmængderne efter den metode, som klageren havde foreslået. På grundlag af de 10-cifrede (Taric-)data blev en lille del af inputmaterialerne fjernet fra de anvendte importstatistikker. Kommissionen kontrollerede og bekræftede klagerens skøn vedrørende den andel af den pågældende vare, som er importeret under KN-koderne ([199]) i indledningsmeddelelsen ([200]), på grundlag af oplysninger modtaget fra de samarbejdsvillige eksporterende producenter i Kina og Egypten.

(938) Mængderne og værdien af importen fra andre tredjelande blev fastsat i løbet af undersøgelsen på grundlag af direkte kendskab til virksomheder, der producerer GFF i andre tredjelande, og som importerer til Unionen. For alle tredjelande fremlagde klageren, ud over de tal, der er nævnt i klagen, ajourførte markedsoplysninger for undersøgelsesperioden.

(939) Kommissionen fastsatte EU-forbruget på grundlag af EU-erhvervsgrenens salgsmængder på EU-markedet plus import fra alle tredjelande, jf. Eurostats Comext-database, justeret som beskrevet i betragtning 937 og 938.

([199]) Koder i den kombinerede nomenklatur.
([200]) KN-kode 7019 39 00, 7019 40 00, 7019 59 00 og 7019 90 00.

(940) EU-forbruget udviklede sig således:

Tabel 2

EU-forbruget (i ton)

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Samlet EU-forbrug	153 287	175 827	181 464	168 270
Indeks	*100*	*115*	*118*	*110*

Kilde: Comext, klagen.

(941) EU-forbruget steg i den betragtede periode fra ca. 153 000 ton i 2015 til ca. 168 000 ton i undersøgelsesperioden, dvs. med 9,8 %.

(942) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede CNBM-gruppen, en af de eksporterende producenter, om yderligere oplysninger for at præcisere de underliggende import- og forbrugsdata og den detaljerede metode, der er anvendt til at fastsætte dem. De fremførte, at dette var nødvendigt, da de tal, der blev anvendt i klagen, adskiller sig fra de fremlagte tal.

(943) Påstanden om, at de relevante tal ikke blev fremlagt, er ukorrekt. De tal, der blev anvendt til at fastsætte forbruget af GFF i Unionen, blev meddelt alle interesserede parter i den endelige fremlæggelse af oplysninger af 27. februar 2020. Forskellene i forhold til de tal, der er anvendt i klagen, skyldes ikke en ændring i metoden, men på den ene side de forskellige tidsperioder mellem klagen og undersøgelsen, jf. ovenfor, og på den anden side tilgængeligheden af mere detaljerede oplysninger, som blev indhentet i forbindelse med undersøgelsen. Mens klageren måtte forlade sig på markedsoplysninger med henblik på at udelukke import under de relevante KN-koder, der ikke vedrørte GFF, har Kommissionen adgang til importdata på Taric-niveau. Som nævnt i betragtning 937 anvendte Kommissionen disse data til at udelukke varer, der blev importeret under Taric-koderne for andre varer. Ud over forskellen i tidsperioder havde Kommissionen adgang til faktiske data fra de stikprøveudtagne EU-producenter, og i visse tilfælde førte verifikationen af disse data til en ændring af de indberettede tal.

(944) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog GOC, at klagernes justeringer af importdataene sandsynligvis medførte, at importmængden fra Rusland var stærkt undervurderet, mens den metode, der anvendtes på Kina, var forskellig og ufordelagtig for Kina.

(945) Som anført i betragtning 18 var de russiske importdata baseret på data fra Eurostat, som blev krydstjekket med importen fra de to kendte producenter af GFF i Rusland. Den eksportmængde af GFF, der blev indberettet af de samarbejdsvillige kinesiske i eksporterende producenter i forbindelse med undersøgelsen, repræsenterede den samlede import registreret i Eurostat under de relevante Taric-koder, og al eksport blev derfor anset for at være den pågældende vare.

(946) Påstanden om, at de metoder, der anvendtes til at bestemme importmængden, førte til misvisende resultater, blev derfor afvist.

5.3. **Import fra de pågældende lande**

5.3.1. *Kumulativ vurdering af virkningerne af importen fra de pågældende lande*

(947) Kommissionen undersøgte, om importen af GFF med oprindelse i de pågældende lande burde vurderes kumulativt i overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 3.

(948) I denne bestemmelse er det fastsat, at import fra mere end ét land, kun skal vurderes kumulativt, hvis det fastslås, at:

a) det udligningsberettigede subsidiebeløb, der er fastlagt for importen fra hvert af de pågældende lande, ligger over minimaltærsklen som defineret i grundforordningens artikel 14, stk. 5, og importmængden fra hvert land ikke er ubetydelig, og

b) det vil være hensigtsmæssigt at foretage en kumulativ vurdering af virkningerne af importen på baggrund af vilkårene for konkurrencen mellem de indførte varer og vilkårene for konkurrencen mellem de importerede varer og samme vare i Unionen.

(949) Det udligningsberettigede subsidiebeløb, der var fastsat for importen fra Kina og Egypten, lå over minimaltærsklen som defineret i grundforordningens artikel 14, stk. 5. Importmængden var ikke ubetydelig, jf. grundforordningens artikel 10, stk. 9. Markedsandelene i undersøgelsesperioden var nemlig på 22,3 % (37 558 ton) for importen fra Kina og 9,1 % (15 334 ton) for importen fra Egypten.

(950) Konkurrencevilkårene mellem den subsidierede import fra Kina og Egypten og mellem denne import og salget af samme vare i Unionen var meget ens. De importerede varer konkurrerede nærmere bestemt med hinanden og med GFF fremstillet i Unionen, idet de blev solgt gennem de samme salgskanaler og til lignende kundekategorier. Med hensyn til importpriserne viser tabel 4, at selv om de samlede prisniveauer var forskellige for hvert af de pågældende lande, var tendensen stort set den samme, nemlig at der var tale om et generelt fald i den betragtede periode med en stabilisering i 2017 og i undersøgelsesperioden, og begge importpriser underbød EU-erhvervsgrenens salgspriser på EU-markedet betydeligt.

(951) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog GOC, at kravene til en kumulativ vurdering af virkningerne af den subsidierede import fra de pågældende lande ikke var opfyldt, da det ville være i strid med Kommissionens praksis at kræve, at importen fra de pågældende lande skulle ligne hinanden med hensyn til deres samlede mængde, markedsandel og pris, hvilket ifølge GOC ikke ville være givet for importen fra Kina og Egypten i den aktuelle sag. Til støtte for denne påstand henviste GOC til tidligere antidumpingundersøgelser ([201]) og WTO-panelet i sagen om rørfittings ([202]). GOC påstod endvidere, at den kinesiske import i sig selv ikke forvoldte skade, da den udviste tilsvarende tendenser som for EU-erhvervsgrenens salgsmængde.

(952) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC endvidere, at der ikke fandtes nogen egyptisk import til Unionen i den nuværende undersøgelse frem til 2017, hvorfor den i det meste af undersøgelsesperioden ikke konkurrerede med importen fra Kina. Desuden hævdede GOC, at de egyptiske og kinesiske importmængder og markedsandele fulgte modsatrettede tendenser mellem 2015 og 2018. Endelig hævdede GOC, at de egyptiske importpriser konsekvent var lavere end de kinesiske importpriser. GOC konkluderede derfor, at der ikke var tilsvarende konkurrencevilkår mellem importen fra Kina på den ene side og importen fra Egypten på den anden side, som derfor ikke burde kumuleres.

(953) Kommissionen minder om, at analysen af, om betingelserne for en kumulativ vurdering er opfyldt i en specifik sag, udarbejdes fra sag til sag under hensyntagen til det enkelte tilfældes realiteter og specifikke forhold.

(954) I modsætning til, hvad GOC påstod, fastsætter grundforordningens artikel 8, stk. 3, ikke et krav om at importen skulle ligne hinanden med hensyn til mængde, markedsandel og pris, men fastsætter, at en kumulativ vurdering af virkningerne af importen er hensigtsmæssig i lyset af konkurrencevilkårene mellem de importerede varer og vilkårene for konkurrencen mellem de importerede varer og den samme vare i Unionen. Denne analyse kan omfatte elementer såsom importmængde, markedsandel og importpriser, hvilket dog ikke betyder, at disse elementer skal være ensartede i absolutte tal.

(955) I det foreliggende tilfælde, og som allerede nævnt i betragtning 33, fulgte importen fra Kina og Egypten begge en voksende tendens mellem 2015 og 2017, mens denne stigning var mere udtalt for importen fra Egypten, navnlig mellem 2016 og 2017. Dette ændrer dog ikke konklusionen om, at importen fra begge lande var i konkurrence med hinanden og med EU-erhvervsgrenens salg på EU-markedet. Det faktum, at den kinesiske import blev delvist overhalet af den egyptiske import, viste også, at der fandtes ensartede konkurrencevilkår. Desuden var de samlede importmængder fortsat betydelige i hele den betragtede periode til trods for faldet i importmængden fra Kina i UP og udviste en generelt stigende tendens i samme periode.

([201]) Visse varmvalsede flade produkter af jern og ulegeret stål eller andre former for legeret stål (Brasilien, Iran, Rusland, Ukraine), 2017 (EUT L 258, s. 24, betragtning 234-240), WTO-panelrapport, *EC — Tube or Pipe Fittings*, afsnit 7.245-7.267.

([202]) WTO-panelrapport, *Mexico — Steel Pipes and Tubes*, afsnit 7.56.

(956) Hvad angår importpriserne, ligner de generelle tendenser for både Kina og Egypten hinanden, som allerede beskrevet i betragtning 950 og i modsætning til påstanden fra GOC, dvs. de faldt i hele den betragtede periode og underbød konsekvent EU-erhvervsgrenens salgspriser på EU-markedet til trods for de gennemsnitligt lavere importpriser fra Egypten.

(957) Kommissionen afviste derfor GOC's argumenter mod en kumulativ vurdering af virkningerne af den subsidierede import fra Kina og Egypten. GOC's argument om, at kinesisk import i sig selv ikke ville have forvoldt skade, er derfor irrelevant.

(958) Under hensyntagen til ovennævnte blev det konkluderet, at kriterierne i grundforordningens artikel 8, stk. 3, var opfyldt, og importen fra Kina og Egypten blev undersøgt kumulativt med henblik på konstateringen af skade.

5.3.2. *Mængde og markedsandel for importen fra de pågældende lande*

(959) Som det fremgår af betragtning 937 og 938, fastsatte Kommissionen importmængder og -priser på grundlag af justerede Eurostat-data. Markedsandelen for importen blev fastsat ved at sammenligne importmængden med EU-forbruget. I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger, og som nævnt i betragtning 944, fremførte GOC, at metoden til at fastsætte importmængden fra Kina var partisk. Af de grunde, der er anført i betragtning 945, blev de fremførte argumenter afvist.

(960) Importen til Unionen fra Kina og Egypten udviklede sig som følger.

Tabel 3

Importmængde og markedsandel

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Import fra Kina i ton	34 470	42 507	44 278	37 558
Indeks	*100*	*123*	*129*	*109*
Import fra Egypten i ton	108	417	6 092	15 334
Indeks	*100*	*386*	*5 641*	*14 198*
Import fra de pågældende lande i ton	34 578	42 924	50 370	52 892
Indeks	*100*	*124*	*145*	*153*
Kinas markedsandel	22,5 %	24,2 %	24,4 %	22,3 %
Indeks	*100*	*108*	*109*	*99*
Egyptens markedsandel	0,1 %	0,2 %	3,4 %	9,1 %
Indeks	*100*	*337*	*4 765*	*12 934*
De pågældende landes markedsandel	22,6 %	24,4 %	27,8 %	31,4 %
Indeks	*100*	*108*	*123*	*139*

Kilde: Comext, besvarelserne af stikprøveskemaet fra de eksporterende producenter fra de pågældende lande.

(961) Importmængden fra de pågældende lande steg med 53 % i den betragtede periode fra ca. 35 000 ton i 2015 til næsten 53 000 ton i undersøgelsesperioden. De pågældende landes markedsandel steg således med næsten 9 procentpoint fra 22,6 % i 2015 til 31,4 % i undersøgelsesperioden. Denne stigning skete i hele den betragtede periode både i absolutte og relative tal.

5.3.3. *Priser på importen fra de pågældende lande og prisunderbud*

(962) Som forklaret i betragtning 937 fastslog Kommissionen udviklingen i importpriserne på grundlag af Eurostat-data.

(963) På det grundlag udviklede de gennemsnitlige importpriser til Unionen fra de pågældende lande sig således:

Tabel 4

Importpriser (EUR/kg)

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Importpris fra Kina	1,78	1,75	1,69	1,63
Indeks	*100*	*99*	*95*	*91*
Importpris fra Egypten	1,36	1,40	1,32	1,32
Indeks	*100*	*103*	*98*	*97*
Importpriser fra de pågældende lande	1,78	1,75	1,64	1,54
Indeks	*100*	*99*	*92*	*86*

Kilde: Comext.

(964) Importpriserne fra de pågældende lande lå altid under de stikprøveudtagne EU-producenters gennemsnitlige salgspriser, jf. tabel 8. De gennemsnitlige importpriser fra de pågældende lande faldt fra 1,78 EUR/kg til 1,54 EUR/kg EUR i den betragtede periode, nemlig med næsten 14 %.

(965) Kommissionen fastsatte også prisunderbuddet i undersøgelsesperioden ved at sammenligne:

— de vejede gennemsnitspriser pr. varetype for importen fra de stikprøveudtagne samarbejdsvillige kinesiske og egyptiske producenter ved salg til den første uafhængige kunde på EU-markedet ([203]) som fastsat på cif-basis (dvs. inklusive omkostninger, forsikringer og fragt) med passende justeringer for told kun for Kina og omkostninger efter importen for begge lande og

— de tilsvarende vejede gennemsnitlige salgspriser pr. varetype, som de stikprøveudtagne EU-producenter forlangte af ikke forretningsmæssigt forbundne kunder på EU-markedet, justeret til et ab fabrik-niveau.

(966) Prissammenligningen blev foretaget for hver enkelt varetype — justeret, hvor det var nødvendigt — og med fradrag af nedslag og rabatter. Kommissionen fandt det rimeligt ikke at medtage sættene i beregningen af underbuddet. I betragtning af den unikke kombination af sæt vil en sammenligning sandsynligvis føre til en sammenligning af forskellige sæt. Resultatet af sammenligningen blev udtrykt i procent af den hypotetiske omsætning i undersøgelsesperioden. Det fremkom ved at gange EU-erhvervsgrenens gennemsnitlige salgspris pr. varetype med de mængder af den sammenlignelige varetype, der blev eksporteret til Unionen. Det viste et betydeligt underbud fra 15,4 % til 55,8 % for Kina og fra 30,5 % til 54,9 % for Egypten, hvilket resulterede i en vejet gennemsnitlig margen på 32,3 % for de stikprøveudtagne samarbejdsvillige eksporterende producenter i Kina og på 31,5 % for de samarbejdsvillige eksporterende producenter i Egypten.

([203]) GFF fremstilles hovedsagelig efter ordre og kundespecifikationer. Derfor foregik hovedparten af salget direkte til uafhængige slutkunder. Salget til grossister udgjorde [1-5 %] af det samlede salg fra de pågældende lande (mens resten foregik til slutbrugere). [95-99]% af de kinesiske eksporterende producenters og de egyptiske eksporterende producenters salg foregik direkte til Unionen (resten foregik via forretningsmæssigt forbundne importører). De stikprøveudtagne EU-producenter sælger også overvejende direkte til den samme type slutkunder, der repræsenterer [90-95 %] af deres salg, og kun [5-10 %] af deres salg til grossister.

(967) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger henviste en af de eksporterende producenter i CNBM-gruppen (China) generelt til deres bemærkninger vedrørende beregningen af underbuds- og målprisunderbudsmargenerne i forbindelse med den endelige fremlæggelse af oplysninger i den særskilte antidumpingundersøgelse. De gentog de samme bemærkninger i denne antisubsidieundersøgelse. Disse bemærkninger var imidlertid skræddersyet til de specifikke aspekter af en antidumpingundersøgelse og henviste til specifikke artikler i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union ([204]), og CNBM-gruppen (Kina) præciserede ikke yderligere, hvilke bemærkninger der præcist ville finde anvendelse på den igangværende antisubsidieundersøgelse. Kommissionen tog hensyn til samtlige bemærkninger i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten ([205]) (»forordning (EU) 2020/492«). Derfor er det kun de bemærkninger, der specifikt er knyttet til beregningen af underbudsmargener, der behandles i denne forordning.

(968) Når det drejer sig om de elementer, der skal tages i betragtning ved beregningen af underbud (navnlig eksportprisen), skal Kommissionen udpege det første tidspunkt, hvor konkurrencen finder (eller kan finde) sted med EU-erhvervsgrenen på EU-markedet. Dette tidspunkt er rent faktisk den første ikke forretningsmæssigt forbundne importørs købspris, idet denne virksomhed i princippet kan vælge at købe enten af EU-erhvervsgrenen eller af tredjelandsleverandører. Derimod afspejler forretningsmæssigt forbundne importørers priser ved videresalg ikke det tidspunkt, hvor den reelle konkurrence finder sted. Sidstnævnte er kun det punkt, hvor eksportørens etablerede salgsstruktur forsøger at finde kunder, men det er allerede efter det tidspunkt, hvor beslutningen om at foretage import er blevet truffet. Når den eksporterende producent har etableret sit system af forretningsmæssigt forbundne virksomheder i Unionen, har de rent faktisk allerede besluttet, at deres varer skal komme fra tredjelandsleverandører. Sammenligningspunktet bør således være lige efter, at varen krydser Unionens grænse, og ikke på et senere tidspunkt i distributionskæden, f.eks. ved salg til varens slutbruger.

(969) Denne fremgangsmåde sikrer også sammenhæng i tilfælde, hvor en eksporterende producent sælger varerne direkte til en ikke forretningsmæssigt forbundet kunde (uanset om der er tale om en importør eller en slutbruger), da denne situation pr. definition ikke indebærer anvendelse af videresalgspriserne. En anden tilgang ville føre til forskelsbehandling mellem eksporterende producenter udelukkende på grundlag af den salgskanal, de anvender.

(970) I dette tilfælde kan importprisen ikke tages for pålydende, da den eksporterende producent og importøren er forretningsmæssigt forbundne. For at kunne fastlægge en pålidelig importpris på armslængdevilkår, skal denne pris rekonstrueres ved hjælp af den forretningsmæssigt forbundne importørs pris ved videresalg som udgangspunkt.

(971) Kommissionen bemærker også, at i dette særlige tilfælde foregår størstedelen af salget på både EU-erhvervsgrenens og de eksporterende producenters side direkte (dvs. uden forhandlere eller importører). Dette direkte salg udgør [mere end 95 %] af EU-erhvervsgrenens salg og [mere end 95 %] af de eksporterende producenters salg.

(972) Selv om Kommissionen holder ved ovenstående begrundelse, er der af hensyn til fuldstændigheden blevet foretaget yderligere underbudsberegninger.

(973) Kommissionen tog kun hensyn til EU-erhvervsgrenens og de eksporterende producenters direkte salg, der som nævnt udgør størstedelen af salget på begge sider. På grundlag af denne beregning blev det konstateret, at priserne hos CNBM-gruppen (China), CNBM-gruppen (Egypt) og Yuntianhua-gruppen underbød EU-erhvervsgrenens priser med henholdsvis 45,4 %, 30,8 % og 14,7 %.

(974) Det kan således konkluderes, at underbudsmargenerne ikke varierer betydeligt, uanset hvordan de beregnes. Alle påstande i denne henseende blev derfor afvist.

(975) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede Yuntianhua-gruppen om yderligere oplysninger vedrørende det detaljerede underbud pr. varetype under henvisning til deres bemærkninger i den særskilte antidumpingundersøgelse som svar på den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger i den sidstnævnte undersøgelse som nævnt i betragtning 121. I sin fremlæggelse af oplysninger bad Yuntianhua-gruppen om, at salgsmængderne og -priserne for alle de varetyper, der solgtes af EU-erhvervsgrenen, blev fremlagt for virksomheden, uanset hvor mange stikprøveudtagne EU-producenter der solgte en specifik varetype. Den afviste

([204]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT L 176 af 30.6.2016, s. 21) (»antidumpinggrundforordningen«).

([205]) EUT L 108 af 6.4.2020, s. 1. Betragtning 387-400.

Kommissionens synspunkt om, at hvis salgsdata vedrørende en bestemt varetype kun vedrørte to eller færre EU-producenter, ville en tredjepart være i stand til at spore data tilbage til den enkelte EU-producent. Da Yuntianhua-gruppen ikke ville have den relevante viden om markedet til at gøre det, hævdede den desuden, at der ikke ville være nogen grund til at hemmeligholde disse oplysninger. Alternativt fremførte Yuntianhua-gruppen, at Kommissionen som minimum burde fremlægge et meningsfuldt, ikke-fortroligt sammendrag af beregningerne ved at fastsætte intervaller for salgsdata vedrørende de varetyper, der blev produceret af to eller færre EU-producenter.

(976) Oplysninger om kun én eller to EU-producenter kan ikke offentliggøres af fortrolighedshensyn. De eksporterende producenter, som ikke ønsker deres individuelle oplysninger offentliggjort, behandles på samme måde, endog anonymt. Undersøgelsen har vist, at GFF-markedet er forholdsvis gennemsigtigt med mange brugere, der køber fra et begrænset antal certificerede producenter i Unionen og Kina. Det er derfor rimeligt at antage, at GFF-producenter i Unionen og i de pågældende lande ofte ved, hvem der leverer en bestemt varetype. Fremlæggelsen af et datainterval ville således indebære en stor risiko for videregivelse af fortrolige forretningsoplysninger, som Kommissionen søger at beskytte. Under alle omstændigheder fremlagde Kommissionen detaljerede beregninger for alle varetyper, der blev fremstillet af tre eller flere EU-producenter, og som dækkede ca. 70 % af den mængde, som Yuntianhua-gruppen solgte til Unionen, og over 70 % af mængden af tilsvarende varetyper solgt af EU-erhvervsgrenen. Yuntianhua-gruppen rejste ingen spørgsmål vedrørende disse beregninger. Påstanden blev derfor afvist.

(977) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Yuntianhua-gruppen, at underbudsberegningerne ikke ville have været baseret på en prissammenligning i samme handelsled, idet de generelt henviste til deres bemærkninger i den særskilte antidumpingundersøgelse efter den endelige og supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger i den pågældende undersøgelse uden dog at specificere yderligere, hvilke specifikke påstande der blev henvist til. GOC fremsatte en lignende påstand efter den endelige fremlæggelse af oplysninger.

(978) [Over 95 %] af EU-erhvervsgrenens salg var direkte salg, jf. betragtning 971. Som anført i betragtning 973 viser alle beregninger af underbudsmargener, baseret på salg til slutbrugere og udelukkende på direkte salgstransaktioner, underbudsmargener for alle eksporterende producenter, herunder Yuntianhua-gruppen. Denne bemærkning blev derfor afvist.

(979) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger gentog Yuntianhua-gruppen sin påstand om, at der burde have været foretaget en segmentspecifik skadesanalyse. For at underbygge denne påstand henviste Yuntianhua-gruppen, som nævnt ovenfor, kun i meget generelle vendinger til de indlæg, der blev fremlagt i forbindelse med den særskilte antidumpingundersøgelse, efter den endelige og supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger i denne undersøgelse, uden dog at præcisere yderligere, hvilke specifikke påstande eller argumenter der blev henvist til. Yuntianhua-gruppen påstod navnlig, at EU-producenterne i stikprøven specialiserede sig og producerede typer af GFF specifikt til en given bruger. Den hævdede, at disse var kundespecifikt originaludstyr, for hvilke der ikke blev beregnet noget prisunderbud. Der bør ikke indføres foranstaltninger over for disse varer.

(980) Den eksporterende producents antagelse er faktuelt forkert. Undersøgelsen har vist, at GFF ikke blev produceret på grundlag af originaludstyr. Kommissionen har konstateret, at GFF til de fleste anvendelsesformål produceres efter ordre i henhold til kundernes specifikationer, og at størstedelen af salget (både for EU-producenter og eksporterende producenter) dermed fremstilles direkte til uafhængige slutkunder. Salget i henhold til kundernes specifikationer er således karakteristisk for GFF-markedet og antyder på ingen måde, at der findes et særskilt segment for originaludstyr. Dette fremgår også af de data, der er fremlagt for Yuntianhua-gruppen. Omkring 70 % af de varetyper, der eksporteres af Yuntianhua-gruppen til Unionen, blev fremstillet af tre eller fire stikprøveudtagne EU-producenter. Kommissionen bemærker endvidere, at der i undersøgelsesperioden var 92 % matchning mellem EU-erhvervsgrenens salg og Yuntianhua-gruppens. Dette modsiger også påstanden om, at der skulle være en særlig specialisering på markedet, og at EU-producenterne skulle producere en eller flere typer for en bestemt bruger. Påstanden om, at salgspriserne for disse varetyper, som kun fremstilles af én eller to EU-producenter, ikke medførte underbud af EU-erhvervsgrenens salgspriser, er desuden ukorrekt. Kommissionen konstaterede underbud for fire af

de syv varetyper, for hvilke der af fortrolighedshensyn ikke kunne fremlægges en detaljeret beregning. Det betyder, at for de 18 matchende varetyper blev det konstateret, at kun fire (som tegner sig for en lille procentdel af Yuntianhua-gruppens eksportmængder) ikke underbød EU-erhvervsgrenens salg. Det siger sig selv, at fastsættelsen af prisunderbud pr. varetype kun er et foreløbigt og forberedende trin i prissammenligningen, jf. grundforordningens artikel 8, stk. 2, dvs. fastsættelsen af prisunderbuddet i forhold til den pågældende vare som helhed. På grundlag af ovenstående blev påstanden om, at der burde have været foretaget en særskilt analyse baseret på forskellige segmenter, afvist.

(981) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte Yuntianhua-gruppen, at Kommissionen i konklusionerne om skade medtog varer, der ikke er omfattet af undersøgelsen, og hævdede, at en af deres varetyper blev importeret under en KN-kode, der ikke var en del af undersøgelsen.

(982) Som anført af Kommissionen i meddelelsen om indledning af denne procedure angives »KN-koderne og Taric-koderne (…) kun til orientering«. De udgør ikke en beskrivelse af den undersøgte vare. I dette særlige tilfælde blev det faktisk allerede bemærket i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/44 af 20. januar 2020 om at gøre import af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten til genstand for registrering ([206]), at importen af den undersøgte vare, selv efter indledningen af proceduren, blev forkert angivet.

(983) Desuden blev de stikprøveudtagne eksporterende producenter i forbindelse med undersøgelsen anmodet om at indberette deres eksport til Unionen af den vare, der svarede til beskrivelsen i meddelelsen om indledning af proceduren. I denne forbindelse indberettede Yuntianhua-gruppen den pågældende specifikke varetype som værende den pågældende vare. Under alle omstændigheder blev det kontrolleret og bekræftet under kontrolbesøg på stedet, at alle de varetyper, der var angivet i spørgeskemaet, var omfattet af undersøgelsen. Påstanden blev derfor afvist.

5.4. **EU-erhvervsgrenens økonomiske situation**

5.4.1. *Generelle bemærkninger*

(984) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 5, omfattede undersøgelsen af virkningerne af den subsidierede import for EU-erhvervsgrenen en evaluering af alle de økonomiske indikatorer, der havde en indflydelse på EU-erhvervsgrenens situation i den betragtede periode.

(985) Der blev anvendt stikprøveudtagning med henblik på at konstatere, hvilken skade der eventuelt var blevet forvoldt EU-erhvervsgrenen, jf. betragtning 83.

(986) De makroøkonomiske indikatorer er: produktion, produktionskapacitet, kapacitetsudnyttelse, salgsmængde, markedsandel, vækst, beskæftigelse, produktivitet og de udligningsberettigede subsidiers omfang og genrejsning efter tidligere subsidiering.

(987) De mikroøkonomiske indikatorer er: gennemsnitlige enhedspriser, enhedsomkostninger, gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger, rentabilitet, likviditet, investeringer, investeringsafkast og evne til at rejse kapital.

5.4.2. *Makroøkonomiske indikatorer*

5.4.2.1. Produktion, produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse

(988) Den samlede produktion, produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse i Unionen udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 5

Produktion, produktionskapacitet og kapacitetsudnyttelse

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Produktionsmængde (kg)	124 892 518	134 134 913	130 312 563	114 509 129
Indeks	*100*	*107*	*104*	*92*

([206]) EUT L 16 af 21.1.2020, s. 1.

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Produktionskapacitet (kg)	196 926 458	200 135 505	199 124 465	193 699 831
Indeks	*100*	*102*	*101*	*98*
Kapacitetsudnyttelse	63 %	67 %	65 %	59 %
Indeks	*100*	*106*	*103*	*93*

Kilde: Klage, efterprøvede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter.

(989) EU-erhvervsgrenens samlede produktion svingede, men faldt med 8 % i den betragtede periode. Da produktionskapaciteten blev holdt på næsten samme niveau i hele den betragtede periode, faldt kapacitetsudnyttelsen fra 63 % til 59 %.

(990) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at nedgangen i produktionen og produktionskapaciteten kun fandt sted i det sidste år af den betragtede periode og ikke kan betragtes som en generel tendens. En negativ tendens ville således kun kunne ses i undersøgelsesperioden, på grundlag af hvilket det ikke kan konkluderes, at EU-erhvervsgrenen har lidt væsentlig skade. Kommissionens analyse ville således undergrave formålet med at vælge en treårig periode til at analysere skadestendenserne.

(991) I modsætning til GOC's påstand er produktionen, produktionskapaciteten og kapacitetsudnyttelsen i tre på hinanden følgende år konstant faldet fra 2016 indtil undersøgelsesperioden, og derfor blev nedgangen ikke kun konstateret i det sidste år af den betragtede periode. Kommissionen fandt, at den omstændighed, at produktionsmængden og produktionskapaciteten steg mellem 2015 og 2016, ikke sætter spørgsmålstegn ved denne generelt nedadgående tendens. De perioder, der ligger forud for undersøgelsesperioden, tjener under alle omstændigheder som en reference, som undersøgelsesperioden kan sammenlignes med, med henblik på at vurdere, om EU-erhvervsgrenen har lidt væsentlig skade i den nuværende situation. Der er intet krav om en konsekvent nedadgående tendens for hele den betragtede periode. Det er faktisk normalt, at negative faktorer er mere akutte og koncentrerede og derfor udviser væsentlig skade i undersøgelsesperioden.

(992) Dette argument blev derfor afvist.

5.4.2.2. Salgsmængde og markedsandel

(993) EU-erhvervsgrenens salgsmængde og markedsandel udviklede sig som følger i den betragtede periode:

Tabel 6

Salgsmængde og markedsandel

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Salgsmængde på EU-markedet i alt (i ton)	112 925	125 056	123 108	106 723
Indeks	*100*	*111*	*109*	*95*
Markedsandel	73,7 %	71,1 %	67,8 %	63,4 %
Indeks	*100*	*97*	*92*	*86*

Kilde: Klage, efterprøvede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter.

(994) EU-erhvervsgrenens salgsmængde faldt med 5 % i den betragtede periode, mens den kumulerede import fra Kina og Egypten steg med 53 %. I betragtning af stigningen i forbruget medførte dette et fald i markedsandelen fra 73,7 % i 2015 til 63,4 % i undersøgelsesperioden, dvs. et fald på over 10 procentpoint for EU-erhvervsgrenen, mens Kina og Egypten øgede deres markedsandel fra 22,6 % i 2015 til 31,4 % i undersøgelsesperioden, dvs. en stigning på næsten 9 procentpoint.

(995) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at EU-erhvervsgrenens salgsmængde på EU-markedet ikke udviste en klar nedadgående tendens, idet den steg med 9 % mellem 2015 og 2017 og først faldt mellem 2017 og 2018. Desuden hævdede GOC, at EU-erhvervsgrenens salgsmængde samlet set kun faldt med 5 % mellem 2015 og 2018, og at dette fald hovedsagelig fandt sted i 2018, hvilket derfor ikke udviste en klar nedadgående tendens i den betragtede periode.

(996) I modsætning til GOC's påstand faldt EU-erhvervsgrenens salgsmængder konsekvent mellem 2016 og undersøgelsesperioden, dvs. i tre på hinanden følgende år. Dette er en klar nedadgående tendens på trods af den oprindelige stigning mellem 2015 og 2016. Denne tendens bør også ses i sammenhæng med det samlede stigende forbrug i den betragtede periode, jf. betragtning 940, som gav sig udslag i et endnu større tab af markedsandel for EU-erhvervsgrenen i den betragtede periode.

(997) Påstanden blev derfor afvist.

(998) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at EU-erhvervsgrenens import af GFF fra de forretningsmæssigt forbundne virksomheder i Indien og Rusland burde inkluderes i EU-erhvervsgrenens salg og markedsandel, da denne import ville afspejle EU-erhvervsgrenens bevidste beslutning om at flytte produktionen ud af Unionen.

(999) EU-erhvervsgrenens salgsmængde på EU-markedet omfatter kun varer, der fremstilles af EU-producenterne til salg på EU-markedet. EU-erhvervsgrenens markedsandel er baseret på EU-erhvervsgrenens salg af egen produktion af samme vare på EU-markedet. Importen fra EU-erhvervsgrenen, også fra virksomheder, der er forretningsmæssigt forbundet med EU-producenterne, bør derfor ikke betragtes som EU-erhvervsgrenens salg, men som import fra andre tredjelande. Import fra andre tredjelande tages i betragtning ved analysen af årsagssammenhængen, navnlig i betragtning 1044-1050.

(1000) Dette argument blev derfor afvist.

5.4.2.3. Vækst

(1001) Ovenstående tal for produktion, salg, mængde og markedsandel viser, at EU-erhvervsgrenen ikke var i stand til at vokse på et marked i vækst, hverken i absolutte tal eller i forhold til forbruget i den betragtede periode.

5.4.2.4. Beskæftigelse og produktivitet

(1002) Beskæftigelsen og produktiviteten udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 7

Beskæftigelse og produktivitet

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Antal ansatte	1 184	1 221	1 207	1 197
Indeks	*100*	*103*	*102*	*101*
Produktivitet (kg/ansat)	105 504	109 839	108 001	95 665
Indeks	*100*	*104*	*102*	*91*

Kilde: Klage, efterprøvede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter.

(1003) I den betragtede periode forblev beskæftigelsen i Unionen forholdsvis stabil med kun en mindre stigning på 1 %. Væksten i forbruget modsvaredes faktisk ikke af en lignende vækst i beskæftigelsen, da salgs- og produktionsmængden faldt. Mens produktionen faldt med 8 %, faldt EU-erhvervsgrenens produktivitet med 9 % i den betragtede periode.

(1004) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at det af den stabile beskæftigelse fremgik, at EU-erhvervsgrenen var sikker på, at faldet i produktion og salgsmængde fra 2018 indtil undersøgelsesperioden kun var midlertidigt og derfor ikke krævede en reduktion af arbejdsstyrken. GOC konkluderede, at det heraf fremgik, at EU-erhvervsgrenen ikke led væsentlig skade.

(1005) GOC's udtalelse blev ikke dokumenteret. EU-erhvervsgrenens påståede strategi med hensyn til beskæftigelsestallene blev derfor anset for at være rent spekulativ. Desuden støttede de faktiske omstændigheder i undersøgelsen ikke denne antagelse, da EU-erhvervsgrenen led væsentlig skade som forklaret i dette afsnit. Dette argument blev derfor afvist.

5.4.2.5. De udligningsberettigede subsidiers størrelse og genrejsning efter tidligere subsidiering

(1006) De konstaterede subsidiebeløb lå betydeligt over minimalniveauet. Virkningen af de faktiske subsidiebeløbs størrelse på EU-erhvervsgrenen var væsentlig i betragtning af mængden af og priserne på importen fra Kina og Egypten.

5.4.3. *Mikroøkonomiske indikatorer*

5.4.3.1. Priser og faktorer, som påvirker priserne

(1007) De vejede gennemsnitlige enhedssalgspriser hos de stikprøveudtagne EU-producenter ved salg til kunder i Unionen udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 8

Gennemsnitlige salgspriser i Unionen (EUR/kg)

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Gennemsnitlig pris ab fabrik pr. kg i Unionen ved salg til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder	2,20	2,11	2,10	2,05
Indeks	*100*	*96*	*96*	*93*
Produktionsomkostninger pr. kg	2,18	2,15	2,15	2,25
Indeks	*100*	*99*	*99*	*103*

Kilde: Efterprøvede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter.

(1008) Mens EU-erhvervsgrenens produktionsomkostninger steg med 3 % i den betragtede periode, hovedsagelig som følge af tab af omfattende kontrakter fra vindmølleindustrien, faldt EU-erhvervsgrenens gennemsnitlige enhedspris ved salg til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i Unionen med 7 % i undersøgelsesperioden. Dette viser det alvorlige pristryk, som skyldes den markant stigende importmængde af den pågældende vare. Som forklaret i betragtning 1016 og 1030 havde dette en betydelig indvirkning på EU-erhvervsgrenens finansielle situation, som blev tabsgivende i undersøgelsesperioden.

(1009) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte GOC, at der ikke var nogen forbindelse mellem importen fra de pågældende lande og stigningen i produktionsomkostningerne, da disse kun ville afspejle en stigning i arbejdskraftomkostningerne.

(1010) Mens stigningen i arbejdskraftomkostningerne bidrog til de øgede produktionsomkostninger, skyldtes stigningen i produktionsomkostningerne hovedsageligt EU-erhvervsgrenens faldende produktion og salgsmængde som følge af den subsidierede lavprisimport. Faldet i produktionsmængden førte til en stigning i enhedsproduktionsomkostningerne, da de faste omkostninger blev fordelt på en mindre produktionsmængde. Desuden er mindre ordrer mere arbejdsintensive med hensyn til maskinreguleringer og kræver flere mandetimer, hvilket har haft en indvirkning på enhedslønomkostningerne.

(1011) Dette argument blev derfor afvist.

5.4.3.2. Arbejdskraftomkostninger

(1012) De gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger hos de stikprøveudtagne EU-producenter udviklede sig således i den betragtede periode:

Tabel 9

Gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger pr. ansat (EUR)

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger pr. ansat	50 005	51 591	52 483	53 092
Indeks	*100*	*103*	*105*	*106*

Kilde: Besvarelser af spørgeskemaer fra EU-producenterne i stikprøven.

(1013) Mellem 2015 og undersøgelsesperioden steg de gennemsnitlige arbejdskraftomkostninger pr. ansat for de EU-producenter, der indgik i stikprøven, med 6 %.

5.4.3.3. Lagerbeholdninger

(1014) EU-producenternes lagerbeholdninger udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 10

Lagerbeholdninger

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Slutlagre (kg)	5 426 656	6 841 685	6 941 733	6 822 739
Indeks	*100*	*126*	*128*	*126*
Slutlagre i procent af produktionen	4,3 %	5,1 %	5,3 %	6,0 %
Indeks	*100*	*117*	*122*	*137*

Kilde: Efterprøvede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter.

(1015) På trods af, at GFF under normale markedsvilkår primært fremstilles efter ordre og ikke føres på lager, var der en kraftig stigning i lagerbeholdningerne i den betragtede periode på 26 %. Dette skyldes, at EU-erhvervsgrenen blev tvunget til at kompensere for tab af omfattende ordrer til sine konkurrenter fra de pågældende lande. I et forsøg på at holde de gennemsnitlige enhedsomkostninger på et lavere niveau holdt EU-erhvervsgrenen de midlertidige produktionsstandsninger på et minimum og producerede GFF, som ikke straks kunne sælges til kunderne.

5.4.3.4. Rentabilitet, likviditet, investeringer, investeringsafkast og evne til at rejse kapital

(1016) Rentabiliteten, likviditeten, investeringerne og investeringsafkastet hos de stikprøveudtagne EU-producenter udviklede sig i den betragtede periode som følger:

Tabel 11

Rentabilitet, likviditet, investeringer og investeringsafkast

	2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Rentabilitet ved salg i Unionen til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder (% af omsætningen)	2,5 %	2,2 %	2,0 %	–3,4 %
Indeks	*100*	*88*	*80*	*– 139*
Likviditet (EUR)	8 928 397	5 507 539	8 100 306	1 257 171
Indeks	*100*	*62*	*91*	*14*
Investeringer (EUR)	4 572 837	5 164 214	3 963 173	5 050 438
Indeks	*100*	*113*	*87*	*110*
Investeringsafkast	15 %	14 %	13 %	–17 %
Indeks	*100*	*93*	*89*	*– 118*

Kilde: Efterprøvede spørgeskemabesvarelser fra de stikprøveudtagne EU-producenter.

(1017) Kommissionen beregnede de stikprøveudtagne EU-producenters rentabilitet som nettofortjenesten før skat ved salg af samme vare til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i Unionen udtrykt i procent af omsætningen i forbindelse med dette salg. Rentabiliteten fulgte en nedadgående tendens i den betragtede periode og blev negativ i undersøgelsesperioden.

(1018) Nettolikviditeten er et udtryk for EU-producenternes evne til at selvfinansiere deres aktiviteter. Nettolikviditeten udviklede sig i negativ retning i den betragtede periode. Den udviste en konstant forringelse, navnlig ved slutningen af undersøgelsesperioden.

(1019) Investeringerne steg lidt med 10 % i den betragtede periode, men udviklingen vendte i den betragtede periode. Størsteparten af investeringerne vedrørte vedligeholdelse af produktionslinjen. Der var ingen investeringer i ny GFF-kapacitet, hvilket afspejler den faldende markedsandel.

(1020) Investeringsafkastet er fortjenesten udtrykt i procent af den bogførte nettoværdi af investeringerne. Det udviklede sig negativt i den betragtede periode, hvilket resulterede i en negativ værdi i undersøgelsesperioden.

(1021) I virksomhedens bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede CNBM-gruppen (China) Kommissionen om at forklare forskellen mellem EU-erhvervsgrenens rentabilitet og salgspriser i klagen og i den endelige fremlæggelse af oplysninger.

(1022) Kommissionens konklusioner, som blev fremlagt for parterne, er baseret på præcise mikroøkonomiske data for de stikprøveudtagne EU-producenter, som Kommissionen har kontrolleret på stedet. Klagen derimod, som anført af den eksporterende producent i bemærkningerne til den endelige fremlæggelse af oplysninger, »dækker ikke [undersøgelsesperioden], og den er heller ikke omfattet af samme bevis- og oplysningsforpligtelser«. Andre elementer, der sandsynligvis førte til forskellen, er revisioner af salgsdata efter kontrolbesøgene og medtagelse i stikprøven af EU-producenter af en virksomhed, der ikke deltog i udarbejdelsen af klagen.

(1023) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger bemærkede GOC, at selv om rentabiliteten, likviditeten og investeringsafkastet blev mindre mellem 2015 og 2018, skyldes dette fald hovedsagelig faldet i 2018.

(1024) Som forklaret i betragtning 1017 viste rentabiliteten en klart faldende tendens i hele den betragtede periode. Denne tendens var særlig udtalt fra 2018 til undersøgelsesperioden. GOC's bemærkning satte ikke spørgsmålstegn ved denne analyse. Det samme gælder investeringsafkast. Bemærkningen fra GOC sætter ikke spørgsmålstegn ved Kommissionens analyse i betragtning 1020.

(1025) Hvad angår likviditet, er GOC's udtalelse imidlertid faktuelt ukorrekt. Likviditeten faldt allerede betydeligt mellem 2015 og 2016 og ikke kun mellem 2018 og undersøgelsesperioden. Denne udtalelse blev derfor afvist.

(1026) Endelig hævdede GOC, at investeringerne var steget mellem 2018 og undersøgelsesperioden, samtidig med at rentabiliteten, likviditeten og investeringsafkastet faldt. GOC hævdede under henvisning til den stabile beskæftigelse i samme periode, at dette var tegn på, at EU-erhvervsgrenen ikke har lidt væsentlig skade, men har tillid til fremtiden.

(1027) Som i betragtning 1004 og 1005 var denne udtalelse ikke understøttet af nogen beviser, og den ansås derfor for at være rent spekulativ. Som nævnt i betragtning 1019 vedrørte det meste af investeringen vedligeholdelsen af produktionslinjen, og der blev ikke investeret i ny GFF-kapacitet, hvilket afspejler den faldende markedsandel.

(1028) På grundlag af ovenstående blev alle argumenter vedrørende rentabilitet, likviditet, investeringer og investeringsafkast afvist.

5.5. **Konklusion vedrørende skade**

(1029) Alle skadesindikatorer udviste en negativ tendens i den betragtede periode. Produktionsmængden og salgsmængden faldt med henholdsvis 8 % og 5 %. I betragtning af stigningen i forbruget udmøntede tabene i salget sig i et fald i markedsandelen fra 73,7 % i 2015 til 63,4 % i undersøgelsesperioden, altså et fald på over 10 procentpoint.

(1030) På samme måde udviste de vigtigste finansielle indikatorer også en negativ tendens, der afspejler det betydelige pristryk på EU-markedet, som fremgår af tabel 8. I den betragtede periode faldt enhedssalgspriserne således med 7 %, samtidig med at EU-erhvervsgrenens enhedsproduktionsomkostninger steg med 3 %. Stigningen i de gennemsnitlige enhedsomkostninger skyldtes et fald i produktionsmængden, idet især store indkøb fra vindmølleindustrien gik tabt til fordel for kinesiske og egyptiske producenter. Som følge heraf blev EU-erhvervsgrenens rentabilitet vendt fra en fortjeneste på 2,5 % i 2015 til et tab på -3,4 % i undersøgelsesperioden. Tilsvarende negative virkninger ses i likviditeten og investeringsafkastet.

(1031) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at erhvervelsen af en af de stikprøveudtagne EU-producenters glasfiberforstærkningsvirksomhed (dvs. GFF-produktionen), nemlig Vitrulan Groups køb af Ahlstrom-Munksjö i november 2019, ville kræve en revaluering af den pågældende EU-producents indlæg i løbet af undersøgelsen. GOC hævdede, at den nye ejer tilsyneladende kun havde til hensigt at anvende GFF-produktionen til bunden anvendelse, og at disse varer derfor ikke længere vil konkurrere med de øvrige EU-producenters produktion på EU-markedet. GOC hævdede også, at den nye ejer har meddelt, at erhvervelsen forventes at skabe betydelig vækst i dennes gruppe, hvilket ville være i modstrid med Kommissionens konklusioner om, at EU-erhvervsgrenen havde lidt væsentlig skade.

(1032) Den ene stikprøveudtagne EU-producents erhvervelse af GFF-virksomheden fandt sted efter undersøgelsesperioden og havde derfor som sådan ikke nogen indvirkning på de oplysninger, som denne EU-producent havde fremlagt (og Kommissionen havde kontrolleret), og som vedrørte undersøgelsesperioden og den betragtede periode. Da undersøgelsens omfang er begrænset til analysen af udviklingen i EU-erhvervsgrenens situation i den betragtede periode, kan der ikke tages hensyn til udviklingen efter undersøgelsesperioden, og dette argument blev afvist.

(1033) Køberens offentlige erklæring om, at erhvervelsen forventes at skabe en betydelig vækst i virksomheden, som ikke blev yderligere underbygget med noget bevis, kan ikke rejse tvivl om Kommissionens detaljerede analyse af alle skadesindikatorer for hele EU-erhvervsgrenen i den betragtede periode. Denne analyse har klart vist, at EU-erhvervsgrenen led væsentlig skade, og denne konklusion kan ikke drages i tvivl af en sådan udokumenteret bemærkning. Dette argument blev derfor afvist.

(1034) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte GOC, at Kommissionen hovedsagelig baserede sine konklusioner om skade på det sidste år i den betragtede periode (dvs. tendenser fra 2018 til undersøgelsesperioden) og ignorerede de foregående år i den betragtede periode, som viste enten positive eller stabile tendenser og i nogle tilfælde mindre udtalte negative tendenser. GOC påstod, at Kommissionen på dette grundlag begik en fejl, da den konkluderede, at EU-erhvervsgrenen led væsentlig skade.

(1035) Disse bemærkninger blev behandlet i betragtning 991, 996 og 1023-1028. Som anført i disse betragtninger var denne påstand ubegrundet og blev derfor afvist.

(1036) Endelig hævdede GOC i sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger, at det er usandsynligt, at EU-erhvervsgrenen vil lide væsentlig skade i fremtiden.

(1037) Udviklingstendensen for de skadesindikatorer, der er omhandlet i grundforordningens artikel 8, stk. 4, blev fastsat i den betragtede periode i forbindelse med den nuværende undersøgelse. Der blev indhentet oplysninger fra EU-erhvervsgrenen, som blev kontrolleret for denne periode, og der blev på dette grundlag konstateret en klar nedadgående tendens, der viste væsentlig skade. Der er ikke noget krav om at udvide undersøgelsen ud over denne fastsatte periode. Artikel 11, stk. 1, i grundforordningen (sidste afsnit) bestemmer nemlig, at der som regel ikke skal tages hensyn til oplysninger vedrørende en periode, der følger efter undersøgelsesperioden. GOC fremlagde ingen oplysninger eller anden dokumentation, der kunne rejse tvivl om Kommissionens konklusioner eller begrunde en afvigelse fra den generelle regel i artikel 11, stk. 1. Påstanden blev derfor anset for at være spekulativ og blev afvist.

(1038) På dette grundlag konkluderede Kommissionen, at EU-erhvervsgrenen tydeligvis har lidt væsentlig skade.

6. **ÅRSAGSSAMMENHÆNG**

(1039) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 5, undersøgte Kommissionen, hvorvidt den subsidierede import fra Kina og Egypten havde forvoldt EU-erhvervsgrenen væsentlig skade. I overensstemmelse med grundforordningens artikel 8, stk. 6, undersøgte Kommissionen tillige, om andre kendte faktorer samtidig kunne have forvoldt EU-erhvervsgrenen skade. Kommissionen sikrede, at en eventuel skade forvoldt af andre faktorer end den subsidierede import fra Kina og Egypten ikke blev tilskrevet den subsidierede import. Disse faktorer omfattede importen fra andre tredjelande, faldet i efterspørgslen efter GFF i perioden 2017-2018, udviklingen i råmaterialeomkostningerne, en selvforskyldt skade som følge af manglende fleksibilitet på udbudssiden og et fald i opførelsen af vindmøller i perioden 2017-2018.

6.1. **Virkningerne af den subsidierede import**

(1040) Importmængden fra Kina og Egypten og den akkumulerede markedsandel steg med henholdsvis 53 % og 39 % i den betragtede periode. Denne stigning er væsentligt større end stigningen i forbruget i samme periode, som var på næsten 9 %. Samtidig mistede EU-erhvervsgrenen over 5 % af sin salgsmængde og over 10 procentpoint af sin markedsandel. Desuden faldt priserne på importen fra Kina og Egypten i gennemsnit med næsten 14 % i den betragtede periode og underbød EU-erhvervsgrenens priser i undersøgelsesperioden med mellem 15,4 % og 55,8 % og med gennemsnitligt 32,3 %. Disse lave importpriser fra Kina og Egypten udøvede et betydeligt pristryk i undersøgelsesperioden og forhindrede EU-erhvervsgrenen i at forhøje sine priser ud over de gennemsnitlige produktionsomkostninger. Tværtimod faldt EU-erhvervsgrenens priser med næsten 7 % i løbet af den betragtede periode. Som følge heraf var EU-erhvervsgrenens rentabilitet konstant faldende og nåede et tab på -3,4 % i undersøgelsesperioden.

(1041) Analysen af skadesindikatorerne i betragtning 935-1038 viser, at EU-erhvervsgrenens økonomiske situation forværredes i den betragtede periode, hvilket faldt sammen med en stigning i den subsidierede import fra Kina og Egypten, og det konstateredes, at denne import underbød EU-erhvervsgrenens priser i undersøgelsesperioden.

(1042) En bruger hævdede, at der ikke er noget tidsmæssigt sammenfald mellem den væsentlige skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, og stigningen i importen fra de pågældende lande. Denne bruger hævdede, at da EU-erhvervsgrenens situation forværredes mellem 2017 og undersøgelsesperioden, var mængden af importen fra de pågældende lande og deres markedsandel faktisk allerede faldet.

(1043) Som vist i tabel 3 i betragtning 960 steg importen fra de pågældende lande imidlertid fra 50 370 ton til 52 892 ton, og dens markedsandel steg fra 27,8 % til 31,4 % fra 2017 til undersøgelsesperioden. Denne påstand blev derfor afvist.

6.2. **Virkningerne af andre faktorer**

6.2.1. *Import fra andre tredjelande*

(1044) Importmængden fra andre tredjelande udviklede sig som følger i den betragtede periode:

Tabel 12

Import fra tredjelande

Land		2015	2016	2017	Undersøgelsesperiode
Indien	Importmængde i ton	1 057	2 495	3 290	3 095
	Indeks	*100*	*236*	*311*	*293*
	Markedsandel	0,7 %	1,4 %	1,8 %	1,8 %
	Indeks	*100*	*206*	*263*	*267*
	Importpris (EUR/kg)	1,45	1,46	1,42	1,34
	Indeks	*100*	*101*	*98*	*93*
Rusland	Importmængde i ton	2 071	2 013	2 047	2 352
	Indeks	*100*	*97*	*99*	*114*
	Markedsandel	1,4 %	1,1 %	1,1 %	1,4 %
	Indeks	*100*	*85*	*84*	*103*
	Importpris (EUR/kg)	1,47	1,41	1,39	1,31
	Indeks	*100*	*96*	*94*	*89*
Andre tredjelande (undtagen Indien og Rusland)	Importmængde i ton	2 657	3 339	2 649	3 208
	Indeks	*100*	*126*	*100*	*121*
	Markedsandel	1,7 %	1,9 %	1,5 %	1,9 %
	Indeks	*100*	*110*	*84*	*110*
	Importpris (EUR/kg)	2,39	2,20	2,16	2,12
	Indeks	*100*	*92*	*90*	*89*

Kilde: Comext, spørgeskemabesvarelser fra EU-producenter, markedsoplysninger fremlagt af klageren.

(1045) Importen fra andre tredjelande var hovedsagelig fra to lande, nemlig Indien og Rusland. Disse to lande havde hver især en markedsandel på over 1 % i undersøgelsesperioden, mens importen fra de resterende tredjelande udgjorde en markedsandel på under 1 % og tilsammen tegnede sig for 1,9 %.

(1046) De indiske eksportører er forretningsmæssigt forbundet med EU-erhvervsgrenen. Markedsandelen for importen fra Indien steg gradvist i den betragtede periode fra 0,7 % til 1,8 %. Disse virksomhedsinterne salgstransaktioner skabte imidlertid ikke noget pres på EU-priserne, da de foregik til intern afregningspris. Den pågældende import består af halvfabrikata, der anvendes til fremstilling af den færdige vare baseret på en specifik europæisk producents teknologi, og sælges ikke på det frie marked. Kommissionen konkluderede derfor, at denne eksport ikke har bidraget til den skade, som EU-erhvervsgrenen havde lidt.

(1047) Markedsandelen for den russiske import forblev stabil i den betragtede periode og faldt endda mellem 2015 og 2017, før den nåede op på samme niveau i undersøgelsesperioden som i 2015. Selv om priserne på importen fra Rusland i gennemsnit underbød EU-producenternes priser, er det i betragtning af den samlede markedsandel og tendensen ikke sandsynligt, at de havde nogen indvirkning på den forvoldte skade. Priserne var snarere en reaktion på pristrykket fra Kina og Egypten. Importen fra Rusland har derfor ikke bidraget til EU-erhvervsgrenens tab af markedsandele i den betragtede periode. Desuden viste undersøgelsen, at de russiske eksportører er virksomheder, der er forretningsmæssigt forbundne med EU-erhvervsgrenen, og derfor lagde denne import ikke pres på EU-priserne, da der var tale om virksomhedsinterne salg til interne afregningspriser.

(1048) Derfor konkluderede Kommissionen, at importen fra andre tredjelande ikke var kilden til den skade, der er beskrevet i betragtning 984-1038.

(1049) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte GOC, at EU-erhvervsgrenens outsourcing af produktionen til Rusland og Indien havde ført til selvforskyldt skade. GOC tog imidlertid ikke stilling til Kommissionens analyse i betragtning 1046 og 1047 i denne forordning, som klart konkluderede, at importen fra Indien og Rusland ikke forvoldte EU-erhvervsgrenen skade.

(1050) Kommissionen konstaterede, at importen fra Indien faktisk var et halvfabrikata, der blev anvendt til fremstilling af samme vare af en EU-producent. På samme måde har importen fra Rusland, selv om den er billigere end EU-erhvervsgrenens vare, været stabil i den betragtede periode og konkluderes ikke at være at have forvoldt EU-erhvervsgrenen skade. Importen fra disse to lande kan derfor ikke betragtes som selvforskyldt skade. Denne påstand blev derfor afvist.

6.2.2. *Fald i efterspørgslen efter GFF i Unionen mellem 2017 og undersøgelsesperioden*

(1051) En bruger hævdede, at EU-erhvervsgrenens skade skyldtes faldet i forbruget mellem 2017 og undersøgelsesperioden, og en anden bruger hævdede, at skaden var forårsaget af faldet i opførelsen af vindmøller i samme periode. Faldet i forbruget fra 2017 til 2018 på - 7,3 % forklarer ikke EU-producenternes tab af salgsmængde på - 13,3 % i samme periode, navnlig i betragtning af, at importen fra de pågældende lande steg med 5 % fra 50 370 ton til 52 892 ton, og den tilsvarende markedsandel steg fra 27,8 % til 31,4 % i samme periode, mellem 2017 og undersøgelsesperioden.

(1052) Det ses endnu tydeligere, at skaden ikke var forårsaget af et fald i forbruget i 2018, når man analyserer hele den betragtede periode og ikke blot sammenligner de sidste to år. EU-forbruget steg i den betragtede periode, mens EU-erhvervsgrenens markedsandel konstant faldt i samme periode, og de pågældende landes markedsandel steg løbende. EU-erhvervsgrenen kunne ikke drage fordel af den samlede stigning i forbruget på grund af den subsidierede import fra de pågældende lande, som konsekvent og i betydelig grad underbød EU-erhvervsgrenens salgspriser. Selv om EU-erhvervsgrenen først blev tabsgivende i undersøgelsesperioden, sås der allerede i perioden 2015-2017 et vedvarende fald i deres fortjeneste, jf. betragtning 1016.

(1053) Disse påstande blev derfor afvist.

(1054) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger fremførte GOC, at EU-erhvervsgrenens situation afhang af udviklingen i EU-forbruget snarere end importen fra tredjelande. GOC påstod, at dette ville være godtgjort ved, at EU-erhvervsgrenen under stigningen i forbruget mellem 2015 og 2016 havde draget størst fordel ved at øge sin salgsmængde med ca. 12 000 ton. Desuden fremførte GOC, at Kommissionen så bort fra korrelationen mellem faldet i EU-erhvervsgrenens salgsmængde og faldet i efterspørgslen i Unionen ved at konkludere, at faldet i EU-erhvervsgrenens salgsmængder oversteg faldet i EU-forbruget mellem 2017 og 2018.

(1055) Mens et fald i forbruget burde have samme indvirkning på EU-erhvervsgrenen og importen fra de pågældende lande, har undersøgelsen vist, at der i forbindelse med importen fra de pågældende lande trods faldet i forbruget mellem 2018 og undersøgelsesperioden sås en stigning i deres importmængde med 8 % og i deres markedsandel med 3,6 procentpoint fra 27,8 % til 31,4 %, mens EU-erhvervsgrenen mistede salgsmængde og markedsandel. Det skal erindres, at det i undersøgelsen blev fastslået, at importen fra de pågældende lande blev subsidieret og kom ind på EU-markedet til priser, der underbød EU-erhvervsgrenens salgspriser på EU-markedet betydeligt. På samme måde steg importen fra de pågældende lande med 24 % og markedsandelen med 1,8 procentpoint mellem 2015 og 2016, mens EU-erhvervsgrenens salgsmængde til sammenligning kun steg med 11 %, og markedsandelen faldt endog med 2,6 procentpoint. Påstanden om, at EU-erhvervsgrenen primært nød godt af en sådan stigning i forbruget, er derfor forkert.

(1056) I deres bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC også, at der er sket en betydelig stigning i opførelsen af vindmøller i 2019, hvilket forventes at fortsætte i fremtiden. Da vindindustrien er den vigtigste drivkraft for forbruget af GFF, ville dette have en positiv indvirkning på EU-erhvervsgrenen. Til støtte for sin påstand henviste GOC til en offentliggørelse fra Wind Europe, der viser statistiske oplysninger om udviklingen i opførelsen af vindmøller frem til 2019, herunder en række prognoser for den fremtidige udvikling inden for vindmølleanlæg.

(1057) Som nævnt ovenfor har en positiv udvikling i EU-forbruget af GFF ikke nødvendigvis en positiv indvirkning på EU-erhvervsgrenens situation. Som nævnt i betragtning 1055 førte stigningen i forbruget mellem 2015 og 2016 til en stigning i importmængden og markedsandelen fra de pågældende lande, mens EU-erhvervsgrenen ikke kunne drage fuld fordel af en sådan stigning og endda tabte markedsandele i denne periode. Statistikkerne fra Wind Europa viste en positiv tendens for opførelsen af vindmøller i 2019, men de viste også, at der fortsat var færre opførelser i 2019 end i 2017. I 2017 udviste forbruget en faldende tendens, og EU-erhvervsgrenens situation forværredes. Det kan konkluderes, at den blotte omstændighed, at der sås en stigning i antallet af opførte vindmøller i 2019, ikke gør det muligt at drage nogen konklusion om udviklingen i importmængden for de pågældende lande og EU-erhvervsgrenens situation i det pågældende år.

(1058) Alle ovennævnte argumenter måtte derfor afvises.

6.2.3. *Stigning i råmaterialeomkostningerne*

(1059) Begge samarbejdsvillige brugere fremførte, at stigningen i omkostningerne ved det vigtigste råmateriale (GFR), som importeres fra Kina, der skyldtes indførelsen af en endelig udligningstold på disse varer samt stigningen i energiomkostningerne, var årsagen til skaden. EU-erhvervsgrenens gennemsnitlige enhedsomkostninger steg kun svagt med 3 % i den betragtede periode, mens importpriserne fra de pågældende lande faldt med næsten 14 % og underbød EU-erhvervsgrenens priser med 32,3 %. Den forvoldte skade kan derfor ikke tilskrives stigningen i omkostningerne, men det pres, der blev udøvet af den subsidierede import, som forhindrede EU-erhvervsgrenen i at hæve sine priser i betragtning af de øgede omkostninger.

(1060) Disse påstande blev derfor afvist.

6.2.4. *EU-erhvervsgrenens manglende fleksibilitet*

(1061) Brugerne hævdede, at EU-erhvervsgrenen ikke er tilstrækkeligt fleksibel og kun leverer store mængder på langsigtede kontrakter, hvilket imidlertid indebærer betydelige finansielle risici for brugerne (vindmølleindustrien), der valgte andre leverandører i stedet. Undersøgelsen viste imidlertid, at vindmølleindustrien har en politik om diversificering af sine leverandører og altid integrerer EU-producenter af GFF i sin forsyningskæde. Undersøgelsen har også vist, at det er muligt for en vindenergiproducent at have en strategi med flere leverandører, som udelukkende er EU-producenter af GFF. Dette viser, at der findes GFF-producenter i Unionen, som leverer produktkvalitet til vindindustrien på industriens betingelser, som nærmere forklaret i betragtning 1081.

(1062) Disse påstande blev derfor afvist.

(1063) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at de kinesiske producenter har en legitim konkurrencefordel, fordi de leverer tjenesteydelser i forbindelse med fremstilling af sæt, mens EU-erhvervsgrenen ikke i tilstrækkelig grad har ændret sin forretningsstrategi for at imødekomme denne efterspørgsel.

(1064) Som påvist i betragtning 1107 har EU-erhvervsgrenen specialiserede virksomheder til fremstilling af sæt, som varetager denne funktion. På denne måde kan brugerne indkøbe samme slags sæt fra EU som fra kinesiske producenter. Mens de kinesiske producenter kan have en logistisk fordel i form af mindre transport mellem GFF-produktionen og fremstillingen af sæt, har den kinesiske regering ikke påvist, hvordan dette kunne få en væsentlig indvirkning på et marked, der drives af priskonkurrence og produktkvalitet.

(1065) Påstanden blev derfor afvist.

(1066) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at EU-erhvervsgrenen ikke i tilstrækkelig grad har tilpasset sin forretningsstrategi til deres reducerede salg ved at mindske antallet af beskæftigede, og at EU-erhvervsgrenen endog øgede sine investeringer.

(1067) Kommissionen bemærkede, at det kan resultere i højere omkostninger på kort sigt at afskedige arbejdstagere, og at EU-erhvervsgrenen ville skulle fokusere på mindre ordrer, som er mere arbejdskraftintensive på grund af hyppigere maskintilpasninger. For så vidt angår de investeringer, der er nævnt i betragtning 1019, fremgår det af verificeringerne, at disse hovedsagelig vedrørte den nødvendige vedligeholdelse og udskiftning og ikke stigningen i produktionskapacitet.

(1068) Denne påstand afvises derfor.

6.3. **Konklusion om årsagssammenhæng**

(1069) Kommissionen konkluderede, at der var et klart tidsmæssigt sammenfald mellem den betydelige stigning i importen fra de pågældende lande og forværringen af EU-erhvervsgrenens situation.

(1070) Kommissionen har også undersøgt andre skadesfaktorer og har på dette trin af proceduren ikke fundet andre faktorer, der har bidraget til den væsentlige skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt. Faktisk rejste ingen af de andre, hverken individuelt eller til sammen, tvivl om, at der er en reel og væsentlig forbindelse mellem den subsidierede import fra Kina og Egypten og den væsentlige skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt.

(1071) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede GOC, at Kommissionen ikke tog hensyn til, at andre faktorer såsom faldet i forbruget havde bidraget til den væsentlige skade. I denne forbindelse henviste GOC til *WTO Appellate Body Ruling in US — Hot Rolled Steel* og hævdede, at Kommissionen burde have adskilt og skelnet mellem de skadelige virkninger, der skyldes andre faktorer, og de skadelige virkninger af den subsidierede import. Som nævnt i betragtning 1044-1068 og på baggrund af konklusionerne i betragtning 1070 om, at ingen af de andre faktorer konstateredes at havde bidraget til den skade, som EU-erhvervsgrenen har lidt, blev denne påstand afvist.

7. **UNIONENS INTERESSER**

(1072) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 31 undersøgte Kommissionen, om den klart kunne konkludere, at det ikke var i Unionens interesse at vedtage udligningsforanstaltninger svarende til det samlede udligningsberettigede subsidiebeløb i dette tilfælde trods konstateringen af skadevoldende subsidiering. Unionens interesser blev fastlagt på grundlag af en vurdering af alle de forskellige involverede interesser, herunder EU-erhvervsgrenens, importørernes, brugernes, leverandørernes og hjælpeindustriens, såsom forskæringsvirksomheder og virksomheder, der fremstiller sæt.

7.1. **EU-erhvervsgrenens interesser**

(1073) Undersøgelsen har vist, at EU-erhvervsgrenen lider væsentlig skade på grund af virkningerne af den subsidierede import, der underbød priserne i Unionen og udøvede et pristryk, der forårsagede et betydeligt tab af markedsandele og førte til tab i undersøgelsesperioden, jf. betragtning 984-1069.

(1074) EU-erhvervsgrenen vil få gavn af foranstaltninger, som sandsynligvis vil hindre en yderligere stigning i importen fra Kina og Egypten til meget lave priser. Uden foranstaltninger vil de kinesiske og egyptiske producenter fortsætte med at eksportere GFF til EU-markedet til subsidierede priser og udøve et yderligere pristryk, som fortsat vil forhindre EU-erhvervsgrenen i at sælge GFF med en passende fortjeneste og dermed påføre EU-erhvervsgrenen yderligere væsentlig skade.

7.2. **Brugernes interesser**

(1075) Vindmølleproducenter er de største brugere af GFF og tegner sig for ca. 60-70 % af efterspørgslen efter GFF i Unionen. De øvrige brugere omfatter bådindustrien (ca. 11 %), lastbilfabrikanter (ca. 8 %) og producenter af sportsudstyr (ca. 2 %) samt leverandører af rørfornyelsessystemer (ca. 8 %).

(1076) Ved indledningen af undersøgelsen blev 25 kendte brugere i Unionen kontaktet og opfordret til at samarbejde. To vindmølleproducenter gav sig til kende og modsatte sig potentielle foranstaltninger vedrørende GFF. Tre vindmølleproducenter gav sig til kende, men gav ikke udtryk for deres synspunkter, selv om de blev opfordret hertil i indledningsmeddelelsen og i de spørgeskemaer for brugere, som de besvarede. De to vindmølleproducenter, der var modstandere af foranstaltningerne, blev støttet af en sammenslutning, der repræsenterede den europæiske vindenergiindustri. Et af sammenslutningens medlemmer, en fransk vindenergisammenslutning, meddelte dog udtrykkeligt, at den ville forholde sig neutral for så vidt angår den potentielle told. Fem vindmølleproducenter, herunder Vestas og SGRE, indsendte en spørgeskemabesvarelse. En vindmølleproducent anførte, at den udelukkende indkøbte GFF hos forskellige EU-producenter. En række producenter af skiudstyr og virksomheder, der fremstiller sæt, gav sig til kende og støttede de potentielle foranstaltninger.

7.2.1. *Vindmølleproducenter*

(1077) Der findes to hovedtyper af vindmøller, nemlig i) offshore-vindmøller, som generelt er større og anvendes langs med kyststrækninger, og ii) onshore-vindmøller, der er beregnet til brug på land.

(1078) I Unionen gennemføres projekter med vindmølleparker traditionelt af projektudviklere, som enten er energiselskaber eller investorer, og ikke af vindmølleproducenterne selv. Oprindeligt garanterede medlemsstaterne en afregningspris for den producerede energi fra vindmølleparker, men fra 2014 er støtten blevet overført til udbudsbaserede projekter, hvor forskellige projektudviklere konkurrerer, senest på et energineutralt grundlag (dvs. vindkraft kan konkurrere med solenergi).

(1079) Vestas og SGRE er blandt de største vindmølleproducenter i Unionen og tegner sig samlet for over 20 % af den samlede EU-efterspørgsel efter GFF. De står tilsammen for over 30 % af den samlede import fra de pågældende lande. Begge virksomheder fremsatte flere påstande, nemlig i) tabet af forsyningsstabilitet, ii) vindenergiindustriens tab af konkurrenceevne, iii) risikoen for udflytning af en del af deres produktion og iv) forenelighed med Unionens mål for vedvarende energi, hvis der indføres foranstaltninger.

i) Forsyningsstabilitet

(1080) Vestas og SGRE fremførte, at GFF, der anvendes i vindmøllevinger, gennemgår en sofistikeret certificeringsproces med detaljerede og langvarige testfaser. De fremførte endvidere, at det kun er de kinesiske GFF-producenter, der kan levere store mængder af homogen kvalitet med kort varsel, da de er vertikalt integreret. De fremførte også, at EU-producenternes produktionsmængde er utilstrækkelig, da den ligger under det samlede EU-forbrug. Ifølge brugerne kan vindmølleindustrien af disse årsager ikke hurtigt skifte leverandør, og selv om det var muligt, produceres der ikke nok GFF i Unionen.

(1081) Selv om størstedelen af EU-producenterne ikke er vertikalt integrerede, har undersøgelsen vist, at vindmølleproducenterne for at imødegå forsyningsvanskeligheder ofte har en strategi med flere leverandører og regelmæssigt indkøber den samme type GFF hos en EU-producent og en kinesisk eller egyptisk producent. Kommissionen modtog dog også data fra en tredje vindmølleproducent, som udelukkende indkøber GFF hos EU-producenter. Det forhold, at indkøb af en specifik type GFF hos flere leverandører ofte omfatter EU-producenter, både vertikalt integrerede og ikke-integrerede, viser, at ikke-integrerede producenter også kan levere den efterspurgte GFF til vindmølleproduktionen.

(1082) For så vidt angår produktionskapaciteten i Unionen, jf. tabel 5, overstiger den samlede EU-produktionskapacitet forbruget, mens EU-produktionen i øjeblikket er lavere end forbruget, jf. tabel 2. Undersøgelsen har vist, at der i øjeblikket er en høj uudnyttet kapacitet på over 40 %, som skyldes stigningen i den subsidierede import og lavprisimporten fra Kina og Egypten, der har overtaget markedsandele fra EU-erhvervsgrenen. Denne uudnyttede kapacitet er fordelt på 16 EU-producenter, hvilket gør Unionen til et konkurrencedygtigt marked med mange forskellige interne forsyningskilder. Desuden kan der let opbygges yderligere kapacitet, da der kun er behov for begrænsede investeringer. EU-erhvervsgrenen leverer allerede til vindmølleindustrien og er derfor allerede en certificeret leverandør, og den kan derfor let øge sine leverancer på rimelige markedsvilkår.

(1083) På mellemlang til lang sigt vil vindmølleproducenterne desuden være i stand til at certificere flere GFF-producenter enten fra Unionen eller fra andre kilder uden subsidiering. Som nævnt i betragtning 1076 udviklede en af vindmølleproducenterne en strategi med indkøb fra flere leverandører baseret på flere EU-producenter. Hertil kommer, at der er tilstrækkelig uudnyttet kapacitet i Unionen til at gøre det i det omfang, der er nødvendigt for de store vindmølleproducenter.

(1084) Disse påstande blev derfor afvist.

ii) Vindenergiindustriens konkurrenceevne

(1085) De samarbejdsvillige vindmølleproducenter fremførte, at enhver prisstigning på GFF ville have alvorlige konsekvenser for deres konkurrenceevne. De hævdede, at andelen af GFF-omkostninger skal vurderes i forbindelse med produktionen af vindmøllevinger og ikke en hel vindmøllepark. De fremførte endvidere, at de øgede omkostninger som følge af den potentielle told ikke kunne væltes over på udviklere af vindmølleparker som følge af den lange tidsperiode mellem afgivelsen af et tilbud om et vindmølleparkprojekt og den faktiske gennemførelse. Ifølge vindmølleproducenterne vil omkostningsstigningerne som følge af tolden påvirke den langsigtede teknologiske overlevelse i hele vindmølleindustrien i Unionen, da vigtige investeringer i forskning og udvikling er afgørende for at holde føringen i kapløbet om den mest effektive teknologi.

(1086) Undersøgelsen har vist, at vindmøllevinger ikke sælges separat, men som en del af en vindmølle. Hertil kommer, at projektudviklere af vindmølleparker regelmæssigt køber yderligere infrastruktur til vindmølleparker fra vindmølleproducenterne. Med hensyn til vindmølleproducenternes konkurrenceevne bør omkostningerne ved GFF derfor fastsættes i forhold til enten hele vindmøllen eller til den teknologi til den fulde vindmøllepark, der sælges af vindmølleproducenterne, og ikke kun i forbindelse med fremstilling af vindmøllevinger som hævdet, da dette ikke ville afspejle virkeligheden på markedet.

(1087) GFF er sammen med epoxyharpiks de to hovedbestanddele, der anvendes til fremstilling af vindmøllevinger. GFF tegner sig således for [10 %-35 %] af råmaterialeomkostningerne ved produktion af en vindmøllevinge, afhængigt af både andelen af GFF og af de øvrige anvendte materialer. Undersøgelsen har imidlertid også vist, at fremstillingen af vindmøllevinger er arbejdskraftintensiv, og andelen af GFF i de samlede produktionsomkostninger ved en vindmøllevinge er derfor betydeligt lavere og udgør kun [4 %-14 %]. Denne andel falder yderligere til mellem [0,1 %-2 %] af de samlede omkostninger ved en vindmølle og de samlede omkostninger ved opførelse af en hel vindmøllepark.

(1088) Da GFF kun udgør en begrænset andel af omkostningerne ved en vindmøllepark [0,1 %-2 %] anses virkningen af den endelige told på GFF for de samlede omkostninger ved en vindmøllepark for at være ubetydelig, især da en stor del af GFF indkøbes i Unionen. Undersøgelsen har vist, at EU's vindmølleproducenter også har en betydelig forhandlingsposition til at vælte de ekstra omkostninger over på udviklere af vindmølleparker, da de kollektivt er de største vindmølleleverandører på EU-markedet. Da GFF kun udgør en begrænset del af omkostningerne ved en vindmøllepark, bør rentabiliteten forblive på et niveau, der gør det muligt at opretholde det niveau af investeringer i forskning og udvikling, der er afgørende for at holde føringen i kapløbet om den mest effektive teknologi.

(1089) Selv om det ikke kan udelukkes, at den konkurrenceprægede karakter af indirekte deltagelse i en udbudsprocedure kan gøre en sådan overvæltning vanskelig, bør det tages i betragtning, at de samarbejdsvillige vindmølleproducenter i modsætning til GFF-producenterne er finansielt sunde med fortjenstmargener, som let vil kunne absorbere de begrænsede virkninger af tolden. Desuden sælger begge de samarbejdsvillige vindmølleproducenter ikke blot vindmøllerne, men også de opfølgende vedligeholdelsestjenester til udviklere af vindmølleparker. Disse kontrakter er meget lukrative. Tiltrækningskraften af servicedelen af aktiviteterne afspejles også i en af de samarbejdsvillige brugeres nylige overtagelse af en insolvent konkurrents serviceafdeling ([207]).

(1090) Kommissionen fastslog derfor, at eventuelle omkostningsstigninger som følge af udligningstold, som ikke kunne overvæltes på udviklere af vindmølleparker, let kunne absorberes af vindmølleproducenterne. Som anført i betragtning 1083 bør vindmølleproducenter også kunne skifte leverandører til en GFF-kilde, som ikke påvirkes af subsidiering, det være sig i Unionen eller andre steder.

([207]) Siemens Gamesas overtagelse af udvalgte aktiver i Senvion i oktober 2019.

(1091) I betragtning af ovenstående blev alle påstande vedrørende vindmølleproducenternes konkurrenceevne afvist.

iii) Flytning af produktionen af vindmøllevinger

(1092) De samarbejdsvillige brugere hævdede endvidere, at en stigning i produktionsomkostningerne for vindmøllevinger ville føre til, at dette produktionstrin flyttes uden for Unionen med tusindvis af jobtab i Unionen til følge.

(1093) For så vidt angår produktion af vindmøllevinger til onshore-vindmøller, har undersøgelsen vist, at flytningen af denne produktion allerede finder sted uden indførelsen af foranstaltninger over for GFF. Dette skyldes væksten i markedet for vindmølleparkprojekter uden for Unionen kombineret med et fald i udviklingen af nye vindmølleparkprojekter i Unionen; der er f.eks. tale om det laveste niveau i 20 år i Tyskland. En anden årsag er de høje arbejdskraftomkostninger, der er forbundet med produktionen af vindmøllevinger. Undersøgelsen har vist, at produktionen af vindmøllevinger er arbejdskraftintensiv, og at arbejdskraftomkostningerne overstiger omkostningerne ved GFF med [300 %-700 %]. Lavere arbejdskraftomkostninger i tredjelande er derfor et stort incitament til at flytte produktionen af vindmøllevinger. Indførelsen af told på GFF vil spille en mindre rolle, om nogen.

(1094) Undersøgelsen viste endvidere, at transportomkostningerne for vinger til offshore-vindmøller spiller en større rolle end de råmaterialeomkostninger, der er forbundet med vindmøllevingerne, såsom GFF. Vinger til offshore-vindmøller er længere og tungere end vinger til onshore-vindmøller, hvilket gør transporten mere kompleks og omkostningskrævende. Det er derfor ikke sandsynligt, at udflytningen af produktionen af blade til offshore-vindmøller vil blive forårsaget af udligningstold på den pågældende vare.

(1095) Påstandene vedrørende flytning af produktionen af vindmøllevinger til andre tredjelande blev derfor afvist.

iv) Politik for vedvarende energi

(1096) En bruger hævdede, at indførelsen af foranstaltninger ville være i strid med de mål, som Unionen har fastsat i sin politik for vedvarende energi, da dette vil øge produktionsomkostningerne ved vindmøller betydeligt. Brugeren henviste i den forbindelse til Kommissionens europæiske industriinitiativ for vindkraft, som har til formål at nedbringe produktionsomkostningerne for vindmøller og dele hertil med 20 % inden 2020.

(1097) Som det fremgår af betragtning 1085-1090, støtter undersøgelsen ikke denne påstand, da det konstateredes, at udligningsforanstaltninger kun ville have en ubetydelig indvirkning på vindmølleproducenternes omkostninger. Desuden har denne bruger heller ikke påvist, hvordan udligningsforanstaltninger over for GFF, der kun repræsenterer en brøkdel af omkostningerne til teknologien i forbindelse med vindmølleparker, ville hæmme den stadigt voksende andel af vindenergi i Europa eller forhindre opfyldelsen af 2020-målet. Denne påstand blev derfor afvist.

7.2.2. *Skiproducenter og andre brugere*

(1098) En række brugere fra skiindustrien fremførte, at eksistensen af GFF-producenter i Unionen var afgørende for deres forsyningsstabilitet, da de havde brug for en lokal partner i et tæt samarbejde og for skræddersyet GFF i mindre mængder, som i øjeblikket ikke produceres uden for Unionen. Desuden understregede de, at GFF-industrien i Unionen var en vigtig partner i forbedringen af deres varer og udviklingen af nye løsninger. Forsknings- og udviklingssamarbejdet med producenterne af GFF har i de senere år ført til flere effektivitetsgevinster, forbedret produktydeevne og udvikling af nye og mere miljøvenlige produkter. Disse brugere fremførte, at EU's skiproducenter ikke i samme omfang kan samarbejde med kinesiske eller egyptiske leverandører af GFF, da de ville miste muligheden for fortsat at foregribe (grønne og bæredygtige) innovationer og selv ville blive mere udsat for illoyal konkurrence fra importen.

(1099) Kommissionen fandt de fremførte argumenter overbevisende, navnlig for så vidt angår forskning og udvikling i en industri. som er baseret på forskning og udvikling. Der blev ikke modtaget nogen modargumenter fra de eksporterende producenter vedrørende de fremførte punkter. Kommissionen bemærkede imidlertid også, at skiproducenter er mindre omfattende brugere af GFF end vindmølleproducenterne.

(1100) Andre EU-brugere gav ikke sig til kende i forbindelse med undersøgelsen.

(1101) Kommissionen konkluderede derfor, at der ikke var nogen tvingende årsager fra brugernes synspunkt til ikke at indføre udligningsforanstaltninger, men konkluderede derimod, at GFF-industriens overlevelse i Unionen er af stor betydning for flere brugergrupper.

7.3. **Leverandører**

(1102) To EU-producenter af GFR, der er det vigtigste inputmateriale til GFF, samt en sammenslutning, der repræsenterer GFR-producenterne i Unionen, gav sig til kende og argumenterede for indførelsen af udligningsforanstaltninger. De hævdede, at det ville være til skade for EU-producenterne af GFR at miste deres største kunder, da dette ville true deres egen overlevelse i Unionen.

(1103) Kommissionen konkluderede derfor, at indførelsen af foranstaltninger klart er i EU-producenterne af GFR's interesse i deres egenskab af leverandører til GFF-producenterne.

7.4. **Importører**

(1104) Som nævnt i betragtning 85 gav kun én uafhængig importør sig til kende, men virksomheden importerede kun ubetydelige mængder, nemlig under 25 ton, af GFF fra Kina. Da de fleste storforbrugere har brug for særlig skræddersyet GFF, er der ikke tale om en vare, der regelmæssigt importeres i store mængder af uafhængige forhandlere.

(1105) Kommissionen konkluderede derfor, at der ikke var nogen tvingende årsager fra ikke forretningsmæssigt forbundne importørers side til ikke at indføre foranstaltninger, da de kun importerer ubetydelige mængder af GFF.

7.5. **Leverandører af tjenesteydelser i forbindelse med forskæring og fremstilling af sæt**

(1106) I stigende grad efterspørger brugerne, navnlig vindmølleindustrien, GFF i form af sæt, som er skåret i form og samlet ved sammensyning af flere lag GFF, hvilket muliggør en hurtigere produktion i aftagerindustrien. I de senere år har dette skabt et marked for tjenesteudbydere i Unionen. En forskæringsvirksomhed gav sig til kende og argumenterede for indførelsen af udligningsforanstaltninger. Da de kinesiske og egyptiske eksporterende producenter i stigende grad integrerer disse supplerende tjenester, i modsætning til EU-erhvervsgrenen, vil tjenesteudbyderne miste en væsentlig del af deres virksomhed, hvis EU-producenterne forsvinder fra markedet. Ifølge en række skøn fra forskæringsvirksomheder beskæftiger forskæringsindustrien i Unionen mere end 2 000 ansatte.

(1107) Kommissionen konkluderede derfor, at indførelsen af foranstaltninger klart er i EU-forskæringsvirksomhedernes og sætfremstillernes interesse i deres egenskab af leverandører til GFF-producenterne.

7.6. **Andre påstande**

(1108) I sine bemærkninger til den endelige fremlæggelse af oplysninger mindede GOE om, at Den Europæiske Union har hjulpet Egypten med at fremme udviklingen i henhold til associeringsaftalen og naboskabspolitikken, og at foranstaltninger vil være i modstrid med denne politik. Kommissionen bemærkede, at dette ikke er en overvejelse, der kan behandles i forbindelse med analysen af Unionens interesser, jf. grundforordningens artikel 31. Under alle omstændigheder satte undersøgelsen ikke spørgsmålstegn ved Egyptens bestræbelser på at udvikle, modernisere og støtte realindkomstvæksten og beskæftigelsesniveauet.

7.7. **Konklusion vedrørende Unionens interesser**

(1109) Kommissionen fandt, at indførelsen af foranstaltninger helt klart er i EU-GFF-industriens interesse, da dennes overlevelse er truet af den subsidierede import af den pågældende vare. GFF-industriens overlevelse i Unionen er vigtig for deres kunders forsyningsstabilitet i Unionen, navnlig for de brugere, der er afhængige af et tæt lokalt samarbejde og har brug for mindre mængder af specifikke GFF-materialer, som ikke kan indkøbes fra Kina eller Egypten. For nogle brugere er det også vigtigt at opretholde udviklingen af nye GFF-materialer i Unionen, således at de ikke selv stilles ringere, når de konkurrerer med import fra lande uden for Unionen. Endvidere er den omstændighed, at GFF-industrien i Unionen overlever, også afgørende for, at deres GFR-leverandører og leverandører af tjenester i forbindelse med forskæring og fremstilling af sæt i Unionen kan overleve.

(1110) Indførelsen af foranstaltninger vil, jf. betragtning 1077-1097, ikke få væsentlige negative virkninger for vindmølleproducenterne.

(1111) På det grundlag konkluderede Kommissionen, at der ikke var tvingende årsager til, at det ikke var i Unionens interesse at indføre udligningsforanstaltninger over for importen af GFF med oprindelse i Kina og Egypten.

8. ENDELIGE UDLIGNINGSFORANSTALTNINGER

(1112) På baggrund af konklusionerne vedrørende subsidiering, skade, årsagssammenhæng og Unionens interesser bør der i overensstemmelse med grundforordningens artikel 15 indføres en endelig udligningstold.

8.1. De endelige udligningsforanstaltningers niveau

(1113) I henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, tredje afsnit, må den endelige udligningstold ikke være højere end det fastsatte udligningsberettigede subsidiebeløb.

(1114) I henhold til artikel 15, stk. 1, fjerde afsnit, fremgår det, at »hvis Kommissionen på grundlag af alle fremlagte oplysninger foreløbigt klart kan fastslå, at det ikke er i Unionens interesse, at tolden fastsættes i overensstemmelse med tredje afsnit, skal udligningstolden være lavere, hvis en sådan lavere told vil være tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført erhvervsgrenen i Unionen«.

(1115) Kommissionen har ikke modtaget sådanne oplysninger, og niveauet for udligningsforanstaltningerne vil derfor blive fastsat under henvisning til artikel 15, stk. 1, tredje afsnit.

(1116) På grundlag af ovenstående bør de endelige udligningstoldsatser, udtrykt i procent af cif-prisen, Unionens grænse, ufortoldet, være som følger:

Land	Virksomhed	Udligningstoldsats
Kina	CNBM-gruppen	30,7 %
	Yuntianhua-gruppen	17,0 %
	Andre samarbejdsvillige virksomheder	24,8 %
	Alle andre virksomheder	30,7 %
Egypten	CNBM-gruppen	10,9 %
	Alle andre virksomheder	10,9 %

(1117) Antisubsidieundersøgelsen blev gennemført sideløbende med en særskilt antidumpingundersøgelse vedrørende den samme pågældende vare med oprindelse i Kina og Egypten, hvor Kommissionen indførte antidumpingforanstaltninger begrænset til skadestærsklen. Kommissionen sikrede, at indførelsen af en kumuleret told, der afspejler subsidieringsniveauet og det fulde dumpingniveau, ikke ville føre til, at virkningerne af subsidieringen blev modregnet to gange (»dobbelttælling«) i overensstemmelse med grundforordningens artikel 24, stk. 1, og artikel 15, stk. 2, samt den relevante gældende retspraksis.

(1118) For Kinas vedkommende blev den normale værdi beregnet i overensstemmelse med artikel 2, stk. 6a, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union ([208]), med henvisning til ikke-fordrejede omkostninger og fortjeneste i et passende eksternt repræsentativt land. Som følge heraf indførte Kommissionen i overensstemmelse med grundforordningens artikel 15, stk. 2, og for at undgå dobbelttælling først den endelige udligningstold på niveauet for den konstaterede endelige subsidiering og pålagde derefter den resterende endelige antidumpingtold, som svarer til den relevante dumpingmargen, nedsat med beløbet for udligningstolden og op til den relevante skadestærskel, der blev fastsat i den særskilte antidumpingundersøgelse. Da Kommissionen reducerede den dumpingmargen, der blev fastsat for det samlede subsidiebeløb, som var konstateret i Kina, var der ikke noget problem med dobbelttælling, jf. grundforordningens artikel 24, stk. 1.

(1119) For Egyptens vedkommende overvejede Kommissionen, om nogle af subsidieordningerne er subsidier, som er betinget af eksportresultater, og som har til formål at reducere eksportpriserne og dermed øge dumpingmargenerne, således at der kan træffes afgørelse om, hvorvidt det er nødvendigt at nedsætte dumpingmargenen med de subsidiebeløb, der er konstateret i forbindelse med subsidier, der er betinget af eksportresultater, jf. grundforordningens artikel 24, stk. 1. Eftersom Kommissionen ikke havde udlignet eventuelle eksportbetingede subsidieordninger, indførte den derfor den endelige udligningstold på niveau med det konstaterede endelige subsidiebeløb ud over den antidumpingtold, der blev indført ved forordning (EU) 2020/492.

([208]) Denne metode blev indført ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2017/2321 af 12. december 2017 om ændring af forordning (EU) 2016/1036 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, og af forordning (EU) 2016/1037 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT L 338 af 19.12.2017, s. 1).

(1120) I betragtning af den udbredte samarbejdsvilje blandt de kinesiske og egyptiske eksporterende producenter fandt Kommissionen, at niveauet for den højeste told, der blev pålagt virksomhederne i stikprøven, ville være repræsentativt for »alle andre virksomheder«. Tolden for »alle andre virksomheder« vil finde anvendelse på de virksomheder, som ikke samarbejdede i forbindelse med denne undersøgelse.

(1121) I overensstemmelse med grundforordningens artikel 15, stk. 3, beregnedes det samlede subsidiebeløb for de samarbejdsvillige eksporterende producenter, der ikke indgår i stikprøven, på grundlag af det samlede vejede gennemsnitlige udligningsberettigede subsidiebeløb for de samarbejdsvillige virksomheder i stikprøven med undtagelse af ubetydelige beløb og det subsidiebeløb, der er fastsat for varer, der er omfattet af bestemmelserne i grundforordningens artikel 28, stk. 1. Kommissionen så dog ikke bort fra konklusionerne, som var delvist baseret på de foreliggende faktiske oplysninger med henblik på at fastsætte disse beløb. Kommissionen mente ret beset, at de foreliggende oplysninger, som var blevet anvendt i disse sager, ikke i væsentlig grad påvirkede de oplysninger, der er nødvendige for at bestemme omfanget af subsidieringen på en retfærdig måde, således at de eksportører, der ikke var blevet anmodet om at samarbejde i forbindelse med undersøgelsen, ikke blev skadet ved denne tilgang.

(1122) Ud fra ovenstående fastsættes den toldsats, som vil blive indført, som følger:

Land	Virksomhed	Dumpingmargen (*)	Subsidiebeløb	Skadestærskel	Udligningstoldsats	Antidumpingtoldsats
Kina	CNBM-gruppen	99,7 %	30,7 %	108,9 %	30,7 %	69,0 %
	Yuntianhua-gruppen	64,7 %	17,0 %	37,6 %	17,00 %	37,6 %
	Andre virksomheder, som samarbejdede i forbindelse med både antisubsidieundersøgelsen og antidumpingundersøgelsen, og som er opført i bilag I	64,7 %	24,8 %	37,6 %	24,8 %	37,6 %
	Andre virksomheder, som samarbejdede i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, men ikke i forbindelse med antisubsidieundersøgelsen, og som er opført i bilag II	64,7 %	30,7 %	37,6 %	30,7 %	34,0 %
	Alle andre virksomheder	99,7 %	30,7 %	108,9 %	30,7 %	69,0 %
Egypten	CNBM-gruppen	20,0 %	10,9 %	63,9 %	10,9 %	20,0 %
	Alle andre virksomheder	20,0 %	10,9 %	63,9 %	10,9 %	20,0 %

(*) Fastsat ved antidumpingundersøgelsen.

(1123) I overensstemmelse med den metode, der er beskrevet ovenfor i dette afsnit, var den relevante dumpingmargen reduceret med det endelige subsidiebeløb for CNBM-gruppen og alle andre ikke-samarbejdsvillige virksomheder lavere end den skadestærskel, der blev fastsat i antidumpingundersøgelsen. Derfor blev den endelige udligningstold fastsat på niveauet for den fastsatte endelige subsidiering, og der blev indført en endelig antidumpingtold på samme niveau som den relevante dumpingmargen, som blev reduceret med udligningstolden. Den endelige udligningstold for Yuntianhua-gruppens vedkommende blev fastsat på niveauet for den fastsatte endelige subsidiering, og der blev indført en endelig antidumpingtold på samme niveau som skadestærsklen, da denne var lavere end den relevante dumpingmargen, som blev reduceret med udligningstolden. Med hensyn til Egypten var der som præciseret ovenfor i betragtning 1119 ikke noget potentielt problem med dobbelttælling.

(1124) De individuelle udligningstoldsatser for de virksomheder, der er nævnt i denne forordning, blev fastsat ud fra konklusionerne i denne undersøgelse. Den afspejler derfor den situation, der blev konstateret for den pågældende virksomhed under undersøgelsen. Toldsatsen finder (i modsætning til den landsdækkende told for »alle andre virksomheder«) således udelukkende anvendelse på importen af varer, der har oprindelse i det pågældende land og er fremstillet af den nævnte virksomhed. Importvarer, der er fremstillet af andre virksomheder, som ikke udtrykkeligt er nævnt i den dispositive del af denne forordning, herunder enheder, der er forretningsmæssigt forbundet med de specifikt nævnte, kan ikke drage fordel af disse satser, men er omfattet af toldsatsen for »alle andre virksomheder«.

(1125) En virksomhed kan anmode om, at disse individuelle toldsatser anvendes, hvis den efterfølgende ændrer navnet på sin enhed. Anmodningen skal rettes til Kommissionen. Anmodningen skal indeholde alle relevante oplysninger, som gør det muligt at dokumentere, at ændringen ikke påvirker virksomhedens ret til at benytte den toldsats, som finder anvendelse på den. Hvis ændringen af virksomhedens navn ikke påvirker dens ret til at benytte den toldsats, der finder anvendelse på den, offentliggøres der en meddelelse om navneændringen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

(1126) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger gav klageren sin tilslutning til resultaterne. Samtidig bemærkede den, at fremlæggelsen af oplysninger ikke omhandlede samspillet mellem udligningstolden og antidumpingtolden i den sideløbende procedure. Klageren påpegede, at der ikke er retsgrundlag eller økonomisk begrundelse for blot at begrænse det samlede niveau af kombinerede antidumping- og antisubsidieforanstaltninger, og at der, hvis en undladelse af anvendelsen af reglen om den lavest mulige told giver mening i forbindelse med antisubsidieundersøgelsen, skal pålægges fuldstændig udligningstold uafhængigt af anvendelsen af reglen om den lavest mulige told i antidumpingproceduren. For så vidt angår de kinesiske eksporterende producenter fremførte klageren, at antisubsidie- og antidumpingtolden kan kumuleres, selv om den normale værdi er fastsat i et repræsentativt land, jf. betragtning 1118, bortset fra tilfældene med eksportsubsidier. I denne forbindelse fremførte klageren, at der ikke er nogen nødvendig forbindelse mellem graden af dumping og omfanget af statslig støtte og statslige subsidier, om overhovedet, og at subsidieringen har betydelige virkninger, der går videre end indvirkningen på produktionsomkostningerne. Beregningen af den normale værdi baseret på et repræsentativt land kan ikke afhjælpe den fulde virkning af subsidieringen og fordrejningerne i den kinesiske økonomi som helhed og sidestiller blot kinesiske eksporterende producenter med de andre lande, hvor denne metode ikke finder anvendelse, og kumulering er tilladt.

(1127) Klageren tilføjede, at der ikke er noget retsgrundlag for en formodning om, at alle omkostninger og priser i det repræsentative land ikke indeholder virksomhedsspecifikke subsidier, og at det derfor i disse tilfælde ikke giver mening at foretage antisubsidie- og antidumpingundersøgelser. I denne forbindelse henviste klageren til Verdenshandelsorganisationens relevante retspraksis (»WTO«), nemlig tvisten WT/DS 379 *United States — Definitive Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China* ([209]) (»DS 379«), hvor WTO's appelorgan fastslog, at modregning af den samme subsidiering to gange som følge af den sideløbende indførelse af antidumpingtold beregnet på grundlag af et eksternt repræsentativt land og udligningstold ikke var i overensstemmelse med artikel 19, stk. 3, i WTO-aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger. Klageren fremhævede, at WTO's appelorgan også fandt, at dobbelttælling ikke »nødvendigvis i alle tilfælde ville føre til en sådan sideløbende anvendelse af tolden«, men dette ville snarere afhænge af, hvorvidt og i hvilket omfang det er fastslået, at indenlandske subsidier har sænket eksportpriserne for en vare i en bestemt sag ([210]).

(1128) Endvidere henviste klageren til situationen vedrørende Kina, hvor den gældende antidumpingtold er baseret på skadesmargenen, fordi den er lavere end dumpingmargenen, hvilket er tilfældet med Yuntianhua-gruppen. Ud over alle de argumenter, der er redegjort for i de foregående betragtninger, gjorde denne gældende, at der ganske enkelt ikke er mulighed for dobbelttælling i dette tilfælde, da en antidumpingtold, der er baseret på skadesmargenen, fastsættes fuldstændig uafhængigt af den normale værdi, der er fastsat på grundlag af et eksternt repræsentativt land. Som følge heraf opstår spørgsmålet om dobbelttælling ikke engang, og WTO's retspraksis i DS 379 finder derfor ikke anvendelse. Klageren konkluderede, at siden ophævelsen af reglen om den lavest mulige told i antisubsidieprocedurer kunne den kombinerede antidumping- og udligningstold ikke længere begrænses af skadesmargenen.

(1129) Efter den endelige fremlæggelse af oplysninger hævdede Yuntianhua-gruppen, at Kommissionen ikke havde foretaget en dobbelttællingsanalyse for at fastslå, om og i hvilket omfang de samme subsidier ville blive modregnet to gange ved at indføre antidumpingforanstaltninger og udligningstold. Den manglende analyse ville være i strid med virksomhedens ret til forsvar.

(1130) Med hensyn til eventuel dobbelttælling henviste Yuntianhua-gruppen også til WTO-sagen DS 379, der mindede om klagerens. Gruppen fremhævede, at ifølge denne afgørelse var en af de afgørende faktorer ved fastsættelsen af et passende antisubsidietoldbeløb, at den undersøgende myndighed skal tage stilling til, om og i hvilket omfang de

([209]) WT/DS379/AB/R (US — Anti-Dumping and Countervailing Duties on Certain Products from China), appelorganets rapport af 11. marts 2011.

([210]) Se WT/DS379/AB/R, afsnit 583 og 599.

samme
subsidier modregnes to gange, når antidumping- og antisubsidietolden indføres samtidigt. Denne part henviste til Kommissionens anerkendelse af spørgsmålet om dobbelttælling i betragtning 747 i det generelle oplysningsdokument med henblik på at udlede, at de faktiske omstændigheder i DS 379 ikke var anderledes end i denne procedure. På dette grundlag konkluderede den, at det påhvilede Kommissionen at godtgøre, at der ikke var tale om dobbelttælling, og at den indtil videre ikke har kunnet fremlægge en sådan analyse, hvilket således gør fremlæggelsen af oplysninger mangelfuld og ufuldstændig.

(1131) Ifølge Yuntianhua-gruppen påvirkes forpligtelsen til at foretage en dobbelttællingsanalyse ikke af anvendelsen af reglen om den lavest mulige told i den sideløbende antidumpingprocedure, for så vidt som dumpingmargenen fuldstændig overlapper subsidiemargenen. I den forbindelse fremførte denne part, at der kun er én skadestærskel for begge procedurer, hvilket betyder, at den sædvanlige fremgangsmåde med først at kombinere udligningstolden og derefter antidumpingtolden, reduceret med skadesmargenen, bør finde anvendelse. Hvis Kommissionen derfor pålægger udligningstolden fuldt ud og kun nedsætter antidumpingtolden i forhold til skadesmargenen, vil dette være i strid med antidumpinggrundforordningen og Kommissionens konklusioner i den sideløbende antidumpingsag, hvori det konkluderedes, at en told på skadestærskelniveauet ikke er tilstrækkelig til at afhjælpe den skade, der er påført EU-erhvervsgrenen.

(1132) GOC fremsendte også bemærkninger vedrørende potentiel dobbelttælling med henblik på at tilbagevise kommentarerne fra klageren som nævnt i betragtning 1126-1128. GOC støttede sig også på WTO's DS379-afgørelse ([211]) med henblik på at konkludere, at dobbelte foranstaltninger er uforenelige med de relevante WTO-regler og tilsvarende bestemmelser i grundforordningen, som der henvises til i betragtning 1127. Med hensyn til denne procedure hævdede GOC, at der ville opstå dobbelttælling, hvis Kommissionen ikke ville begrænse den samlede udlignings- og antidumpingtold til niveauet for skadestærsklen, fordi den samme subsidiering først ville blive behandlet via dumpingmargenen og derefter igen via subsidiemargenen. GOC fremhævede, at for så vidt angår CNBM-gruppen, er beregningen af den normale værdi i antidumpingproceduren baseret på ikke-fordrejede tal, der ikke er påvirket af makro- og mikrosubsidiering, og den vedrører således allerede subsidieringen i Kina. Med hensyn til Yuntianhua-gruppen kan det konstateres, at eftersom dens antidumpingtold er baseret på skadestærsklen, ville der, hvis udligningstolden afspejlede det fulde subsidiebeløb, også være tale om dobbelttælling, fordi begge undersøgelser omfatter den samme eksport og den samme påståede væsentlige skade, og logikken i forbindelse med indenlandske subsidier er, at de på samme måde påvirker salget på hjemmemarkedet og eksportsalget. Med hensyn til sidstnævnte punkt anførte GOC, at den eksportpris, der blev anvendt som grundlag for beregningen af skadesmargenen, er lavere, end den ville have været uden subsidiering, og forskellen er lig med det subsidiebeløb, der blev konstateret for de indenlandske subsidier. Det påståede subsidiebeløb ville således blive bogført to gange, dvs. også indirekte via skadesmargenen i forbindelse med indførelsen af antidumpingtold. Endelig bemærkede GOC, at de således fastsatte skadesmargener også kan være oppustede, for så vidt som Kommissionen ikke tog hensyn til forskellen i handelsleddet mellem de kinesiske eksporterende producenters og EU-erhvervsgrenens salg. For så vidt angår denne sidste påstand noterede Kommissionen sig, at dette er blevet behandlet i betragtning 977 og 978.

(1133) Med hensyn til påstandene fra klageren, Yuntianhua-gruppen og GOC, om tilsidesættelsen af deres ret til forsvar som følge af den manglende offentliggørelse af analysen af samspillet mellem antidumping- og udligningstolden og af en potentiel dobbelttælling bemærkede Kommissionen indledningsvis, at den ikke gjorde dette, fordi antidumpingproceduren stadig var i gang på tidspunktet for fremlæggelsen af oplysninger i denne procedure, og der ikke fandtes nogen formelt gældende antidumpingforanstaltninger. En sådan analyse ville derfor have foregrebet resultatet af antidumpingproceduren og ville under alle omstændigheder have være baseret på et hypotetisk niveau af foranstaltninger, der stadig var genstand for bemærkninger og analyse. Kommissionen kunne umuligt have foretaget den analyse, som parterne havde anmodet om, rettidigt i forhold til tidspunktet for fremlæggelsen af oplysninger i denne procedure, men den gjorde alle parter opmærksom på dette og gav tilsagn om at se på dette spørgsmål i henhold til betragtning 747 i det generelle oplysningsdokument. Under alle omstændigheder har Kommissionen bemærket, at dette afsnit fuldt ud tager fat på disse spørgsmål og alle de bemærkninger, som parterne har fremsat indtil nu, og at parterne har fået adgang til dette afsnit, så de kan udøve deres fulde ret til forsvar. Alle parternes påstande i den henseende blev derfor afvist.

([211]) GOC henviste navnlig til betragtning 143-158, 541 og 543 i den endelige rapport.

(1134) Med hensyn til spørgsmålet om mulig dobbelttælling og henvisningen til de relevante dele og den sammenhæng, hvori WTO's afgørelse i DS 379 blev rejst af klageren, Yuntianhua-gruppen og GOC, mindede Kommissionen om, at artikel 19, stk. 3, i WTO-aftalen om subsidier og udligningsforanstaltninger afspejles i bestemmelsen i antisubsidiegrundforordningens artikel 15, stk. 2. Den konkluderede derfor, at WTO's retspraksis vedrørende denne bestemmelse og navnlig dens afgørelse i DS 379 er en relevant fortolkning med henblik på anvendelsen af grundforordningens artikel 15, stk. 2, i denne procedure. Kommissionen mindede endvidere om, at de igangværende undersøgelser udgør den første sideløbende antidumping- og udligningsundersøgelser siden de lovgivningsmæssige ændringer om indførelse af en ny beregningsmetode i antidumpingsager i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 2, stk. 6a ([212]), og nye bestemmelser om anvendelsen af reglen om den lavest mulige told i antidumping- og antisubsidieprocedurer som led i moderniseringen af handelsbeskyttelsesundersøgelser ([213]). Kommissionen bemærkede også, at selv i tidligere antisubsidie- og antidumpingprocedurer, der gik forud for disse lovgivningsmæssige ændringer, opstod dette spørgsmål under alle omstændigheder ikke i praksis ([214]).

(1135) Med hensyn til DS 379-afgørelsen noterede Kommissionen sig alle henvisninger, som var indsendt af parterne. Den bemærkede indledningsvis, at WTO's appelorgan præciserede, at dobbelttælling (eller »dobbelt foranstaltning«) henviser til situationer, hvor samtidig anvendelse af udligningstold og antidumpingtold på de samme importerede varer resulterer i, at der i det mindste til en vis grad sker en modregning af den samme subsidiering to gange, og at dette sandsynligvis vil ske, når dumpingmargenen beregnes på grundlag af en metode, der bl.a. bygger på omkostninger eller priser fra et tredjeland ([215]). I disse tilfælde *kan* antidumpingtolden afhjælpe eller modregne indenlandske subsidier, i det omfang sådanne subsidier har bidraget til en nedsættelse af eksportprisen ([216]). Der *kan* også forekomme dobbelte foranstaltninger, når der indføres udlignings- og antidumpingtold på samme vare i forbindelse med indenlandske subsidier, der ydes i markedsøkonomier, når en ikkesubsidieret, beregnet normal værdi eller en normal værdi i et tredjeland anvendes i forbindelse med antidumpingundersøgelser ([217]). I tilfælde af dobbelttælling ville der ikke blive pålagt udligningstold i henhold til en passende sats. jf. artikel 19, stk. 3, i WTO's SCM-aftale. Kommissionen bemærkede også, at WTO's appelorgan specifikt afviste, at dobbelttælling nødvendigvis opstår i alle tilfælde med sammenfaldende told, hvor den normale værdi er fastsat på grundlag af omkostninger og priser i tredjelande. Den fastslog i stedet, at dette afhænger af, hvorvidt og i hvilket omfang indenlandske subsidier har sænket en vares eksportpris, og hvorvidt den undersøgende myndighed har truffet de nødvendige korrigerende foranstaltninger for at tilpasse sin metode i forhold til den faktiske situation ([218]). Appelorganet konkluderede, at forpligtelsen til at vurdere, om en udligningstold afspejler »et passende beløb«, omfatter et krav om, at den undersøgende myndighed skal foretage en tilstrækkeligt omhyggelig undersøgelse af og finde frem til relevante faktiske omstændigheder og basere sin afgørelse på positivt bevismateriale i sagen ([219]).

(1136) Ved at anvende disse principper på fortolkningen af grundforordningens artikel 15, stk. 2, i denne undersøgelse bemærkede Kommissionen, at dens tilgang, hvorefter subsidiebeløbet blev trukket fuldt ud fra dumpingmargenen i forbindelse med anvendelsen af den metode, der er baseret på antidumpinggrundforordningens artikel 2, stk. 6a, ved beregningen af den normale værdi, var i fuld overensstemmelse med disse principper. Kommissionen anerkendte klagerens argument om, at det i princippet ville være muligt at kumulere udlignings- og antidumpingtold også i denne situation. Den bemærkede imidlertid, at der ikke var noget positivt bevismateriale i sagen, der viste, hvorvidt og i hvilket omfang de nationale subsidier i Kina havde indvirkning på eksportprisen. Der var heller ingen tegn i sagen på, at de ikke-fordrejede værdier i det repræsentative land, der blev anvendt til beregning af den normale værdi i antidumpingproceduren, havde draget fordel af national subsidiering, hvilket kunne være et tilsvarende relevant element i denne analyse. På dette grundlag afviste Kommissionen klagerens påstande og accepterede Yuntianhua-gruppens og GOC's påstande vedrørende dette aspekt.

(1137) Med hensyn til argumenterne fra klageren, Yuntianhua-gruppen, og GOC vedrørende den situation, hvor den gældende antidumpingtold er baseret på skadestærsklen, fordi den er lavere end dumpingmargenen, jf. artikel 9, stk. 4, andet afsnit, i antidumpinggrundforordningen, bemærkede Kommissionen følgende. For det første

([212]) *Ibid* fodnote 182.
([213]) Disse ændringer blev indført ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/825 af 30. maj 2018 (EUT L 143 af 7.6.2018, s. 1).
([214]) Se eksempelvis Rådets gennemførelsesforordning om indførelse af en endelig udligningstold på importen af coated finpapir med oprindelse i Folkerepublikken Kina (EUT L 128 af 14.5.2011, s. 18), betragtning 269-274.
([215]) DS 379, præmis 541-542.
([216]) DS 379, præmis 543.
([217]) DS 379, præmis 543.
([218]) DS 379, præmis 599.
([219]) DS 379, præmis 602.

præciserede den, at de tilfælde af mulig dobbelttælling, der er omfattet af grundforordningens artikel 15, stk. 2, og artikel 24, stk. 1, skal holdes adskilt fra anvendelsen af reglen om den lavest mulige told, som har en anden genstand og et andet formål. Den påpegede derefter, at afgørelsen i DS 379 kun er relevant for fortolkningen af artikel 15, stk. 2, og ingen betydning har for anvendelsen af reglen om den lavest mulige told, jf. antidumping-grundforordningens artikel 9, stk. 4, og grundforordningens artikel 15, stk. 1.

(1138) Med hensyn til denne procedure analyserede Kommissionen først, om der var tale om dobbelttælling i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 2, og artikel 24, stk. 1, i overensstemmelse med den tilgang, der er beskrevet ovenfor i dette afsnit, ved fuldt ud at fratrække subsidiebeløbet i dumpingmargenen. Kommissionen undersøgte derefter, om reglen om den lavest mulige told fandt anvendelse i hver enkelt procedure ud over de lovgivningsmæssige ændringer, der er nævnt i betragtning 1134. Da reglen om den laveste told ikke fandt anvendelse i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, var det ikke nødvendigt at analysere og endog fastsætte skadestærsklen i den nuværende antisubsidieprocedure. Kommissionen anvendte derfor det konstaterede subsidiebeløb fuldt ud. I den sideløbende antidumpingprocedure fandt reglen om den lavest mulige told derimod anvendelse i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 9, stk. 4. Kommissionen beregnede derfor skadestærsklen, og efter fradrag af det fulde subsidiebeløb fra dumpingmargenen, begrænsede den den gældende antidumpingtold til niveauet for skadestærsklen, som det var tilfældet for Yuntianhua-gruppen.

(1139) Med hensyn til argumenterne fra Yuntianhua-gruppen og GOC om, at der kun er én og samme skadestærskel for begge procedurer, da de dækker den samme import, og at indførelsen af en kombineret told, der går ud over denne skadestærskel, derfor ville dette indebære dobbelttælling, bemærkede Kommissionen, at dette argument sammenblander de to trin i forebyggelsen af dobbelttælling af de respektive subsidiebeløb og dumpingmargener, der blev konstateret, med det andet trin i analysen af, hvorvidt og hvordan reglen om den lavest mulige told er relevant i denne procedure. Som forklaret i den foregående betragtning konkluderede Kommissionen i forlængelse af de lovgivningsmæssige ændringer i 2018 i denne antisubsidieundersøgelse, at grundforordningens artikel 15, stk. 1, fjerde afsnit, ikke fandt anvendelse, mens reglen om den lavest mulige told fandt anvendelse i den særskilte antidumpingundersøgelse vedrørende samme vare. Begrundelsen for reglen i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, fjerde afsnit, i antisubsidieproceduren er nærmere beskrevet i betragtning 10 i forordning 2018/825, som fastsætter, at »udligningsberettigede subsidier, som ydes af tredjelande, i særlig grad er handelsfordrejende«, og derfor »er det generelt ikke længere muligt at anvende reglen om den laveste told.« Derfor ville disse parters forslag om, at den kombinerede udlignings- og dumpingtold burde begrænses til niveauet for skadestærsklen som fastsat med henblik på antidumpingproceduren, være i strid med grundforordningens artikel 15, stk. 1, sammenholdt med betragtning 10 i forordning 2018/825. Hvad angår argumentet fremført af GOC om »indirekte« dobbelttælling, fordi den eksportpris, der blev anvendt som grundlag for beregningen af skadesmargenen, er lavere i forhold til det konstaterede subsidiebeløb for de nationale subsidier, bemærkede Kommissionen igen et forsøg på at sammenblande spørgsmålet om dobbelttælling af de respektive konstaterede subsidiebeløb og dumping*margener* med det særskilte trin i beregningen af skadestærsklen, med henblik på reglen om den lavest mulige told. Reglen om den lavest mulige told er kun relevant i forbindelse med den særskilte antidumping-undersøgelse, og den eksportpris, der anvendes til beregning af skadestærsklen, er den faktiske pris på cif-niveau med de nødvendige justeringer, jf. betragtning 270-272 i forordning (EU) 2020/492, i overensstemmelse med praksis i alle antidumping- (og antisubsidie)procedurer, hvor reglen om den lavest mulige told finder anvendelse, uden justeringer for de konstaterede indenlandske subsidier. Kommissionen afviste derfor Yuntianhua-gruppens og GOC's argumenter vedrørende dette punkt.

(1140) På baggrund af ovenstående betragtninger bekræfter Kommissionen de toldafgifter, der gælder for de forskellige eksporterende producenter, jf. tabellen i betragtning 1122 og i artikel 1 og 2 i nærværende forordning.

(1141) Efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger bemærkede de samarbejdsvillige egyptiske eksporterende producenter, at de beløb, der blev overført af Jushi Egypt til Hengshi Egypt, allerede var blevet behandlet af Kommissionen i den sideløbende antidumpingprocedure. De fremførte, at Kommissionen i denne procedure ved beregningen af den normale værdi havde tilsidesat Hengshi Egypts registrerede indkøbspris for rovings fra Jushi Egypt og erstattede den med Jushi Egypts salgspris for rovings til ikke forretningsmæssigt forbundne kunder i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 2, stk. 5. Ifølge disse parter udgør dette en overtrædelse af antisubsidiegrundforordningens artikel 24, stk. 1, der forhindrer dobbelttælling i forbindelse med eksportsubsidier i sideløbende procedurer, fordi Kommissionen allerede har behandlet det subsidiebeløb, som blev overført fra Jushi Egypt til Hengshi Egypt gennem salg af rovings i antidumpingproceduren.

(1142) Kommissionen bemærkede indledningsvis, at den ikke havde udlignet eventuelle eksportbetingede subsidier i Egypten som forklaret i betragtning 1119, og at artikel 24, stk. 1, derfor ikke finder anvendelse i denne situation. Denne påstand kunne derfor afvises allerede på dette grundlag. Under alle omstændigheder bemærkede Kommissionen, at den justering, der blev foretaget i antidumpingsagen, vedrørte det forhold, at salgsprisen for rovings mellem disse forretningsmæssigt forbundne enheder ikke afspejlede en armslængdepris. Prisen mellem de forretningsmæssigt forbundne enheder blev derfor justeret i overensstemmelse med den gældende hjemmemarkedspris fra ikke-forretningsmæssigt forbundne transaktioner på det egyptiske marked, fordi den ikke afspejlede markedsvilkårene, som forklaret nærmere i betragtning 310-332 i forordningen om endelig antidumpingtold. Antisubsidieundersøgelsen i Egypten handler slet ikke om den subsidierede levering af inputmaterialer, nemlig rovings, mod utilstrækkeligt vederlag, endsige om eksportsubsidier til disse rovings. Derfor har retsgrundlaget for justeringen, dvs. antidumpinggrundforordningens artikel 2, stk. 5, og dens underliggende kontekst og omstændigheder intet at gøre med situationen med hensyn til mulig dobbelttælling i henhold til antisubsidiegrundforordningens artikel 24, stk. 1. Denne parts påstand er således ikke alene ud fra både en faktuel og retlig synsvinkel, men også ud fra et rent teoretisk synspunkt, fuldstændig grundløs. Kommissionen afviste derfor denne påstand.

(1143) Efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger var klageren uenig i den metode, som Kommissionen fulgte med hensyn til kombinationen af tolden. Denne part hævdede, at den endelige fremlæggelse af oplysninger ikke vedrørte klagerens argument om, at hvis en antidumpingtold er baseret på skadesmargenen, er der allerede på ingen måde risiko for dobbelttælling, da forklaringen i betragtning 1136 blev betragtet som utilstrækkelig. Ifølge klageren er der ikke nogen faktisk risiko for dobbelttælling i tilfælde, hvor dumpingmargenen er begrænset til skadesmargenen, og derfor er det retligt krævede kombinerede toldniveau for eksporterende producenter, hvis antidumpingtold er baseret på skadesmargenen, den samlede udligningstold plus antidumpingtolden baseret på skadesmargenen uden fradrag eller justeringer. Klageren hævdede, at denne metode førte til det vilkårlige resultat, at de eksporterende producenter, der ikke samarbejdede i forbindelse med antisubsidieundersøgelsen, reelt blev belønnet med en lavere kombineret toldsats, da de var pålagt en antidumpingtold på 33,6 % (dumpingmargen minus udligningsmargen), der var lavere end skadestærsklen på 37,6 %. I stedet foreslog klageren, at deres kombinerede told i alt skulle være 68,7 %, hvilket svarer til en udligningstold på 31,1 % plus en skadesmargen på 37,6 %, som tilsammen udgør 68,7 %. Dette ville være en belønning for (delvis) manglende samarbejdsvilje.

(1144) Endvidere hævdede klageren, at Kommissionen ved at acceptere påstandene fra Yuntianhua-gruppen og GOC, jf. betragtning 1136, i det væsentlige belønnede (delvis) manglende samarbejdsvilje og accepterede ubegrundede påstande. Ifølge denne part kan de manglende relevante beviser, som forklaret i samme betragtning, ikke i sig selv begrunde anvendelsen af den mest konservative metode, navnlig i tilfælde af (delvis) manglende samarbejdsvilje, hvilket øger risikoen for, at tolden ikke vil have den nødvendige afhjælpende virkning, navnlig i betragtning af den aggressive karakter af de kinesiske eksporterende producenters aktiviteter, hvilket fremgår af deres overdrevne lageropbygning. Klageren baserede sin påstand på, at der ikke forelå virksomhedsspecifikke data, som kunne vise eventuelle faktiske virkninger af dobbelttælling på virksomhedsniveau, som fremført af Yuntianhua-gruppen og GOC, og at deres bemærkninger var abstrakte og uspecifikke og manglede relevante faktiske beviser. Selv om det anerkendes, at WTO i DS 379 har fastslået, at det er op til Kommissionen som undersøgelsesmyndighed at foretage en egentlig undersøgelse for at undgå risikoen for dobbelttælling, fremførte klageren, at det tydeligvis er op til de eksporterende producenter at fremlægge dokumentation for, at dobbelttælling ville være resultatet af en kombination af deres specifikke toldsatser på grundlag af deres specifikke faktiske omstændigheder, hvilket de ikke har gjort. Klageren henviste også til tilfældet med CNBM-gruppen, som ikke engang fremlagde påstande vedrørende dobbelttælling og derfor i det væsentlige ville blive belønnet for (delvis) manglende samarbejde uden nogen retlig eller faktuel begrundelse.

(1145) På grundlag af ovenstående argumenter anmodede klageren om følgende: i) Kommissionen bør for virksomheder, der kun samarbejder i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, pålægge en kombineret told svarende til summen af udligningstolden og skadesmargenen. ii) For så vidt angår CNBM-gruppen og alle ikke-samarbejdsvillige eksporterende producenter bør Kommissionen pålægge hele udligningstolden og antidumpingtolden på grundlag af dumpingmargenen, da virksomheden ikke har fremlagt underbyggede virksomhedsspecifikke påstande om dobbelttælling. iii) For Yuntianhua-gruppen og de eksporterende producenter, der samarbejdede i forbindelse med begge undersøgelser, er de kombinerede toldniveauer passende, men Kommissionen bør revidere og præcisere sin metode.

(1146) Kommissionen var uenig i klagerens påstande. Med hensyn til påstanden om, at det argument, der blev fremført af klageren, ikke blev behandlet i den endelige fremlæggelse af oplysninger, gentog Kommissionen, at der i forklaringerne i hele dette afsnit, navnlig i betragtning 1135-1138, og specifikt betragtning 1136, fuldt ud blev taget stilling til dette argument. Kommissionen bemærkede endvidere, at skadesmargenen er beregnet sideløbende med dumpingmargenen, således at der kan foretages en sammenligning med henblik på anvendelsen af reglen om den lavest mulige told. Når en told er baseret på skadesmargenen, betyder det ikke, at der ikke var tale om dumping, eller at dumpingmargenen var fuldstændig irrelevant, da en af de nødvendige betingelser for at anvende antidumpingtold er, at der finder dumping sted over minimalniveauet. I situationer, hvor skadesmargenen om nødvendigt

anvendes til at fastslå den faktiske told, fordi den er lavere end dumpingmargenen, jf. antidumpinggrundforordningens artikel 9, stk. 4, og/eller antisubsidiegrundforordningens artikel 15, stk. 2, fjernes således ikke den faktiske forekomst af dumping (eller subsidier) på et højere niveau end skadestærsklen. I disse situationer er der derfor også mulighed for dobbelttælling, når den relevante situation og den relevante retspraksis viser, at dette er tilfældet. Denne påstand blev derfor afvist.

(1147) For så vidt angår påstanden om de kinesiske eksporterende producenter, der samarbejdede i forbindelse med antidumpingproceduren, men ikke i forbindelse med antisubsidieundersøgelsen, foreslår klageren nærmere bestemt at tilføje den højeste skadesmargen til den fulde subsidiemargen frem for dumpingmargenen. Denne part angav ikke det retlige eller faktiske grundlag samt begrundelsen for dette forslag. Kommissionen bemærkede, at denne foreslåede metode ville være i strid med antidumpinggrundforordningens artikel 9, stk. 4, andet afsnit, som fandt anvendelse i antidumpingproceduren i henhold til afsnit 7.1 og 7.2 i forordningen om endelig antidumpingtold, uden at der var nogen retlig eller faktisk begrundelse fra klagerens side bortset fra behovet for ikke at belønne manglende samarbejdsvilje. I denne forbindelse mindede Kommissionen om, at delvis eller fuldstændig manglende samarbejdsvilje er juridisk irrelevant for anvendelsen af reglen om den lavest mulige told i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 9, stk. 4, og at disse parter under alle omstændigheder havde samarbejdet i forbindelse med antidumpingundersøgelsen og ikke i antisubsidieundersøgelsen. Derfor bekræftede Kommissionen, at dens metode, som forklaret i betragtning 1117-1118 og 1136-1137, var relevant for disse eksporterende producenter, der kun samarbejdede i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, og afviste klagerens påstand.

(1148) Med hensyn til klagerens påstande vedrørende behandlingen af Yuntianhua-gruppen og CNBM-gruppen, som undlod af fremlægge virksomhedsspecifikke beviser, der kunne påvise de faktiske virkninger af dobbelttælling på virksomhedsniveau, og faktisk blev belønnet trods deres delvise manglende samarbejdsvilje, bemærkede Kommissionen følgende. Som klageren selv indrømmer, og som det klart fremgår af WTO's DSDS 379-afgørelse, der er forklaret i detaljer i betragtning 1135-1136, har Kommissionen ikke fremlagt beviser for, at der ikke var nogen potentiel dobbelttælling ved kumulering af antidumping- og udligningstold. Blandt de relevante omstændigheder i denne henseende, hvoraf nogle er anført i betragtning 1136, er de kinesiske eksporterende producenters underbudsadfærd, hvilket fremgår af den overdrevne lageropbygning, der fører til en eventuel utilstrækkelig afhjælpende virkning af tolden, som hævdet af klageren, ikke et relevant element i denne forbindelse. Da der i denne sammenhæng manglede andre relevante beviser i sagen, afviste Kommissionen derfor denne påstand.

(1149) Med hensyn til den sidste generelle anmodning fra klageren for Yuntianhua-gruppen og de eksporterende producenter, der samarbejdede i forbindelse med begge undersøgelser, om at revidere og præcisere dens metode, bemærkede Kommissionen, at klageren ikke fremlagde nogen yderligere oplysninger og ikke forklarede, hvordan Kommissionen burde revidere og præcisere denne metode. Kommissionen fremhævede endvidere uoverensstemmelsen mellem denne generelle anmodning og klagerens principielle enighed i hensigtsmæssigheden af den kombinerede told. Kommissionen afviste derfor påstanden.

(1150) Endelig anmodede klageren Kommissionen om i forordningen om endelig told at anføre, at eventuelle påstande vedrørende dobbelttælling kun kunne accepteres ved fastsættelsen af det kombinerede niveau af antidumping- og udligningstold, hvis de underbygges af faktuelle virksomhedsspecifikke beviser for, at det ville føre til dobbelttælling, og at en eksporterende producents påstand om dobbelttælling i mangel af en sådanne beviser skal afvises som ubegrundet. I denne forbindelse anførte Kommissionen først, at forordninger om indførelse af midlertidige og/eller endelige foranstaltninger principielt vedrører den pågældende undersøgte vare og resultaterne af undersøgelsen og derfor ikke kan anvendes til at fremsætte generelle politiske udtalelser eller principerklæringer, som finder anvendelse på fremtidige undersøgelser, efter anmodning fra parterne. Samtidig gentog Kommissionen, at de relevante regler og retspraksis i WTO DS379, som nærmere forklaret i betragtning 1135-1136 og 1148 i forbindelse med denne undersøgelse, kræver, at der træffes afgørelse om, hvorvidt der faktisk forekommer dobbelttælling i sideløbende sager, hvor en metode som den, der er fastsat i artikel 2, stk. 6a, i antidumpinggrundforordningen, anvendes på grundlag af positivt bevismateriale i sagen. At der i dette specifikke tilfælde ikke findes sådanne beviser, fordi de eksporterende producenter ikke er blevet anmodet om at fremlægge relevante beviser af nogen af parterne, betyder ikke, at disse beviser ikke i fremtidige tilfælde vil kunne kræves og udgøre relevant bevismateriale i sagen med henblik på Kommissionens stillingtagen til, om der eventuelt foreligger dobbelttælling i lignende sideløbende sager.

(1151) Efter den supplerende endelige fremlæggelse af oplysninger anmodede Yuntianhua-gruppen også Kommissionen om at oplyse den nøjagtige dumpingmargen for Yuntianhua-gruppen uden dobbelttælling og om at præcisere fradraget af de subsidier, der var fastsat i Kina.

(1152) Desuden henviste Yuntianhua-gruppen til betragtning 85 i den supplerende fremlæggelse af oplysninger og den kendsgerning, at dobbelttælling bør behandles i henhold til grundforordningens artikel 24, stk. 1. Denne part hævdede, at antidumping- og antisubsidietolden handler om én og samme situation, og at der derfor ikke er noget retsgrundlag for at indføre begge former for told sideløbende.

(1153) Yuntianhua-gruppen bestred også erklæringen i betragtning 745 i den endelige fremlæggelse af oplysninger om, at Kommissionen ikke havde modtaget nogen oplysninger som begrundelse for anvendelsen af skadesmargenen i denne sag. Denne part påstod, at Kommissionen i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 7, stk. 2b, fastslog, at det ikke er i Unionens interesse ikke at anvende skadesmargenen, og at selv om Unionens interessevurdering er identisk i den endelige fremlæggelse af oplysninger i antisubsidieundersøgelsen, nåede Kommissionen frem til en anderledes konklusion om ikke at anvende skadesmargenen. Denne part henviste endvidere til forordningen om indførelse af en midlertidig antidumpingtold i sagen om *varmvalsede produkter af rustfrit stål* ([220]), hvor Kommissionen fandt, at det som begrundelse for anvendelse af skadesmargenen i Unionens interesse er tilstrækkeligt, at der er en indvirkning på forsyningskæderne. Da antisubsidietolden også har en negativ indvirkning på brugerne i Unionen i forbindelse med antisubsidieundersøgelsen, selv om den er utilstrækkelig til at begrunde en ikke-indførelse af udligningstolden, konkluderer denne part, at Kommissionen i det mindste bør anvende skadesmargenen på Yuntianhua-gruppen i denne antisubsidieprocedure analogt med beslutningen i sagen om *varmvalsede produkter af rustfrit stål*.

(1154) Med hensyn til Yuntianhua-gruppens anmodning om offentliggørelse af »den nøjagtige dumpingmargen« bemærkede Kommissionen, at der ikke er sket nogen ændring af dumpingmargenerne i forordningen om indførelse af antidumpingforanstaltninger. Ud over det, der er forklaret i betragtning 70, er Yuntianhua-gruppens dumping*margen* fortsat den dumpingmargen, der blev fastsat i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, og som blev meddelt gruppen i forbindelse med den pågældende procedure. For visse parter, herunder Yuntianhua-gruppen, kan den samtidige indførelse af antidumping- og udligningsforanstaltninger, som forklaret ovenfor, dog føre til dobbelttælling, og/eller resultaterne af anvendelsen af reglen om den lavest mulige told skal tages i betragtning fra datoen for indførelsen af udligningsforanstaltningerne. Kommissionen må derfor ændre antidumping*satsen* i disse tilfælde. Ud fra samme logik bemærker Kommissionen også, at hvis de fremtidige udligningsforanstaltninger ophæves, vil den gældende antidumpingtold skulle ændres forholdsmæssigt i overensstemmelse med de margener, der er fastsat i antidumpingforordningen, jf. artikel 2, stk. 3, i denne forordning.

(1155) I forbindelse med beregningen af denne parts dumpingtold undgik Kommissionen, som forklaret i betragtning 1117-1118, fuldstændig dobbelttælling i de tilfælde, hvor den normale værdi blev beregnet i henhold til antidumpinggrundforordningens artikel 2, stk. 6a. Med henblik herpå indførte Kommissionen først den fulde udligningstold i antisubsidieundersøgelsen og ændrede derefter den endelige antidumpingtold. Til beregning af den ændrede antidumpingtold trak Kommissionen den subsidiemargen, der blev konstateret i forbindelse med denne procedure, fra den fastlagte dumpingmargen. Kommissionen indførte først udligningstolden på 17,0 % specifikt for Yuntianhua-gruppen. For at undgå dobbelttælling trak Kommissionen derefter hele udligningstolden på 17,0 % fra den dumpingmargen på 64,7 %, der var fastsat i antidumpingproceduren. Dette ville medføre en antidumpingtold på 47,7 %. I henhold til reglen om den lavest mulige told, jf. antidumpinggrundforordningens artikel 7, stk. 2, blev den endelige told, der blev indført i forbindelse med antidumpingundersøgelsen for Yuntianhua-gruppen, dog begrænset til niveauet for skadestærsklen på 37,6 %.

(1156) Med hensyn til det andet argument fra Yuntianhua-gruppen, baseret på grundforordningens artikel 24, stk. 1, mindede Kommissionen om, at den, som forklaret i betragtning 1117-1118, nedsatte den fastsatte antidumpingtold med hele subsidiebeløbet for at undgå dobbelttælling. Der var derfor ingen dobbelttælling hverken i henhold til grundforordningens artikel 24, stk. 1, som denne part hævdede, eller i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 2. Kommissionen afviste derfor påstanden.

([220]) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/508 af 7. april 2020 om indførelse af en midlertidig antidumpingtold på importen af visse varmvalsede plader og ruller af rustfrit stål med oprindelse i Indonesien, Folkerepublikken Kina og Taiwan (EUT L 110 af 8.4.2020, s. 3).

(1157) Med hensyn til den sidste påstand fra Yuntianhua-gruppen om skadesmargenen henviste Kommissionen til sine bemærkninger i betragtning 1114 og 1139, hvor den forklarede, at skadesmargenen ikke er relevant i denne antisubsidieundersøgelse, eftersom standardreglen i henhold til artikel 15, stk. 1, fjerde afsnit, er, at reglen om den lavest mulige told ikke finder anvendelse, medmindre den klart kan fastslå, at udligningstolden bør fastsættes til skadestærsklen, hvis den er lavere, »på grundlag af alle fremlagte oplysninger«. Da ingen af parterne fremlagde oplysninger herom i henhold til grundforordningens artikel 15, stk. 1, behøvede Kommissionen ikke foretage nogen vurdering i denne henseende, da udligningstolden skal være baseret på det fastsatte udligningsberettigede subsidiebeløb. Derfor ville den ønskede anvendelse af skadesmargenen i denne antisubsidieprocedure mangle ethvert retsgrundlag og ganske enkelt være ulovlig. Denne påstand kunne derfor allerede afvises på dette grundlag. Under alle omstændigheder har Kommissionen bemærket, at henvisningen til præcedens vedrørende *varmtvalsede produkter af rustfrit stål* er irrelevant set fra et såvel materielt som retligt synspunkt. Fra et retligt synspunkt var dette en antidumpingprocedure, og den relevante analyse, som parten henviste til, var baseret på artikel 7, stk. 2b, i antidumpinggrundforordningen. Den retlige ramme for anvendelsen af reglen om den lavest mulige told har ændret sig som følge af de lovgivningsmæssige ændringer i 2018, og betingelserne for anvendelse af antidumpinggrundforordningens artikel 7, stk. 2-2b, adskiller sig nu fra betingelserne i antisubsidiegrundforordningens artikel 15, stk. 1. Endvidere forveksler denne part den specifikke undersøgelse af Unionens interesser, der foretages i forbindelse med antidumpinggrundforordningens artikel 7, stk. 2b, med den almindelige undersøgelse af Unionens interesser, der gennemføres i overensstemmelse med antidumpinggrundforordningens artikel 21 og den lignende bestemmelse i antisubsidiegrundforordningens artikel 31, som er forskellige i betragtning af deres kontekst og formål, og hvor sidstnævnte bestemmelse ligger til grund for denne parts påstand. Af alle disse grund afviste Kommissionen påstanden.

8.2. **Særlig overvågningsklausul**

(1158) For at minimere risikoen for omgåelse som følge af den store forskel på toldsatserne er der behov for særlige foranstaltninger, som kan sikre anvendelsen af den individuelle udligningstold. Virksomheder med individuel udligningstold skal fremlægge en gyldig handelsfaktura for medlemsstaternes toldmyndigheder. Fakturaen skal overholde kravene i denne forordnings artikel 1, stk. 3. Import, der ikke er ledsaget af en sådan faktura, bør være underlagt den udligningstold, der finder anvendelse på »alle andre virksomheder«.

(1159) Selv om det er nødvendigt at fremlægge denne faktura for toldmyndighederne i medlemsstaterne, således at de kan anvende de individuelle udligningstoldsatser på importen, er fakturaen ikke det eneste element, som toldmyndighederne skal tage i betragtning. Selv hvis det antages, at en sådan faktura opfylder alle kravene i denne forordnings artikel 1, stk. 3, bør medlemsstaternes toldmyndigheder foretage deres sædvanlige kontrol og bør i lighed med alle andre tilfælde kræve yderligere dokumenter (forsendelsesdokumenter mv.) for at kontrollere, at oplysningerne i erklæringen er korrekte, og sikre, at den efterfølgende anvendelse af den lavere toldsats er berettiget i henhold til toldlovgivningen.

(1160) Hvis der er en betydelig mængdemæssig stigning i eksporten fra en af de virksomheder, der er omfattet af lavere individuelle toldsatser, efter indførelse af de pågældende foranstaltninger, kan en sådan mængdemæssig stigning i sig selv betragtes som en ændring af handelsmønstret som følge af indførelsen af foranstaltninger, jf. grundforordningens artikel 23, stk. 1. Under sådanne omstændigheder og forudsat, at betingelserne er opfyldt, kan der indledes en antiomgåelsesundersøgelse. Ved denne undersøgelse kan det bl.a. overvejes, om det bliver nødvendigt at fjerne individuelle toldsatser og pålægge en landsdækkende told.

(1161) For at sikre en korrekt håndhævelse af udligningstolden bør toldsatsen for alle andre virksomheder ikke blot anvendes på de ikke samarbejdsvillige eksporterende producenter, men også på de producenter, der ikke foretog eksport til Unionen i undersøgelsesperioden.

9. **REGISTRERING**

(1162) Som nævnt i afsnit 1.2 gjorde Kommissionen importen af GFF med oprindelse i de pågældende lande til genstand for registrering. Registreringen fandt sted med henblik på eventuel efterfølgende opkrævning af told med tilbagevirkende kraft i henhold til grundforordningens artikel 16, stk. 4.

(1163) Da der ikke er indført nogen midlertidig told, kan der ikke ske nogen anvendelse med tilbagevirkende kraft. Derfor bør registreringen af importen afbrydes.

10. **FREMLÆGGELSE AF OPLYSNINGER**

(1164) Interesserede parter blev underrettet om de væsentligste kendsgerninger og betragtninger, der lå til grund for, at det påtænktes at anbefale indførelsen af en endelig udligningstold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber (»GFF«) med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten. Interesserede parter fik lejlighed til at fremsætte bemærkninger til nøjagtigheden af de beregninger, der var blevet fremlagt specifikt til dem.

(1165) I henhold til artikel 109 i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 ([221]) er rentesatsen, når et beløb skal tilbagebetales som følge af en dom afsagt af Den Europæiske Unions Domstol, den sats, som Den Europæiske Centralbank anvender på sine vigtigste refinansieringstransaktioner, og som offentliggøres i *Den Europæiske Unions Tidende*, C-udgaven, den første kalenderdag i hver måned.

(1166) Som forklaret i betragtning 1117-1119 fratrak Kommissionen en del af subsidiebeløbet i dumpingmargenen for at undgå dobbelttælling. Hvis der skulle ske en eventuel ændring eller fjernelse af den endelige udligningstold, bør antidumpingtoldens størrelse således automatisk forhøjes i samme forhold for at afspejle det faktiske omfang af dobbelttælling som følge af denne ændring eller fjernelse. Denne ændring af antidumpingtolden bør finde sted fra denne forordnings ikrafttræden.

(1167) Foranstaltningerne i denne forordning er i overensstemmelse med udtalelse fra det udvalg, der er nedsat ved artikel 15, stk. 1, i Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/1036 af 8. juni 2016 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union ([222]) —

VEDTAGET DENNE FORORDNING:

Artikel 1

1. Der indføres en endelig udligningstold på importen af stoffer af vævede og/eller stingfæstnede endeløse glasfiberrovings og/eller garn med eller uden andre elementer, undtagen varer, som er imprægnerede eller præimprægnerede (prepregs) og undtagen open mesh-stoffer med en cellestørrelse på over 1,8 mm i både længde og bredde, der vejer mere end 35 g/m2 med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten, i øjeblikket henhørende under KN-kode ex 7019 39 00, ex 7019 40 00, ex 7019 59 00 og ex 7019 90 00 (Taric-kode 7019 39 00 80, 7019 40 00 80, 7019 59 00 80 og 7019 90 00 80).

2. Den endelige udligningstold fastsættes til følgende af nettoprisen, frit Unionens grænse, ufortoldet, for den i stk. 1 omhandlede vare fremstillet af følgende virksomheder:

Land	Virksomhed	Endelig udligningstold	Taric-tillægskode
Kina	Jushi Group Co. Ltd Zhejiang Hengshi Fiberglass Fabrics Co. Ltd Taishan Fiberglass Inc.	30,7 %	C531

([221]) Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU, Euratom) 2018/1046 af 18. juli 2018 om de finansielle regler vedrørende Unionens almindelige budget, om ændring af forordning (EU) nr. 1296/2013, (EU) nr. 1301/2013, (EU) nr. 1303/2013, (EU) nr. 1304/2013, (EU) nr. 1309/2013, (EU) nr. 1316/2013, (EU) nr. 223/2014, (EU) nr. 283/2014 og afgørelse nr. 541/2014/EU og om ophævelse af forordning (EU, Euratom) nr. 966/2012 (EUT L 193 af 30.7.2018, s. 1).

([222]) EUT L 176 af 30.6.2016, s. 21, senest ændret ved Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2018/825 af 30. maj 2018 om ændring af forordning (EU) 2016/1036 om beskyttelse mod dumpingimport fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union, og forordning (EU) 2016/1037 om beskyttelse mod subsidieret indførsel fra lande, der ikke er medlemmer af Den Europæiske Union (EUT L 143 af 7.6.2018, s. 1).

Land	Virksomhed	Endelig udligningstold	Taric-tillægskode
	PGTEX China Co. Ltd; Chongqing Tenways Material Corp.	17,0 %	C532
	Andre virksomheder, som samarbejdede i forbindelse med både antisubsidieundersøgelsen og antidumpingundersøgelsen, og som er opført i bilag I	24,8 %	Se bilag I
	Andre virksomheder, som samarbejdede i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, men ikke i forbindelse med antisubsidieundersøgelsen, og som er opført i bilag II	30,7 %	Se bilag II
	Alle andre virksomheder	30,7 %	C999
Egypten	Jushi Egypt For Fiberglass Industry S.A.E; Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics S.A.E.	10,9 %	C533
	Alle andre virksomheder	10,9 %	C999

3. Anvendelsen af de individuelle udligningstoldsatser, der er fastsat for de i stk. 2 eller i bilag I eller II nævnte virksomheder, er betinget af, at der forelægges en gyldig handelsfaktura for medlemsstaternes toldmyndigheder; handelsfakturaen skal indeholde en erklæring, der er dateret og underskrevet af en af de ansatte i den enhed, der har udstedt handelsfakturaen, med angivelse af den pågældendes navn og funktion og med følgende ordlyd: »Undertegnede bekræfter, at den (*mængde*) af (*den pågældende vare*), der er solgt til eksport til Den Europæiske Union, og som er omfattet af denne faktura, er fremstillet af (*virksomhedens navn og adresse*) (*Taric-tillægskode*) i (*det pågældende land*). Jeg erklærer, at oplysningerne i denne faktura er fuldstændige og korrekte.« Hvis der ikke fremlægges en sådan faktura, anvendes toldsatsen for »alle andre virksomheder«.

4. De gældende bestemmelser vedrørende told finder anvendelse, medmindre andet er fastsat.

5. I de tilfælde, hvor udligningstolden er blevet fratrukket antidumpingtolden for visse eksporterende producenter, skal refusionsanmodninger i henhold til artikel 21 i forordning (EU) 2016/1037 også medføre en vurdering af den dumpingmargen, der var gældende for den pågældende eksporterende producent under perioden for undersøgelsen vedrørende refusion.

Artikel 2

I gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 foretages følgende ændringer:

1) Artikel 1, stk. 2 og 3, affattes således:

»2. Den endelige antidumpingtold fastsættes til følgende af nettoprisen, frit Unionens grænse, ufortoldet, for den i stk. 1 omhandlede vare fremstillet af følgende virksomheder:

Land	Virksomhed	Endelig antidumpingtold	Taric-tillægskode
Kina	Jushi Group Co. Ltd Zhejiang Hengshi Fiberglass Fabrics Co. Ltd Taishan Fiberglass Inc.	69,0 %	C531
	PGTEX China Co. Ltd; Chongqing Tenways Material Corp.	37,6 %	C532
	Andre virksomheder, som samarbejdede i forbindelse med både antisubsidieundersøgelsen og antidumpingundersøgelsen, og som er opført i bilag I	37,6 %	Se bilag I
	Andre virksomheder, som samarbejdede i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, men ikke i forbindelse med antisubsidieundersøgelsen, og som er opført i bilag II	34,0 %	Se bilag II
	Alle andre virksomheder	69,0 %	C999
Egypten	Jushi Egypt For Fiberglass Industry S.A.E; Hengshi Egypt Fiberglass Fabrics S.A.E.	20,0 %	C533
	Alle andre virksomheder	20,0 %	C999

3. Anvendelsen af de individuelle toldsatser, der er anført for virksomhederne i stk. 2, eller i bilag I eller II, er betinget af, at der fremlægges en gyldig handelsfaktura for medlemsstaternes toldmyndigheder; handelsfakturaen skal indeholde en erklæring, der er dateret og underskrevet af én af de ansatte i den enhed, der har udstedt handelsfakturaen, med angivelse af den pågældendes navn og funktion og med følgende ordlyd: »Undertegnede bekræfter, at den *(mængde)* af (*den pågældende vare*), der er solgt til eksport til Den Europæiske Union, og som er omfattet af denne faktura, er fremstillet af (*virksomhedens navn og adresse*) (*Taric-tillægskode*) i (*det pågældende land*). Jeg erklærer, at oplysningerne i denne faktura er fuldstændige og korrekte.« Hvis der ikke fremlægges en sådan faktura, anvendes toldsatsen for alle andre virksomheder.«

2) Som ny artikel 1, stk. 5, indsættes:

»5. Hvis den endelige udligningstold, der er indført ved artikel 1 i Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/776 (*), ændres eller ophæves, forhøjes de i stk. 2 eller i bilag I eller II anførte toldsatser i samme forhold begrænset til den faktiske dumpingmargen, der blev konstateret, eller den skadesmargen, der i givet fald konstateredes for hver virksomhed, og fra denne forordnings ikrafttræden.

(*) Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/776 af 12. juni 2020 om indførelse af endelig udligningstold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten og om ændring af Kommissionens gennemførelsesforordning (EU) 2020/492 om indførelse af endelig antidumpingtold på importen af visse vævede og/eller stingfæstnede stoffer af glasfiber med oprindelse i Folkerepublikken Kina og Egypten (EUT L 189 af 15.6.2020, s. 1).«

3) Som ny artikel 1, stk. 6, indsættes:

»6. I de tilfælde, hvor udligningstolden er blevet fratrukket antidumpingtolden for visse eksporterende producenter, skal refusionsanmodninger i henhold til artikel 21 i forordning (EU) 2016/1037 også medføre en vurdering af den dumpingmargen, der var gældende for den pågældende eksporterende producent under perioden for undersøgelsen vedrørende refusion.«

4) Bilaget erstattes af bilag I og bilag II.

Artikel 3

1. Toldmyndighederne pålægges hermed at ophøre med den registrering af importen, der blev indført ved artikel 1 i gennemførelsesforordning (EU) 2020/44.

2. Der vil ikke blive opkrævet nogen endelig udligningstold med tilbagevirkende kraft for registreret import.

3. Data indsamlet i overensstemmelse med artikel 1 i gennemførelsesforordning (EU) 2020/44 opbevares ikke længere.

Artikel 4

Denne forordning træder i kraft dagen efter offentliggørelsen i *Den Europæiske Unions Tidende*.

Denne forordning er bindende i alle enkeltheder og gælder umiddelbart i hver medlemsstat.

Udfærdiget i Bruxelles, den 12. juni 2020.

På Kommissionens vegne
Ursula VON DER LEYEN
Formand

BILAG I

Andre virksomheder, som samarbejdede i forbindelse med både antisubsidieundersøgelsen og antidumpingundersøgelsen

Virksomhedens navn	Taric-tillægskode
Changshu Dongyu Insulated Compound Materials Co. Ltd	B995
Changzhou Pro-Tech Industry Co., Ltd	C534
Jiangsu Changhai Composite Materials Holding Co., Ltd	C535
Neijiang Huayan Electronic Materials Co., Ltd	C537
NMG Composites Co., Ltd	C538
Zhejiang Hongming Fiberglass Fabrics Co., Ltd	C539

BILAG II

Andre virksomheder, som samarbejdede i forbindelse med antidumpingundersøgelsen, men ikke i forbindelse med antisubsidieundersøgelsen

Virksomhedens navn	Taric-tillægskode
Jiangsu Jiuding New Material Co., Ltd	C536